

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN TERTIUM

B I P O N T I
E X T Y P O G R A P H I A S O C I E T A T I S
C I D I O C C X C

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
VOLUME 11
PART 1
1881

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

VOLUME 11

PART 1

1881

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ Η Ν Ε Κ Τ Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α .

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ. Ω ΧΑΙΡΕ μέλαθρον πρόπτυλά θ' ἐστίας ἐμῆς· ἰ
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Φάος μολῶν.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενον
ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ἕλους. τί δ'
αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος,
καὶ λύρα, καὶ λεοντῇ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε,
ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον
οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

ΜΕΝ. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπῶν, ἢ ἄδης χωρὶς ὥκισται θεῶν.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΕΤ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Men. SALVE domus, aedisque vestibulum meae! ut re
lubens adspexi luci redditus!

Phil. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius,
nisi hallucinor: plane Menippus ipse est. Quid autem ipsi
vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe
adeundum est ad illum. Salve, Menippe: & unde tu nobis
advenisti? iam enim multo abhinc tempore non visus es
in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae
portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est.

Lucian. Vol. III.

Α

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἔμπνουν αἰδῆς μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

ΜΕΝ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νῦν πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε οὕτωςί πως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπᾶσιος ἡ ὁδός.

ΜΕΝ. ὦ Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς αἰδᾶο, Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἀνδράς Φίλους.

Phil. Hercules tuam fidem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae causa tibi fuit novae & fidem superantis huius peregrinationis?

Men. Iuventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Desine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a iam-bis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud iucunda, neque expetenda via.

Men. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consulerem Thebani Tirestiae.

Phil. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, 1 καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν, ἀλλ' οἶα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν, ἐπιорκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἶα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἶα κεχειροτόνῃται τὰ ψήφισματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἀ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νὴ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράφεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους.

Men. Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripidem & Homerum cum convenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, & sponte sua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, & quid faciant in urbe?

Phil. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, peierant, sordide foenerantur, usuras extendunt.

Men. Miseros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, & qualia sint perlata cunctis suffragiis scita adversus divites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt?

Men. Per Iovem sane multa: verum fas non est illa efferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ Φθονήσης τῶν λόγων Φίλω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πάντα ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σοῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας.

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γαθε, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἀ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἧτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἰθ' ἐξῆς ἅτε εἰδές, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μὴδὲν τῶν ἀξίων θεῶς ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3 MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς

Phil. Ne tu, Menippe, per Iovem ullo pacto inideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praetereaue ad initiatum.

M.n. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant.

Phil. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audiverim ex te; quae causa tibi descensus confiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visū, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est, te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audiriue merebantur, praetermisisse.

Men. Haec etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque pri-

τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων
 Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ στάσεις διηγου-
 μένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν
 θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπα-
 γάς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενη εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
 παρέργως ἐκινούμενη πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν
 ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τάναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στα-
 σιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμ-
 φιβολία, οὐκ εἰδώς ὅ, τι χρῆσάμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ
 τοὺς θεοὺς ἂν ποτε ἡγούμενη μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι
 πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον·
 οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τάναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ
 λυσitteλεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι 4
 ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους,

num tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum de-
 scendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris
 eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella & factio-
 nes narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam
 Deorum, praetereaue eorum adulteria, vim, raptus, iu-
 dicia, parentum expulsiões, fratrum nuptias, cuncta illa
 ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar.
 Ubi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum
 leges audiebam, quae pugnantia poetarum praeceptis iu-
 bebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec ra-
 pere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid
 me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moecha-
 tos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res ho-
 nestas esse iudicassent; nec rursus legislatores his contraria
 praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque
 incertus haerebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vo-

ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι
μοι ὅ, τι βούλονται, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν
ὑποδείξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ Ὀρονῶν προσήεν αὐ-
τοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό· ὦσασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ
καπνοῦ βιάζομενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὐ-
ρισκόν ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα·
ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιω-
τῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήγει τὸ πᾶν ἡδεσθαι,
καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ
εὐδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μο-
χθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ρυπῶντα, καὶ
αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορού-
μενον, συνεχὲς ἐπιρραψιδῶν τὰ πάνθημα ἐκεῖνα τοῦ
Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν
ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων

3 Παραδείξαι τοῦ βίου) Γρ. ὑπο-
δείξαι. G.

4 Ἐς αὐτό...) Παροιμία· πῦρ
ἐκ τοῦ καπνοῦ βιάζομενος. G.

8 Τὸ πᾶν ἡδεσθαι) Ὁ Ἐπίκου-
ρος. G.

10 Πονεῖν τὰ πάντα) Διογένης. G.
15 Καταφρονεῖν χρ.) Κράτης. G.

cant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac
rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam ali-
quam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc
animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum,
quod aiunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce
maxime inveniebam, re considerata, infcitiae dubitationis-
que plus; adeo ut cito aurum esse persuaderent idiotarum
vitam. Ecce enim hic eorum praecipiebat omnino voluptati
indulgere, idque solum omni modo persequi; nam ea in re
sitam esse felicitatem: ille contra, in labore perpetuo ver-
fari, corpusque contundere sordidum & squalentem, cun-
ctis offensum & convicia ingerentem, dum continuo incul-
cat illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina, sudoremque,
& in summum verticem ascensum: alius despiciere opes ad-

παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν.
ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν
ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρή καὶ λέ-
γειν; ὅς γε ιδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν
ἀκούων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι
περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα
νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μὴτε τῶ
θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μὴτε τῶ ψυχρὸν, ἀν-
τιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδὸτα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν
ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς
εὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὁμοιον, ἄρτι μὲν ἐπι-
νεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαν. Ἔτι δὲ πολλῶ τοῦτο 5
ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὗρισκον
ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας.

2 Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .) Πλά-
των. G.

4 Καὶ ἀγομείους) Δημόκριτος.
G.

hortabatur, & indifferentem putare possessionem earum: at
alius iterum in bonis etiam esse divitias decernebat: nam de
mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, in-
dividua, spatia vacua, talemque turbam vocabulorum quoti-
die ab iis dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At omnium
illud absurdissimum, quod de rebus plane contrariis cum
unusquisque eorum diceret, valde praestantes probabilef-
que rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse
idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere
posset; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem
& calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo
simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc
ut annuerem, mox vice versa. renuerem. Praeterea vero
longe hoc istis erat absurdus: nam illos ipsos inveniebam
observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae

τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, εἰρῶν ἀπὸ ἱξέχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας ἡδονῆς τε αὐτῶν σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρημένους.

- 6 Σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἡρέμα παραμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων, ἀνότητός τε εἰμι, καὶ τάλῃδες ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπαυδαῖς τε καὶ τελεταῖς τίσιν ἀνοίγειν τε τοῦ αἵτου τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐδὶς ἀναπέμπειν. ἀριστον οὖν ἡγοῦμην

virae rationem instituire. Eos itaque, qui contemnere prae-
cipiunt opes, animadvertēbam illum in modum iis adhae-
rere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta
mercede docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos por-
ro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae causa cuncta
fufcipere; voluptatem denique paene omnes criminantes,
at privatim huic soli affixos. Frustratus igitur hac spe ma-
gis etiam moleste ferebam, sensim tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob pruden-
tiam celebratis demens sim, & veri haecenus ignarus cir-
cumvager. Iam mihi infomnem aliquando noctem horum
causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare
auxilium cuiusdam magorum Zoroastris discipulorum & suc-
cessorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus &
sacris quibusdam aperire Orci fores, & demittere, quem
velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur

εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ Θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολλῶ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σέμνον καβειμένῳ· τούνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ εἶδ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ κατηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ. Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑνέα καὶ 7 εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σοφῶδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηούκων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφεὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ

6 Θεσπεσίῳ) Θείῳ, Σαυμαστῷ, πρῶτ. G.

factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Boeotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exfiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem. Ibi conventio quendam Chaldaeorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem praeberet viae. Tum me assumptum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, & ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, volubile quiddam & inconditum profere-

τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπαῶδὴν
 τρεῖς ἂν μου πρὸς τὰ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανήει πάλιν,
 οὐδένα τῶν ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία
 μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
 καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς
 πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδιατήσεως, περὶ μέσας
 νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ
 με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκίλλη,
 καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπαῶδὴν ἐκείνην ὑπο-
 τονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελ-
 θὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαντασμάτων, ἐπ-
 ανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ το-
 8 λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. Αὐτὸς μὲν σὺν μαγικὴν
 τιν' ἑοῦ στολὴν, τὰ πολλὰ εἰοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ
 τούτοις· Φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πῖλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ,
 καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις ἔρηταί

4 Ἀκρόδρυα) Ἀκρόδρυα λίγους
 τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν
 ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

9 Ὑποτονθορύσας) Ἐυπόπτως
 λαλῶσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογ-
 γύσας. V.

bat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post incantationem, cum ter in faciem meam inspuisset, redibam rursus neminem obviatorum intuens. Cibus autem nobis arboreae nuces; potus lac, mulsum & Choaspsis aqua; lectus sub divo in herba. Postquam vero satis erat praeparationis, circa mediam noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit me, deterisitque, & circumtulit teda, scilla, aliisque pluribus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde me totum cum arte magica incantasset, & circumiisset, ne laederer a spectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandae intenti eramus. Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, perfimilem Medicae: me vero istis omnino instruxit, pileo, leonina pelle, iidemque lyra: praecepitque, si quis roget me

ρε τούνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς ἀπόρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗται πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδου κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ραδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ Φρουρὰν διαλαβεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. Ἦδὴ δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέ- 9
ρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα· παρεσκευάστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα

11 Ἀναγωγὴν) Ἡ τῷ νεῷ ἱκπλους ἀναγωγὰ λέγεται. V.

nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Ulyxem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo causam vel habitus, vel nomen.

Men. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis assimilasset, fore ut facile custodiam Aeaci fallerem, & sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab ipso habitu. Iam igitur illucescebat dies, cum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant & scapha, & victimae, & mulsu, & quaecunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad

ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δάδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἡρεμαῖα τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινάς, καὶ Ἑριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνηαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα
 10 ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθύς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδαφους ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτησεν ἦν, καὶ σκυθρωπὸν. Ἐδδείσεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ' ἐνέρων Αἰδωνεύς. κατεθαίνετο γὰρ ἥδη τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ

aliquod tempus deferebamur in flumine: post investi fumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum desertum, silvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus, oves mactavimus, & sanguinem circa scrobem adpersum libavimus. Magus interea redam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes invocabat, Poenas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam, admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potentique carmine solum fissum discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertjmuitt in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim iam plera-

τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθον εὕρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέντοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματαῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἕκτινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰηθεὶς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐπεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπὸν. Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προηεὶ μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέ-

II

16 Ἀσφιδέλῳ) Ἀσφιδέλῳ τὸ φέρεται ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ φύσιν· ἀσφιδέλῳ δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ Ἀσφιδέλῳ λειμῶνα. V.

que, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non traiceremur: iam enim onusta portitoris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam. Cum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo consitum: ibi tum cir-

τοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἑριννύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφ' ἑξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβασκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκῶντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροί, καὶ προγαστορες, καὶ ποδαγροί, κλοίων ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμεν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρου δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

1 Τετριγυῖαι) Τρίζουσαι. G. 7 Τελῶναι) Τελόνης ὁ φορολέγος. G.

cum volitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, & Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sy-cophantae, talisque turba hominum cuncta permiscantium in vita. Seorsim porro divites fordidi-que foeneratores accedebant pallidi, ventre proiec-to, podagra capti, boiam sin-guli canemque, qui bina talenta pendat, impositum feren-tes. Nos igitur prope stantes videbamus, quae fierent, au-diebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos no-vi quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quaeso per Iovem? illud enim quoque ne dicere refugas.

MEN. Οἷόςθ' αὖ που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπο-
τελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Αὗται τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγο-
ροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πε-
πραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν
ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε αἰεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε
ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμε- 12
λῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χωρὸν, δίκην ὑφ' ἑξόντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων.
καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι
περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο
Θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ Θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες.
οἱ δέ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλού-
τους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω

Men. Nostin illas ad solem proiectas a corporibus umbras?

Phil. Utique.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui fumus, accu-
sant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt, quae a
nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quae-
dam esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque un-
quam absint a corporibus. Minos ergo cum cura singu-
los explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros
meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos
tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tan-
tum non adorari se postulabant, ostentationem eorum bre-
vissimi temporis inanem, & factum detestatus; itidemque
quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia
fortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis
inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu

νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμ-
 παζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν ὥστε ἐγῶγε ταῦτ'
 ὄρων ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν,
 προσίων ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν
 βίον, καὶ ἡλίκον ἐΰστα τότε, ἥνικα πολλοὶ μὲν ἔωθεν
 ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ
 περιμένοντες, ὠθεύμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν
 οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυ-
 ροῦς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο
 καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἦν τὸ
 στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δόιη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο
 13 μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνῳ μία τις καὶ
 πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διο-
 νύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳνος κατηγορηθέν-
 τα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν
 Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ

1 Ἀναπιμαζόμενοι) Ἀριθμού-
 μετοι, σκιπτόμενοι. G.

16 Ἀρίστιππος) Ἀρίστιππος οὗ-
 τος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ἐρμώμενος,

adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam
 apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista cum vide-
 rem, impenſe gaudebam, & si quem agnoscerem eorum,
 leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita,
 & quantos spiritus tunc geſſiſſet, cum multi mane vestibuli
 adstabant egressum eius exspectantes, impulsi exclusique
 a vernulis: hicce vero vix tandem exortus ipsis in veste
 purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta,
 felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pe-
 ctus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi qui-
 dem pungebantur his auditis. A Minoë vero unum quod-
 dam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum
 Dionysium, multorum ac nefariorum a Dione criminum in-
 simulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium
 progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent,

δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χίμαιρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. 14 ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῦσαι τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ φόφος ἤκλυετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἶε βα-

δινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστὰς. παρὴν Διονυσίῳ τῷ πρεσβυτέρῳ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὖξαι αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰ-

σχρότατα παρασιτῶν καὶ κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. V.

7 Καὶ στρέβλαι) Στρέβλα τὸ βασισστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπω. V.

multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae alligatum exsolvit poena, dum diceret, in multis eruditorum pecunia iuvandis eum dextre fuisse versatum. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice mi, multa miserandaque erat audire ac videre; nam simul & flagellorum sonitus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotae: Chimaera discerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, servi, satrapae, pauperes, divites, mendici; cunctosque poenitebat patratum: nonnullos agnovimus etiam conspicati, eorum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque avertabant: quod si forte respicerent, valde quidem fervilem in modum, atque adulatorie,

ρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι
πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαύο-
μενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κακείνα εἶδον τὰ μυ-
θώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν·

- 15 Ἡράκλεις ὅσος· ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελ-
θόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ
Ἀχερούσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ
τὰς ἡρώϊδας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη
καὶ Σῦλα διατρωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ
εὐρωτιῶντας, καὶ, ὥς Φησιν Ὀμηρος, ἀμνηνοῦς· τοὺς
δὲ νεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυ-
πτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι
διαγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον· ἅπαντες γὰρ
ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁστέων γεγυ-
μνωμένων· πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες

2 Ἡμιτέλεια γὰρ καιρῶν εἶδεν· δασμοῦ δὲ τοῦτο προτέγκας διέχον
το) Τὸ ἡμίου τῆς τιμαρίας. ὡς ἐπὶ ὑπερβαλλούσῃ ἡσυχίᾳ τὴν ἀκοήν. V.

illi ipsi, qui fuerant quam putas graves, & superbi aliorum
contemptores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte
malorum immunitas erat concessa; & cum interquievis-
sent, denuo poenis afficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum male se habentem,
terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! iacebat enim
spatium occupans agri. His quoque praeteritis, in campum
nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, &
heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus dis-
pertitam turbam ibi commorantem; veteres alios situque
mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios re-
centes & compactos, illosque inprimis Aegyptiorum fere
insolubiles ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unum-
quemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim
plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen

αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί,
καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν κειμένων,
καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ διάκενον δεδορκό-
των, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουσιν
πρὸς ἑμαυτὸν, ὥς τινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ
καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαίακων
Βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς
παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅστ' ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπί-
γραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοι- 16
γάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἔδοκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ δια-
τάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς
πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λα-
βοῦσα ἡ Τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπι-

3 Σκελετῶν) Ἀπειρημαμμένων. G.

permultum tempus contemplati eos noscitabamus. Iacebant
autem acervatim obscuri, ignotique, & nihil eorum, quae
apud nos pulchra videbantur, servantes. Quin immo, mul-
tis eodem in loco sceletis iacentibus, cunctisque similibus,
qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intueren-
tur, nudosque dentes ostenderent, mecum haesitabam, quo
signo discernerem Therfiten a formoso Nireo, aut mendic-
um Irum a Phaeacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Aga-
memnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis
adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta, nullisque no-
tis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent. Tum
vero ista videnti videbatur mihi hominum vira pompae cu-
iusdam longae similitudinem habere; administrare vero at-
que ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam
ducentibus habitus attribuens: hunc enim oblatum regali

θεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδύσα, καὶ τὴν κεφαλὴν
 στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθη-
 κε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον
 καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν
 γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομ-
 πῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἔωσα ἐς τέλος
 διαπομπεῦσαι, ὥς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
 τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμα-
 λώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν
 τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα
 μετενέδυσσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχή-
 ματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῆνικ-
 αὔτα ἕκαστος ἀποδοῦς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος
 τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γί-
 γνεται, μὴδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔτιοι δ' ὑπ' ἀγνώ-
 μοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστᾶσα ἡ Τύ-

cultu instruxit, tiara imposita, fatellitibus additis, & capi-
 te diademate coronato: alteri fervilem schemam circumde-
 dit: alium quendam formae decore ornavit: illum defor-
 mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, for-
 mis decet componi hoc spectaculum. Saepe vero per me-
 diam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud
 finens ad finem usque pompae interesse, quo collocati fue-
 rant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum
 coëgit servi captivique ornatum suscipere; Maeandrio con-
 tra, qui hactenus in pompa servis erat immixtus, Polycra-
 tis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit uti
 habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unus-
 quisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore,
 qualis erat ante, fit, nihil ab alio quolibet diversus. Sunt
 autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans

χη, ἄχθονται γέ, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων
τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἀ πρὸς ὀλίγον ἐχορήσαν-
το, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους,
πρὸς τὰς χοεΐας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίο-
τε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ
αὐτός, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ
Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλί-
γον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος.
ἦδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκα-
στος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ
προσωπεῖον ἀποδέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβα-
τῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέ-
μνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶ-
λος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ

7 Σεμνῶς) Το σεμνόν, τὸ ὑπερή-
φανον, ἢ ἀπλῶς σεμνόν. G.

12 Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Ἐμβά-
ται καμικά ὑποδήματα μεγάλα τε

καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξαιρ-
γασμένα, τοῦ πρὸς μῦζον ὕψος τὸν
χράμενον ἄγειν. V.

ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur, quasi pro-
priis suis rebus orbati, non ea reddentes, quae ad parvum
tempus mutua sumferant. Opinor autem, eorum, qui ver-
santur in scena, saepe te vidisse tragicos actores istos, qui,
prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Pri-
ami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo
ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam su-
stinuit, confestim servus prodire solet a poeta iussus: at fi-
nito iam dramate, cum exuerit eorum quisque auro spar-
sam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a co-
thurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Aga-
memnon Atrei filius, neque Creon Menoeccei, sed Polus
Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus

Θεογείτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πραγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

- 17 ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

MEN. Ληρεῖς; ὦ οὗτος. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβήτην) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελαῶν· οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που, λαυθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσούτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον

10 Ἐν παραβύστῳ περ) Ἐν παρὰ κρημνίσῃ, σκοτεινῇ, μικρῇ, ἀφ' ἧς, παρακεκαλυμμένῃ, λάτρυα γινομένη. V.

13 Ἐπειδ' ἂν γὰρ... ὁ Αἰακὸς) Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπίστησαν Ἕλληες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς

τὸ τοῦ ὀνόματος ἔτυμον παραλαβόντες εἰς συνγορίαν· βούλονται γὰρ οὖν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ἀνταρᾶσθαι· ὃ συμβαίνειν ἐπὶ τοῖς ἀποικοινοῖς, τῷ τάφῳ παρευθὺς αὐτοὺς παραδίδασσι. V.

14 Τὸ μέγιστον οὐ πλέον πούτις).

Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

Phil. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumptuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebei mortui?

Men. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Acacus admenfus est suum singulis locum, (tribuit autem

πρόδος) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι ρᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῶν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἡτοιταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῶ ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μι- 18

Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θαπτομένων μέγιστος ποδῖαιον τίπον ἢ σπυρὸς ἐπίσχι. V.

4 Καὶ ἡτοιταριχοπωλοῦντας) Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνιτίζεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

9 Ἐδείχθη δέ μοι) Ἰσας ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖαν ὑστέραν συνίστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὅσα ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούτων παρὰ τὰς τριόδους ἐκφυλισμένα, τοῦτο διαγελά. V.

ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Iam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapae fuerant, mendicantes ibi, & vel falsamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impaetas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens attritos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxas inquam, Darios & Polycrates.

Phil. Absurda narras de regibus, & parum abest, quin in-

κροῦ δὲν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ περιέρχεται διελέγων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμῆδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λόλος γεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενων, γελαῖ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ἀδὲ μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ Φέροντας τὸν Διογένην.

19 ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγεσ κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσιῶν;

credibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adfunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo rememrantes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volunt migrandi, non ferentes Diogenem.

Phil. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπλου ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστώων. διωκθήμην οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορήτο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστὰς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι 20 παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴ ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πο-

Men. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, cum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris statim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi ius erat: tum igitur & alia sunt administrata, & denique quod ad divites spectabat negotium. Itaque cum criminum accusati essent multorum & gravium, violentiae, arrogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa & iniusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despiciatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, cum obierint, eorum corpora poenas subeant, non secus atque

νηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφοβείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταδύεσθαι εἰς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ὧν γιγνόμενοι, καὶ ἀχβοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τούτεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποβακεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσίους, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὴ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω
 21 γὰρ ἐντελῇ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὐπὲρ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἀριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον, καὶ ὥχρον, καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον,

10 Ἐνεβριμήσατο) Ἡπαίλουν, ὅτι Περσιφόνη χαρίζεται ἐν τῷ Ἀδῇ ἐφύβησιν. V. Τειρεσία μόνῃ φρονεῖν τῶν ἄλλων
 13 Ἐνεκα τῷ Τειρεσίᾳ) Φασὶν ἀπάντων νεκρῶν. V.

aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato, (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuae

Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· αἰτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθους. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιῖδῃς με σοῦ τυφλώτερον περιῖοντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, Ὅ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτα μόνον ἐξ ἀπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφodelὸν λειμῶνα. Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψέ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, 22
φημι, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν

fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater: quin eloquerē, neque me asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita. Ille enimvero, cum me seduxisset, longeque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi coelestia, & fines ac principia rerum inspiciendi, despues sollertes illos syllogismos, & haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praetercurras ridendo pleraque, nec quidquam serio studio confecteris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum. Atque ego, etenim iam serum erat, Age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abi-

βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· τα-
χεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ
δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτε-
ρον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσ-
περ διὰ κλειθρίας ἐσρέον Φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἰε-
ρὸν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιω-
τίας· ταύτην οὖν ἀνιθί, καὶ εὐθὺς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.
Ἡσθεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπα-
σάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας,
οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

3 Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου) Εἰ
τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον,
ἐλθῆτε, πῶς βλέπουν τῷ ὀσφύϊ
ἐδείκνυ; Καὶ τὸ μὲν παίζοντι

τοῦτο. αἰνιττεται δι, οἶμαι, τῇ παι-
διᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανίστερά
τε καὶ ἀσαφίστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις
μαγείαις χρησσομένην. V.

mus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto ani-
mo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum
ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum
reliquis caliginosiorē, ostendensque manu procul obscu-
rum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lu-
men, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descen-
dunt Boeoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Graecia.
Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum diffi-
culty admodum per angustum ostium erepissē, nescio
quomodo in Lebadia adsum.

Χ Α Ρ Ω Ν Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ. **Τ**Ι γελᾶς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολι-
πὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παρούσαν ἡμέραν οὐ πάνυ
ειωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν
τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων
στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐ-
δεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν
παρὰ τοῦ Ἄδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖ-
νος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελή-
λυθα ἐς τὸ Φῶς· καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί·

11 Παρὰ τοῦ Ἄδου) Πλού-
τατος. V.

ibid. Ὁ Θέτταλος) Ὁ Πρατι-
σίλαος. V.

C H A R O N S I V E C O N T E M P L A N T E S .

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. **Q**UID tu rides, Charon? quidve navicula dereli-
cta huc evasisti, ad praesentem usque diem non valde so-
litus frequentare res superas?

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae
versantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde qui-
bus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos:
nullus enim eorum sine lacrimis traiecit. Quare postulata
ab Orco, non fecus ac Theffalus ille iuvenis, ad unum
diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihique
videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin

Ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινοστῶν, καὶ δεί-
ξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορβμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τε
διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ οὐθύ-
μός τέ ἐστι, καὶ θέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον
ἑάσῃ εἶναι, παραδούς τῷ ζῳφῷ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἡφαιστον
πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ καὶ με τεταγώς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ
θεοσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι
καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περίοψις οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς,
καὶ ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ἑμπλοὺς, καὶ συνδιάκτορος ὢν.
καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαΐας, ἐκείνων γοῦν σε
μεμνησθῆναι, ὅτι μηδὲ πώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ
πρόσκαπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ κατα-

2 Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα) Ὡς ἐπι-
στάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

7 Τεταγώς) Ὁ διατείνας καὶ
τινάξας καὶ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάξω
τὸ τείνω καὶ εἰλω, ὁ μέλλων τάξω.
ὁ παρακείμενος τίταγα· ὁ δεύτερος

ἀρίστος ἑταγον, καὶ ἡ μιτοχή, ὁ τα-
γών, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν
τεταγών. V.

14 Πρόσκαπον εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κάπῃ εἶναι. V. Ἀντὶ τοῦ ἐρίπτειν,
ἡτοὶ ἐπὶ τῇ κάπῃ εἶναι. V.

hospitem amice ducturus sis, mecum obeundo singula mon-
strandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non sane vacat, Portitor : etenim propero cura-
turus supero Iovi quiddam negotioli humani : hicce vero ,
quippe facilis irasci, metuo ne me cessantem vestrae ditio-
nis esse totum sinat traditum in tenebras; aut, quod Vul-
cano nuperrime fecit, me quoque proiciat pede correptum
de sacro coeli limine, ut subclaudo gressu risum & ipse
praebeam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis
in terra, idque cum sodalis sim, tecumque simul navigem
& umbras transveham. Atqui non indecorum erat, Maiaie
fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te an-
tliam ducere iussi, nec remis admovi: quin stertis in tran-

στρώματος ἐκταβείς, ὥμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ
τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκεῖνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν δια-
λέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέτ-
τω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ᾧ Φίλτατον Ἑρμίδιον,
μὴ καταλίπῃς με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαν-
τα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανεέλθοιμι· ὥς ἦν με σὺ ἀφῆς, οὐ-
δὲν τῶν τυφλῶν διαίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλον-
ται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ καὶ γὰ σοι πά-
λιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δὸς, ᾧ Κυλλήνιέ,
μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστή- 2
σεταιί μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ
ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ
ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε Φίλος τις ὢν βιά-

1 Ὁμοῖς) Ὡς παλαιστὴν δια-
παίξει. V.

5 Περιήγησαι) Δεπτομερῶς ἐί-
πί. V.

7 Σφάλλονται) Ἀπετυγχάνουσι.
V.

12 Οὐκ ἀκόνδυλον) Κόνδυλος ὁ
ἐν τῇ συνθεσίᾳ γρόνθος. V.

firis porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si
garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum
cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens
solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mer-
curiole, ne me destituas: immo age, per partes, in homi-
num vita quae sint, omnia mihi demonstra, ut fructum ali-
quem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me dese-
rueris, nihil inter me & caecos intererit: quemadmodum
enim hi vacillant frustratis per lubrica vestigiis in caligine,
similiter sane & ego tibi iamdudum acie sum ad lucem he-
betata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro
hanc gratiam.

Merc. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: iam-
que video mercedem praestiti officii praesentibus pugnis omni-
no perfolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi dan-
da est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit?

ζοίτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμύχανόν ἐστιν, ὃ πορβμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· καὶ ὁ τελῶνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὥς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἐπινοεῖ τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τιнос ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὥς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέ-

Ergo omnia quidem ut videas singulatim & accurate, nulla arte fieri potest: multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Iove: te sane ipsum idem impediverit, ne administres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum attuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quae geruntur, capita spectes, id iam nunc dispiciendum est.

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in coelum ascendendi ius tibi foret, non laborarem; ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas non est, te, qui cum umbris semper versaris, pedem pone-

μῖς εἰδῶλοις ἀεὶ ζυγόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὅρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3
ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὅποτεν γὰρ τὸ πνεῦμα κατα-
γίσαν πλαγία τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν
ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν
στεῖλαι, ἢ ἐνδύναμι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι
ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ
σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν
γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδού-
μαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὅρθῳς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί ποιητέον,
κἄξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπι-
τήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφὸς ὁ Ὀ-

7 Ὀλίγον τοῦ ποδός) Ποῦς λί- *ibid.* Τῷ πείοντι) Τῷ πνεύμα-
γεται τὸ σχοινοῖν τὸ κατέχον κάτω *τι.* V.
ἔστι τὸ ἰστίον. V.

re in regia Iovis, id scilicet agendum nobis, ut montem
aliquem altum circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quan-
do navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obli-
quum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
prae imperitia iubetis velum contrahere, aut laxare paulu-
lum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos,
ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optimo scire,
quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc vi-
cem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re
esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per
omnia morem gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri con-
veniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Cau-
casus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-
Lucian. Vol. III. C

λυμπος ἐκεινοσί; καίτοι οὐ Φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν συγκαμῆν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ.

ΧΑΡ. Πρόσταττε ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἐτι παῖδας, ἐβελῆσαι ποτε τὴν Ὅσσαν ἐκ βάρβρων ἀνασπᾶσαντας ἐπιβεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξγειν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνῳ μὲν οὖν τῷ μεираκίῳ, ἀτασθαλίῳ γὰρ ἦσθην, δίκας ἐτίσάτην. νῶ δέ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

4 ΧΑΡ. Καὶ δυνασόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες ἀναθῆσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὅσσαν;

5 Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο) Ὡτον καὶ Ἐφιάλτην. V.

pus iste? Atenim non incitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque confociare oportet.

Char. Impera modo: adiuvabo quod in me est.

Merc. Homerus poeta Aloeī filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossae, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & ascensum in coelos. Illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

Char. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extolle-re levatum Pelium aut Ossam?

ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἡ ἀξιόις ἡμᾶς ἀ-
γενεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιιν ἐκείνοιιν, καὶ ταῦτα,
Θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν
τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκι-
στα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν
αὐτίκα ἡμῖν ἀμβρατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥαδίως
συντίθεις τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα τεράστια
εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδότε, ὅς τὸν πόλον
αὐτόν, εἰς ὧν, Φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ
ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ Ἡρακλέος, ὡς δια-
δέξοιτό ποτε αὐτόν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύ-
σειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποθεῖς αὐτὸν τῷ Φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴ ἔστι, σὺ ἂν, ὦ
Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε.

6 Ἡκίστα ποιητικὸς) Οὐδαμῶς ποιητῶν ἱμπεριος. V.

Merc. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse
puerulis istis? idque, ubi Dii fumus.

Char. Non quidem: verum res mihi videtur improbabili-
lem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem.

Merc. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon,
minimeque poetica facultate praeditus: at animosus ille Ho-
merus binorum versuum opera statim nobis aditum in coe-
los confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem
miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas sci-
licet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos
simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Her-
cule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis,
eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum ipse sub-
ditis humeris onus coeli gestaret.

Char. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poetae-
que sciveritis.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνας γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον ὄρας, ὅπως ραδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε οὖν ἀναβάς ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, 5 ἢ ἐποικοδομεῖν ἐτι δεήσει. Παπαῖ, κάτω ἐτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπωρεῖα τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐσίων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτώων, τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἰστρου μόνα· καὶ κεῖθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μετακινήτέα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς ἔοικεν· εἴτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πάσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὄρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἴτα συγκαταρρίψθέντες αὐτῷ πικρᾷ τῆς Ὀμήρου

Merc. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis praemonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden', quam facile simul & poëtica rem perfecimus? Age igitur ascendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat. Papae! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septemtrionali regione, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, Portitor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum

οικοδομητικῆς πειραζώμεν, ξυτρίβέντες τῶν κρανίων.

ΕΡΜ. Θάρρει' ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα' μετατίθει τὴν Οἶτην' ἐπικυλινδεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοῦ, ἐπάνειμι αὐτῆς· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

ΧΑΡ. Ὁρεζον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μικράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ΕΡΜ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ Φείδου μὴ κατὰ τοῦ Ὀλισθηροῦ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπέιπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καβεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

Ἡ Οἰκοδομητικῆς) Οἰκοδομῆς. V. ibid. Συτρίβέντες τῶν κρανίων) Ἀττικὴ ἢ συντάξις· τὸ δὲ κοινὸν, συτρίβέντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς πείσειν ἢ δράσειν αἰτιατικῇ συντάσσεται, Ἐπαθόν τὴν ψυχὴν, Συτίτριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὐ καὶ

τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἰδεῖ ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτω κἀνταῦθα, συτρίβέντες τῶν κρανίων. V.

ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis.

Merc. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt haec omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque huc subì.

Char. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elevas.

Merc. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet utrumque, & tutum, & spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evafisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, confideamus. Tu vero iam mihi in orbem circumspiciens, contuere omnia.

- 6 ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσιν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριϕλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροῦς, καὶ τινὰς Φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς Φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὥς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῶν· ἀκούσας γάρ τινος ἥσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

Char. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Coccyto ac Pyriphlegethonte maiores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes, quas tu lustra putas.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant, & qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quaerebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

XAP. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεῖς ὑπό τινος τῶν Φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὥς μᾶλλον βλέπομαι, καὶ ἀκούομαι.

ERM. Ἐχ' ἀτρέμας καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, 7 καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποθανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπώδην λαβῶν· καὶ πεῖδ' ἂν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν.

XAP. Λέγε μόνον.

ERM. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν,

ἽΟφρ' εὖ γινώσκης ἡμὲν θεόν, ἥδ' ἐ καὶ ἄνδρα.

XAP. Τί ἐστιν;

ERM. Ἦδη ὁρᾷς;

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi afferam, teque visu acutissimum brevi reddam, ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumpta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? iamne liquide vides?

ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ με, καὶ ἀπεκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου;

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν;

ΧΑΡ. Ὅρας, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὅποτε διεπὸρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψωδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμῶν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πᾶν αἰσιὸν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥστε τορύνῃν τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θά-

14 Τορύνῃν) Εἵως ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμνὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν. V.

Char. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas, in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum?

Merc. Unde vero tibi fit, eorum quidquam ut scias, qui nauta semper remoque affixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum traiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tuncprehendit: postquam enim occoepit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam iniecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus,

λασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ράψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.

ERM. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι

8

Τίς γὰρ ὁδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἧς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ERM. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος ζέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

3 Ἐκείνος ἀπύμισε τῶν ράψωδιῶν) Ὅτι Γελάτας ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μῦθον ὁμοιωτά, τοὺς δὲ ἄλλους ποιήσας τὰ ἐμμησμένα ἀραιομένους. V.

11 Φέρι δὲ τοῦ σταδίου μέσου) Σταδίου ὁ τύπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου. ζ' γὰρ καὶ σ' σταδία ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέριται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλλῆς θαύματα· φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μετὰ τῶν ὁμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἥς

ὑποσάθρου τινὸς τοῦ στόλου ὄντος, ὑπεβάντα τὸ πιπαιηκὸς τῆς οἰκίας τὸν στόλιν πρότερον παρυσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ αὐτὸν ἀκίραιοι ὑπεξαγαγεῖν. Λίγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπῆλλαξεν, ὡς βεβάζων παρ' ὅλῃν τινὰ παρατύχοι κορμῷ μεγάλῳ, δὲ βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπαιεῖν, αὐτὸν δὲ περισχεβίντα τῇ συμπτώσει τῶν μερῶν ἀφύκτα πάγῃ θανάτου ὑπάρχειν θείαν. V.

tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhazpfodiarum pleraque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

Char. At dic mihi, quaeso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines capite, ac latis humeris?

Merc. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium.

ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπότεν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζεις; κατὰ εἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέχοντα, ὁπότε ἂν πλήρ' μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον, 9 ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἶπε, τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; οὐχ Ἑλληγ, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς.

Char. Et quanto iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adversariorum invisiuissimo deiectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosterнат: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse.

Merc. Quī fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui non longe post risum nobis praebiturus est, quando navigio meo vectabitur, cum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir praestans? non Graecus, ut videtur, quantum e vestitu quidem apparet.

ΕΡΜ. Κύρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καβελῶν τὸν Κροῖσον ἄρχοι ἀπάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε καὶ κείνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τείχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὄρας ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσεῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὃ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙΣ. ὦ ξένη Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦ- 10
τον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι.

8 Τὴν τὸ τριπλοῦν) Ὑπακουστίον τὸ ἔχουσαι. V.

Merc. Cyrus, Charon, Cambysae filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeso subacto, poriarur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem & ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem, cumque Solone Atheniensis confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, & thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum apparatus) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδέν ἀγεννές, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας.

ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρῶην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐστὼ· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;

ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, οὐ σοι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἤν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-

Char. Quid ergo Solon respondebit?

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod atimum magnum dedebeat.

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem statuo felicissimos exstitisse, illos inquam sacerdotis filios.

Char. Argivae nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem iugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perve-

κη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

ΧΑΡ. Κάλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιτέλεισαι, ἀλλὰ τὸ πορβμεῖον αὐτὸ ἀξιόεις γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖστος ἐκ- 11
πέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕστερον· Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; τὸ ὑπὸ χροῖ μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων αἰεὶ.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσκειται, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

13 Ἀοίδιμον) Ὑμνικόν. V.

neris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, & vitae ad metam usque feliciter peractae.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumabit brevi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget subpallidum quiddam rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitur.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ ληστῆρια, καὶ ἐπιорκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλείαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρων; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάβους οἱ μεταλλεύοντες ἀνερύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἔρωσιν ὠχροῦ καὶ βαρέως κτήματος.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἔραυ αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροίσου,

12 Ἀβελτηρίαν) Μωρίαν, ἀνοίαν. V.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella existant, & insidiae, latrocinia, periuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut fcis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: sed aes quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli fossiores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum dementiam; qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

Merc. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, & iactabun-

καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν,
ἔρεσθαι τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἷε γάρ τι δεῖσθαι τῶν 12
πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί'· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
ἀνάβημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν,
εἰ κτήσαιο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ
οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεή-
σαι αὐτοὺς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσούτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος
παρ' ἡμῶν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

dam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quae-
rere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere la-
teribus istis Pythium?

Croes. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis dona-
rium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum,
si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in coe-
lo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit
petendum, si desiderarint.

Croes. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Croes. Non fane multum.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου;

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μὴδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδή.

ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἦν Κύρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδή.

ΣΟΛ. Καὶ εἶγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἷχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· Φαίνη δ' οὖν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

Sol. Porioris ergo metalli indigeris.

Croes. At quomodo praestet ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit.

Croes. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur?

Croes. Qui servant videlicet.

Sol. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Perfidem captivum.

Croes. Di meliora, mi homo.

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri.

ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ Θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναβῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικώς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ Θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρεi ὁ Λύδης, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν, 13 καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παρισταμένον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὑστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς

6 Καὶ ἔρμαιον) Ἐρμαιον τὸ εὔρημα προπαροξυτόνας. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπάται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμῆος ἐστὶ, καὶ Ἑρμῆος ἐκθλίψει τοῦ ε, ἀλλ' οὐ Ἑρμῆος. V.

Croes. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, five aes, five aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

Merc. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiavi ex Clothone nuper prae-

πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστω ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κῦρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησὶ τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσιν;

ΧΑΡ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Τώμυρις ἐκείνη ἐστὶ. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκείνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθάνειται, ἀποκτείνας τὸν Ἀπιν.

ΧΑΡ. Ὡ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονούντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

14 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὃ τὴν περὶ θυρᾶν ἐφεστρίδα

17 Ἐφεστρίδα) Διπλοῖδα. V.

legente, quae cuique forent fato decreta: in quibus & haec erant consignata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse. Vident' illam mulierem Scythicam, illam equo albo investam?

Char. Ita sane.

Merc. Illa Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in utrem iniciet plenum sanguinis. Vident' etiam filium Cyri iuvenem? iste Cambyfes est, regnabitque post patrem: is rebus undiquaque male gestis in Libya, & Aethiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi materiem! At nunc quis eos aspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis? Verum quis ille est, Mercuri, qui

ἐμπεπορημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατέμων Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι;

ΕΡΜ. Εὖγε παρωδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὄρας τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτός, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθῆσεται, ἄβλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθῆ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότημνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τούτῳ δὲ ἐπαίρεσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μῆτε πορφυρίδα, μῆτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῇ κομίζοντας.

4 Εὖγε παρωδεῖς) Καλῶς γε ἄλλον ἔδεις ᾧδῃν. V.

purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre.

Merc. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eiectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim haec quoque ex Clotho percepi.

Char. Euge, Clotho! fortiter & ipsos, optima, & capita praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo. singulos agnoscens nudos incymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec ornatum aureum secum ferentes.

15 EPM. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύν, ᾧ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτῶντας;

ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἑοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέεστέρον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν;

EPM. Ἐλπίδες, ᾧ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἀνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μίση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεται γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζήλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες,

1 Τὴν δὲ πληθύν, ᾧ Χάρων, ὁρᾷ) Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτῶντας. V.

Merc. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors. Multitudinem autem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes?

Char. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perfimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quendam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon, & metus, & amentiae, voluptates, avaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest immixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia,

ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπότ' ἂν μάλιστα οἷηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἷχονται, κεχηγόντας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψεαι καὶ Μοῖρας 16 ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἡρτήσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίοντα ἐφ' ἑκάστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων;

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιτεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὧ πορθμεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τούτου Φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομήσαι γε τούτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὐτῷ τούτου· τοιόνδε γὰρ τι ἡ ἐπιπλοκή

perplexa haesitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod si aciem intenderis, conspicias etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videntne quasi araneorum fila quaedam in singulos a fufis demissa?

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Et iure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat eius, cuius brevius sit filum; isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus implexus significat. Per-

δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπορραγέτος τοῦ λίνου, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφῆτι κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

- 17 ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἡπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι,

fpicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum attractus sublimis apparet; at paulo post praecipitatus, abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra levatus, etiam si ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic ut a vicinis vix casus eius exaudiat.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Immo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime si spectes eorum contentissima studia, & quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Eius autem sunt nuntii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum affectus, gladii, latrocinia, cicuta potiones, iudices, tyranni. Horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt: simulatque offenderint,

πολὺ τὸ ὅττοτοϊ, καὶ αἰ αἰ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθύς ἐξ
 ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦ-
 τον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ
 ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἀν σωθρο-
 νέστερον, καὶ ἦττον ἡνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰεὶ
 ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ
 ὑπηρετὴς καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ
 θρόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὐ ποτε προσ-
 δοκῆσαντες ἀποσπασθῆσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν
 ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπευδῇ οἰκοδομοῦμενος, καὶ
 τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος
 αὐτῷ ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιβέης τὸν ὄροθον, ἀπίοι, τῷ κληρονό-
 μῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνή-
 σας ἄβλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρ-
 ρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ φίλους διὰ τοῦτο
 ἑστῶν, καὶ τούνομα τοῦ πατρὸς τίθήμενος, εἰ ἠπίστατο,

6 Χρῆσθαι) Χρῆσασθαι. V.

mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si sta-
 stim ab initio secum cogitassent, tum se esse mortales, tum,
 pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione in-
 flituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super ter-
 ram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris mo-
 rientes cepissent: nunc autem perpetuo cum se sperent usu-
 ros esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, ci-
 taveritque & duxerit vinculis impeditos febris tabifve, in-
 dignantur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut
 inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui do-
 mum gnaviter aedificat, operariosque urget, si didicerit,
 hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum imposito
 lecto, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo fru-
 atur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille por-
 ro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepe-
 rerit, ideoque amicos prolixè accipit nomalia celebrans,

ὡς ἐπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκειται, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκεῖνον ὄρᾳ, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρᾳ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἴας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους ὄρας, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπίοντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν

- 18 ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὗ στερούμε· οἱ ἀγανακτοῦσιν.

ΕΡΜ. Ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, ὅπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς Φῆς ἀμφοιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς,

9 Ἀγγέλων) Ἐπίοντων. V. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπίοντων. G.

si sciret septennem puerum esse obituum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii forte contempletur, athletae patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exsequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Iam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi, imminentibus nuntiis & ministris.

Char. Haec omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidve sit illud, quo privati indignantur.

Merc. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura iucundis ingrata inveniet ipsis ad-

καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας·
τούτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσους, καὶ
πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ
τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιω-
τῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ᾧ Ἑρμῇ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοί- 19
κέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν.
ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνοῦ τινι
καταρράττοντι ἀνισταμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω,
ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες
μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἰδ'·
ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλ-
λων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἵρυνται·
εἶτα μέντοι κακῆναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ
οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος.
ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

8 Πομφόλυγας ἐν ὕδατι) Ἄγαν εὐφυὲς παράδειγμα. V.

esse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adula-
tiones: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus,
morbos, affectiones, quae scilicet in eos aequali iure at-
que in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum
istorum conditio misera est atque aerumnosa, exputare
commodum, qualis privatorum sit hominum.

Char. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei si-
miles mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu
fane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter
praecipitante existentes; bullas istas inquam inflatas, unde
cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim diruptae
solent exstingui; aliae diutius perdurant, accedentibusque
aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excrescunt: nec
tamen & ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim
aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spi-
ritu quodam intumuerunt, hi maiores, illi minores: & non-

οἶδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ Φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον.

ERM. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἵκασας, ὦ Χάρων, ὅς Φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

- 20 XAP. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῇ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοτιμῶνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν περί- καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐὼ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγῃ

nulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem; alii, simulatque coaluerint, deficiunt: verumtamen omnibus bullae modo ruptis interire necesse est.

Merc. Nulla quidem parte deteriore, Charon, comparationem instituiſti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

Char. Eiusmodi cum ſint, Mercuri, vides, qualia deſignent, quamque ambitioſa contentione inter ſe de magiſtratibus, honoribus & poſſeſſionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto ſumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abſtineant ſe a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut ſemper mortem ſibi ante oculos habeant poſitam, ſic eos compellans: Inepti, quid ſtudio in iſtis in rebus abutimini? definite fatigari, non enim in perpetuum vivetis: nihil eorum, quae in terris maximi ſiunt, ſempiternum eſt: nihil

τις αὐτῶν τι ζῆν αὐτῶ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν
 γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ
 χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δε-
 σπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοή-
 σαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶμι μέγα ὠφελῆσθαι τὸν βίον,
 καὶ σωθρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθαι, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄ- 21
 γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνω
 ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν
 αὐτὰ, οἷον περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐταίρους ἔδρασε δέει τῆς
 Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦ-
 σαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγῶς διαῤῥαγῇς; ὅπερ γὰρ παρ'
 ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοια ἐργάζεται.
 πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένους τὸν
 κηρὸν ἐς τὰ ὧτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅζῳ δε-
 δορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν.

inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem ne-
 cesse est nudum abire; domum vero, agrum, quidquid est
 auri, aliorum ex aliis esse, & mutare dominos. Haec atque
 eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu
 censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque
 multo fore prudentiores?

Merc. Mi Charon, nescis, quam ipsos ignorantia & frau-
 dulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem per-
 forari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt,
 quemadmodum Ulysses fecit fociis, metuens ne Sirenas au-
 fscultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint, etiam si
 tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe pot-
 est, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pau-
 ci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes se-
 cuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res hu-
 manas plane singulari.

XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν;

ERM. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἀ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

XAP. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῇ.

ERM. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατώμεν ἤδη.

22 XAP. Ἐν ἔτι ἐπόθουν εἶδέναι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

ERM. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκείνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;
 8 ὦ γεννάδα) ὦ γυναῖι καὶ εὐγινίστατι. V.

Char. Quin illis igitur inclamo.

Merc. Supervacuum fuerit, ad eos si dicas, quae noverrunt: vident, ut seducti a vulgo hominum derident, quidquid agitur, nullaue ex parte probant? immo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis, quod odio sint, dum redarguunt istorum inscitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci, Mercuri.

Merc. Et hi sufficient. Sed iam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cada-verum, ubi ea sepeliunt, ut speciem.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque & pyrami-

ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινα ὀρύξαντες, καίουσιν τε ταυτὰ τὰ πελυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὥς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχεύουσιν;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορβμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾄδου πεπιστεύκασιν δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὥς οἶον τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἷσθ' οὖν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ'

des? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo prae tumulis exstructo, & scrobe quadam effossa, comburunt sumtuosas istas coenas, atque in foveas vinum mulfumque, quantum coniectare licet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis coenare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulfum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima? ridiculus enim vero sum, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enim vero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum ac-

έχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐ-
θις ἀνάγειν πιομένους. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδό-
τες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων
πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστὶ καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλλα-
χε τύμβου,

Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.

Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠνυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

- 23 EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς.
ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ
Ἀχιλλέως τάφον· ὅρᾳς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον
μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέταπται ἐν
τῷ Ροιτείῳ.

cideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed
insuper eos iterum reducere potaturos. Vah! dementiam!
inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium
intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia,
qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse si-
mili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit
fortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regem-
que Agamemnonem; Therstiae parem Thetidis filium, pul-
chra coma conspicuae: omnes namque perinde umbrarum
sunt infirmæ calvariae, nudi aridique per florentem aspho-
delo campum.

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus inge-
ris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi mon-
strare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adiacens? Si-
geum est illud Troïcum; e regione autem situs est Ajax in
Rhoeteo.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δειξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνᾶς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτὴν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴδὲ νεωλῆσαι, μὴδὲ διαψύξαι τὸ σκαθίδιον.

ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἶχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπης ὅπου πότε ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκεῖνῃ ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκῆνας δὲ, καὶ Κλεωνᾶς, αἰσχύνομαι δεῖξαι σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὐταί. ἀποβιήσκουσι γὰρ, ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξέτερον,

15 Τεθνήκασι.) Τεθνήκσι. V.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae, ipsamque Ilion: multos equidem inde memini me traiecisse, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham.

Merc. Ninus iam, Portitor, interit, neque ullum vestigium amplius est eius reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quae magno moenium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quaeretur, haud fecus ac Ninus. Mycenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes;

καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφρος ἐν Ἀργεὶ
ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεω-
24 ναί. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες
ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους Φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργεῖους ὀρᾶς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
νίους, καὶ τὸν ἡμιβνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην,
τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. ὦ τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην
τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδῖον
τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάρβρων
τὸ τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες τῷ ἀρότρῳ.

quodque mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus qui-
dem Inachi Argis amplius superest.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nominum splendor!
Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleonae nitide conditae.
Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt
belligerantes, aut cuius rei causa sese invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis, Charon, & Lacedaemonios, illum-
quē semianimem imperatorem Othryaden, qui inscribit tro-
paeum suo sanguine.

Char. Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est ortum?

Merc. Pro illo ipso campo, in quo pugna conferitur.

Char. O insignem dementiam! scilicet ignorant, se, licet vel
totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
unius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse: campum au-
tem illum alii atque alii usque colent, ac saepe funditus illud
tropaeum eruent aratro.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὐτὶς τὰ ὄρη, ἀπαλλ-
λαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθη-
μεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖ γε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀνα-
γεγράφῃ. ὠνάμην δέ τι διὰ σέ τῃς ἀποδημίας. οἷά ἐστι
τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; βασι-
λεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος
δὲ, οὐδεὶς λόγος.

ς Ἀναγεγράφῃ) Φατέρῃς γεγράφῃ V.

Merc. Haec quidem ita fient: nos vero, ubi iam descen-
derimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus,
ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu
ad cymbulam tuam: neque diu erit, cum adventabo tibi
mortuos deducens.

Char. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non
vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud
enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad
me redundavit. At qualia sunt hominum infauftorum ne-
gotia! reges, lateres aurei, hecatombae, proelia: Charon-
tis vero nulla habetur ratio.

Π Ε Ρ Ι Θ Υ Σ Ι Ω Ν.

1 **Α** ΜΕΝ γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηϋῆς ἐστὶ, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν ὀρωμένων. καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρή καλεῖν, ἢ τούναντίον θεοῖς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἵ γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεές, καὶ κολακευόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά

1 ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ) Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Δουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται θυσίᾳ. Οὐκ ἐστὶ δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λόγον ἅς ἐξ ἰδίου προφέρει προσώπου· ὃ δὲ διάλογος πρόσωπα ἔχει διάφερα διαλεγόμενα πρὸς ἀλλήλα. V.

3 Προσόδοις) Πρόσοδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ πανηγυρίς, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι ὀδεύουσιν. G.

12 Τὰ γοῦν Αἰτωλικά πάθη) Αἰτωλίας ἐκασίλευσεν Οἰνύς· οὗτος θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπιλάθετο· ἡ δὲ ἐργισθεῖσα ἀπίλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρην, ὅστις

DE SACRIFICIIS.

IN sacrificiis quae perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quae porro petunt, quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum, quae fiunt, perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piofne praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, & ob id ipsum infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aeto-

πάβη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφοράς, καὶ τοὺς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαβέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιῶσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἐορτῆς ἀπολειφθήσεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ- 2 εὐδαίμονας εἶποι τις ἂν, εἶγε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες,

πλλά ἀνείλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συταχθέντων πολλῶν ἀνθρώπων. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

2 Καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν) Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε οὐ τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ· καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσούτον χρόνον ζήσει Μελεάγρος, ὅσον ἡ λαμπρὸς ἄπτεται. Ὅτε οὖν ἐφορεύῃ ὁ κάπρος, ὁ Μελεάγρος τῆς Ἀταλάντης ἐρᾷ αὐτῇ τὰ νικητήρια δίδωκεν. Ὡς γίνεσθαι ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, οἳ οὐκ αὐτῇ

τὸν κάπρον ἐφόρευσε, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἔσχον πόλεμον πρὸς Μελεάγρον. ἀνείλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελεάγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφούς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελεάγρος. V.

8 Σχετλιάζουσαν) Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

11 Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως) Ὁ γὰρ Ὀμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμουν εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ κεῖ εἰστιάθη ἡμέρας ἰβ'. V.

licos illos casus, & calamitates Calydoniorum, & tot caedes, & illam Meleagri tabem, universa haec opera aiunt, esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde in *animum illius* descendit, quod sacrficialibus epulis extidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc *relictam*, reliquis Diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi cendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Iuppiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reli-

καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. οὕτως οὐδὲν ὡς εἴοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκατόμβης· τὸ δὲ σῶν ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς Πύλον, ταύρων ἑνέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἰλίον διαπλεῦσαι, παρβένου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηναῖς βοῶν δώδεκα, καὶ πέ-
 3 πλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια. Ταῦ-
 τα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἄτε ἱερεὺς, καὶ γέρον, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπῆε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν

6 Ταύρων ἑνέα) Ὁ γὰρ Νίσταρ
 ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον
 ἑνία βῶν θυσιᾶν τῷ Ποσειδάωνι

ἔθυσεν, ὥς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὁ-
 μηρος εἶπεν ἐννοχίς ἑνέα. V.
 11 ὄνια) Πράσιμα. V.

quos etiam Deos, *tanquam umbras secum adduceret*. Adeo eorum, quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Coniicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture adeo, apud ipsos esse venalia. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex, & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in foenore collocasset gratiam, & vicem re-

ἀμειβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ᾧ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν, τέως ἀστεφάνωτον ὄν-
 τα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύ-
 ρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἀμελεῖς
 μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδενί τι βῆσαι τὸν εὐερ-
 γέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
 γων, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυ-
 στάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς
 Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ 4.
 Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ τᾶλλα εἰπεῖν, ἃ
 περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα
 περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ὑακίνθου τὸν
 Σόνον, οὐδὲ τῆς Δάδνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ κα-
 ταδικασθεῖς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, καὶ ἔξο-
 στρακισθεῖς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμψθη ἐς

7 Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου) Ναύ-
 σταθμον, τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυ-
 πικὸς στρατὸς ναυστάθμος καλεῖ-
 ται. V.

14 Κῆξοστρακισθεῖς) Ἐξορι-
 σθεῖς. V.

poscit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem, Apol-
 lo optime, aedem tuam, coronarum honore ad eum diem
 carentem, faepe coronavi, totque tibi taurorum caprarum-
 que femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me
 talia passum, nulloque numero habes optime de te meri-
 tum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei obiecit, ut
 sagittis correptis infessoque editiore prope navium stationem
 loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis canibusque Achi-
 vos configeret. Cum vero semel in Apollinis incidi mentio-
 nem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homi-
 nes commemorant, non quam invenustus amator fuerit,
 nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne aspernata illum
 fuerit; sed quod iudicio damnatus ob Cyclopas interfectos,
 testarumque suffragio de coelo in terram eiectus, humana

γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐβήτευ-
 σεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ
 Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μὲν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ
 τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφοτέρω πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν
 ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγῆος, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐ-
 5 τοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς. Ἡ
 γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν Θεῶν,
 καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περὶ τῆς Ἥφαιστοῦ, καὶ Προ-
 μηθεύς, καὶ Κρόνου, καὶ Ρέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ
 Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας
 συνῶδους ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὅσων δὲ ἐνθεοὶ γενόμενοι,
 ὡς τὸ εἶκος, αἰδοῦσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχι-
 στα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν
 αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέ-
 στης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ρέας ὑποβαλ-
 λομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, ὑπ' αἰγὸς

conditione atque forte uti iussus est. Est vero etiam, cum
 servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Lao-
 medontem in Phrygia, functus est: apud hunc quidem non
 ipse solus, sed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, &
 muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne inte-
 gram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea de-
 beret illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas. Num-
 quid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, &
 multum hisce diviniore, de Vulcano, & Prometheo, & Sa-
 turno & Rhee, totaque paene Iovis familia? Et haec faciunt,
 invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus,
 quarum afflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Satur-
 nus exfecto statim Coelo patre in illo imperaverit, suos-
 que natos devoraverit, ut Argivus Thyestes: ut deinde Iup-
 piter, furto subiticiensis lapidem Rheae, in Creta expositus

ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἴτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγχεμε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ἦν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποθητάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόβους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ αἰετὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνῃν δὲ τὴν Ἀθηναίαν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ

4 Ὑστάτη δὲ τὴν ἀδελφὴν) Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ἱρασιεὺς τῆς ἀδελφεῆς Ἀτόσσης εἰρετο τοὺς βασιλεῖς δικαστὰς, εἰ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν βουλόμενον ἀδελφεῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρί-

ναντο, νόμον μηδὲν εἶναι, δὲ κελεύει ἀδελφεὶν ξυνοικεῖν· ἄλλον μὲν τοι νόμον ἐξευρηκέναι, δὲ διεπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξίναί παιεῖν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγχεμε τὴν ἀδελφὴν.

& a capra nutritus fit, quemadmodum nempe Telephus a cerva, & a cane Cyrus superior: ut deinde expulso patre, & in carcerem coniecto, imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Iunonem germanam suam, ex Persarum hoc quidem Assyriorumque legibus: amator vero maximus fit, & effusus solutusque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creaverit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime confligente ereptum, in suo

- Φέρων κατάρυξε, κατὰ ἐξέτεμε, τῆς ὠδῖνος ἐνστάσης.
- 6 Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας αἰδοῦσιν, ἀνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὀμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γενῆσαι τὸν Ἥφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῇ τούτον, ἀλλὰ βαυαυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόδε' χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ἐπότε ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἐτι Φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεβήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστύαναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἥφαιστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεά τις οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καὶ ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὐτὸν καὶ τούτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀεστούρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν αἰτὸν αὐτῷ παρακα-
7 ταστήσας τὸ ἥπαρ ὀσημέραι κολάφοντα. Οὗτος μὲν οὖν

3 Ὑπνίμιος: Ὑπνίμια λέγονται τὰ δίχρα συνουσίας καὶ μίξεως. V.

ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exfecuit. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opificem, fabrum aerarium, igne adustum, in fumo viventem semper favilla oppletum, qui camino adstet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex casu, cum de coelo proiectus a Iove esset: & nisi (bonum factum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri Aetnanax. Quamquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero, quis ignorat, quae acciderint ea causa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Iuppiter Caucaso monti tanquam cruci affixit, aquila apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet. Hic

ἔτετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἕξωρος οὔσα, καὶ τοσούτων μῆτρος θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι οὐνόμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ παλλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Φέρε δὲ 8 ἤδη τούτων ἀφόμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἕξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νότου γενομένῳ, ὥς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόν-

poenas igitur perfolvit. Rheam vero (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quae anus licet, & effoeta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui iam nec utilis illi esse possit? Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunae de media saepe via ad suum descendenti Endymionem. Age vero iam his relictis sermonibus in ipsum ascendamus coelum, poetae licentia eadem, qua Homerus Hesiodusque, via evecti, videamusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paulum etiam superiora sublato capite intropexerit, vel plane in dorsum & terga convexa evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique &

τι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. πυλωροῦσι γάρ
 ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ
 ἀγγελιαφόρο τοῦ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἡφαιστοῦ τὸ χαλ-
 κεῖον ἀνάμεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν Θεῶν
 οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασιλεία· ταῦτα πάντως περι-
 9 καλλῇ τοῦ Ἡφαιστοῦ κατασκευάσαντος. Οἱ δὲ Θεοὶ
 παρ' Ἰνὸν καθήμενοι, (πρέπει γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα
 μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ
 περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἶποθεν ὄψονται πῦρ ἀν-
 απτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσομένην περὶ
 καπνῶ. καὶ μὲν θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχη-
 νότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσ-
 χόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὥσι, νέκταρ
 καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι
 συνεισιτῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάν-
 ταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν

solum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, iani-
 trices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Iovis ac nun-
 tii: deinde aeraria Vulcani officina omni artis instrumento
 plena; tum Deorum domus, & ipsa Iovis regia. Pulcher-
 rima ista undique a Vulcano fabricata. Confedere Dii (de-
 cet enim, puto, superna illa ingressum magnifice etiam di-
 cere) circa Iovem & in terram despiciunt, ubique oculos
 cernui circumferentes; si qua videant ignem accensum, aut
 surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epu-
 lantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus affu-
 sum, muscarum instar haurientes; domi vero si coenent,
 nectar & ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem ho-
 mines etiam ad convivium & comestationem illorum ad-
 hibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores
 Dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem poenas

ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπὸ ῥήγματος οὐρανός. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν 10
καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδ' αὐτοῖς, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς
θερησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέ-
μοντο, καὶ ὄρη ἀνέβησαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ
φυτὰ ἐπεφῆμισαν ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι
κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν·
ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος τὴν Ἀθηναίαν· μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ
ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν
Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρήτες οὐ
γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέ-
γουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δείκνυσι. καὶ ἡμεῖς
ἄρα τοσοῦτον ἡπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βρον-
τᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλε-
λῆβι πάλαι τεθνεώς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἐπεὶτα 11

4 Θρησκείας) Λατρείας. V.

ad hunc diem luunt, ceterum inaccessum fuit ab illo tem-
pore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis
Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & con-
sequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sa-
crarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse iusserunt aves,
& suas unicuique plantas Deo assignarunt: deinde in gen-
tes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus
quidem Deliusque Apollinem; Minervam vero Atheniensis:
(testatur enim ipso suo nomine *Graeco* illam coniunctio-
nem;) Iunonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, &
Venerem Paphius: rursus Cretenses non natum modo apud
se, neque nutritum modo Iovem praedicant, sed sepulcrum
quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore
falsi sumus, qui putaverimus, Iovem tonare, & pluiere, &
reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mor-
tuum, qui apud Cretenses sepultus sit. Deinde templis ex-

οὐδὲ ναοὺς ἐγείραντες, ἢ αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστωι
 δῆθεν ὥσιν, εἰκόνας αὐτῶν ἀπενικάζουσι, παρακαλέσαν-
 τες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ
 οἶδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενεήτην μὲν τὸν Δία,
 παῖδα δ' ἐς αἰὲ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηγή-
 την, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν
 Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ
 Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἶονται ὄραϊν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης
 μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν
 γῆν ὑπὸ Φειδίου μετωκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρη-
 μίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ
 πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.
 12 Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προρρήσεις, καὶ περιρραντήρια,

5 Ὑπνήτην) Ὑπνὴν τὸ γένειον,
 ἀπὸ τοῦ ὑπνῖναι, ὑποκίεσθαι καὶ
 ὑπνῆτης ἀνδρ., ἀκμαῖος. V.

7 Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα)
 Εἰς ἐν κείτῃ τὸ τοῦ Διὸς ἀγαλ-
 μα. V.

10 Τὴν Πισαίων ἐρημίαν) Ἐν
 Πίσῃ γὰρ τῆς Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ
 Ὀλυμπίου Διὸς ἀγαλμα ἐκ χρύ-
 σου καὶ ἐλέφαντος κατισχύασε Φει-

δίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμ-
 πια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πιν-
 ταστίαν μόνον ἐπίδημεν τοὺς ἀνέ-
 πους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀ-
 λυμπίαν ἐνεκὸν τοῦ ἀγῶνος, ἀλλοτε
 δὲ μνηστέον, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν
 Πισαίων ἐρημίαν. V.

13 Περιρραντήρια) Τὰ ὕδατα,
 δι' ἃν ποταθῆραντο οἱ θύοντι μελ-
 λοντες. V.

citatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii, signa illis af-
 fimilant, Praxitele aliquo advocato, aut Polycleto, aut Phi-
 dia. At hi nescio ubi viderint Deos: fingunt certe barba-
 rum Iovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium
 primae lanuginis iuvenem, caeruleo capillo Neptunum, &
 glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non
 iam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
 Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheae fi-
 lium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pi-
 faeorum desertis praefidere iussum, ac satis habere, si ipsis
 quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obi-
 ter aliquis ei sacrificet. Positis vero altaribus, & edictis, &

προσάγουσι τὰς θυσίας· βρῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
 ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβα-
 νωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας
 μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους
 γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε
 πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τῶν ἀχρή-
 στων τι κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ
 φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερὸν τι μυκώμενον,
 καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυ-
 σίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἡδεσθαι ταυτ' ὁρῶν-
 τας τοὺς θεούς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα Σησί, μὴ 13
 παριέναι εἰσω περιρραντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστὶ
 τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαγμένος, καὶ,
 ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκείνης, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα
 ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περι-
 χέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβεὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ
 πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν ρίγα,

vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agri-
 cola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut
 libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra.
 Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum ani-
 mal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum, (ne
 quod *impurum* aut parum idoneum mactent) admovent al-
 tari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans,
 quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidia-
 to iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet de-
 lectari, haec cum vident, Deos? Et edicti quidem tabula
 denuntiat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis
 manus puras non habeat. Ceterum sacerdos ipse stat cruen-
 tatus, &, ut Cyclops ille, secans, & exta eximens, & cor
 protrahens, & sanguinem affundens altari, & nihil non pium
 perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum

καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος,
καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν δια-
σκίδνεται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς
θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινάς, αὐτοὺς ἀν-
θρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει
14 τῇ θεῷ. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων
γινόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἦν δ' ἐς τὴν
Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψαι πολλά τὰ σεμνὰ,
καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν
Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν
Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον
ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προ-
φητῶν ἐξυρμημένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, Φησιν ὁ
λόγος, Θύρας δ' ἐπίβησθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν

15 Ἐξυρμημένων πρότερον) Διηγουμένων. V.

pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum nidor ille
sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipsum coe-
lum paulatim diffunditur. At Scythia, relictis hostiis omni-
bus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae
sistit, eoque facto Deae placet. At ista forte mediocria non
minus his, quae apud Assyrios fiunt, & Phrygas, Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis
magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Iovem,
canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum uf-
que quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum
alium, & simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane,
audies sophistas multos, & scribas, & raso capite prophe-
tas, qui tibi enarrent, edicto prius, Valvis arcete profanos!
qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus & gigantibus se-

πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ
φοβηθέντες ἤκον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησό-
μενοι τοὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τράγον· ὁ
δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεν· διὸ δὴ εἰσέτι
καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦ-
τα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα
πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις 15
αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται
περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον
ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐ-
τοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν
κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρῃσεν, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς τὸ πένθος ἐπέδειξατο, καὶ τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον
τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος

10 Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος)
Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἴγυ-
πτίων εὐρίσκεται βούς ὢν, καὶ ἔχον
τινὰ ἴδια σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐε-
τηρίας ἐνομίζεται σύμβολον. V.

13 Καὶ τὸν Νίσου ἔχει πλόκα-

μον) Βασιλεὺς Μαγαρέων τρίχα. V.
ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον)
Ὁ Νίσος βασιλεὺς ὢν, ἔχων ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφύρεν, ἥς
ἀποτμηθείσης ἀνάγκη ἦν ἀπολίσσας
τὴν πόλιν, ἥς ἐβασίλευεν. V.

ditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere
se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subie-
rit, arietem prae metu alius, bestiam quancunque alius, aut
avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque ser-
vari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repo-
sita servantur, scripta ante decies mille amplius annos. Ce-
terum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent
hostiam, & plangunt circumstantes modo maceratam, alii
vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem
illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin
tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel pur-
pureum Nisi cirrum habeat? Est porro Apis de grege Deus,
priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*)

80 LUCIANI DE SACRIFICIIS.

τῶν ἰδιωτῶν βωῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσαντος οὐδενός, Ηρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασομένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἄνοιαν ὀδυρουμένου.

hubus & augustior. Haec, quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ΖΕΥΣ. ΣΥ μὲν διατίθει τὰ βάρβα, καὶ παρασκεύαζε ἱ
 τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στήσον ἐξῆς παρα-
 γαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρά-
 σωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ,
 ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνη-
 τὰς ἤδη παρῆναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ
 βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποι-
 κίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτικά τὰργύριον κατα-
 βαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μη-
 δὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;

2

VITARUM AUCTIONIO.

Iup. Tu scamna dispone, & locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine vitas; sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & iube, quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapidem [*forum*]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fideiussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum.

Iup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Lucian. Vol. III.

F

ΖΕΥΣ. Ταυτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικός, κατὰ βῆθι, καὶ παρέχευε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ᾠθήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξεστὶν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθὴ τύχη.

3 ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

Iup. Comatum hunc Ionicum: etenim honestus esse videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, descende, perspicendum te praebe congregatis.

Iup. Iam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit?

Merc. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposturam. Vatem vides summum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cuias es?

Pyth. Samius.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης;

ΠΤΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΤΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΤΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ρύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΤΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ, καὶ πέντε ὅλων ἐτῶν λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρίτις εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

4 Ἀναμνήσω δὲ) Τῶν παρ' Ἑλλήσι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσηνεγκαν. Ἐπεὶ δὲ σὴν ψυχὴν προπάρχει διὰ τοῦ τὰς μαθήσεως ἀναμνήσεως ὑποτίθισθαι κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο λαρεῖν τὸ νῦν πεποίηκε τὸν Πυθαγόραν G.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.

Emt. Age, si te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo.

Emt. Pone nimirum, me iam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir, Croesi filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet?

ΠΥΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεις.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

4 ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τούτοιςιν, ἀριθμέειν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμέειν.

ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὅρας, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὄρκον τὰ τέτταρα, οὐ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δέ, ὧ ξεῖνε, εἴσεις γῆς τε πέρι, καὶ ἥερος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορῆ καὶ ὁκοῖα ἔοντα μορφῆν, καὶ ὅκως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφῆν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀῆρ, ἡ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίῃ

Pyth. In Muficis exercebere & Geometricis.

Emt. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

Pyth. Post haec deinde numerare.

Emt. Novi iam nunc numerare.

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum iusiurandum.

Emt. Ira me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diviniore nec sacros magis sermones audivi.

Pyth. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifestam: alioquin, qui fof-

καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τούτοις δέ, γνώ-
σσαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔόντα, καὶ ἀρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεω- 5
τὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρέομενον, καὶ ἄλλον ἔόν-
τα εἶσαι.

ΑΓΟ. Τί Φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ
νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι;

ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι
καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς
ἄλλο μεταβήσῃ.

ΑΓΟ. Τοῦτο Φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττό-
μενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ 6
δ' ἀμφὶ δαίταν, ὁποῖός τις εἶ;

ΠΥΘ. Ψυχῆον μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα,
πλὴν κυάμων.

2 Τὸν θεόν) *Ελεγει δὲ καὶ τὸν τῶν μαρτῶ. G.
θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον δύεσθαι τὰς 10 Ἐφαντάζεο) Τὸ φαντάζεσθαι
ψυχῆς [καὶ] πάντα σώματα ζῶαν ἐπὶ τοῦ ἀνατυποῦσθαι· λέγεται καὶ
μέχρι καὶ τῶν κυάμων· καὶ κυά- ἐπὶ τῶν ἐν ὑπτῷ ὁραμένων· ἔστι δὲ
μων δὲ ἀπείχοντο. Χρυστοῦν δ' ἐλε- ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαι τινα
γον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ Σάτυρον τὰ ὁραθέντα. V.

*sent habituque & forma cassa moveri? Ad haec intelliges, Deum
numerus esse & harmoniam.*

Emit. Mira praedicas.

*Pyth. Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui
unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces.*

*Emit. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui
nunc tecum loquor?*

*Pyth. Iam quidem hic es: olim vero in alio corpore,
& sub nomine alio apparebas; cum tempore vero rursus
in aliud corpus & nomen transibis.*

*Emit. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in
formas plures? Sed de his satis. Quod ad victum qualis es?*

Pyth. Animalium edo nihil: sed reliqua, exceptis fabis.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τοὺς κυάμους;

ΠΘ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι καὶ ἦν ἀποδύσης κύαμον ἔτι χλωρὸν ἔοντα, ὅψεαι τοῖσιν ἀνδρείοις μορίοισιν ἐμμερέα τὴν Φυὴν. ἐψηθέντι δὲ ἦν ἐπαφῆς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένησιν, αἶμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλωμαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστὶ θεός, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσον τοῦτον ἀποκηρύττεις;

ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσούτου λαβών.

ΖΕΥΣ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοῦνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

10 Οὗτος οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται) Ἐλέγτο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἵν' ἐτυπῶσθαι τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μηδ' ἑνὶ τῶν Φίλων. V.

Emt. Cur averfaris fabas?

Pyth. Non averfor: sed sacrae sunt, & mira earum natura. Primum quantae sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem; coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero maius, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis eligere magistratus.

Emt. Praeclare omnia dixisti, & ut sacris dignum est. Sed exue te: nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quanti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur est: tanti enim emo.

Iup. Scribe nomen emtoris & patriam.

Merc. Videtur, Iuppiter, Italicus esse de his, qui circa

Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. καί-
τοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηται κατὰ κοι-
κὸν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; γ

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρημένος, ὁ ἐξωμίας,
ἐλθε, καὶ περὶθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν
πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον· τίς
ωνήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἴτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσῃται ἀνδραποδισ-
μοῦ, ἣ καὶ προκαλέσῃταί σε ἐς Ἀρεῖον πάγον;

7 Οὗτος ὁ τὴν πῆραν ἐξηρημένος)
Διογένης οὗτος ὁ Σικανεύς ἀπο τοῦ
Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἐκαλεῖ-
το, διότι ἐξωμίδα ἐφέρει, καὶ τοὺς
ἄμους παρῖχε γυμνοὺς ὀρέσθαι. V.

ibid. Ἐξωμίας) Ἐξωμίδρια γὰρ
ἐφόρου· τὸ δὲ ἦν χιτὼν παχύς καὶ
τραχύς, ἅτε ἀγναπτός, κατὰ τὴν

ἀριστερὰν χεῖρα ἑαθεὶς οὐκ ἔχον· διὸ
καὶ ἕτερος μασχάλη. Ἀχειρώωτος
δὲ ὢν τοὺς ἄμους παρῖχε γυμνοὺς
ὀρέσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίας οὐ μόνον
δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περιβλήμα. G.

14 Προκαλέσθαι) Προκαλείται
οἰκίτης εἰς βάσανον· προκαλεῖται δὲ
εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

Crotonem & Tarentum & illam Graeciam habitant. Quam-
quam non unus, sed trecenti circiter emerunt communiter
possidendum.

Iup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Visne squalidum illum Ponticum?

Iup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tu peram suspenſe, exſerte humerum, veni;
circumi hunc confeffum. Virilem vitam vendo, vitam prae-
claram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet?

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut
in Areopagum te in ius vocet?

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἶεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ρυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροζόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοῦνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθραιπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, μὴ με ὑλακτῆσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

16 Τιθασσὸς) Πρῶτος καὶ ἡμέρος. V.

Merc. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis se esse liberum.

Emt. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, & male adeo a fortuna habitī, nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.

Merc. Non hoc solum, sed si ianuae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: & sane cani ei nomen est.

Emt. Cuias est, aut cuius rei usum & exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Metuo truculentum hominis vultum atque tristem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, & supercilia contraxit, & minax quiddam ac biliosum obtuetur?

Merc. Noli timere: cicur est.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὄρας.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῇ ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τοῦτί μοι λεοντῇ τὸ τριβάνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστός, ἀλλ' ἐκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἶδέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἱατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

10 Οὐ κελευστός) Εὐρυσεύς ἐπέτατε τῷ Ἡρακλεῖ. G.

Emt. Primum, bone vir, cujas es?

Diog. Omnigena.

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem sectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur & leoninam sumis? Nam ad clavam quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non [tamen ut ille alieno] iussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dicamus? aut quam artem habes?

Diog. Liberатор sum hominum, & medicus affectionum: in universum autem veritatis, & libertatis in loquendo prae-co esse volo.

9 ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἣν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δέ, πανεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάσον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἐρήμον, ἢ καὶ πύθον. ἢ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστή, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἣν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιάρων ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον;

12 Ὅπισθογράφων) Προγεγραμμένων, πιπονημένων. V. G.

14 Ἡ στρεβλοῖ) Βασανίζῃ, δισμῇ, μαστίῃ. V.

Emt. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concludero, palliolo te amiciam: deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorum te magno rege [*Persarum*] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum iudicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equi-

αὐτὸ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὰ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐν-
αλλάξας.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ Φρὴν σοὶ ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶσσαι ἔσται
ἀνάλγητος. Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν 10
ἵταμόν χρη εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν
ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέ-
ψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ
Φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχῆς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁ-
μειον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα,
τοιούτω προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πᾶν-
τα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετρίότης
ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθρίαν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παν-
τελῶς. δίδωκε δὲ τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ
ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ

7 Ἰταμόν) Ἀναίδῃ καὶ ἀναίσχυ-
τον. V. παρὰ τὸ ἴσθαι καὶ ὁρμᾶν.
G.

10 Ἀπηχῆς) Ξίον τοῦ κατὰ
πάντων ἤχου. V. G.
14 Ἀπόξυσον) Γρ. καὶ ἀπύξυσον. G.

dem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemu-
labere.

Emr. Quodnam?

Diog. Animus dolet, dolore lingua sed vacat. Porro quae
maxime adesse tibi debent, haec sunt. Improbum oportet
esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pa-
riter & privatis: ita enim oculos in te conicient, fortem-
que te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abso-
na loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigi-
dus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia
& agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto:
frontem perfricare ne satis habe, sed abraide penitus. Loca
sequere celeberrima, & in his ipsis solus & infociabilis esse

Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὅψει δὲ πάντων, ἂ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἂν τις, θάρρῶν ποίει· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰροῦ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολύποδα ὤμον, ἣ σηπίαν φαγών, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προσξενούμεν.

II ΑΓΟ. Ἀπαγε. μαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινε λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾶστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετελθεῖν. οὐ γὰρ σοι δεῆσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἣν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λαιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν

postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

Emt. Apage, impura narras, & ab humanitate abhorrentia.

Diog. Sed, heus tu, facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & literis & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris.

Emt. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta

ἴσως ἢ κηπῶρος ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐβέλη σε ἀποδόσθαι οὕτως τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ERM. Ἐχε λαβὼν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
φυρίδι, τὸν ἔσπεφανωμένον.

ERM. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἣν ὠφέλιμος ἦς.

ERM. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁράς, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαίτο διεφθαρμένον
10 (Ἀβρίτατον) Τρυφεράτατον, ἀπαλώτατον. V.

forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis facefferat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

Iup. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, & dic, quae nosti: emam enim te, si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei faceffere, o bone, nec interroga: ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua.

Emt. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & ne-

οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων ὥς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, λέγε ὅποσα πρόσσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιῶν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτηδέιος ἐρῶν-
τι καὶ ἀσώτῳ δεσπότη. τᾶλλα δὲ περμμάτων ἐπιστή-
μων, καὶ ὕποποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστῆς
ἡδυπαθείας ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ
καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει
παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάν-
των καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανί-
ζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὦρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσιῶν
τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτηδέιος ἱλα-
ρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

7 Περμμάτων) Πλακουντίων. V.

12 Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν) Συλ-
λίγειν καὶ συναθροίζειν. V.

quam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto
labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel
tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet.

Merc. In univcrsum conviva dexter est, & computatio-
ni aptus, & qui comissetur cum tibicina apud amatorem
herum & luxuriosum. Ceterum bellariorum coquendorum
sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis
magister. Institutus Athenis servit tyrannis in Sicilia, quo-
rum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemne-
re omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem.

Emt. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus
illis & pecuniosis: equidem hilarem adeo vitam emere non
possum.

ΕΡΜ. Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ 13
τῷ δύο τούτῳ, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβοηρόθεν, καὶ τὸν
κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπραῖσθαι
βούλομαι.

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίω πωλῶ·
τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι.

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει
γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν.
τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελαῖς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ
πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. ὦδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν.
κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη.

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, & apud nos man-
surus, Iuppiter.

Iup. Transire illum in alteram partem iube. Produca alium:
quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso
alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sa-
pientissimos omnium praedico venales.

Emt. Quantum, Iuppiter, inter se distant! alter ridere
non definit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat per-
petuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes,
& vos ipsi.

Emt. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res
nostras omnes?

Dem. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana
omnia, atomorum impetus, imperitia.

ΑΓΟ. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
 14 ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις,
 ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρή-
 γματα οἷζυρά, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι
 μὴ ἐπικήριον· τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ οδύρομαι.
 καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρω
 χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώ-
 σιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορὴν. ταῦτ' οδύρομαι, καὶ ὅτι
 ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον-
 ται, καὶ ἐστὶ τὸ αὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη·
 μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβό-
 μενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστι;

6 Ἐπικήριον) Ἐπιθανάτιον. V.
 κίρ γὰρ ὁ θάνατος. G.

10 Ἀλλάκως) Ἀντὶ τοῦ πᾶς·
 ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο Ἰονικὴν, ἐπεὶ τοὶ
 καὶ Ἑφείσος Ἰάνων. Ἐφείσος δὲ

Ἡράκλειτος. V.

ibid. Κυκεῶνα) Κυκεῶν ἐκ πολ-
 λῶν βοτάνων συγχειμένων φαρμα-
 κείαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ
 κεχύσθαι κυκλῶν, καὶ κυκεῶν. V.

Emt. Enimvero tu. vanus es re vera & imperitus. O in-
 solentiam! ridere non defines? Tu vero, vir bone, quid
 ploras? multo enim melius credo, te alloqui.

Her. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacri-
 mis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium:
 hoc fane nomine miseror illas & defleo, & praesentia qui-
 dem magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt,
 ea demum tristitia, exustiones loquor, & universi calami-
 tatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum,
 sed cinno quasi quodam permixta & confusa feruntur,
 idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia,
 magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo
 seculi. lusu permutantia.

Emt. Quid igitur est seculum?

ΗΡΑΚ. Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντι-
θεῖς; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεται σε εὖ Φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν,
τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τῶσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

ΑΓΟ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρῳ μελαγχολίας ἐστίν,
οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜ. Ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκέρυττε.

1 Διαφερόμενος) Συνδιαμαχό- γισμοῦ, λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον;
μενος. V. καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. V.

6 Γρίφος) Γρίφος ζήτημα αἰ- 10 Ἡβηδὸν) Ἀκμαστικῶς. G.
νιγματικῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλο-

Her. Puer ludens, talos iactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo; aut griphos nectis;

Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque fanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos;
emtores non emtores.

Emt. Morbus huius hominis ab atra bile non procul ab-
est: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Iup. Praedica alium.

Lucian. Vol. III,

G

15 ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον;
 ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀπο-
 κηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ
 ἐδεόμην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι
 καλῶ; καὶ γὰρ σὺ τῶν σομάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυ-
 χὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, καὶ ὑπὸ ταῦτον ἰμά-
 τίόν μοι κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν
 ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ
 πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπ'
 ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακεῖμενον.

1 Τὸν στωμύλον) Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ἴφρων τῶν λόγων, ἀπα-
 σιῶνα. V.

Merc. Vis Atheniensē illum, loquaculum?

Iup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vitam bonam & prudentem prac-
 dicamus. Quis emit sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, & doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim
 opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri?
 Neque enim corporum amator ego: animam pulchram iu-
 dico. Noli laborare, si vel sub eadem veste mecum perno-
 ctarint, audias dicentes, nulla se iniuria a me affectos.

Emt. Supra fidem sunt, quae dicis, amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena eius rei sit
 facultas sub eadem veste iacenti.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν 16
πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν Θεῶν.

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι Θεός;
εὐχ' ὅρας τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν οὐ-
ρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα 17
βίωῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας,
χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ἃ περὶ τῶν γυναικῶν
μοι δοκεῖ δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου,
παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο Φῆς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας
νόμους;

1 Ὅμνῳ γέ σοι τὸν κύνα } Κέρ- Οἷς μέγιστος ὄρκος ἅπασι λόγῳ
βερον. Ῥαδάμάνθυος ὄρκος οὗτος ὁ κύων, ἔπειτα χνὸν Θεοῦ δὲ εἰσὶν αὐ-
κατὰ κυνὸς, ἢ χνὸς, ἢ πλατάνου, Κρατῖνος Χείρῃσι. Τοιούτοι καὶ οἱ
ἢ κριοῦ, ἢ τίνος ἄλλου τοιούτου. Σαχράτους ὄρκοι. V. G.

Socr. Atego canem tibi iuro & platanum, haec ita se habere.

Emt. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii.

Socr. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin
non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in coelo
Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

Emt. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republi-
ca utor nova, & meas ipse mihi leges fero.

Emt. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui.
Placet, nullam earum uniuscuiusquam esse, sed in partem
nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emt. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges?

ΣΩΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλοῦσαι, λαμπρὸν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18 ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚ. Αἱ ιδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅποσα γὰρ δὴ ὄρας, τὴν γῆν, τὰ πρὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων.

ΑΓΟ. Πῶ δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμῶ. εἰ γὰρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἄπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἰ τῆς ψυχῆς τὸν ὁ-

Socr. Ita per Iovem, & omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiā.

Emt. De pueris vero aetate & forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum & audax facinus ediderint.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est?

Socr. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, plane non essent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

Socr. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem

Φθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠνησάμεν ὅτου Φῆς. τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὐτῆς καταβαλῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τοῦνομα;

19

ΑΓΟ. Δίῳν Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴν τύχην. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὓς μικρῶ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἐν δὲ πλεόν οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνεῖα φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναῖ.

14 Λιχνεῖα) Λαιμαργία. V.

oculo. At ego omnium video imagines, & te quendam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorsus duplicia omnia.

Emt. Ergo emendus es, ita sapiens & visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emt. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

Merc. Quod tibi nomen?

Emt. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te iam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, & ebrii alterius, quos paulo ante praecconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Ceterum suavis est, & gulae amicus.

Emt. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

ΑΓΟ. Λάμβανε' τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκεὰ σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

20 ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκείνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπλητηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

1 Τὸ δεῖνα δι' ὅπως ἴδω) Ὅτι τὸ δεῖνα εἰσάσιν οἱ παλαιοὶ λίγειν οὕτως ἀφελᾶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τῶν συγκρίπτειν τὴν βουλομένων τῇ ἀριστησίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. V.

3 Τὰ γλυκεὰ) Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη πρυβέλιτο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἡδύ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ προσπῆς. G.

5 Παλάθας τῶν Καρικῶν) Ὡς

τῆς Κῶ διαφόρους· καλᾶθι δὲ ἔστι σφαῖρα ἀποσγῆδος σύκων συμπτέκμιν. G.

9 Πολύ τι πλῆθος) Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτιπῇ σοφισμάτων σημαίνοντες παρεγίνοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρῆναι Χρύσιππος, διὰ τοῦτο τῶν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτοι ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ περιμένουσιν. G.

Emit. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibis?

Merc. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

Emit. Haec res difficultatem non habet. Emam viro masfas caricarum.

Iup. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu.

Merc. Bene mones: videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit?

Emit. Quorsum illud dicis?

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεὺς, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γαβὲ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Ἐοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθε, ὦ γαβὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ 21 ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὢν;

ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί Φήεις; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

Merc. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, & medius fidius cerdo, & faber, & id genus.

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse?

Chryf. Nequaquam: haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chryf. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia reiectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

ΧΡΥΣ. Εικότως. οὐ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥύμμου τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἦν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λαβὴ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πού σύμβαμα τὴν

11 Σύμβαμα) Ἄλλ' ἐπιτριβεῖς, ὃ κατάρτε, πάντα γελῶντες ὑπὲρ τὴν γλῶτταν στρίψαν, καὶ τὰ σιφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβέβηλιν. Τὴν διαλεκτικὴν γὰρ τὴν μὲν ἄλλων πρτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ οὐμάτος καὶ ὀνόματος αὐτετελῶν συντιθεμένης εἰς ἀποφατικῷ λόγῳ γένοιτο, ὡς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίον διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χεῖραν ἀποτελοῦνται, καταγερούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ

Στωϊκοὶ ἐθαλακρβεῖς ὄντες, καὶ ἐκνίζουσι ἀγαπᾶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτετελὴ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτῇ σύμβασιν φασιν, ἢ καταγερούμα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτετελῆ δὲ, ἀλλὰ τινος ὀνόμα, οἷον Σωκράτει μεταμίλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει ριλεῖ, ταῦτα οὐκ ὀνόμασιν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμίλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθείαν πᾶσι το ὄνομα ἐληφθῇ, καὶ αὐτετελής ἐστίν, αὐτοῖ

Chryf. Nec mirum, qui non affluetis sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam symbama & parasymbama, [accidens & praeteraccidens] qualibus & quantis rebus inter se differant.

Emt. Per Philosophiam, ne invidetas mihi vel hoc dicere, quid rei symbama sit, & quid parasymbama. Nescio enim quomodo ferit aures ipse numerus horum nominum & concinnitas.

Chryf. Nulla vero est invidia: si quis enim, claudus cum sit, illo ipso claudu pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviso accipiat, ille habuit symbama claudicationem;

χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινόας· τί δ' ἄλλο μάλιστα Φῆς 22
εἰδέναι;

ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς
προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιοῶ,
φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει
ταύτῃ, ὁ ἀσίδιμος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΥΣ. Σκόπει γούν' ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μὴν;

ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἦν πῶς κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον
ποταμοῦ πλαζόμενον εὐρῶν, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπι-
σχεῖται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τὰ ληθές ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς
ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί Φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατη-
γόρημα, ὡς αὐτὸ παρακείμενον τῷ
συμβάματι ἢ κατηγορήματι τὴν οὐ,
Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ
τίνα, κατ' εὐθείαν ἐλήφθη ὁ ὑπο-
κείμενος, ἀλλ' οὐν ἐπὶ μὴ ῥῆμα·
τὸ οὐ, Σωκράτης μίλει, ἔλαττον λί-
γυσσι ἢ κατηγορήμα, ὅτι τοῦ πλα-
γία πτάσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐν-

δεῖς ἢ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ
τὸ, τίνας μίλει. Οὕτω μὲν οὖν εὐ-
τως. Ὁ μίνοι Λουκιαν' ἑς λόγον ἀν-
εῦρον ἐπὶ τούτων τὸ σπουδαίον τῶν
σφῶν ἐπὶ τὸ γιγνόμενον μεταφί-
ραν. G.

6 Φιμὸν) Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν.

V.

vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper nactus est.

Emt. Hem follertiam! Quid vero amplius te nosse ais?

Chryf. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum
loquuntur, quos obturato ore, & freno iniecto, plane ad
silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syl-
logismus.

Emt. Inexpugnabilem mihi & violentum narras.

Chryf. Attende igitur. Estne tibi puer?

Emt. Quid tum?

Chryf. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem
rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si
verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid
dices illum decrevisse?

ΑΓΟ. Δυσάποκριτον ἐρωτᾶς. ἀπορῶ γάρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιῶν.

ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν φερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἥλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἥλέκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣ. Ἥλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρестῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνώτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμα-

10 Ἥλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκ.) ἢ τίνα τὴν Ἥλέκτραν λέγεις; G. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, 14 Ἀγνώτος) Ἀγνώστου. V.

Emit. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iovem responso tuo ferva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chryf. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora.

Emit. Quenam?

Chryf. Metentem sylogisimum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum.

Emit. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras?

Chryf. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermo-

στὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀποκρίναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23 εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐ μένου· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀδικόμενος;

ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλεῖστον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραλήσοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων καὶ

nem iam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti?

Emt. Sane quam.

Chryf. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adstare iubeam, teque interrogem, huncne nosti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chryf. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse.

Emt. At ego relecto illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis delatus fueris?

Chryf. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem, & similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecifmis impleri, absurdisque vocibus: & quod caput rei est, fas

τὸ κεθάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἣν μὴ τρίς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβορίου πίης.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίϋωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ ταῦδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί ῥῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ οὖν τὸ δανεῖζειν πρόποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά ῥησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.

Emi. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem fordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem?

Chryf. Ita sane: solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere, [*sylogismos facere;*] foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent, usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περί τὰ αὐτὰ σῶμεν, οὓς 24
σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον
ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἑμαυτοῦ εἵνεκα λαμβά-
νω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν
τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικός, ἑμαυτὸν μὲν ἀσπῶ εἶναι
περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τούναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι
περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποτο-
ξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῶ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν
διάνοιαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐβέλω τάχιστα σε ἀπο- 25
δείξω λίθον.

9 Περιεκτικὸν) Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus; manifestumque est, solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum.

Chryf. Rem tenes; neque enim ego mea causa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor, [*effusus, prodigus*] alius comprehensor, [*tenax, avarus*] ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, iuvenem quidem comprehensorem esse, [*frugalem & parcum*] te vero, qui solus dives es, effusorem [*liberalem & magnificum.*]

Chryf. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te indemonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chryf. Dubitatio & silentium, & mentis distractio. Quod vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεύς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς.

ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον;

ΑΓΟ. Ἐοικα γοῦν.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone, Perseus es.

Chryf. Hac fere ratione. Lapidine corpus est?

Emt. Est.

Chryf. Quid vero animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chryf. Tu vero animal?

Emt. Sic quidem videtur.

Chryf. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, & postliminio quasi me homini redde.

Chryf. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chryf. Quid vero lapis, num animal?

Emt. Non.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐπαίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθά-
περ τῆς Νιόβης ἀπειψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ἀνή-
σوماί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὓς ὄρᾳς.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ἄμους καρτεροί, καὶ τοῦ
θεριζεντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτρυβε' ἄλλον κάλει.

26

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν

Chryf. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chryf. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chryf. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim
Niobes, spiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam
te. Quantum pro illo numerari iubes?

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum emisisti?

Emt. Non Hercle, sed hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, & robusti humeros, & ratione illa
metheoria digni.

Iup. Noli tempus terere, voca alium.

Merc. Peripateticum te iam dico, pulchrum, divitem. Agi-

πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάν-
τα ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικής, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέ-
γιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν
μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικόν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δὲ γινώσκει μάλιστα;

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι,
ἐν ταῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ πόσου δέ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-

te, emite prudentissimum, scientem in universum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maxi-
mum est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur
alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem inte-
riorem, exteriorem vocare alterum.

Emt. Quid maxime statuit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus
externis.

Emt. Humanum sapit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim & ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro statim

γύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κῶνιψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὅποιά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεννα Φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνούμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πράσις ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται;

1 Οὐκ ἂν φθάνοις) Ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν αἴσῃ αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐπεροῦντ' ἐποίσσθαι τὸ καταβλῆναι σοι. G.
ibid. ὠνισάμενος) ὠνούμενος. G.

14 Ὁ Πυρρίας) Πυρρίας τοὺς δούλους ἔλεγεν ἀπὸ τινος δούλου Πυρρίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ὧν ὁ μὲν ἦν πυρρὸς τὴν κόμπη, ὁ δὲ ξανθός. G.

ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, & qualis sit anima ostreorum.

Emt. Hercules! quam subtilis illa disputatio.

Merc. Quid vero alia multa si audias hisce acutiora, de semine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Gravissima narras, & utilia plane huius disciplinae capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Iam enim plures paulatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis & hunc emet?

ΑΓΟ. Ἐγώ γε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδέν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τις ὢν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quidquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult?

Phil. Rationes in ea expendo, & exaequo: cumque ad amissim pares & eiusdem ponderis esse intelligo, tum deum utra verior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes?

Phil. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor.

ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθε, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δο-
κεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι
λέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ
ὅλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρειν.

ΑΓΟ. Ὡνητέος εἰ διὰ ταῦτα πόσον τοῦτον ἄξιον
χρὴ Φάναι;

ΕΡΜ. Μνάς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί Φῆς, ὦ οὔτος, ἐπριάμην σε;

ΦΙΛ. Ἀθῆλον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τάργυριον κατ-
έβαλον.

3 Νωθὴς) Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νῶ ὁ ἐστέρημένος τοῦ θένει, ἢ γούτ τρέ-
στερητικόν, καὶ τὸ θένει, τὸ τρέχω. χεῖν.

Emt. Cur vero hoc non potes?

Phil. Quia, vir bone, non comprehendō.

Emt. Credibile est: tardus enim & ignarus esse videris.
Sed quis finis tibi scientiæ est?

Phil. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum.

Phil. Et insuper iudicii omnis expertem, & sensus, &
summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc
dignum dicemus?

Merc. Mina Atticā.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim & pecuniam numeravi.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἐγώ γε σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρ᾽ λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ πριαμένῳ ὑμᾶς δ' ἐς αὖριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ιδιώτας, καὶ βαναύστους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

Phil. Cohibeo me hac de re, & dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, & mina, & praesentes.

Phil. Adfunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi iam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriozem.

Phil. De hoc cohibeo assensum.

Emt. At ego quid videatur pronuntiavi.

Merc. Define contra niti, & sequere emtorem: vos autem in crastinum invitamus. Nam idiotas, & fellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚ. ΒΑΛΛΕ, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφθόνοις¹ ἰ
λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βάλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν
ὀστράκων· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ δια-
φύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύ-
σιππε, καὶ σύ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,
Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα ἡμῶν οὐχ
ὑβρίσει. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ
ξύλῳ, μὴδὲ ἀνῆς· διδότης τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὢν. τί
τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ
μὴν οὐκ ἐχοῦν.

Ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

¹ Κατάρατον) Ἀθιον. G.
² Πῆρῃ... Παροδεί τὸ Ὀμη-
ρικὸν ἐκείνο ἐν γῶ B τῆς Ἰλιάδος,

Ὡς φρήτη φρήτηφιν ἀρήγῃ, φῦ-
λα δὲ φύλοις. G.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

Socr. **F**ERI, feri execrabilem faxis copiosissimis: adlice
glebas: insuper adlice testas. Pulsa baculis impium, vide
ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu.
Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum,
quem contumelia non affecerit. Tu vero, Diogenes, si un-
quam alias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Iam
dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure & Aristippe? Certe non decebat. Sapientes
estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

- 2 Ἀριστοτέλεις, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· εἰλώκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μαρέ. εἴσῃ γοῦν αὐτίκα, οὓς τινὰς ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῶν ἐξαρμέσαι δυνάμενον· καὶ ἕκαστον ἐπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῶν ἀπολωλέναι.

ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω, τὴν γλῶττιαν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω. σοὶ δέ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθος μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα, λαχιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον, ἵνα αὐτὸν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

- 3 ΔΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου Φείσασθέ μου.

14 Λαχιστὸν) Σχιστόν. V.

Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te, impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit: dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat.

Plat. Ego cenfeo flagellis caesum palo figi; oculos illi effodi, linguam ipsam multo prius praecidi: tibi quid videtur, Empedocles?

Emp. In crateres deiici Aetnae, ut discat non maledicere melioribus.

Plat. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed per Iovem supplicum praesidem mihi parcite.

ΣΩΚ. Ἄραρεν' οὐκ ἂν ἀφελείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ
τὸν Ὅμηρον αὖ λέγει, ὥς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν καὶ Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἰκε-
τεύσῃ. αἰδέσσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε
ῥαψωδῆσαντά με.

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα.

Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ Φιλέουσι σοφοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σέ Ὀμη-
ρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγόρε βάλλεα θυμῷ,

Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς αἰμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρα-
κτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι κατα-
φευκτέον· τάχα γὰρ αὖ ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἰκέτην· οὐ γὰρ θεμὺς κτανεῖν.

Socr. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides
vero, quid Homerus dicat,

Nunquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

Luc. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo:
reverebimini forte versus, neque aspernabimini consuen-
tem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus optimis,

Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis deerit HomERICA responsio: audi
modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbare, lingua,

Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

Luc. Vae mihi! Homerus destituit, spes nostra maxima:
ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ καὶ κεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν οὖν ἑκατὶ ῥημάτων κτείνετε με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυστυχία.

4 ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπεὶ δὴ δέδοκται πάντως ἀποκτινῦναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν με, φέρετε, τοῦτο γοῦν εἶπατέ μοι, οἳ τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειληφάτε με;

ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα, ὧ κακίστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, ἐν οἷς Φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφούς ἄνδρας καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-

10 Ἀμείλικτα) Ἀνέκιστα. V.

Plat. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui patreris.

Luc. Sic verba propter ergo nos occiditis?

Plat. Sic per Iovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

Luc. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me; nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui sitis, aut quam immedicabilem a me iniuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii causa me comprehenderitis.

Plat. Quibus nos iniuriis affeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos affecisti, tanquam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab in-

σαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀἰδωνέα, Χρύσιππος οὐτοσί, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὅπόσους διέστυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μά- 5
θετε ὅποιος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σέ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ᾗδῃ γε Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ' ὅσα ἔοργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ᾧ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες; ἢν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁράτε γοῦν μὴ τὸ

1 Παρατησάμενοι) Παρατιῖν
παρακαλεῖν, συγγνώμῃ αἰτεῖν. V.

2 Αἰδωνία) Αἰδωνία ἢ Ὀρφία. G.
16 Ὑπὲρ ὑμῶν π.) Γρ. περὶ. G.

feris huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me prae buerim. Itaque abiicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxa adest toga tantorum tibi poena malorum.*

Luc. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earundem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quendam tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt philoso-

τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κακηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

- 6 ΛΟΥΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὅς αἰεὶ Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε, ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἃ Φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβάν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' οὗτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λεημῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηγήκατε ποικίλα, καὶ πο-

phi, ingrati que, iracundi, & parum officii memores videamini adversus virum bene de vobis meritum.

Plut. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, & ebriam verborum in nos petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos ipsos laudibus tollerem, & in libris, quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa, quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, & apud instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoscunt, unde, & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me sectantur propter florum legendorum sollertiam, re autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui ta-

λυειδῇ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπί-
 σταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ
 ἀπάδειν θάτερον θάτερον. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πε-
 πονθῶς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἴπειν ἐπιχειρήσειεν εὖερ-
 γέτας ἄνδρας, ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ καὶ ἅ-
 τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρυτὸν εἴη τὴν Φύσιν, ὥς ταῖς Μού-
 σαις ἀντάδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλ-
 λωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξέων, καὶ ταῦτα; δοτῆρι ὄντι
 τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ρήτορας εἴ-
 ρηταί σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ
 χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσιν τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδι-
 κίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσσεστιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξέυ-
 ματα ὥς Φῆς λαβῶν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἓνα τούτων
 ὑπαδέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κα-

το Κατὰ τοὺς ῥήτορας) Ἐπὶ ἐπὶ ῥητορικῇ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ
 παραδειγματικῇ κίχεται τῇ πρὸς ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πίστει; περι-
 στεί· αὕτη δὲ μερικῇ. τούτου χάριν νεύσι. G.

les protuleritis, tam varios specie & coloribus; si quidem
 legere illos sciat aliquis, &nectere, & concinnare, ne alter
 ab altero diffideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus,
 male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc
 habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio,
 quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Mu-
 sis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline
 contendat, iaculari ausus contra ipsum muneris huius &
 artis sagittandi auctorem.

Plat. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declama-
 sti: maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo impor-
 tuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniu-
 riae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a no-
 bis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc uno
 tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceret.

κῶς· τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήσαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν ὥστε διὰ γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

- 8 ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε· πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσέσθε. καίτοι οὐκ ἂν ὥσθη ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθέκοιτο ἄν. ἀλλὰ μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὡς θαυμάσιοι, μὴδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ ταῦτο ἦν, μὴ βία, μὴδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὃν τινὰ ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ πάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι,

5 Πρὸς ὀργὴν) Ὁργίλας. G.

Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno fimo abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

Luc. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante iudicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed iure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me se-

καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφῆσουςι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς πα- 9
ρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ρήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανούργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τίνα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι;

ΛΟΥΚ. Θαρρεῖτε τούτου γέ' ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον διαίτη· ἦν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαι μ' ἂν γενέσθαι,

7 Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν ὀππικᾶ ἀποχέειν καὶ ἀνεσιν. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν συντείνει τῆς τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνάμειος, πὶ καταλλήλοτερον ἵππος πα-
δίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκίαν ἐπιδείξα-

σθαι ἀρετὴν· παράλληλαι ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ὅδ' ἐστὶν βατράχ' οἷός τ' ἐστιν, καὶ Λυδῶν πράγματα. V.

ibid. Παρακρουσάμενος) Ἐξαπατήσας. V.

cisse iniuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo nimirum iustam poenam; vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet iudices; vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsus in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem esse, & causidicum, & versutum in dicendo veteratorem. Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa iniuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum ven-

καὶ ὅστις ἀποδώσεται μοι τὴν ὑἱόν. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

10 ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; εἰς γὰρ αὐτῆς οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξίων.

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαμβάνοντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπο-

13 Τὸ πρὸ δίκης γὰρ) Προσυπα- τῇ βιάζεσθαι, ἐν τῇ ὁμιλίᾳ. V.
κουστῶν καταψηφίζεσθαι. V. 16 Καταλεύσαντες) Λίθοβολη-

14 Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ) Ἐν σκεπτεῖ. V.

dat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus?

Luc. Vos iidem & accusate, & iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, & ex abundantia causam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gau-

λογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαί-
ρειν αὐτοῖς λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελί-
του πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικα-
στῶν, εἰ οὗτος τεθνήσκειται, μὴδὲ τοπαράπαν ὕδατος
μεταλαβῶν;

ΠΛΑΤ. Ἀριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίω-
μεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δὲ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς
ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγῶ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νε- 11
μιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. δεήσει
γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ τὴν
Φιλοσοφίαν εὔροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι
πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς
ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἂν τισι τριβῶνια
περιβεβλημένοις, καὶ πύγωνας βαθεῖς καθευμένοις,

4 Ὑδατος μεταλαβόν) Ἰστίον ὅτι
οἱ Ἀθήνησι δικασταὶ ἐπὶ χεῖν βουλό-
μηναι τὰς ἐπιράντους φλυαρίας τῶν
ῥητόρων, ὡς ἴσως ὕδατος ἐπλήρου,
καὶ διὰ τίνος διατρήματος παρῆχον
τῷ ὕδατι ἔκρυσαι, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς
ἀφίστασης τοῦ κρουτίσκου ἐκίλευν τὸν
ῥητορα λέγεσθαι, ἕως ἂν τὸ πᾶν

ἐκρυσῇ· ἅτε δὲ εὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ
ὑδατος τὴν λόγον ποιεῖται, συνί-
τιμον καὶ ἀκοντες τὴν ἀμνηστειαν
δύον παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἱμῷ
ὑδατι.

Ὑδατος) Τῷ δικαστικῷ ὕδα-
τος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικασά-
μενοι ἐποιοῦντο. G.

dere nos iustitia professi: aut de Anyto ac Melito quid di-
cemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant iudi-
ces, si hic ne aqua quidem attributa [*& clepsydra*] moriatur?

Plat. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Phi-
losofiam. Illa iudicet, & nos sententia illius stabimus.

Luc. Euge, viri sapientissimi, meliora ista & magis legi-
tima. Verum lapides servate, uti dixi: opus enim paulo
post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inve-
niat aliquis? nec enim, ubi habitet, novi, quamquam lon-
go tempore oberravi domo eius quaerenda, ut illius con-
suetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam pal-
liolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa

παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν Φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὥς μὴ ἐλέγχοντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. οὐδέ πω
 12 γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. Πολλὰ-
 κίς δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος, ἦκον ἂν ἐπὶ
 τινὰς θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὐρηκέναι
 τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων
 ἀπάντων σκυθραιῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
 Φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν ξυμπα-
 ραβουθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἂν· εἴτα εἰρων γυναιὸν τι
 εὐχ' ἀπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ
 ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι
 αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον
 ἑῷσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ριστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς

15 Ἀναβολὴν) Περιβολὴν. G.

se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia ianuam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui. Saepe vero vel mea coniectura, vel aliquo deducente ad ianuas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me invenisse; idque colligebam ex multitudine intrantium & exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quandam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine affectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus

εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπε-
φαίνεται δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα
πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἑραστῶν ἐς τὸ
κάλλος; ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχειρώς ἐδέχετο. καὶ
τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τοὺς
πένητας τῶν ἑραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ
καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἐώρων περι-
δέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχείλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν
ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς
κακοδαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς
ῥιπῆς, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδώ-
λῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ζυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
δὲ πᾶσι γνώριμος ἡ Θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βα-
δίξειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπο-

1 Ἀθεραπεύτω) Πατελῶς κατα-
πιφρηνήτω. V.

8 Ἐγχείλειον) Κλειῖν. G.

11 Ἰξίονα) Nota historia, quem-
admodum Ixion cum Iunonis si-

mulacro seu nebula concubuerit,
unde orti Centauri, disti sic παρὰ
τὸ τὴν αὐραν κεντεῖν. G.

15 Ἐν Κεραμεικῷ) Ἀπὸ τοῦ κε-
ραμίδος κεραμίδος γυνικῆς, γίνεται

exornaverat, & ad decentiam, assimilato illo cultus negle-
ctu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceru-
sae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab
amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, si quis quid
daret, accipiebat cupide, &, cum ditioribus prope affideret,
pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe
vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius
aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox
recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non
naso quidem, sed barba duci paterentur, &, Ixionis exem-
plo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

Plat. Illud quidem recte: neque enim in propatulo ia-
nua, neque nota omnibus. Ceterum ne opus quidem est
domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico opperie-

μενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀΦίξεται, ἐπανιούσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσῃ καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσεισιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσήκον τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοία ἡρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΤΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθῆς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, Φθεγξαμένη μόνον.

14 ΦΙΛ. Παπαῖ· τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖτις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν εἴκατε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ

κεραμεικὸς καὶ συναίρεισι κεραμεικός. V.

2 Ἐν τῇ Ποικίλῃ) Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίους· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Προσηνῇ) Πρᾶον. V.

9 ΠΛΑΤ.) Plato loquitur, qui ab inferis cum ceteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

mur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, aspectu propitio, quae cogitabunda placide incedit?

Luc. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia.

Plat. Recte. sed cum loqui incipiet, fatis se ipsa indicabit.

Phil. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita? Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum

που λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τι παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μετ' ἡμᾶς καταλελοιπάμεν.

ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμέ, οἷα πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως Οἴλην τε αὐτὴν ἡγήμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡτίαςάμην προσελθούσα· ἐξήμην δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήδη τῇ ἐορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὸναντίον ἔπερ ἂν ἦ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε;

9' Εἴημι) Διονυσίους γὰρ μέτοις ἔτους ἐπιτελεῖτο, ἴαρος καὶ φθινο-
ἐφείτο τὸ θιάτρον τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ πάρου· ἴαρος τὰ μικρὰ Διονύσια·
τῷ κωμῳδίῳ. Ταῦτα δὲ δις τοῦ φθινοπάρου δὲ, τὰ μετ' ἄλλα. V.

hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Πλατ. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Dionysius, tamen amicam illam putem, nec in ius vocarim unquam, neque accedens cum illa exposulaverim, sed patriar illam ludere, quae convenire videntur & solemnia sunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, & fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini?

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκο-
μεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φῆ-
μαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιῶν ἐς τὰ πλή-
θη καθ' ἡμῶν.

15 ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτε-
νεῖτε; δῆλος γούν ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα,
καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, ταῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί Φῆς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ᾧ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ
καὶ μόνη τάληδες ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γούν εὐρόμην
πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ᾧ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς,
πρῶν δὲ τὸ ἀτιμώτατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσ-
ούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἑκα-
στον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

1 Μίαν ἡμέρ.) Ἐντεῦθεν τοῦ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιῶντες. G.

Plat. Commeatu unius huius diei sumto, contra illum
venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim
ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de
nobis dixerit.

Phil. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa in-
terficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia
litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe
invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc im-
petravi, tibi ut cognitio causae servaretur.

Plat. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante ve-
ro contentissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in
tanto theatro praeconio vendens, & duobus quidem obo-
lis, genus unumquodque illius disputationum.

ΦΙΛ. Ὅρατε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γούτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μισὰς πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς.

ΔΟΥΚ. Εἴση αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἀρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανεῖν πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. 16

ΔΟΥΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πᾶν γὰρ κόσμος καὶ αὐταὶ δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρά δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὲς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν.

ΔΟΥΚ. Οὐχ ὁρᾷ ἦν τινα καὶ λέγεις.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-tes, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si causam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio: sed obscura illa & tenui colore, Veritas est.

Luc. Non video, quam dicas.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλάπιστον ἐκείνην οὐχ ὄρας, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὅρῳ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17 ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δεομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὰ θέραπαινιδῶν τούτῳ, εὐνοϊκωτάτῳ μοι ὄντι.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλης.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, μετ'

Phil. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem?

Luc. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in ius volo.

Phil. Nempe sequimini etiam vos: nec enim molestum erit, unam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat.

Luc. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in iudicio, ut indices omnia.

Ver. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi.

Phil. Duc sane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, & tu Loquendi Fiducia, ut

ἡμῶν, ὡς τὸν δέλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον
εἶτα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμίᾳ προφάσει δικαίᾳ,
σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγχε, αὐτοῦ περίμενον.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος,
καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπο-
λεμῆσαι δεήσει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ
δυσελέγκτοις, αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὕρισκομένοις, ὥστε
ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν ἄρσινον δὲ εἰ καὶ τὴν
Ἀποδείξιν παραλάβοις.

ΑΔΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκαῖοι δο-
εῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὅρας, προσεταρίσεται καὶ ἡμῶν, ὦ Φι- 18
λοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε, ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ
Ἀριστοτέλες, μήτι ψεύσεται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὔσα;

formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in
periculo iusta nulla causa versantem, servare possumus. Tu
vero, Elenche, [*Convictio*] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius,
veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum
mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni
repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque ne-
cessarius est Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si De-
monstrationem etiam assumas.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iu-
dicium videmini.

Arist. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, con-
tra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne
quid mentiarur pro ipso, cum sit veritas?

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ κολακικός· ὥστε παραπείσει αὐτήν.

ΑΛΗΘ. Θάρρειτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δι-
19 καισύνῃς ταύτης συμπαρούσης. ἀπώμεν οὖν. Ἄλλ' εἰ-
πέ μοι σὺ, τί σοι τούνομα;

ΛΟΤΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγ-
ξικλέους.

ΦΙΛ. Πατὴρ δέ;

ΛΟΤΚ. Σύρος, ᾧ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων.
ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδί-
κων μου, οὐχ ἦττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος
δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βα-
βυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν αὖ

12 Οὐ κατὰ Σολέας) Σολεὺς μὲν
γὰρ Ἀρατὸς ὦν, Ἑλληνικῇ παι-
δείᾳ τισούτων διήνεγκε· ὅστε γὰ
φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράφας,
Ἰθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς
στοῦς κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς
ἐκ Κιττίου τῆς Κύπρου ἦρκετο, καὶ
οὐ καὶ Κράτων καὶ Χρύσιππος ἀμ-
φω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι κατὰ φιλο-

σοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππος.
ἀμίλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Στα-
γειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ Προ-
ταγόρας, Ἀβυρίται. ἀλλ' οὐδέποτε
ἐνίας διάκονται, ὅτι μὴ ἐκ μίσους
Ἑλλάδι· θαυνοῦντες ὅντις εὐρίσκον-
ται. Θαυμάζονται δὲ πολλοὶ ὡς
σχεδὸν Ἕλληνας παρυσόκριμκότες
τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. V.

Plat. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est,
& adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet.

Ver. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac
una praesente Iustitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod
tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis. [*Confidentius*;
Veri F. Convincentiū N.]

Phil. Sed patria?

Luc. Syrus sum, ο Philosophia, eorum qui Euphratem co-
lunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum
meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros:
mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cyprio-
rum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam

γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὕτα.

ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. Ἡ τέχνη 20 δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισο-
ψευδῆς, καὶ μισότουφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοισυτῶδες εἶδος
τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμυσῇ τινα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὅρᾳς γοῦν ὅπόσοις ἀπεχθάνομαι,
καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναν-
τίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ
Φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ Φιλό-
καλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ Φιλεῖσθαι συγ-
γενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης.
οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειό-
τεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν,

apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit,
neque si voce sit barbarus; modo sententia iusta esse appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars
vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc. Ofor superbiae sum, & praestigiarum, & menda-
ciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus im-
purorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio
sum, & in quae pericula propter eam venerim. Verum ta-
men etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto,
quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac
pulchri, tum simplicitatis, & quaecunque natura amabilia
sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar.
Contra alteri illi, oppositae arti subiecti, & odio aptiores,
quinquagies mille: quare periculum est, ne alteram qui-

ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη τὴν δέ, πάνυ ἡκριβοκέναι.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε Φασί, καὶ τάδε ὥστε μὴ διαίρει τῷ τέχνᾳ· μία γὰρ ἔστων, δὴ εἶναι δοκῶσαι.

ΛΟΥΚ. Ἀμεινων σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὰ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ Φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἐνθα ἐχρῆν ἐνταυθῶ σου ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν. ἡ Ἱέρεια, διάβες ἡμῖν τὰ βάβρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν Θεόν.

ΛΟΥΚ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπιπορεύοντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῶν καὶ ἀπράττουσι δὲ μόνῃ ὀρᾷ, ἅτε

2 Οὐκ ἐχρῆν... καὶ τάδε φασί, καὶ τάδε) Διὰ τὸ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἦτοι τῶν ἀντικείμενων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος... πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ ἀπὸ... ποτερον εἰδώς... ὑγιεινόν. ἀσάυτως καὶ ἐπὶ γινίσιως

καὶ φθορᾷ, μισώσεως καὶ αὐξήσεως, καὶ τῶν παραπλοίων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς τὴν Παρθενιάδην ἑνὶ. διατεινόμενος ἀπομαθεῖν τὰ πάντα τοῦ μισεῖν καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνη. ὡς οὐχ ὅτι τοῦτο... τῶν ἀντικείμενων ἢ αὐτὰ γινώσκεις. G.

dem, cuius exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam; alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: eiusdem enim & hoc est, aiunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videantur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

Phil. Iam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urticae Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iube subsellia: nos interea Deam adorabimus.

Luc. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum periuria quotidie audias.

δὴ ἐπίσκοπος οὖσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτοὺς. ἐμὲ δὲ ἦν που κρατούμενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαι-
και, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Ἐἴεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἑτοιμοὶ 22
ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἀπάν-
των, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνεῖρετε τὴν
κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἶόν τε πάντα ἅμα
λέγειν. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο.

ANAB. Τίς οὖν ἂ ἐπιτηδεύοις ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο
πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμα-
στὴ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχα-
ρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκρι-
βές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάν-
τα ταῦτά σοι ἀβρόα πρόσσεστιν. ὥστε τὴν προσηγορίαν
δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἶπε τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνή-

1 Ἐπίσκοπος) Γραι. ἐπὶ σκοπῆς
εἰκνύσα. νῦν καιρὸς. G.

15 Προηγوریαν) Τὸ πρότερον εἰ-
πεῖν ἢ ἀγορεύσαι. G.

Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc
tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas,
& plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto me ferva.

Phil. Age, iam sedemus vobis, paratae vestras audire ra-
tiones. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime ac-
cusaturus videatur, actionem componite, & reum convin-
cite; neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis: tu
vero post haec causam dices, Parrhesiade.

Rev. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit?

Chrys. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, & mere
Attica vocis suavitas, & gratia illa, quae tantum in persua-
dendo valet; tum prudentia, & exquisitum illud artificium, &
illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae: omnia
haec copiose tibi adfunt. Itaque orandi suscipe provinciam,
& pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recorda-

σθῆτι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκείνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶ σοι δοκῇ καὶ κεῖνό που παράβυσσον, ὥς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχῃ τὴν δίκην.

- 23 ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τίνα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σέ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δέ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαί, δὴ ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος.

re omnium illorum, & in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adspere etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iuppiter volucrum currum agens, indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Craterem, vel te adeo, Chrysippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut in scribendo vim quandam praeferens tempus desiderat; sed apparatus convincendi & iudiciale. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ πάντων. μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μόνον προστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θάρρεῖτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ πάντων 24
ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρᾶγός ἐστιν) ἀφείναι

10 Ὑπερμάχει) Ἀπὸ τοῦ κα-
τασκιάζει, ἐκείπερ τὸ ὑπερμαχεῖν
αἰτιατικὴ συντάσσεται. ὑπερασπί-
ζω σου. προϊσταμὶ σου. προπολε-

μῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ
σου. V.

13 Ὑπὲρ πάντων) Περὶ πάν-
των ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Plat. Diogenes, o Philosophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu in praesentia quidem noli quaerere, aut ultra sit verior ratio definire; sed in universum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrhesiadae sermonibus; relictisque sectis, quibus diffidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, quaelia hic proposuit.

Diog. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogitet;

διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ ἔϋλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σέ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα καθίστατε δ' οὖν. σύ δ', ὦ Διόγενης, λέγε.

25 ΔΙΟΓ. Οἷοί μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάντῃ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμέ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν

4 Ἡ περ τῷ ἔϋλῳ) Εἰς τὰς τῶν Διαπαίξει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχή- φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει· μακτι μόνον φιλοσοφοῦντας. G.

at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, & in te consilium intuetur.

Luc. Assideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem. Assidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut raceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem,

τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρυσίπ-
πον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον κα-
λὰ ἐσεκομίσαντο; ἀ δὲ τοιοῦτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρις-
κατάρατος οὗτος Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἥδη ἐρῶ. ῥήτωρ
γὰρ τις ὡς Φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ
τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὅπόσον ἡ δεινότητος, ἡ ἀκμῆς
ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευ-
ασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς γόητας,
καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων
καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων.
μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἥδη πεποίη-
κεν αὐτοὺς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνά-
ρους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιό-
τατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῶ διεξιών,
ἵνα εἰ αὐτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέσθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὕβριζέσθαι. Φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν
ὁ πολὺς λεῶς, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοι-

14 Ἐπὶ χλευασμῶ) Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

& reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? quibus
vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste
Parrhesiades contumeliis affecerit, iam dicam. Cum enim
orator, aiunt, esset, relictis iudiciis, & secunda in illis fa-
ma, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipse
suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi co-
piis contra nos collectis, male loqui de nobis non definit,
cum praestigiatore atque impostore appellet, ac persua-
deat multitudini, ut irrideat nos, & tanquam nihili simus,
contemnat. Quin & in odium iam & nos ipsos, & te Philoso-
phiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &
quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enar-
ret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatōribus,
nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent

δορουμένοις, καὶ μάλισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δο-
 κοῦντα διασύρηται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον
 Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτονὶ ἐπὶ
 χλευασία παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδεῦσιν
 ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. καίτοι ἐκεῖνοι
 μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διο-
 νυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι
 ἐδόκει τῆς ἐορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελῶς
 26 τις ὢν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ζυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ
 Φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας
 τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ Φωνῇ
 διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέ-
 λην τούτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαν-
 τας, οὔτε ἐορτῆς ἐφεισῆς, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν πα-
 θῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῶ τὸ πρᾶγμα,
 εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἀρχῶν αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ
 7 Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν) Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἔδραον. V.

irrisoribus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus iniuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens iniurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium ve-

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ᾧ Φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καὶ ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπέσας ἐταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμωδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προσδούς τὸ κοινόν. Ἀνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο- 27. σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χορήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοῖ Φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβρίζομενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν, ὡς

4 Μένιππον) Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικὸς ἢ φιλόσοφος κατὰ τὸν Σίβα-
στον φύσει κειχρημένος γενναῖα καὶ
ἐλευκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῃ, καλῶς

τε τὸν χύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μι-
τῶν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδὲχι-
μον ἀποφέρεισθαι. V.

ro indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adiutore astoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaferit, nostro sodali, ut comoedias frèquenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet, quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium; si puniri istum videant, ne quis alius in posterum philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, & feramus iniurias, ea non iam moderatio, sed ignavia & inscitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone con-

φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δὲ, μὲν ἄς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος οὗτος, δὴ ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε ἀνελήλυθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιούμεν τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένοις.

28 ANAB. Εὖγε, ὦ Διόγενης, ὑπὲρ ἀπάντων καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἀπαντα εἰρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἥδη ἐν τῷ μέρει σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ρεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

29 PARR. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἕξαρνος γενέσθαι, ὥς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμε-

9 Ἐν τῷ μέρει) Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὺν μέρος· ρεῖ γὰρ ἡ νῦν τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστίον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεράντου Φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὕδριας ὕδατος πληροῦντες,

διὰ τινὸς διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἱκροῖαν, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφίσσεως τοῦ κρουίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμον τὸν λόγον. V.

stituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praesentium, vendidit. Quibus de causis & ipsi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus affecti.

Rev. Euge, Diogenes, praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Desinite laudare: infunde iam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut

λετηκῶς ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπε-
 σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς, νῦν προσ-
 θήσκει μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὓς τινας ἀπεκλή-
 ρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀπο-
 καλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ
 περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοι-
 το ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκεί-
 νους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιούν-
 τας. ἐγὼ γὰρ ἐπεὶ δὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥη-
 τορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην,
 καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠθισμούς,
 καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυ-
 γον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας,
 ἡξίου ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζά-
 λης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδίον τινα λιμένα ἐσπλεύσας,
 ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. Καὶ περὶ δὴ μόνον παρέ- 30
 κυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ

statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere non-
 dum occupavi, nunc iam adicere: ita enim intelligas, quos
 ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos
 & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum
 attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledi-
 cum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui ar-
 guo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt.
 Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario
 inesse debeant caufidicis, deceptionem, mendacium, auda-
 ciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his,
 ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra ha-
 bes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mi-
 hi virae esset, tanquam ex procella & aestu in serenum quen-
 dam portum investus, sub tua tutela transigere. Deinde
 cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse

τούςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπείγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα παραινούντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ
 31 Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. Ὅρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥάδιον, εὖ μάλα ἐακότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἄ-

erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatæ legislatores; & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis præceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam æmulorum pauci faciunt. Cum vero viderem multos non amore philosophiæ captos, sed sola, quæ ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promptis istis & publicis, quæque imitari unicuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbaram dico, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere: indignabar equidem, videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesæa, aut ipsum Her-

χιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐ-
 τὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ
 θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ
 Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου
 αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνι-
 κος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ
 παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως
 ἀτίμως κατατεβηλυσμένους πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ 32
 αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὀρών, οὐκ ἤνεγκα
 τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμη-
 σαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον
 μιμήσασθαι· ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων
 αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος
 μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρὶ δὴ τις αὐτὸν
 ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ
 ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι δεινὸν, ὧ
 Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι,

culem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed
 sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque He-
 lena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi si-
 milem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur
 mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus,
 a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset. Huic simi-
 lem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam
 histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas in-
 duere ausos, & Cumanum illum asinum imitari, qui leo-
 ninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros
 eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, do-
 nec illum peregrinus, qui & leonem saepe & asinum vidif-
 set, redargueret, & fustibus dolatum abigeret. Praeter ce-
 tera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod

εἴ τινα τούτων ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἵκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίνετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν

33 διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρᾶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δεόν, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἢν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτῇ-

4 *Ἡ τοουτοῦ τὸν ἐπώνυμον) Διο-
γίτους τοῦ κυνικοῦ. V.
10 *Ἐρήμην) *Ἐρήμη δίκη ὅταν
ἀπαντήσας ὁ διακόμπος ἐπὶ τὴν δι-

κη καταδικασθῇ, ὁμοίον καὶ τὸ
ἐρήμην ἀλῆναι. V.

14 *Ἐξαγορεύοντα) Τὰ μυστήρια
ἐξαγορεύοντα. V.

nemo non hominum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuſcunque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationeſque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis conieſtabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: ſed vos diſceſſeratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneſte ſe gerentem. Ita quaſi deſerto vos vadimonio cum illo damnati, & in ſimile cum illo crimen pertracti eſtis. Haec ego videns non tuli, ſed redargui illos, & a vobis diſcrevi. At vos, qui honorem mihi ea de cauſa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur ſi quem ego initiatorum obſervans, Dearum myſteria effutientem & extra ſanctum illarum chorum impie ſaltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene im-

σω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἠγήσεσθε εἶ-
 ναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀβλοβέται μαστιγοῦν
 εἰώθασιν, ἣν τις ὑποκριτῆς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν
 Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδέν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖ-
 νοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ
 σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφό-
 ροις, ἀλλὰ καὶ ἡδoinτο αὐτοῖς, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰ-
 κέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι,
 μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ'
 ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ
 αἰσχρόν. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τὸδε πάντων ἀτοπώτατόν 34
 ἐστίν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολ-
 λοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκον-
 τες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιτηδεύουσιν,
 οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημά-

1 Ἀδικοῦντα) Ἀσεβοῦντα. Λου- τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια
 χιανός ἐν τῇ περὶ Ὁρχήσεως φησίν, ἐξορκισθῆαι λίγουσιν οἱ πολλοί.
 ἐκείνῳ δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι V.

pium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacro-
 rum certaminum praefides flagris obiurgare soleant, si quis
 histrio Minervae aut Neptuni, aut Iovis personam qui susce-
 pit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo
 illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu
 suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint;
 sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium
 parum dextre agere, parvus fuerit error: Iovem vero aut
 Herculem non pro dignitate demonstrare spectatori-
 bus, ma-
 li ominis instar & turpe nimis fuerit. Rursus illud omnium
 est absurdissimum, quod dogmata quidem vestra studiose
 vulgus illorum exquirat; ceterum perinde vivunt, ac si ad
 hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia
 sequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli causa, divitias

των καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰστοιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεβήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, Φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠβιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσιῶν θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες Φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι Φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπωδᾷ Φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρα-

6 Τεβήπασιν) Ἐξεπλάγησαν.

12 Παρωθόμενοι) Παραγκνιζόμενοι. V.

gloriamque contemnere, & sola, quae bona sunt, honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tanquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enimvero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatorum quam simii, libidinosiores afinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinaei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflantur, & circa divitum ianuas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non con-

τον οὐ Φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι ξυμπίνουσι, γε-
 λῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι Φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα
 καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μη- 35
 δένος δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλού-
 σιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ
 προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβῶν, ὅμοιον, ὡς εἴ-
 τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδη-
 μα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαι-
 τοίη, τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι
 δέη λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν
 λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλεῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυ-
 σίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
 διαφέρων; ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἐταῖρος ἐκ πα-
 λαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελ-
 θὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία
 τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας

tinent. Idiotae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil fane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paulum quiddam roget, silentium, aëstus, inscitia, & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amici-

ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, οὐκ οἷο' ὅπη
 ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς
 ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς δια-
 36 τριβαῖς σκιαμαχούμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, Φίλος
 ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ-
 κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον,
 λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάν-
 τα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφεν-
 γεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὀστοῦν
 ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν
 ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦ-
 σι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους
 ποτὲ πυρρίχίζειν διδάσαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα
 δέ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν ταχίστα καὶ ὀρχεῖ-
 σθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπέα περι-
 κείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θῆαν, ἄχρι
 7 Ἄσπονδα) Ἐχθρά. V. ἡ πυρρίχη, σύντομος. V.
 ibid. Ἀκήρυκτα) Ἀσιπλλακτα. 15 Ἀλουργίδας) Πορφύρας χλα-
 V. μύδας. V. Sed C. ἀλουργίς, περ-
 13 Πυρρίχίζειν) Εἶδος ὀρχήσεως φυρᾶ χλαμίδος.

tia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abie-
 re; omnia quidem avolarunt, volucra vere verba, quibus
 temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt. Eo
 enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum
 vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obo-
 lum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi
 locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus.
 Canibus simile quiddam usu venit: si quis os in medios il-
 los proiecerit, exsiliunt, mordent invicem, eumque, qui os
 praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegy-
 ptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque
 bestias (facillime autem humanas imitantur actiones) di-
 didicisse celeriter, & saltasse in vestibis purpureis, & perfo-
 natas, diuque probatum spectaculum; donec spectator ali-

ὅς τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆ-
 κεν εἰς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαβόμενοι
 τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
 πυρρῆχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν
 ἐσθῆτα κατεῤῥήγνυνον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας
 πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρῆχης διελέλυ-
 το, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου. Τοιαῦτα καὶ οὗ- 37
 τοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἡγόρευον,
 καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. περὶ
 ὑμῶν δέ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
 ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις
 νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανεῖν ἐγὼ, ὡς βλάσφη-
 μον εἰπεῖν τι, ἢ σκαῖόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί
 γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβιάται; τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκείνους,
 καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρῦσιππε, καὶ Ἀριστοτέ-
 λες, τί Φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκείον τι

quis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in me-
 dium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente
 pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas con-
 trivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugna-
 runt; illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spe-
 ctatoribus. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego ma-
 ledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes,
 ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque si-
 milibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes philoso-
 phiam, legumque vestrarum observantes) absit a me infa-
 nia illa, ut contumeliosum quidquam, aut finistrum dicam.
 Aut quid habeam dicere? quid enim horum simile est in vi-
 ta vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi,
 puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chry-
 sippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis ta-

καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ πύθκος. ἢ διότι πάγωνας ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφεῖν Φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θάττον ἂν γυψ ἀηδόνα μιμήσαιο, ἢ οὔτοι Φιλοσόφους. εἶρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθὴ ἐστὶ.

38 ΦΙΛ. Μετάσθηθι, ὦ Παρρησιάδῃ, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν;

ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δῦναι ἠυχόμεν· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ ὀήμεζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδ'· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς

1 Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ πύθκος) Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ παρελλογμένων καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἡρεσμένῳ Ἡρακλῆς καὶ αὐτίχρημα ἀν-

δρεῖος. οἱ πύθκοι δὲ οὕτε ἀνδρείον ἔχοντες καὶ καταγίλαστοι καὶ εὐφάρατοι ἀνδρείας ὑποκρίσθαι εἰσ-αγομενοί. V.

les, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt, & philosophari se prae-dicant, & truci vultu sunt, propter haec vobis assimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

Phil. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur?

Virt. Equidem, Philosophia, illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*: adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque, qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inqueiebam, facit. Et omnino ostendit homines di-

ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάζας.

ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάνυ ἡρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δέ, τί φάτέ;

ΑΝΑΒ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀθεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφαι; τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδὸν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν συμφοράς. ἀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθρὺς ἐκτραγωδεῖται.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ φίλον ποιῶμαι αὐτὸν, γενναῖς ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Παρρησιάδῃ ἀφ' ἑμὲν σε τῆς αἰτίας, 39

7 Εὐεργέτη ἀναγράφεισθαι) Γρ. ἀναγράφαι. G.

13 Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.) Ἀθετῶ, μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἴρηκα. V.

lucide, ut in pictura quadam fimiles per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret.

Phil. Et ego plane erubesceram, o Virtus. Vos autem quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Ille enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamer.

Diog. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum magnopere, & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

Phil. Bonum factum, Parrhesiade, solvimus te accusatio-

καὶ ἀπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὦν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνῃσα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δε τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσῃ μοι δοκῶ σεμνότερον γάρ, ὧ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ κείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δε Παρρησιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς, ὦ Ἀρετῇ, ἔλεξας ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς Φιλοσόφους.

40 ΣΥΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς Φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡ. Ὁρᾶς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφοὶ τοὺς πλουσίους ἔχον-

ne: vincis suffragiis omnibus, &, quod reliquum est, scito, te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio iam adoravi. Iam vero Tragico magis orationis genere faciendum viderur: augustius enim fuerit. Splendida, quaeso, Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero iam cratere libemus, & vocemus etiam istos, ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis persolvant. Accusabit unumquemque Parrhesiades.

Parrh. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem, praeconio huc evoca philosophos.

Syll. Audi, race. Veniunt philosophi in arcem causam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Ius metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

τες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τὰδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδέν τόδε χαλεπόν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φι- 41
λάσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἰόν-
ται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομὴν.
δύο μναὶ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς.
ὅς δ' ἂν πάγωνα βαθύν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχά-
δων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἑκάστον σω-
φροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς.
οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢ μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλ-
λογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἀνευ τούτων εἶναι
σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.
Βαβαῖ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠδιζομένων, ἐπεὶ τὰς 42

9 Παλάθην) Μάζαν σύχαν. V.

occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc fere in modum edic, Syllogisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, race. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se iudicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placentra. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Afferat autem quisque, temperantiam, iustitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

Vah, quam plenus est ascensus invicem se trudentium ad

δύο μνάς ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τά-
λω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακτεῖν προθέμενοι κλί-
μακας, ἀνέρπουσι βομβηδόν, νῆ Δία καὶ βοτρυδόν, ἐσ-
μυῖ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὀμηρον εἴπω, ἀλλὰ κακείθεν
εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυριοί, ὅσα τε Φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἧρι.
Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθι-
ζόντων, καὶ πανταχοῦ πῆρα, πάγων, κολακεία, ἀναι-
σχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυ-
ρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅποσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο
ἀνῆσαν, ἀΦανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει
τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων
σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὧ Φιλοσοφία,

1 Τὸ Πελασγικὸν) Πελασγικὸν
τόπος Ἀθηναίων, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν
αὐτῷ εἰκασάμενος, γράφεται δὲ καὶ
διὰ τοῦ β'. V.

3 Τοῦ Τάλω) Ὁ μὲν Τάλος ἦρως
παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος·

τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ
ἱερὸν, ἀνακτεῖς γὰρ οἱ Διόσκουροι λέ-
γονται. V.

4 Ἀνακτεῖον) Ἀνακτεῖον τῶν Διοσ-
κούρων τὸ ἱερὸν· ἀνακτεῖς γὰρ οἱ Διόσ-
κουροι λέγονται. V.

duas minas, cum primum audiere. Ad Pelagiscum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopagum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinibus instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene sane multi, & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem assidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem ascenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immixti, & latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoso-

καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. 43

ΠΘ. Οὐκ' ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρώτοι ἂν ἡμεῖς εἴμεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακούντας δότε, καὶ τὰς παλάβας περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενούμεν, καὶ ὑστάτους δέη λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

12 Ἐπικουρείοις) Ὡς τῶν Ἐπικουρίων δεύτερα πάντα τῆς ἡδοῆς ἀγομίνων. V.

phia, sane molestissimum est, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophantibus sunt probabiliore.

Phil. Fiet illud paulo post: sed iam hos excipiamus.

Plat. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Pythagoras.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis exspectabimus; & si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis sumus contentiores.

Lucian. Vol. III.

L

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

- 44 ΦΙΛ. Παύσασθε Φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῦντο τῶν ὑπὲρ αὐτοῦς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων,
- 45 ὅπόσοι μεμενέκασιν, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπηρετὰι ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἥπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν;

16 Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν) Αὐτοπυριτῆς ἄρτος ὁ λίτος καὶ σχεύιδος ἀπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φασί. V.

Stoic. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

Phil. Definite rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & iam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrū vere philosophentur, deinde qui inveniuntur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impositores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, affectent. Quid hoc? fugitis, per Iovem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abiecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere?

ΠΑΡΡ. Οὐκ' ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαίριδιον θυτικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἡξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ἂν τινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσκονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἳ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἳ τινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὥς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μὴδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησώ- 46
μεθα τὸ τοιούτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἅπασι τοῖς Φάσκου-

1 Χρυσίον τουτὶ) Τὸ μὲν χρυ- ζοιεν τὸ πρῶτον ἐπὶ τὸ τιμνά-
σίον, ὡς φιλάγουροι ἔχοντες ἀνε- τερν καὶ τὴν ὑπὸν. οἱ κύβου δὲ
ρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν δειγμα σχελῆς ἀκρίου καὶ ἀκο-
εἰσβάτες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτεθι- λάττου δικαίτης. V.

Parrh. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras.

Phil. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere?

Parrh. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari definant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invale scat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

Ver. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus, ut, assumpto Elen-

σι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἰβ' ὃν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανώσάτω θαλοῦ στεφάνω, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τινα (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτω ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχη, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῶ πάντῃ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ, τοιοῦτόν ἐστω, οἷος ὁ τῶν αἰετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κακείνους ἀντιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προβεῖς χρυσίον, καὶ δοξάν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἰδὼς ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῶ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπά-

ς Ἐν χρῶ) Κουρίας ἐν χρῶ λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρμημένος. V.

cho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, philosophiae histrionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, refectet, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despicere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc

γειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πῶγωνα.

PARR. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ 47
ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ
πιθηκοζόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἑσπεφανωμένους· εἰ βούλε-
σθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί, αὐτῶν.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς Φυγόντας;

PARR. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἱερεία μοι ἐβέλη πρὸς ὀλίγον
χρῆσαι τὴν ὀρμὴν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ
ἀλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς
πάντ' ἔχοις.

PARR. Οὐκ οὔν, ὦ ἱερεία, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς
ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

9 (Ὀρμὴν) Ὀρμὴ λεπτὴν σχοι-
νίστην, ἀπὸ τοῦ ὀρμῶ, τὸ συμπλέκω. V.

10 (Ὁ ἐκ Πειραιῶς) Πειραιεύς, ὁ
ἐν Ἀθηναίᾳ λιμὴν. καὶ κλίνεται πει-
ραιεύς ἀπὸ τοῦ περὶ πειραῖω, πει-
ραιεύς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε πει-
ραιεύς. V.

14 Ἀνύσασα) Περιττὸν τὸ ἀνύ-
σασα, Ἀττικὸν μῖντοι. αὐτοὶ γὰρ
καὶ παῖδες ἔχον φασίν, καὶ ἔχον
εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλή-
σια. V.

vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.
Parrh. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & vi-
debis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia;
sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vul-
tis, etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare
lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas ali-
quot, & pauxillum auri.

Ant. Cape.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδῃ, ποιεῖς; ἤπου τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ, Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμϋτρίτῃ Θίλῃ, 48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἄλλ' ὅρῳ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. Οὐκ' ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὲ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὁσφράται τοῦ χρυσοῦ, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπᾶσθωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμιάς· ἄνω ἐστὶ· Ἐεὺ ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γεν-

12 Ὀσφράται τοῦ χρυσοῦ) Ὡς φέρεται τοῦ χρυσοῦ. G.

Phil. Quid facere vir cogitat?

Ant. Elscam hamo impositam ficum & aurum, sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico?

Parrh. Tace, quaeso, Philosophia, & capturam exspecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysophryn.

Elen. Non: sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians. iam auri odorem captat. prope iam est. arripit. captus est. extrahamus!

Parrh. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Iam supra est. Age, videam, quis es, piscium oprime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, ca-

βαιότατε; εἰληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λή-
σειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔση Φανερός ἀπα-
σιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρητημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ,
καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ'
ἰσχὺς ἤδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους
δέλεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς, ὦ Διόγενες; οἷσθα τοῦτον
ὅς τις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναι; ἐγὼ
μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρῶην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γὰρ ἐστίν, καὶ
εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ
κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθ-
εῖς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ὦ Παρθησιάδῃ, μὴ
καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

13 Καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς) Ἀμορφος, ἀπροπῆς, μυπαρός. V.

pus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas sub-
eundo te latere posse? Sed nunc manifestus eris omnibus,
suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce.
vacuus iam tibi hamus, ficus iam infedit, & aurum de-
scendit in ventrem.

Diog. Per Iovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

Parrh. Quid ais, Diogenes, nosti hunc, quis fit, & ad
tene aliqua ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equi-
dem duobus illum obolis nuper indicavi.

Diog. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus
aspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per pe-
tram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud
tamen vide, Parthesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενης· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφυστάτοί γε ἀνάσπα δὲ ὅμως.

49 ΠΑΡΡ. Ἴδού· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθύς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνῶς ἐς τὸ αἶγιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπάζω.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστίν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός ἐῖναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἤκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

ΠΑΡΡ. Τί φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50 ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δοξείη ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρυσούς ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχε; ὁ τὸν

5 ψῆττά τις) ἰχθύδιον, ἢ ψῆτ- τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βού-
τα τῶν πλατίων, ἐκ δύο δερμάτων γλασσόν. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταύ-
συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὅ τα. V.

Parrh. Noli metuere, Diogenes: leves enim sunt, & minoris, quam apuae, ponderis.

Diog. Ita fane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [*Platys*] & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum: deglutit: tenetur: extrahatur!

Elen. Quis est?

Diog. Platicum se dicit.

Plat. Et tu, facerrime, ad aurum venis?

Parrh. Quid ais, Plato, quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium iam demittatur hamus.

Parrh. Et fane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic

Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν ἦλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανήλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμῆσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη μὲ περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστίν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, Ἀριστότελες, κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδοὺ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρᾷ κατὰ ταῦτον ὁμόχρους, ἀκανθῶδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους ἢ που σαγῆνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει ἄλλ' οὐ πάρεστιν. ἰκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινα ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπὶ πολὺ τῆς ὀρμιάς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καταπικὼν τὸ χρυσίον.

2 Περισκόπει ἀκριβῶς) Αὖθις ἰχθῦς ὁρᾷ) Ἦθικὸν ἐπιφθίγμα
ἐπανήλθεν, e regione ibi in margi-
ne erat. G. τούτοις καὶ ἀφελῆς. Καὶ ἐστὶ δεικτι-
κὸν ἦν. τὸ ὁλόκληρον ἐκτίθεται.
V.

8 Ἄλλ' ἰδοὺ πολλοὺς που τοὺς
est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus
renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est:
extrahatur!

Arist. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco colores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: fatis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Elen. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis rescet.

ΠΑΡΡ. Καθήκα. σὺ δέ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαί, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δέ, προσ-
 ζύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὐ ἔχει. περιεπάρη τις μά-
 λα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέ-
 γεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν·
 ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, εἰπέ ὅν τινα
 ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνό-
 ματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπέ, οἱ-
 σθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὦ Παρήρσιιάδη,
 προσήκειν τὶ ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιοῦτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὖγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖός εἰ. οὕτω γοῦν καὶ
 αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκαν-

ἰ' Ἐπιτίλει τ. ἄ.) Προσπαχευστίον ὅσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλῆξε.
 τὸ πέριχ. ἔστι δὲ καὶ τὸ τοῦ Ἀττικόν προσπαχεύεται γὰρ τὸ σκίπει. V.

Parrh. Demisi: tu vero, Neptune, piscatum perfice. Vah! pugnans de esca: & alii quidem, simul multi ficum arro-
 dunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Tra-
 dictus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cuius no-
 mine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui
 loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic,
Elenche, quem habet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Iam percipio: ideo quod aurum [*Chrysus*] inerat
 nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam, dic, nosti vi-
 ros? aut talia facere illos iubebas?

Chrysf. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos in-
 terrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam
 praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendum-

θώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαῶῃ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλῖς, ὦ Παρρησιάδῃ, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τις 52
σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, εἰχῆται ἀποσπάσας τὸ χροσίον,
καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἴτ' αὖ σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει.
ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπῶμεν περιπατήσους· αἶψα δὲ καὶ
ὑμᾶς ἀπῆλθαι οὐδὲν ἔχετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε
τῆς προδεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ,
κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγ-
κατακαίετε, ὡς ἔστιν.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ
βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατῶμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ
τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπῆ-
λθαι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ
τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχὴν· οὐδὲν δισίσει τοῦτο.
πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν
τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησώμεθα.

13 Ἀπὸ τοῦ Λυκείου) Ἐν ταῖς Πεισιστρατον ποιῶται τὸ Λύκειον,
παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίαν ἐστὶ τὸ Φιλεγγχος δὲ ἐν τῇ δ' Περικλίου ρη-
Λύκειον. ὁ Θεόπομπς ἐν τῇ κα' σὶν ἐπιστατεύοντος αὐτὸ γινίσθαι. V.
que adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

Phil. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt
multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere
antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus,
[in Peripatum] sed tempus etiam est, vos abire, unde ve-
nistis, ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero,
Parrhesiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes,
vel coronate, vel inurite, ut iussi.

Parrh. Fier istuc, Philosophia. Vos valete, viri optimi. Nos
vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta
nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Acade-
miamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Ni-
hil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, pau-
cis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Ι ΧΑΡ. ΕΙΕΝ, ὦ Κλωθῶ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν
πάσαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρε-
σκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰστός
ῥῥῶται, καὶ ἡ ὁδὸν παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν
ἐκάστη τετρώπεται. κωλύει τε οὐδεν, ἕσον ἐπ' ἐμοῖ, τὸ
ἀγκύριον ἀνασπᾶσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύ-

Ι ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Τύραννος εἰρη-
ται ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν τῶν βιαιῶν
καὶ ληστῶν ἑξαρχῆς, ὡς φησι Φιλί-
χορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινα
χρόνον εἰκίστατες ἐν ταῖς Ἀθήναις
ᾤκησαν ἐξιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ
πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπέλοντο ὑπὸ τῶν
Ἀθηναίων. ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λύ-
μνον καὶ Ἰμβρόν ᾤκησαν. Χρῆσθ' οὖν
ὑστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχ-
θραῦς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις
ἄρμισαν εἰς πλοῖα, καὶ κατὰ σχοι-
τες εἰς Βραύρανα τῆς Ἀττικῆς, ἤρ-
πασαν παρταίους ἀρκεύοντα τῷ
Σίτῳ τοῖς Βραυρανείοις, αἷς συνᾤκη-
σαν. Οἱ οὖν ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτορες ὡς
ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἑῶς
ἔχουσι τοὺς βασιλείας Τυράντους κα-
λεῖν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν
Τυρρηνῶν. G.

2 ΕΙΕΝ) Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ
οὕτως. ἐπίβλημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ
γὰρ τοῖς ἡδὴ εἰρημίνεσι ἐπιλεγό-
μενον περιορίζει αὐτά. ἴσθι οὐ καὶ

παρκελεύσας, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὲ,
ὡς ἐνταῦθα. V.

ibid. Κλωθῶ) Τρεῖς λέγουσιν εἶ-
ναι τὰς μοῖρας, Κλωθῶ, Λάχαις,
Ἄτροπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν
Χάρηνα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν
Κλωθῶ προσηλαγόμενον. V.

3 Ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. V. Ἡ
τῶν πῶν ἐκπλους ἀναγωγὴ λέγε-
ται. G.

4 Ἄντλος) Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ.
V.

5 Παρακέκρουσται) Εἰ τι εἶχεν
ἰσχυρισμὸν ὑφάνθη. οὕτως γὰρ ση-
μαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν ναύταις τὸ
παρακέκρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοις
οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὁδὸν τῇ
κεραίᾳ συμβαλεῖν. V.

6 Τετρώπεται) Ἐν τῷ τροπατῆρι
ἐμβέληται. τροπατὴρ οὗ ἐστὶ λῆρος
εἰς ὃν τὴν κοπὴν ἐμβάλλουσιν. V.

7 Ὁ δ' Ἑρμῆς) Τὸν Ἑρμῆν φασὶν
εἰς τὸν ἄλῃ διακομίζειν τὰς τῶν
ἀποθανόντων ψυχάς. G.

TRAIECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. SATIS de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa,
& ad traiectum parata optime est: exhausta enim sentina,
erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unus-
quisque remus; neque quidquam in me morae est, quo mi-
nus subolata ancora solvamus. Sed moras necit Mercurius,

νει, πάλαι παρῆναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὀρεῖς
τὸ πορβμεῖον, τρεῖς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνά-
μενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτόν ἐστιν· ἡμεῖς δέ, οὐδέ-
πω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἴτα ὁ Πλούτων εὖ
εἶδ' ὅτι ἐμὲ ραθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα
παρ' ἄλλω οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κα'γαθὸς
νεκροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς
Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιτέλη-
σται. καὶ ἤτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφῆβων, ἢ κιθαρίζει,
ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών.
μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει
πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσ- 2

3 'Ἀμφὶ βουλευτόν ἐστι) Περὶ
ὁσπερ, ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. V.

4 'Ἐμπεπολήκαμεν) 'Ἐκιδάνα-
μιν. G.

7 'Ὡσπερ) Γραι. εἴπερ τις ἄλλος
καὶ αὐτὸς ἀνα. G.

9 'Εφῆβον) 'Εφηβοὶ χαλοῦνται
οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν νεοὶ ἄχρι τῶν 18-
χρσι. V.

10 'Ἡ λόγους) 'Ἐπιδεικνύμενος
ὁ 'Ερμῆς ἱερός λέγεται. V.

11 Καὶ κλωπεύει) Λέγεται γὰρ
τῶν κλεπτῶν προϊστάσθαι ὁ 'Ερ-
μῆς. V.

13 'Ἐξ ἡμισείας) Τὸν γὰρ 'Ερμῆν
καὶ τοὺς ἀνα καὶ τοὺς κατὰ συνα-
ριθμοῦσι, καὶ τοῦτο οὖν διαπαί-
ζει. V.

qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat: & prope
iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Dein-
de Pluto, bene novi, me omissoire esse animo putabit, id-
que cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster &
bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita *supra* ipse
aquis Lethes potis redire ad nos obliviscitur, & vel lucta-
tur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quas-
dam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam
furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una
ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen
ex semisse noster sit.

Cloth. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi

έπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλεόν δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἀνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κείνός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινῷ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δεόν, κατεσχέκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφύδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζῆθος, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρά πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄσθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδυνοεῖν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπτεται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγισ ποτὲ κατέρχεται.

3 ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ

6 Ἀσφύδελος) Εἶδος βετάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

ibid. Καὶ χοαὶ) Τὸ ἐπιχέμενον τοῖς νεκροῖς μίλιχρατον. V.

ibid. Καὶ πόπανα) Πᾶν εἶδος πλακούντος. V. πλακούντο πλατρία καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. G.

7 Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφύματα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θυμάτων. V.

9 Ἀμβροσία) Τὸ τῶν θεῶν βρώμα. V.

ibid. Νέκταρ δὲ) Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

14 Χαλέπαινε) Ἀγανάκτη. G.

inciderit, si forte Iovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est.

Char. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuimus, cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est, & libationes, & placentae, & inferiae; ceterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam νέκταρ: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens; cum vero descendendi tempus est, otiose, & lento gradu, vix tandem aliquando adest.

Cloth. Desine indignari, Charon: prope enim est, ut vides;

αὐτὸς οὗτος ὡς ὀράς, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγων μᾶλλον
δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀβρόους αὐτοὺς τῇ ράβδῳ σοβῶν.
ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γε-
λῶντα, ἓνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν
τῇ χειρὶ ὀρῶ ἔχοντα, θριμύ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους
ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὀράς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι
ρέεμενον, καὶ τὰ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα,
μεττὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ
Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωβοῖ, ἢ τουτονὶ τὸν ἀλιτή-
ριον ἀπεδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως
ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκες;

2 Σεβῶν) Διόσκων. V.

3 Δεδεμένον) Τὸν τύραννον λί-
γει Μεγαπένθην. V.

ibid. Γελῶντα) Μίχυλλον πίνκτα
φασὶ τὸν σκυγοτόμον. G.

4 ἓνα δὲ τινὰ) Τὸν κυρίσκειον λί-
γει ἐξημμένον δὲ βαστάζοντα. V.

7 Κεκονιμένον) Κοκκοτοῦ πεπλη-
ρωμένον. G.

8 Τοῦ ἄσθματος) Τοῦ συνεχέστετος
πνεύματος, καὶ ἀναπνοῆς. G.

11 Λειπόνεως) Ὁ καταλιμπά-
νων τὴν γαῦν. G.

multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum con-
fertus virga agens. Sed quid hoc? vincitum quendam inter
hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris sus-
pensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuen-
tem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides au-
tem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere opple-
tis pedibus, & anhelantem? plenum enim spiritu os habet.
Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse
perturbatior?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc
fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin ho-
die deseruerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam
molitus est?

ΕΡΜ. Τούτῃ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μάλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύνει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστέρησθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἴθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

- 4 ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναίωτατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γάρ μοι παραδεδωκεν αὐτὸν ἡ Ἀτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα· καὶ τὴν πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίστε δὲ καὶ ἰκέτευσεν, καὶ κατελιπάρει ἀφεῆναι πρὸς ὀλίγον

3 Ἀνακωκύνει) Κωκυτὸς φωνῆς ἐστὶ μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ ἀδικατόν ποτε τινὰ εἶναι ποτὶ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα κατακυρταίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

7 Νήματος) Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ στρίφει ἡ Κλωθὴ τὸ νῆμα τῆς ἰκίστου ζωῆς, ὡς συμπληρῶσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἰκίστου χρόνον

τῷ τήματι. V.

11 Ἡ Ἀτροπος) Ἀτροπος ἐστὶ μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέψασσι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

12 Ἀντερείδων) Ἀντιβαίνειν. V.

13 Εὐάγωγος) Εὐχερῆς. V.

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus eiulat, multaue se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente iam, quod netum ipsi a me fuit, flamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adiuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit gradum, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam, & blandis precibus, magnisque pro-

ἀξίων, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνόμενος. ἐγὼ δέ, ὥσπερ εἰκός, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐξοιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, καὶ κείνου λογιζομένου αὐτούς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθέν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπὼν ὤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, Φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλῃς σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαβεῖν δύναμενα. τέτταρας ὡς ὀρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἑνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς παραλελόγισται σε ἡ Ἀτροπος.

3 Τὸ στόμιον) Ἐν Τατιάρῳ ἀκριβῆ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν αὐτὸν κατέρχονται. V. Hae quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2, p. 54 B.) *Solan.*

4 Λογιζομένου αὐτοῦς) Ἀριθμοῦντος, μετρώντος. V.

6 Λαθὼν) Ἀγνοήσας. V.

7 Ἐνέδει) Ἐνέλειπει. V.

ibid. Τῷ λογισμῷ) Τῷ ἀριθμῷ, λογαριασμῷ. V.

ibid. Ὁ Αἰακὸς) Ὑἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπίσταναι τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν. V.

9 Ἄλῃς σοι) Ἀρχίτας. V. (In V. est ἀρχιταί.)

13 Παραλελόγισέ σε) Παραρήθησεν. V. (παραλελόγισται. C.)

missionibus interpositis, dimitti paulum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus effemus, annumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, illicet, clanculum exfecrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mercuri, apud omnes illa furandi sollertia uti: satis tibi apud superos lusus est; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam potest. Quatuor & mille, ut vides, insculptos habet tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero eru-

ἐγὼ δὲ ἐρυθρίασας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδὸν. καπειδὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν αἰγούσαν πρὸς τὸ Σῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέετες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταينάρῳ παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

5 ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγινώσκομεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῶν γεγενημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαίνέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισμένη τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καβεζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγινώσκο-

3 Συνεῖς) Νοήσας. V.

4 Αὐθαίρετος) Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

5 Ὑσπληγγος) Ἀφειτηρίας. V.

6 Ἐν Ταινάρῳ) v. Schol. paulo supra, ad verb. στόμιον.

8 Ὀλιγορίαν) Ῥαθυμίαν, ἀμύλιαν. V.

10 Διαμέλλομεν) Βραδύτομον. V.

13 Ἀποβάθραν) Οὗτω καλεῖται ὁ τῆς νεῆος τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἢ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

becscens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte insecutus me est vir optimus hicce: itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso iam Taenaro; tantillum aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnamus.

Char. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam morarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, inscendant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas affidens, uti mos est, ingredientem unum-

μαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὃν τινα τεθνεὺς τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῇ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ αὖν καὶ ἀποκρίναιτό μοι;

ΕΡΜ. Ἰδοὺ δὴ σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκρὸς ἦκεις ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασάμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάρτε ἤδη. τί τούτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν

7 Τῆς εὐαγρίας) Τῆς καλῆς ἀγρας. V.

ibid. Ὀμφακίας) Ἀόρους, ἀνιφάντους, ὃ ἴσθι μικρούς. V. (τὰ τελευτηκότα ἡντία. B.)

12 Πρὸ Εὐκλείδου) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριακότα τυράντους ἴστανται παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα, κακῶς

ἐνέχρηστο τοῖς λοιποῖς. καταλυθίντων οὖν τῶν τυράντων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοῦ Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀκχερῆσαι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάντων γερότων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλεται. V.

14 Βεβυσμένοι) Πιφραγμένοι. V.

quemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero, Mercuri, assumptos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum iniice: quid enim mihi respondeant?

Merc. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos possit hosce imponamus?

Cloth. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc, quae ante Euclidem acta sunt? Vos iam accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab

ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν οὗτοι δυεῖν δεόντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσὶ.
6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, παράγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἤκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμῶντας ἀποθανεῖν ἔδει χθρὲς ἐν Μηδία τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεισι.

ΚΛΩΘ. Δί' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτὰ. καὶ ὁ Φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὐτοὶ πλῆσιόν.

1 Ἀράμενον) Κρυφίσαντα. V.
3 Τακεροὶ) Τακύντες. V.

ibid. Τετρυγημένοι) Ἐψυγμένοι ἐν τῷ δεόντι καιρῷ.

annis, ipſis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque ſublatoſ admoveamus.

Merc. En tibi hoſ etiam duodequadringentoſ, maturitate miteſ omneſ & ſuo tempore vindemiatoſ.

Cloth. Ita ſane: paſſi enim iam omneſ & corrugati ſunt. Iam vulneribuſ interfectoſ, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitiſ? potiuſ vero ipſa ad ea, quae deſcripta ſunt, recognoſcam. In pugna mori oportuit heri in Media treſ & octoginta, & in hiſ Gobarē Oxyartiſ filium.

Merc. Adſunt.

Cloth. Amoriſ impatientia interfecerunt ſe ſeptem: & Theagenē philoſophuſ propter Megarenſem meretricem.

Merc. Hic prope te iſti.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς Φονευθεῖς;

ΕΡΜ. Ἰδοῦ σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Πάρεσιν οἷδε οἱ τραυματαῖαι, οὓς ὄρας. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γέ' ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ πυρετοῦ δέ, καὶ τούτους ἅμα καὶ τὸν ἱατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. Ποῦ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς 7

8 Ἐκ τυμπάνου) Τύμπανόν ἐστι ξύλον, ὃ τοὺς καταδίκους ἐφόνευον.

V.

16 Τῆς Ἐκάτης) Ὡς ἴσικεν ἐν τῷ

τῆς Ἐκάτης δειπνῶ, ταῦτα παρατιθῆναι εἰάθεσαν. ἡ δὲ Ἐκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι θεῶν. ἀλλ' οὐ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροτο. V.

Cloth. Ubi vero sunt, qui regnandi causa alter ab altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero & uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Iam iudicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri?

Merc. Adfunt faucii isti, quos vides. Vin mulieres simul adducam?

Cloth. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febris confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum. Ubi autem Cyniscus ille philosophus, quem

Ἐκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων
ῥα, καὶ πρὸς τούτοις γε, σηπῖαν ὤμην, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκε, ὦ βελτίστη Κλωβοῖ.
τί δέ με ἀδικήσαντα, τσοῦτον εἵσας ἄνω τὸν χρόνον;
σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
πολλὰκις ἐπειράβην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ
οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐξορὸν σε καὶ ἱατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων
ἀμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἤν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον
ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ θεῶμενος.

8 ΚΛΩΘ. Φέρο' ἴδω τίς ἐστι.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύνδου, τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωβοῖ. ἀλλά με πρὸς

5 Τὸν ἄτρακτον) Ἀντὶ τοῦ ὅλου 14 Ἐπίβαινε) Τουτίστιν ἀνελθε
τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἑμὲ ἐκλωσας. V. εἰς τὸ πλοῖον. V.

8 Ἐφ' ἑρην) Ἐπὶ πτήν. G.

coena Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque
sepia cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum, Clotho optima. Ob quod vero
peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere
enim totum mihi fufum glomeraveras: quamquam faepe
tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
pi non poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eo-
rum, quae peccant homines. Sed incende, quod faustum
felixque sit.

Cyn. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce imposue-
rimus: metuo enim, ne precibus te suis praeter fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis sit?

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Incende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paulum me red-

ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι αὐτόμολος ἦξω, καλοῦν-
τος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἔστιν, οὗ χάριν ἀδικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἐμβαίνει.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με
ἔασον μέναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ
γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἐνθα τὸν μέγαν εἶχον θη-
σαυρὸν κατορωρυγμένον.

ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσούτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τούτου γε ἕνεκα·
Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνείψιος παραλήφεται.

ΜΕΓ. Ὡς τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ραθυμίας ἔγω-
γε οὐ προαπέκτεινα;

5 Ἡμιτελής) Εἰς Πρωτοσίλαον 11 Ἄραρεν) Ἐδοξεν. V. (κί-
τὸν Ὀμπρὸν ἀπισκῆπτει. V. κριται. B.)

ire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vo-
cante nemine.

Cloth. Quid vero est, cuius causa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia
enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum inscende.

Meg. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc
diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid
mandem, ubi magnum thesaurum defossam habeam.

Cloth. Stat sententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud co-
gnatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem
focordia quadam non prius interfeci!

ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεται σοι ἔτη τετράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμικωτάτοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναϊότατε, παρελήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παιδιὰ ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάζας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9 ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδένος ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον. ἂν με ἀφῆς ἀποδράναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσοῦ ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνούμαι σήμερον.

1 Ἐπιβιώσεται) Ἐπιζήσεται. V.

παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοτος φαρὲν χρόνου, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος. V.

2 Καὶ μικρόν τι πρὸς) Καὶ ἐν τοῦτοις. V. (ἥτοι πρὸς τοῦτοις. C.)

14 Ἐπισήμου) Ἐσφραγισμένου. V.

10 Οὐκοῦν ἐξήκει) Ἀντὶ τοῦ

Cloth. Ille ipse: & superstes tibi erit annis quadraginta, & paulo amplius, pellices tuas nactus, & vestem, & aurum tuum universum.

Meg. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis attribuas?

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc iugulatis?

Meg. Sed iam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

1 *Meg.* Audi, Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me auferere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν, ὧ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔσκε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκόν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιούς πέντε μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὐγνώμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγω-

5 Ἀπέφθου) Εὐρίζου. V. (τοῦ
πλλάκις ἐφθίντος ὥστε γινίσθαι
ἑβρίζου. C.)

9 Νεώρια) Ὁ ναυσταθμὸς τῶν

νῆων. G.

12 Εὐγνώμον) Εὐλογον. V.

14 Εἰς τοσοῦτ.) Ἐπὶ τοσούτων. V.

ibid. Ὑπάγωμαι) Ὑποτάξω. V.

Cloth. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si vis, adiuciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo.

Cloth. Rapire hominem! sponte enim sua incensurus non viderur.

Meg. Antestor vos. Imperfecta manent moenia & navale, quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vivere adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, struet alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero,

μαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιβῶ τοὺς Φόρους, καὶ μνημα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅπῃσ' ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

- 10 ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἄνδρον ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ὦ μίαιρε, ὃν ἥυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμεν' νυνὶ δ' ὄρω τὸ βέλτιον.

ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κείνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

- 11 ΜΕΓ. Οὐ μὲν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης, ὦ Μοῖρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

7 Ἀντάνδρον) *Όνομα χύριον. V.

& Lydis tributa imposuero, & monumentum mihi ipsi maximum excitavero, cui inscribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non iam diem unum postulas, sed viginti fere annorum moram.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis & reditus. Si vultis vero, succedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum.

Cloth. Quem saepe optabas, impure, esse tibi superstitem?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet & ille tibi paulo post, ab eo, qui nunc regnat, sublatu.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

ΜΕΓ. Ειδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινὰ ἔξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, ταῖς παλλακίσιν τοῦ νῦν τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας διακαίως γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνούντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαί-

1 Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ)
Οἶμαι, εἶπαι, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. G.
9 Ἐγκαταλογίσσεται) Συγκατα-
αἰσθάνεται. V. (συναῖσθησεται. C.)

14 Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος) Δι'
ἐνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράννων
ἐμφανίζει εὐδυνεῖαν, καὶ ὅπως εὐ-
δοεῖς φίλος, ἀλλὰ κόλασιν πάντες
αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξαποδύμενοι. V.

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

! Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi.

Cloth. Filia tua in pellicibus eius, qui nunc imperitat, annumerabitur. Imagines vero & statuæ, quas olim tibi posuit respublica, eversæ omnes ludibrium praebebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea, quae fiunt?

Cloth. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecunque diceres facere sive laudabant, eos universos, aut metu, aut

νοῦντες, ἢ Φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄν-
τες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, με-
γάλη τῇ Φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προ-
αποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ
ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθές δευπνήσας,
ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθῆν, ἐκεῖνο
δευρὶ κατέπεμψε σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμεν. τί βουλό-
μενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

12 ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ
ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον εἰς τὸ Φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παρμέγε-
θες εἶναι.

*spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem
habentes temporis?*

*Meg. At illi libantes in conviviis magna voce multa mihi
& magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mor-
tem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per ge-
nium meum iurabant.*

*Cloth. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti.
Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
huc te demisit.*

*Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam.
Quo vero consilio haec fecit?*

Cloth. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

*Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod
cuperem vel pauxillum in lucem respicere.*

*Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quid-
dam esse.*

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκίτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δέιλῃν ὄψιν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, εἴθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐξύλατέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόμεν, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἴτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, Θεσὶν, ὧ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικῶντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε

1 Ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε) Ἔθες Ἀττικαῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερβύτων καὶ παρευδῶν γινεσθαι. ἀπὸ τοῦ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπὶ ἀποθανόντος οὐδὲς τοῦτο εἰργασται, εἰπὼν, ἐπὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. ὥς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τότε καὶ τότε ἔπαυσα, ἀπὸ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι οὐδὲς ἔπαυσα. V.

4 Γλυκέριον) Ἀττικὰ ὑποκορισματα ἅπαι ὥς ἐπὶ πᾶσι εἰσὶν ἐταίρικα, Ἀμφίδιον, Φιλίτιον, Τυχίδιον, Στρεῦθιον, Ἐράτιον, Πόλιον, Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θῆλυος γένους καταγορεύεται. ὅν ὁ χαρακτὴρ ἀνὰ τὴν ἐμμένει Ἀττικὸς· μεμίνεκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρῆσει ἡ Φάνιον, ἡ Ἀβρότιον. ἅπαι καὶ μέχρι τῶν ἐνικῶν μέντοι κλίνεται. V.

Γλυκέριον) Ὑποκοριστικὸν τῆς

γλυκερίας Ἀθηναίων ἴθι. αὐτὸς γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐταίρων τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφύμιον, καὶ τὴν Εὐπράξιαν Εὐπράξιον. V.

5 Κεκοινωνήκει) Γραι. κεκοινωνήκεισαν. G.

ibid. Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρα· ἀσφαλισάμενος. V. Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείτας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγάγαν. G.

ibid. Σπόμεν) Τύπτειν. ὥς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βινεῖν, ὥς ἐν ταῦθα δεικ. G.

ibid. Ἐσπόμεν) Ὑβριστικῶς ἡ φροδισιάζον. V.

9 Ἐνέτεινας) Ἐπήγαγες. V.

Meg. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave, ubi iacebam, nactus opportunam, (neque enim quisquam aderat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi faepe nihil commerito inflixisti; & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: de-

τέ με καὶ κατὰ κόρης ἔπαιε· τέλος δέ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἄπιθι ἐπειπὼν, ὥχετο· ἐγὼ δέ, ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δρᾶσαιμι αὐτὸν, αὐτὸς ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν, καὶ ἡ μιὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ὕψους προσιόντων τινῶν ἤσθετο, σιέλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κωκύουσα, καὶ τὸν ὄνομα ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὢν εἰ λαβοίμην.

13 ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἄλλ' ἐμβῆθι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆσον λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δέ ὁ

1 Καὶ τῆς κόρης) Καὶ τῆς καφαλῆς. V.

ibid. Πλατὺ χρεμψάμενος) Τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον. V.

3 Ἐνεπιμπράμην) Ἐπαιόμην, ἡμαιόμην. V.

8 Ὡν εἰ λαβοίμην) Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν ἰᾶσθαι

τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμνωσθαι, ἰδεοὺς ἐπὶ ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἰσθε γίνεσθαι, ὑπὸ μίζαν κλυομένου τοῦ λόγου. V.

13 Ὁ Ραδάμανθυς) Καὶ οὗτος υἱὸς ἐστίν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς. ἀφορίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τιτυλευτικῶτων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιβεῖναι δίκας. V.

nique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me iussisset, discessit. Ego vero, quamvis excandescens, non habebam, quo ulciscerer hominem, qui exfanguis iam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorundam supervenientium animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

Cloth. Parce minis. sed incende: tempus est, te iam ad tribunal venire.

Meg. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam?

Cloth. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum

Ῥαδάμανθους, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκάστω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτρυβε.

ΜΕΓ. Καὶ ἰδιώτην με ποιήσον, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἓνα, καὶ δούλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως ἀναβιώναι με ἕασον μόνον.

ΚΛΘ. Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δέ, ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸ ποδός. οὐ γὰρ ἀν' ἐμβαίῃ ἐκών.

ΕΡΜ. Ἐπου νῦν δραπετά· δέχου τοῦτον σὺ πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἱστὸν δεδῆσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ κεθέζεσθαι με δεῖ.

ΚΛΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους.

ΚΛΘ. Εἴτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων,

8 Εἰς τὸ ποδός) Τρυτίσαι, 10 Καὶ τὸν δεῖνα ὅπως) Κἀν-
κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ταῦθα ἐλλείπει Ἀθηναίων ἔθει, τὸ
ποδός. C.) φροντίζει, ἢ σκοπεῖ. V.

vero Rhadamanthus, quem statim videbis iustum, & iuste de unoquoque pronuntiantem. Iam vero moras diutius ne-
scire noli.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? & tu, Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere iam, fugitive: assume hunc, portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum alligabitur.

Meg. Atqui loco primo assidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui.

Cloth. Et non iuste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo

οὐτωςὲς σκαῖον ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἔξεις; γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικός, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσθῷ προσπεπατταλευμένος.

14 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμι, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ;

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὅρας ὅποσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφειδὲς πρὸς ὀλίγον; Θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

5 Προσεπαττάλευσα) Εἰς πάσσα- 16 Ἀγασπητὴ) Ἀπὲ ἀρχιετὴ, λον ἰδύσα, ἀπὲ τοῦ ἀνεσταύρωσα. V. ἐπιπόθητος. V. (ἡδεῖα. C.)

mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava huius subinde gustanda.

Meg. Audebit quippe Cyniscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar, quin clavis affigerem?

Cloth. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

Mic. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris moram? non vides, quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? minor igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora.

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνέσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἂν τε γαῖν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τὰμὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φοβερός ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὠραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἡνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως καθάπερ ἐξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὖ-

1 Ἡ τοῦ Κύκλωπος) Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσεύα ἐν τῇ σπηλαίῳ φασίν, σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ πάντας ὑστερον σὲ ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μικυλλὸς φασίν· ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ὠφελεῖ τὸ ἀποθαιεῖν ὑστερον; Οὔτιν δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσεύα, οὐ γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεύς καλεῖ διαπαίζειν τὸν Κύκλωπα. V.

3 Ὁ τὸν πύματον) Ἐσχάτον. V.

6 Ἐκ διαμέτρου) Τὸ λόγιον ἐπὶ

τῶν πάνυ διαφερόντων. εἰληπται δὲ ἐν τῇ ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθείῳν μείζων ἢ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται· ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. V.

11 Οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως) Καινοποιεῖς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δέον εἰπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως εἰρηκεῖ. V.

12 Προσέχεται) Κρατεῖται. V.

Mic. Audi, Parcarum optima. Non fane illud me Cyclo-
pis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin de-
vorabo: sive primum enim, sive ultimum, iidem dentes ma-
nent. Ceterum nec par mea ac divitum ratio est: e diame-
tro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe fe-
lix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspi-
cuis, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus,
& equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mu-
lieribus, non absurdeangebatur, se ab illis abstrahi, & fe-
rebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam
talibus adhaerefcit animus, nec facile ab illis vult discede-
re, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit.

Lucian. Vol. III.

N

τοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι συμβέβηκεν αὐτοὺς· ἀμέλει καὶ ἀπάγη τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ἀνακωκύουσι· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπουν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων,
 15 κἀνταῦθ' αὖ σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἄγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος ἦν. καί περ δὴ μόνον ἡ Ἀτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἀναπηδῆσας εὐθύς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν με-

1 Προστετηκυῖα) Προστετηκυῖα, προστακίσα, ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. V.

6 Οἱ δυσέρωτες) Οἱ πάνυ ἐρώντες. V.

9 Καταλιπαρῶν) Παρακαλῶν. G.

10 Οὐ συνοικίαν) Τὰ γὰρ ἐνοικι-

κὰ λεγόμενα. V.

11 Εὐζωνος ἦν) Ὁ ταχύς, καὶ ὀξείως βαδίζων. V. (ἐλαφρῆς. C.)

13 Σμίλην) Σμίλη, ἰργαλίον σκυτοτεμικόν. G.

ibid. Κρηπίδα) Ὑπόδημα. V.

Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt; & cum audaces sint cetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inveniisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo facitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abiecto scalpello & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exilii statim, ut eram discalceatus

λανθηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην
 εἰς τὸ πρόσω ὀρῶν. οὐδὲν δέ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεψε,
 καὶ μετεκάλει. καὶ, ἡ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν
 πάντα ὀρῶ. τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μη-
 δένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερῆδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ.
 τεκμαίρομαι δὲ μὴδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλον-
 τας ἐνταῦθα, μὴδὲ φόρους ὑποτελεῖν τὸ δὲ μέγιστον,
 μὴδὲ ριγῶν τοῦ χειμῶνος, μὴδὲ νοσῆν, μὴδ' ὑπὸ τῶν δυ-
 νατωτέρων ραπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγ-
 ματα εἰς τοῦμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πέ-
 νητες, γελῶμεν, ἀνιώνται δὲ καὶ οἰμῶζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἰώ- 16
 ρων· τί δ' ἦν ὃ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι Θεῶν παροικῶν
 ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς ἰώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ'

2 Εἰς τὸ πρόσω ὀρῶν) Τουτίστιν ρον. G.
 οὐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὑπίσω 10 Ἐς τὸ ἱμπαλιν) Τουτίστιν
 ἐθεώρουν, ἀλλ' ἐπιβυμῆν τοῦ πωτός. V. ἰνατία τοῖς γινόμενοις ἐν τῇ ζωῇ.
 7 Τοῦ δὲ μέγιστον) Τὸ ἰσχυρότε- V.

tus, ac non abluto prius atramento, secutus sum, vel prae-
 vi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam
 eorum, quae a tergo erant, advertit me & revocavit. Et Her-
 cules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim
 aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium
 eminet, supra sane quam dici potest, iucundum mihi vide-
 tur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debito-
 res, nec tributa pendere; &, quod maximum, neque frigere
 per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax
 vero ubique, & res plane in contrarium versa: nos enim
 ridemus pauperes, at illi divites affliguntur & plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle.
 Quid vero est, quod risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud
 superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab

αὐτοῦ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὀρώων, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσόν, καὶ τὰ λυθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναί με ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος ὅλῳ πῆχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοις ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν· καί μαντοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρί-

4 Καὶ ἡ κνίσσα) 'Ο καπνός. V.
5 'Απέκναί με) 'Αντὶ τοῦ καθάρ-
τιρόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι
τρόπον τινὰ ἐκένει καὶ ἐμάτ. . .
καὶ ποιηρῶς ἔχειν ἐποίησεν, ἢ ἀντὶ τοῦ
ἀπώλλυεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ
Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ.
V. (Ibid. post alterum Scholion
internissum repetitur : 'Απέκναί
με] 'Εφόνει με.)

7 "Ολοπῆχει) 'Αντὶ τοῦ μέτρο
μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς,
ἔχει ὑπὲρ τὴν ἰδιωτικὴν καὶ κνίον
τρεις δακτύλους. V.

9 'Εξυπτιάζων) 'Αντὶ τοῦ τείνει
τὸν τράχηλον καὶ τὸ στήθος προβαλ-
όμενος ἄμα, καὶ τοὺς εἰδύους αἶμους
περισκοπούμενος, ὅ ἵστι, γαυρίων,
καὶ ὑπεροκφάνος περιπατῶν. V.

12 'Ετεθήπειν) 'Εθαύμαζον. V.

illo, observavi, & videbatur mihi nonnunquam par Diis esse. Quippe florem purpurae cum viderem, & ministrantium multitudinem, & aurum, & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur; ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio, sublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu superno, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam, qualem purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius

ζῶν ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κο-
χλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν 17
Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέ-
θανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗ-
τος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν
κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως κατα-
παύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως,
καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ
μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ'
ὀλίγον ἐκχυδισόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους.
ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέον-
τες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες.

1 Κοχλίδων) "Οτι ἡ Λακωνικὴ
κόχλος τῶν ἄλλων εὐδαιμονοτέρα· ἢ
ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυνὸς εὐ-
ρηται τὸ ἐπιτεκνίωμα τοῦτο. V.

6 Ἄγχιστα ἦν) Ἀπὸ τοῦ ἰγ-
γύτατα· πλείον πάντων πλησιάζον.
V.

11 Ἐλογίζετο) Ἡρίθμει. V.

felicitem, & beatum illum putans propter coehlearum
Laconici maris sanguinem. Cum vero non hunc solum,
sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemi-
scientem & cruciantem se poenitentia, qui fructus non est
divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia
Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset,
primus lege ad hereditatem vocabatur; haec, inquam, cum vi-
derem, compescere risum non potui, recordatus praesertim,
quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod
frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus ta-
lenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae
paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam solvi-
mus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare
illos videntes.

ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνει, ἵνα καὶ ἀνιμῆσται ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, κοῖ Φέρη; πλήρες ἦδη τὸ σκάφος αὐτοῦ περίμενέ· ἐς αὔριον ἔωβέν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἦδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. οἴμοι τῶν κακῶν ἦδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείφομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἥδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον.

1 Καὶ ἀνιμῆσται) Ἀνασπά- 9 Ἀπαγορεύσας) Ἀποτήσας. V.
ση. V. 10 Τὰ πορθμῖα) Πορθμῖα λέ-
5 ἔωλον) Χθισινόν. V. γει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ δια-
8 Διανήχομαι) Κολυμβῶ. G. πέρασαι διδόμενον. V.

Cloth. Ingrederere, ut tollat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus te.

Mic. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum iam mortuum. Crede mihi, legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam navigant, ego vero solus hic destituar! quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum mortuus; praesertim cum nec obolum habeam, unde naulum solvam.

Cloth. Quid hoc? expecta, Micylle: non est fas ita te transire.

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, & tu, Mercuri, una illum manu porrecta intro trahe.

ΧΑΡ. Πού νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὀράς. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ἄμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν ἀνάβαινε σὺν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει ἡμεῖς δ' εὐπλωῶμεν.

ΚΥΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐν-
τεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί
σοι, καταπλεύσας· πλεόν γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἣν
ὀράς, καὶ τούτου τοῦ ξύλου· τάλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέ-
λης, ἕτοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἣν
εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν δῶς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρεττέ· καὶ τοῦτ' ἰκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεῦσαι δεήσει;

4 Τένοντα) Τράχηλον. G.
ibid. Εὐπλωῶμεν) Ἐπικιλευσμός
ἢ ἐπισθιγμά τῶν πλείν ἀρχομένων,
ὅτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς
πίλαγος ἀφίπται μελλόντων, τὸ εὐ-
πλωῶσθαι, τῇ τύχῃ ὡς ἔειχε τοῦ-
το ὑποβαλλόμενοι. V.

10 Καὶ πρόσκωπος εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κωπῇ καθήμενος. V.

11 Εὐῆρες) Καλῶς κωπηλατοῦν.
V.

ibid. Ἐρετμόν) Κόπην. V.

12 Ἐρεττε) Κωπηλάτει. G.

13 Ἡ) Ἄρα. V. (Ἄρα. C.)

ibid. Ὑποκελεῦσαι δεήσει) Ὡς ἐν
τοῖς πλοίοις λέγειν εἰσθᾶσι κηλεῦ-
σαι, ὅθεν δὲ λέγει ταυτικὴν ἢν ὑπο-
κηλευσμά καλεῖ, διότι ἐνὸς καταρ-
χόμενου οἱ ἄλλοι ὑπηκουοὶ τὸ αὐό-
μενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ἔθνην
τῶν πλοίων μετὰ τῆς κωπῆς ἐπὶ
τὸν ἰστόν ἀταφίρουσιν. V.

Char. Ubi iam fedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur,
& cervices impii conculca. nobis vero felix cursus contingat!

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere.
Ego obolum, quem post traiectum tibi solvam, non habeo:
neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, pe-
ram, & hanc clavam. Ceterum si haurire me velis, aut re-
migare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo
commodum & robustum mihi remum dederis.

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.
 ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων, τῶν ναυτικῶν.
 ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύνοντες. ὥστε ἡμῖν
 τὸ ἄσμα ἐπιταραχθήσεται.

20 ΠΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἴαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών.

ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν
 ἐφύτευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδέν οἰμῶξεις; καὶ μὴν οὐ
 θέμις ἀδακρυτὴ διαπλεῦσαί τινα.

ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμῶξωμαι
 εὐπλοῶν.

ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναξον.

7 Ὅττοτοῖ) Φιλ. G. 8 Σπαθήσει) Τρυφήσει. V.

Char. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respon-
 dent hi nobis ploratus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum
 effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore
 anno institui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est,
 sine lacrimis quemquam traicere.

Mic. Apage, nihil est, quod secunda adeo navigatione
 plorem.

Merc. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisce.

ΜΙΚ. Οἰμῶξομαι τοῖνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν καττυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπιδῶν τῶν παλαιῶν· ἐττοτοῖ, τῶν σαβρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κενητήριον; ἱκανῶς τεβρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ 21
σύ δέ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δός καὶ σύ τὸν ὀβολὸν, ὦ Μικυλλε.

ΜΙΚ. Παίξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τὰν ὀβολὸν προσδοκῶν· ἀρχὴν δέ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολός, ἢ στρογγύλον.

ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον·

2 Καττύματα) Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σαυδαλίσι καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑπεβάλλεται. G.

12 Ἡ καθ' ὕδατος) Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειροῦντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

Mic. Plorabo igitur, cum tibi ita videretur, Mercuri. Hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a mane ad vesp̄eram sine cibo manebō, nec hieme sine calceis oberrabo feminudus, stridens prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit & subulam? Satis ploratum est, & prope traiecimus.

Char. Age, iam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus iam habeo: tu quoque obolum da, Micylle.

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie & lucrosam!

ἀποβαίνετε δ' ὅμως ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνες, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καὶ κείνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῇ, παραλαβὼν ἐγὼ δὲ αὐτὴν, ἐς τὸ ἀντιπέρασ ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας διαξούσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἐπεσθέ μοι.

- 22 ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχῃ; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν αὐτε καλὸν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ἰσότιμον γίγνεται

2 Μίτειμι) Μετέρχομαι. G.

5 Τοὺς Σῆρας) Σῆρας ἐστὶν ἔθνος παρ' ὃ γίγεται τὰ σαρικὰ ἱμάτια· τοὺς οὖν φησι Σῆρας ὄντας, ἀπειμι ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ἢ δὲ ἀκρολουθία τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιούντας τὴν μεταξὺν. Διασπίζει δὲ ἐν τῷ χωρίῳ τοὺς λεγόντας ἀθανάτους εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. V.

9 Μίγιλλος) Οὗτος ὁ Μίγιλλος

Κορίνθιος ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτόν. V.

10 Ὁ τῷ) Ὁ τιμῇ, ὃ ἰστί ἰάξεται. V.

ibid. Εἰ καλλίων) Ποριῶν ὀνόματα. V.

13 Πρότερον) Παρίλκει ὁπότερον τῶν οὐρ. ἦτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως, ἅμφω γὰρ ταῦτ' σημαίνει. V. (Παρίλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταῦτ' ὁ ἅμφω σημαίνουσι. C.)

Exscendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquias animantes transeo: traici enim & has oportet.

Cloth. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adversam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithremi Seras transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius sequimini me deinceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic obscuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne Phryne sit Simmicha? omnia enim aequalia, & eiusdem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed iam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum

τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἄφ' αὐτῆς γὰρ ἄμφο, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ πρὸς τὰ ἄρα ὧν τυγχάνεις;

ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰδοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἐμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἢ ἄρα που Ἐριννύς ἐστιν;

ΜΙΚ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλαμβάνανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέττα- 23
ρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθους οὗτος ὑμᾶς περιμένει.

7 Ἐτελέσθης) Ἐχοπώνησας. G.
ibid. Τὰ Ἐλευσίνια) Ἐσπρὴ ἢ
παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια,
ἐπιτελουμένη Δημητρί καὶ Περσε-
φόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνέκτα τινὰ τῶν
Ἑλλήνων μυστήρια, ἅτερ ὁ Λου-
κιανὸς νῦν διαπαίξει. V.

9 Δαδουχοῦσα) Λαμπάδα φέ-
ρουσα. V.

23 Τισιφόνη) Τισιφόνη μία ἐστὶ
τῶν Ἐριννῶν. Ἐριννύας δὲ λέγουσι
Διὰς τινὰς ἐπιτετραμμένας πολά-
ζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν
βίον. V.

honorem regis purpuræ obtinet: speciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una ibimus.

Mic. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyes est?

Mic. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

Merc. Assume hosce quatuor supra mille.

Tif. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos expectat.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς, ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.

ΚΥΝ. ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινας, ἃ συν-
επίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. οὐκ
ἂν οὖν ἀξιοπίστος εἶην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς
Φανεῖς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι.
σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

24 ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τούτου κατηγορεῖ, δεῦρο
προστίτω.

3 Πρὸς τοῦ πατρὸς) Ἐνορχῶ σε Δίος, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥα-
κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ δαμάνθους τὸν Δία. V.

Rhad. Adduc eos, Erinnyes: tu vero, Mercuri, praeco-
nium fac & advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe,
me primum inspiciendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae
me conficio in vita patravit: neque vero fide dignus ante
fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, & quomodo vi-
xerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, & primus sta in iudicio. tu vero ac-
cusaturos advoca.

Merc. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc
accedito.

ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὦ Κυνίσκε· ἀπόδουθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμαμάτων.

ΚΥΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσῃται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῇ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΥΝ. Ἰδού σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζητεῖ ταῦτα, ἅπερ σὺ Φῆς τὰ στίγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὗτοσί, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμαμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἵχνη μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξ ἀλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηναι;

4 Στιγματίας) Στιγματίας καλεῖται τοὺς οἰκέτας τοὺς στιγμαζομένους, ὡς ἀχρησμίους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορᾷ ὁ Κυνίσκος, πῶς στιγματίας ἔγενετο; πρῶτον πράττειν. V.

12 Πολλὰ τῶν ἐγκαυμάτων)

Φρονίμως πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ τι ἵχνη πρῶτον ἀμάρτημα, δυνατὸν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

14 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀγαθὴν. G.

Rhad. Nemo accedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue te, ut inspiciam de stigmatibus.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecunque vestrum quisque mala in vita patriverit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

ΚΥΝ. Ἐγὼ σοὶ Φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπαλήσας στίγματα, ἐπεὶ δὴ τάχιστα Φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ ὧς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.

25 ΜΙΚ. Καὶ τοῦμὸν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρὸν ἐστὶ, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοὶ καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΡΑΔ. Εὖγε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει.

2 Ἐμπαλήσας) Κερδάνας, συναξας. V.

ἀγαθὸν ἀνδρῶν ψυχὰ μετὰ θάνατον. V.

6 Μακάρων) Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἐνθα διαγουσιν αἱ τῶν

15 Ἀνεπίγραφος) Μυθιστρίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paulatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Rhad. Euge, Micylle, purus plane es, & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cyniscum illum. Tyrannum iam advoca.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδου ἡκέτω. ποῖ στρέξῃ; πρόσθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ πρόβαλλ' αὐτὸν, ὥς Τισιφόνῃ, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ, ὥς Κυνίσκῃ, κατηγόρει, καὶ διέλεγχῃ ἥδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ οὐτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐ- 26
τὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμαμάτων ὅμως δὲ, καὶ τὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον· οὐτοσί γὰρ ὁ τρισκατάρματος, ὅποσα μὲν ἰδιώτης ὦν ἔπραξε, παραλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτάτους προσεταιιρούμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλουτοῦ πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὡμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν

2 Πρόβαλλ' αὐτὸν) Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσέγαγε. V.

Merc. Megapenthes Lacydae filius prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa iam & convince: prope enim homo est.

Cyn. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero, assumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum pervenisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est,

ἀβλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρβένους διαφθείρων, καὶ ἐΦήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας Φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναμις ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναιτο, ὅσγε μὴδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενὴ τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεΦονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὀρᾶς πάρεισι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι πάντες, ὧς Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθναῖσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ,

3 Ἐμπαροινῶν) Ἐνυβρίζων. V. 7 Καινουργόν) Τὸν ἐκινουῦντα
6 Ἀσκαρδαμυκτὶ) Μὴ μύων τοὺς ξίνα. V.
ὀφθαλμούς. V. 9 Κενὴ τις ἐστὶ) Ψευδής, μά-
την, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)

virgines eorum stupris corrumpit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subiectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, oculis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis follertiam quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari iusseris ab isto interemtus. Quin invocati, ut vides, adsunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab execrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum per-

ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμῶς ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μιὰρὲ σύ; 27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν Φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχρον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθους παρ' ἐστὼ· εὖ γε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

II Προσκάλει μοι) Καὶ τοῦτο καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἡμφυχα, ἐπὶ οἷς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε τῆς οὕτως ἐμπαίζων, λύχρον καὶ κατὰ γίλωτα. ἰππεὺς γὰρ ἱκεῖνοι κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγον. V.

ductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, impurate, respondes?

Meg. Caedes quidem perpetravi, quas dicit; reliqua verò omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit.

Merc. Lectus & Lucerna Megapenthis adfundo. Bonum factum! paruerunt.

Lucian. Vol. III.

O

ΡΑΔ. Εἴπατε οὖν ὑμεῖς ἂ σύμωτε Μεγαπένθει τούτῳ· προτέρᾳ δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἂ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχρος ἤδη μαρτύρει.

ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν' ἂ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὁκνῶ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐβασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τοῦλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς ὀρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαιεν.

28 ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδου

9 Τὰ μεθ' ἡμέραν) Τὰ ἐν τῇ 12 Ὑπερπεπαικότα) Ὑπερβαλόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.

Rhad. Dicite igitur vos, quorum conscii sitis huic Megapenthi.

Luc. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae in me parravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lucerna, dic testimonium.

Luc. Diurna eius facinora non novi; neque enim adeam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis iam testimonium. Sed exue etiam purpuram, ut

τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαὶ, ὅλος οὗτος πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;

ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις, ἐγὼ σοὶ καινὴν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοὶ μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι.

ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δή;

29

ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος

2 Πελιδνός) Puto μελυβδόσι-
δης. G.

ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφα-
λὰς, φύλαξ τοῦ ἕδου. V.

4 Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα) Πο-
ταμὸν πρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς
καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων

8 Χάριν εἴσομαι) Ἀντὶ τοῦ εὐ-
χαριστήσω· τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ
τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

numerus etiam videamus stigmatum. Papae, totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subiiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis

οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπα-
ζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ
τὸν Τάνταλον ἀπαχθεῖς οὕτοσιν, δεδέσθω, μεμνημένος
ᾧ ἐπραξε κατὰ τὸν βίον.

1 Ἀναπεμπαζόμενος) Μεμνη-
μένος, ἀναλογιζόμενος. G.

4 Τάνταλον) Λέγουσι γὰρ οἱ
Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος
ᾧ ἡξιώθη γινέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμο-
τράπεζος καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα
παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε

τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ
Θεοὶ ὀργισθέντες καλῶν αὐτὸν
ἐν τῷ ἁδῇ. Θεορῶν γὰρ δένδρα πε-
πληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς
παρέρχοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται
γινέσθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντος,
ἐκείνα φεύγουσιν. V.

fuerit, quantum potuerit apud superos, & delicias illas ani-
mo revolvat.

Rhad. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum ab-
ductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, 1
καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ
μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων Φι-
λίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρή Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν
δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ
πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία,
τοῦ τοιοῦτου πειραθείς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα
ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς
τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων, ἐξηγόρευον πρὸς με· οἱ
μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα καὶ ὅποια
ἐπάσχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες
οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθесαν· ἀλλὰ γὰρ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.) Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. G.

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt,
enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercena-
rii familiares illi, quique censerī se in amicitiiis beatorum
istorum volunt? modo amicitiam nominare fas sit hanc il-
lorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eo-
rum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi ali-
quid expertus: (neque enim necessarium mihi experimen-
tum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum,
qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in
malo adhuc constituti, cum deslerent, quam multa & qua-
lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effuge-
rant, quae perpeffi essent non sine iucunditate memoran-

ἠὺ Φραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷον ἀπηλλάγησαν· ἀξιόπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὥς εἰπεῖν, τῆς τελείης διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρήμενοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐμβολὰς, καὶ ἰστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφανομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἥϊονα μαλακὴν ἀπυθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσεnehβεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβῆσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ.

6 (Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς) Οἷον τὸ καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην πάλαι οἱ ναυαγῆσαντες ἀνδραποὶ ὀλοφυρόμενοι. V.
ἔχοντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia insperxissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & iacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae huius velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio federit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paulatim & otiose solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi dis-

ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα
 χρεῖαν ἐπιτραγωδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν,
 οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δο-
 κοῦντες. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμᾶνας, καὶ τὰς 2
 τρικυμίας, καὶ, ἢ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυ-
 μίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον
 εἰσέπλευσαν, γαληνοῦ ὑποθαينوμένου τοῦ πελάγους,
 καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ
 διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ
 καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον
 ἀπόκρημον, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄ-
 θλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν
 ἀναγκαίων. ἐν δὲ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδό-
 κουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι,
 καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε
 κατέκεινα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιβείς, εὐρίσκαω

15 Ἐκόντες εἶναι) Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἀντι ἀποφάσεως ἔχρησται. V.

cederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum usus
 est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum,
 si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.
 At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut her-
 cle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere,
enarrant; & ut primum oram solverint, tranquillo ad spe-
 ciem mari, & quos deinde labores per totam navigatio-
 nem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra
 exhaurientium vires aqua falsa; & demique, ut ad caecum
 aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici
 scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium
 necessariorum indigentes. Inter haec sane, & in harum re-
 rum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam
 tegere, ac velle eorum oblivisci. At ego & illa, & quae-
 dam alia ex sermonibus illorum *coniectura quadam compo-*

προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὧ καλὲ Τιμόκλεις, διεξιελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέαι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβα-
 3 λεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε, ὀπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἴτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ τοῦς Φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελεῖ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥαστώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχεισι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φέρεσθαι· ὅποτε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐκεχῆνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὥς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰς-

nens, invenio adeste eiusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineundae consilium agitare. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumptuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime iucundissimeque, resupini, si res ita ferret, in curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditarum, non exiguum capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferentibus, neque colentibus, nascerentur omnia: quoties igitur haec & his similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum cul-

αὐθις ποτὲ ἀναίτιον ἢ, μὴδ' ἔχῃς λέγειν ὡς ὀρῶντές σε τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περισπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπεδακρύομεν ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα, ἣν λέγεται, καὶ ἄφυστα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων, καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης ἵας ἀκμᾶς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάβον πρῶψομένην ἀποπειρώμενος, ἦν μὴ πάνυ ὀξέα, μὴδ' ἄφυστα, μὴδ' ἀνιὰρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως

13 Τοῦ σκόλοπος) Σκόλοψ, ὄξυ ξύλον. V.

pa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus, te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non iniecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter iam trahi & necessitate duci, & iam, cum nihil tibi ea res profit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae causam dicere non possimus, quin videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina, in manus sumens, & ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino, nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intelligas,

σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφεῖ σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θάρρειν, ἐπιχειρεῖ τῇ ᾄγρᾳ, εἰ θέλεις, 4 καθάπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανῶν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἄλλ' οὐ γὰρ περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὅπόσους σπουδαιότεραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κεινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ζυμβαινόντων ἅπασιν, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχρῶ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς φιλοσοφῶσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν αὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν

trahentia violente, & invicte contra urgentia; nos quidem in meticulosis, & ob id ipsum esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirmato venatum aggredere, si volueris, & Lari more totam escam hiatu complectere. Habebitur autem omnis oratio in universum quidem tua forte causa: verum non de vobis solum philosophantibus, aut his, qui serium & grave vitae genus amplexi sunt, sed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Musicis, omnibusque adeo, qui doctrinae causa familiares esse, & eius rei mercedem ferre, e sua dignitate putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem, quae aliis, sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis huiusprehenderit, eorum causam maxime quidem

οἱ ποιῶντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχουσιν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ιδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδεια γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοίεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιστοί εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεῖνόν πᾶσχοιεν ἂν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνουροῦντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν

ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab eiusmodi familiaritatibus detertere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia affecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, illicit inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae causa a principio domos isti intrant, haec professio isto-

καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειραῖσθαι ὡς ἐνὶ μάλιστα μετὰγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνται τινες, προεξετάσας, δείξαιμι, οὐ πᾶν βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίης. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδοουλείας. οἱ μὲν δὲ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προβέμενοι, ἱκανὸν τοῦτο προκαλύμμα οἴονται, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομαλίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἴτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ;

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδε-

15 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμη-
μένος) Τὸ πλήρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ-

το· οὐτε τι εἰπεῖν, οὐτε ἔρξαι δύνα-
ται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. V.

rum est, ferre, quae fiunt, & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, & tentare, quantum eius potest fieri, reducere possint, & eripi dominis suis ad libertatem revocari. Videor autem commodum facturum, si perpenfis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis causa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariorum rerum indigentiam causati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

ται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεν-
νέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν εἰρων
αὐτοὺς Φυγὴν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὕρισκομένους
ἐκ τῶν τοιούτων ξυνοουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευ-
θερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτοὺς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ κα-
λὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εὐκότα
λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο
κακῶς βεβουλευσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, αἰεὶ μενούσης ὁ-
μοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς
αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν,
οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθῆναι, καὶ δοθῆναι,
καὶ ἀβρόως ληφθῆναι, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινας
ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦ-
σαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι καὶ ὑπὲρ

5 Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) κότα, ἢ οὐτε σώζειν, οὐτε ἀπολλύ-
Δημοσθένης ἐν Φιλιππηκίῃ ταῦτα καὶ δύναται. V.
φασί, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εὐ-

& quaecunque terriculamenta de paupertate ignavissimi
quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem, il-
los fugam aliquam paupertatis revera talibus in convicti-
bus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate dispu-
tationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praecla-
rus alicubi orator ait, cibis aegrotorum similia accipiunt;
quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consu-
luisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper ne-
cesse habent, nihil est, quod reponant, aut tanquam super-
fluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quan-
tumvis detur, quantumvis crebro accipiat, ad assem omne
& in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat,
eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem,
modice modo sublevatam interim, sed quae tollant peni-

γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥίπτειν
 ἔδει, ὧ Θεόγνι, καὶ πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων.
 εἰ δέ τις αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδέης, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἶε-
 ται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέναι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ
 6 τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι δὲ πε-
 νίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί
 Φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπο-
 ρίζειν τὰ ἄλφιστα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
 σώματα, ἢ ὑπὸ γήρωος, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥάστην
 οὔσαν τὴν μισθοφοράν, ἀπηντηκέναι. Φέρ' οὖν ἰδῶμεν εἰ
 ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ῥάστου περιγίγνεται αὐ-
 τοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων
 πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονή-
 σαντα, μηδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ
 ἐστὶ καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον τὸσαῦτα πονοῦσι
 καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦ-

13 Εὐχῇ γὰρ ἂν) Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.

tus. Et huius quidem rei causa in pontum forte cetis hor-
 ribilem proicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria,
 quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops,
 indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se
 putat effugisse; nescio, qui talis non ipse sibi videatur im-
 ponere? Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant,
 neque abhorrere se aiunt, si possint eodem, quo alii, modo
 laborantes victum parare. Iam vero affecto sibi vel sene-
 ctute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercena-
 riae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum ve-
 ra praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea, quae dan-
 tur, non multum, non plus, quam alii, laborantibus. Voto
 enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia,
 praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se ha-*
beant, neque dici, prout res postulat, potest: tot labores su-
 stinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore

θα καὶ ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀλθεύοιεν ἂν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀβρόων ἐλπίδων, ἐσπιδῶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέοντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πείσθαι τοῦ χρυσοῦ. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς

6 'Ως οὐδ' οἱ) 'Ως οὐχ οἱ διὰ ταύτων λέγοντες. G.

hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos, & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas infilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed non necessariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque istos, tan-

καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι Φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἐρώτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δέδισι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμειδῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχυοῦνται, καὶ αἰεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶς. εἴτ' ἔλαβον ἄμφω γηράσαντες, ἕξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐραῖν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν
8 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ

1 Καὶ τρίβωνες) Ἀριστοφάνειος μνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ τὴν λίσιν. σημαίνει δὲ τοὺς ἰγγεγον- πολλὰς πείρας ἐληλακέναι. V.

quam invenustos & infelices amatores cum nasci sunt, astuti & veteratores amasii superbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amoribus suis ne ad osculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur excludunt, & summo cavent studio. ceterum spe semper amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum a nimia cupiditate abducatur, atque ita amare ipsos desinat. Arrident igitur, & pollicentur, & semper facturi sunt, & praebituri, & rationem habituri pretiosorum *munerum*: inter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut iam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis volu-

ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὥπως μετέξει αὐτῆς. καί-
τοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ
ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή.
ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγ-
χάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας
ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον καὶ ταυθ' ὀρών-
τας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγ-
καῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δὴ ποτὲ ἐστὶ τὸ ἡδύ,
οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου προσέτι δέ, οὐδὲ γενή-
σεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε
τοῦ Ὀδυσσεῶς ἐταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίων-
τες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν
καλῶς ἐχόντων κατεφρόνου· ὥστε οὐ πάντῃ ἄλογος αὐ-
τῶν ἡ λήθῃ τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδύ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς δια-
τριβούσης. τὸ δὲ λιμῶ ζυνόντα παρεστώτα ἄλλω τοῦ
λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μό-

II Τὸν λωτὸν) Βεβαίη εὐαδης, ἢν ἐνίοι καλοῦσι μυρόλωτον. V.

prate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps
illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile,
ipsum se propter eam vendere; multo enim maior ea, quae
ex libertate contingit, voluptas est: verumtamen veniam ali-
quam habeat, ea si potiat. At enim propter solam spem vo-
luptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse
arbitror: idque cum videant, labores quidem manifestos esse
& apertos, & necessarios; speratum autem illud, quidquid
demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore,
neque adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, fu-
turum videri. Ac focii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gusta-
to, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia sua-
ve videretur, honesta & pulchra neglexerunt; ut non omni-
no absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavita-
te illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis
adstet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam,

νης, τοῦ καὶ αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδύσθαι, τῷ
καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις,
ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινῶν Ὀμηρικῶν ὡς
Θ ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐ-
τοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι
τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐβέλωσι, ταῦτά
ἐστίν, ἢ ὅτι ἐγγυτάτα τούτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις
μεμνήσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομέ-
νων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδρά-
σιν. εἰτὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς
πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἐγώ γε τοῦμὸν ἴδιον, οὐδὲ βασι-
λεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνῶν ὁρᾶ-
σθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαί-
10 μην ἂν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποβέσεως οὔσης, φέρε
ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ
εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη

9 Εὐπαρύφοις ἀνδράσιν) Εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustan-
dus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud
nehercules risu dignum, & Homericis plagis vere indigens.
Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae di-
viribus se praebeant, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec
sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam men-
tionem iniecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur ver-
fandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim, qui hoc
etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equi-
dem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec
cum magno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc
per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa con-
suetudine ad me redeat. Hoc igitur cum rationis suae argu-
mentum & quasi fundamentum habeant, age iam inter nos
videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur,

ὄντες πάσχουσιν ἐπὶ πᾶσι δέ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον· εἴ-
 τά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἔωθεν τε ἐξ-
 ανιστάμενον, περιμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλείόμενον,
 καὶ ἀναίσχυντον ἐνίστε, καὶ ὀχληρὸν δοκούντα ὑπὸ θυ-
 ρῶ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ τατ-
 τόμενον, καὶ μισθὸν τελούντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος·
 καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπι-
 μεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα,
 καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἤδηται, ὥς μὴ
 ἀπάδῃς, μηδὲ προσκρούῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως
 ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προω-

& votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, il-
 lis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fa-
 bulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse,
 sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo la-
 bore opus habere; sed modo opus esse, ut velis, dein reli-
 qua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, &
 multis ad ianuam excubiis. Mane surgendum, expectandum
 deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excluda-
 ris, & impudens nonnunquam molestusque videaris, sub
 imperio quasi ianitoris Syrum male sermonem admiscantis,
 aut nomenclatoris Libyci constitutus; quibus mercedem sol-
 vas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin
 etiam vestium curam maiorem, quam pro facultatibus, sus-
 cipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, &
 colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab il-
 lo, neque offendas, si forte te videat: tum studiose illum
 affectari, vel praecedere potius, impulsus a servis, &

θούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ,
 II οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν. Ἦν δέ ποτε καὶ
 τὰ ἄριστα πράξης, καὶ ἴδῃ σε, καὶ προσκαλέσας εἰρη-
 ταί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀ-
 βρόος δὲ ὁ ἰλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν
 παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι
 δέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιας νῆες
 ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοί, αἰδῶ ἐκάλε-
 σαν· οἱ δὲ τολμηροί, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευ-
 σίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεῖς τῆς πρώτης
 Φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν
 τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας
 ἰαύσης, ἤματα δ' αἱματόεντα διαγάγῃς, οὐ, μὰ Δία,
 τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλ-
 λά τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τρα-
 γικοῦ τινος Θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τούντεῦθεν, εἰ οἱ

5 Ἴλιγγος) Ὅταν περὶ τὴν καρ-
 δίαν στρόφος γίνεται, ἐπακολουθεῖ
 σκότος, ὃ καλοῦσιν ἰλιγγον.

II Καταδικάσας) Ἀντὶ τοῦ κα-
 νονήσας. V.

quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps
 diebus neque adspicit te. Si vero aliquando felicissimus sis,
 & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quid-
 dam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tre-
 mor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: &
 saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit?
 respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri
 pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni,
 incitiam: tu vero primam tibi humanitatem periculosissi-
 mam expertus, discedis, tuam ipse damnans meticulofam dif-
 fidentiam. Cum vero multae tibi inde noctes sine munere so-
 mni, sanguinique dies transierunt, non Helenae sane causa,
 aut Pergamorum Priami, sed quinque, quos speras, obolo-
 rum, & iam Tragicus tibi Deus aliquis obvenit, qui te

σθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἢ διατριβῇ
 οὐκ ἀηδῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ
 ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε
 προκεῖσθαι δοκεῖ· ὑπείσέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μὴδ' ὑπ'
 ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέν-
 τα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία
 διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις Φθονοῦντα,
 (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιοουμένους)
 αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, Φοβούμενον
 δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενί-
 ζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκΦαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολ-
 λύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐέλπῳ
 καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι 12
 Φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος
 ὥσπερ ἐκ λόχου τοξείων, λελήθεν. εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν
 βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἱ

commendet; examen inde instituitur, an literas noveris. Ac
 diviti quidem illa non infuavis exercitatio, qui lauderetur per
 hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi ve-
 ro certamen de ipsa anima, & vita universa videtur esse
 propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio rece-
 ptum te iri, reiectus a priore aliquo, & reprobatus si fue-
 ris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum dis-
 trahi, qui invidias his, qui tecum simul examinantur, (pone
 enim, alios esse eadem, quae tu, appetentes) te ipsum ve-
 ro tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris; porro metuas &
 speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse re-
 spuere quid eorum, quae dicis, videatur, perisse te putes, si
 vero cum subrisu audiat, gaudeas, & bona cum spe adstes.
 Est autem vero simile, multos esse, qui obtrectent tibi, &
 alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis
 occulte iaculetur. Iam cogita, virum prolixa cum barba &

δεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή. μέσος ἐν τισούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ Φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελεῦς αἰτίας προσκεκρουκώς, ἀνακρινόμενος εἶπη μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχεῖσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσῃς. εἶεν, καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως· αὐτὸς τε γὰρ ἐπήνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν Φίλων οἱ ἐντιμώτατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἐτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἴλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ
 13 ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀ-

canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de causa tibi offensus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Iovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur multa te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a maiori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olym-

λύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἰλησας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὲ σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τὰ γαθα, ἵνα μὴ Φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τὸν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὀρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδεσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τῷ πόδε καθεύδειν, μόνον ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἐμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὡς Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορόν, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχευσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς

3 Ὀρνίθων γάλα) Παροιμία ἐπὶ λα. V. (Ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευκὸν ὑπερφουῖν ἀγαθόν, ὅταν τινὲς κὸν τοῦ αἵματος. C.)
πρὸς αὐτῷ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γά-

piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardinum arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & quietem iam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa assumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice iugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso

ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναίτο, παιδεία καὶ
 14 ἐπ' ἐλάχιστον ὠμιληκῶς. Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς οὖν πρόσεισι παραγγέλλων τις ἤκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ αἰομίλητος οἰκέτης, ὃν χοῆ πρότερον ἱλέων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιός εἶναι δοκῇς, τοῦλάχιστον πέντε δραχμᾶς· ὃ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο ἐπεῖπών, τέλος ἐπείσθῃ καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σύ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἤκεις, δεδιώς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἤκειν, Φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελέλυθας· καὶ σε πάνν ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβών
 9 Ὁ δὲ ἀκκισάμενος) Πρὸς ποισάμενος, ὑποκρινάμενος. V.

iam convictu fiunt. Considera autem ipse, dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, & apage, inquires, a te ne ego? & me Hercules non fiet, subiiciens, denique persuaderi sibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste deprompta, & quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens, ne ante alios adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, & cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis

τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που
 σχεδὸν τῶν παλαιῶν Φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν 15
 εἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἐκάστῳ
 τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. Ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνω-
 στα πάντα· καὶ ἥτε οἰκετεία εἰς σέ ἀποβλέπει, καὶ
 τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ'
 αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ
 τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς
 τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ
 μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὄρωντες ἐκπεπληγ-
 μένους, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκάπτουσι,
 τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δε-
 δεπνηκέναι, τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τι-
 θέμενον· ὥσπερ οὖν εἶκος, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνό-
 φλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων

accumbere iussit paulum supra divitem, post duos circiter
 amicorum veterum. Tu vero tanquam Iovis domum ingres-
 sus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum, quae fiunt,
 suspensus aestuas: peregrina enim tibi & incognita omnia:
 porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum
 quisque, quid agas, observant. Nec ipse dives non hoc cu-
 rat, sed praecepit etiam fervorum quibusdam, ut attendant,
 quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum saepe
 circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem ser-
 vi attonitum te videntes, inscitiam eorum, quae facis, ri-
 dent, signumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud
 alium prius coenasse, quod novum tibi insolensque sit man-
 tile appositum. Ut igitur facile est ad coniiciendum, fu-
 dare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, po-
 scere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus appo-

πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐϛ' ὅ, τι πρῶτον
 ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλη-
 σίον δέησει, καὶ κεῖνον ζηλοῦν καὶ μαρβάνειν τοῦ δείπνου
 16 τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου
 πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκ-
 πεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον
 τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυ-
 φῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα
 ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καὶ κεῖνο εἰσέρχεται σε, ὡς
 ζηλώτῳ τινι βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντροφί-
 σων, καὶ μεβέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷε γὰρ εἰσαεῖ
 Διονύσια εορτάσειν, καὶ πού καὶ μερῶν κία ὠραῖα δια-
 κονούμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν
 ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβὴν ὥστε συνεχῶς
 τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

fitis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo
 aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vi-
 cinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coe-
 nae ordinem. Ceterum varius es, & tumultu animi plenus,
 perturbatus ad singula, quae fiunt: & nunc quidem beatum
 praedicas divitem auri causa & eboris, & tantarum delicia-
 rum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc*
comparatus divitem, vivere tamen te arbitreris: nonnun-
 quam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam in-
 videndam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omni-
 bus illis ufurus, & aequo iure particeps illorum futurus sis.
 Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte
 etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter arriden-
 tes, venustiore tibi futuram vivendi conditionem pingunt,
 uti semper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreati & cruoris Achivos

πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. Φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ καὶ σκύφον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, προϋπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ ποτε προσειπῶν· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπείπειν ἔδει, ἠγνόησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὦφλες. Ἐπίφθοнос δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπό- 17
σεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν Φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν ὅτι τήμερον ἦκων, προῦκρίθης ἀνδρῶν πολυετῇ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθύς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τούτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἑλλησι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ρημάτια δύστηνα λέγοντες, οἰονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλ-

2 Φιλοτησίαι) Φιλοτησία ἐστὶν, παράσχη φίλος καὶ τὴν φιλίαν χα-
ρίεκα τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς ὠθεί-
σεως αὐτῶ φιλίας πῶν, τὸ λοιπὸν
ρισάμενος. V.

multa pati & facere tantae felicitatis gratia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem praebes. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, & iam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris, qui multorum iam annorum servitutem exhaustere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: &, solis hisce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num sermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem asferre? Alius vero,

λος δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ἕσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρα-
 τέθεντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρω-
 πος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐ δ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου
 ἐμφορήβεις, οὔτε γε Νομαδικῷ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν
 μέλις τὰ ὀστά ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὧ μα-
 ταιοι, Φησί, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτόν, ἐν-
 ταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. νῦν μὲν γὰρ
 ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπι-
 μελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατήρῃ πολλάκις, καὶ τοῦ
 πηλοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀβλύως ἐρρίψεται,
 κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα
 περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς δια-
 18 βολὰς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται. Το δ' οὖν συμπό-
 σιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν
 λόγων· σύ δ' ὑπ' ἀηθείας πλεόν τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιῶν εἴσου
 λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης,
 πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστήναί σοι καλόν, οὐ-
 7 Ποτνιώμενοι) Δυσφοροῦντα, μετὰ οἰμωγῆς παρακαλοῦντα. V.

non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo
 apposita sibi corripiciens voraverit? bonarum rerum imperi-
 tus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem unquam
 candido pane satiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana,
 quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, in-
 quit, ne totis quidem quinque interiectis diebus videbitis
 hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut
 novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero cal-
 catus fuerit aliquoties, & luto oppletus, sub lecto iacebit
 misere, cimicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi qui-
 dem talia de te multa versant, & forte iam ad calumnias se
 parant quidam eorum. Convivium igitur illud totum tuum
 est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videli-
 cet, plus iusto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgen-
 te ventre male habes: & tamen neque ante reliquos sur-

τε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὀρών τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἰ τις ἄδει, ἢ κιθαρίζει, πᾶνυ τιμώμενος μεираκίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῇ δὲ ἢ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ το συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ 19 ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὀπηνίκα βούλομαι, καὶ ὅποσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξύρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δεῇσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑμᾶς, ὅπόσον τε καὶ ὅποτε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι

gere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo comperatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides, quae fiunt, neque audis, si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, ceterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido fale iucundius, cum volo & quantum volo, libere fumenti: ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque assidere iussu, dicere

κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά ἐστιν, ἐώρακας ἤδη, καὶ ὡς τυφλὸς ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἰς, ἀτραγώδητα δέ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἐμαυτοῦ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐτάρκες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνήμῃ ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἔνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὠρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ᾧ φίλτατε, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν

incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea iactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria [humilia] omnia & civilia: ceterum ita te existimare volo, & ita te instituire, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum, aut Hercle liberorum, (si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis datuos nos facile assequeris: neque enim negligemus

αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλὰ δὲ, οἷσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαὶ καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοῖνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρεῖττον εἶναι χρημάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε 20 διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνῆς μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθές ἔσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίγηε.
τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, οὗ Φησιν ἐρεῖν, τῶν Φίλων δὲ τίνα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μὴ αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγ-

6 Τιθασσὸν) Τιθασσός ὁ ἡμε- σεις) Γραι. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν
ρος' καὶ ἀτιθασσός ὁ ἀνήμερος. V. ὑπόσχεσιν. G. & M.
9 Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχί-

ista, licet de his nihil iam inter nos conveniat: multae autem, nostri, singulis annis eiusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paulatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humeflasse palatum.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum iubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in

καίτερά δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων κολακεία σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὧς οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ὧς γὰρ τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἐταίρους, καὶ φίλους εἶναι δεκκούντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτηρίας μακαρίσω· ὅς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος εἶ, τοσόνδε τι εἰπῶν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλ-

alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero eiusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde affuetus, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio, domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde

πίδας. Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν 21
 Φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχη τοί-
 νυν τὸν χαλιὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἴ
 πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα,
 μέχρις ἂν λάβῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν
 ὃν ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὀρῶντες ἐν-
 τὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα,
 καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέ-
 πω ὀρᾷς, οὗ τινος ἔνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς·
 πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ
 αἰεὶ τὰ μέλλοντα βελτίῳ γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμ-
 παλιν ἢ σὺ ἥλπισας, γίγνεται καὶ ὡς ἡ παροιμία Φη-
 σὶν, ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἐκά-
 στην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμηκρυνόμενον, καὶ εἰς
 τοῦπίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα οὖν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ 22

13 Ἐπὶ Μανδραβούλου) Παροι-
 μία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρι προσκο-
 πτόντων αἰεὶ. Ὁ γὰρ Μανδράβου-
 λος οὗτος εὐρὺν πτερεῖ θησαυρὸν ἐν
 Σάμῳ, χρυσοῦν πρέβατον ἀνέθηκε

τῇ Ἡρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ὅτι ἀρ-
 γυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V.
 (μίμνηται Πλάτων ὁ καμικὸς ἐν
 Διὶ κακουργεῖν addunt M. & B.)

exiguum, inprimis ad illas spes tuas. Tamen boni confu-
 las necesse est: neque enim iam fugere tibi integrum, in-
 tra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis,
 & primum facilem te ipsi praebeas agilemque, nec valde tra-
 henti, neque acutum pungenti, donec sensum plane man-
 suetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines, ab eo
 te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac
 nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxi-
 me unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix
 illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & fu-
 tura semper meliora putas futura. At illud plane contra;
 quam tu speraveras, accidit, & quod est in proverbio, Man-
 drabuli more succedit negotium, quod singulis prope die-
 bus minuatur, & retro pedem ferat. Paulatim itaque &

Φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχη κατανοεῖν, ὥς αἱ μὲν χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ἢ Φῦσαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι βαρεῖς δέ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες σῦτοι; ἴσως ἐρήση με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνοσῖαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἀκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἐνεστίν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές,

23 οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἶσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων, ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας εἰσῆς. οὐ γὰρ ἐβελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεiselθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγενῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι,

quasi per obscuram lucem tum primum perspicuens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas aqueas coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum sit tali in convivio, nec intelligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc solum, an labor insit in hoc negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, & omnino servile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non iam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec omnia extra te limen illud relicturum scito, cum primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis

καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δούλος ἀναγκαιῶς ἔση, καὶ θητεύσεις κάτω γενευκῶς ἔωθεν ἐς ἐσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ζυγτραφεῖς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρῳ που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔση, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκορτᾶν ἐνίστει ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχοῇν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὅπότεν, ὦ βέλτιστε, τῆς νομηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, προτείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβης ἐκεῖνο ὃ, τι δῆποτε ἦν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πράσις ἐστί· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μα-

hoc nomen graveris, nec unius, sed multorum servus eris necessario, & serviles operas obstituto capite praestabis a mane inde usque ad vesperam, mercede iniquissima: & tanquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui fero discas, atque aetate iam provecta instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corruptit enim te subiens libertatis recordatio, & refilire facit nonnunquam, & ea ipsa de causa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enimvero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permixtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque, quidquid est, quod tibi datur, haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, & longo

24 κρῶ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἴτ', ὦ κάβαρμα, (Φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Φιλοσοφεῖν Φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβὼν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδοτο, ὥκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἰ τις σου συλλαβόμενος, ἤγε δούλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν· σεαυτὸν δέ, ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὄραν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπούληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεῖς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν

tempore herum *ambiret & quasi* procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praefertim ad eum, qui philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu iniecta, servum te suum perhibens abducatur, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram Deosque magna voce testeris; & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspicere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi turba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum

Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἴτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστάς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθίζον πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ρέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμυχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς αὐχ' ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ περμύτων, καὶ ὄψων, καὶ εἴνου ἀνθουσμίου ἐπιθυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα διακαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τὰπίχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτε

4 (Ὑπὸ κώδωνι) Ὅτι συνῆδες ἐκ παλαιῶ Λατίνους ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & maiorem partem malorum? In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum? adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confosum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis; tibi vero iam

ἔστι σοι τῶν ἰσχυάδων ἀφρόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευ-
 θερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτορσι,
 25 Φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγα-
 πητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦ-
 λον αὐτ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάν-
 τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετρίωτέρα σοι προστέτα-
 κται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν
 γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας παρείλη-
 ζέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν Φασι λύρα
 καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν, οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς
 Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς
 Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς
 ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τού-
 των φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τυφλὸς καὶ μα-
 λακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ
 ἀπαιδευσία. δεῖται δὴ σου ἐπ' ἐκείνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ

deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare
 ficuum. Ceterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus,
 ilicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac feren-
 dum erat, si sola ea turpitudine inesset huic negotio, quod
 iam pro libero servus videris, nec labores etiam iidem, qui
 plane servis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniun-
 cta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cu-
 ius se cupiditate ductum adscivisse te dicebat, parum illi cu-
 rae est: quid enim, aiunt, asino cum lyra? Nimirum omni-
 no, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericæ fa-
 pientiae, aut Demosthenicae gravitatis, aut magnificentiae
 Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & ar-
 gentum, & earum rerum curas; quod superest, fastus est,
 & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, &
 ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet. Verum,

δὲ πύγωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἴ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἰμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίσχαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προϋούσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ Φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πύγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε αἰεὶ σὺν αὐτῷ ἀρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔωθεν ἐξ-
 αναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθισόμενον ἐν τῇ θερα-
 πείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁδ' ἐπιβάλλων ἐνίστέ-
 σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι αὖν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν
 ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδ' ὁδῶ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν
 μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται
 σχολήν. Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βά. 16

16 Βάδων) Ἡοίμα, ἢ θαπτον, ἢ ταχίς. G. (cave posteriori enar-
 rationi credas. Solan.)

quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es, & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permixtum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducantibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosus. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec unquam desiderari, sed mane surgentem praebere te videndum in officio, nec deferere ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi iniecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens obviis, se neque in via curam Musarum deponere, sed ipsum, quod in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miser

δὴν ἄναυτα πολλὰ καὶ κάταυτα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστιᾶς. καὶ κείνου ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενου, μὴδ' ὅπου καθίζης ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσπτον τε καὶ ἄποτον ἡ νύξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἁωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μετονύκτιον ἤκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοῦπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωστῆς, κατὰκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφρομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθεῖν ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. οὐ μὲν οὐδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἀπεστίν, ἀλλ' οὔτε ὦν ἔχεις μόνος, οὐ

9 Νεαλίστιμος) Κυρίας ὁ νεωστὶ ἰαλωκᾶς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ἰ νεωστὶ ἀλισθῆις. V.

partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, (talis enim est urbs, ut nosti) post circuitum illum fudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo, ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit, quod agas, deprompto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non iam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemptissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut siccum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abrasdens. Verum nec alia contumelia abest: sed

γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν αἰὲ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀτιμία. πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίπει ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθούσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ σὺς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάσου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανέμεντα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅσῃ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδοαμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶν ὀπσίην αἱ ἐλάφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι σὺδέπω ἐκείνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστόν τε καὶ

neque ovum solus habes. Neque enim opus est, & te eadem affectare semper, quae hospites & ignoti: (illa enim esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum *apponitur*; verum diviti pinguis & faginata, tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exsiccus, quae quidem aperta contumelia est & contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio repente conviva superveniente, minister, ablata ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas divisorem, opus est, aut Promethei partem feras, ossa dico pinguedini involuta. Quod enim supra te accumbenti adstat patina, donec satietate victus remuntiet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus,

παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἰεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτιμος ὢν συμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνου ἐς κόρον ἦ πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' αἰόνη 27 ἔοικεν. Ἄνιᾳ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀβρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναδος τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικός ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα διακονουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ γ' ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν मुखῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, στένεις ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, εὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψέκασαν. ἡδέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν

solus tu minutum & crassum potas. Itaque curas in argento semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemptus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad fatieta-tem hibere tibi liceret! Iam vero saepe te poscente puer se exauduisse dissimulat. Molestia sane te afficiunt multa & crebra, & paene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim amatoriarum voluptatum hisce ministris, & literulas sinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules? Itaque in laribulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, & fortunam accusas, quae ne tantillum tibi venustatis adspere-rit. Libenter autem videaris & ipse poeta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse

ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἷ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν
 ἐστίν. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρί-
 νασθαι δέοι, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχαίς,
 καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὖ
 καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς Φιλίαις, καὶ
 πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἔν τι γούν τούτων ἡδέως ἂν
 γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττός εἴης· ἀλλ' οὐδὲ
 πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη
 μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμῶζοντα καὶ
 ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατέπη σοῦ τις ψῖθυρος οἰ- 28
 κέτης, ὡς μόνος οὐκ ἐπῆνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδί-
 σκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δάκην δι-
 ψῶντα, κεκραγέαι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι,
 καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν
 ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ

13 Διψῶντα κεκραγέαι) Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέαι ἐπιμελούμενον,
 ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. V.

commode; cum videas, quibus rebus honor & plausus adiunctus sit. Sustineas vero, si magum aut vatem agere oporteat ex eorum genere, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim, hos quoque felicem in amicitiiis cursum habere, & magna in dignitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter feres, ne plane reiiculus esses & superfluous. Sed nec ad ista, infelix, probabilis es. Itaque necessario minueris, & silentio occultisque lacrimis persers neglectum tui. Si enim deferat te susurro servus, solum te non laudasse puerum dominae saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terrestris ranae instar sitientem clamare, &, ut insignis inter clamantes sis & quasi praecentor, studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum subicere meditatam quandam laudationem, proluxae adu-

ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμΦανίζοντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τίνος νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχῶνται

29 τὰ παρεσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὥσιν, ἡ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὥτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τάληβῃ ὀρῶντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δεῖπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνδυχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλες γε εὐνευχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἂ μὴ θέμις

4 Ἐάλου τινός) Χθελιστοῦ, -λυ-
χρῶν, ματαίου, ἀναφελούς, ἀνυσχυ-
ρου. V.

12 Προσεπιμετροῦντες) Ἀπὸ τοῦ
καὶ πέρα τοῦ εἰκτός ἐπισκοποῦν-
τες. V.

lationis indicem. Porro esuritionum te sodalem, & fitientem, ungi & coronari, fane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicuius mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt; vinum vero ipsi bibunt & epulantur ea, quae parata sunt. Si vero zelotypus ipse sit, & formosi liberi, aut mulier iuvenis, neque tu sis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile contemnas. Aurēs enim regis & oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere unquam putes, adliçant. Oportet igitur, ut in Persarum convivii, deiecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adspiciet.

ἐρῶντα, διαπείρας τῷ οἷστῳ μεταξύ πίνοντος, τὴν γνά-
 θον. Εἴτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρὸν τι κατέδαρβες. 30
 ὑπὸ δ' ὥδην ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὡς δέιλαιος ἐγὼ
 Φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν,
 καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
 μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον
 βάραβρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνας ἔνεκα, ὦ θεοί,
 ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως
 μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ
 ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λό-
 γου, λέων κρόκη δεθεῖς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ
 πάντων οἰκτιστον, οὐδ' εὐδοκίμεῖν εἰδώς, οὐδὲ κεχαρις-
 μένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων,
 καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὥς δὲ καὶ ἀχάριστός
 εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῶ-

tis, quae fas non est, buccam fagitta inter bibendum traii-
 ciat. Deinde egressus convivio paulum obdormiisti. Sub gal-
 lorum vero cantum excitatus, miserum me, inquis, & ae-
 rumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodali-
 bus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur
 dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me
 barathrum ipse praecipitavi! Cuius rei causa, Diī boni! aut
 quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo
 plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente & omnium
 rerum potestate? Nunc vero tanquam leo, quod est in pro-
 verbio, licio devinctus, sursum deorsum trahor, &, quod
 omnium miserrimum est, nec bonam de me opinionem
 concitare, neque gratiosus esse possum. Idiota enim ego his
 in rebus & iners, maxime si cum hominibus comparer,
 qui artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero invenuto
 etiam sum, & minime comis conviva, ac ne tantillum qui-

σαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλε-
πόμενος, καὶ μάλισθ' ὅταν ἡδίῳ αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέ-
λω. σκυθραπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως
ἀρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ Κυ-
λάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ Φευκτέας.
ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ρυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδιστον,
κατεφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁ-
μοίόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναίτο,
τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλ-
λον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦ-
31 τον ἄλλῳ βεβιωκώς; Ἔτι σου ταῦτα διαλογιζομένου,
ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρή τῶν ὁμοίων ἔχεισθαι, καὶ περι-
νοστεῖν, καὶ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς
βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς
τὸν ἄθλον. εἴτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν
περιηγμένον. καὶ σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι
βίον ἀντίστροφά, καὶ ἡ ἀγρυπνία δέ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ

dem excitare risum possum: intelligo autem, conspectum
etiam meum saepe molestum esse, inprimis quoties me ipso
suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, &
in universum non video, quomodo aptus illi esse possim:
si enim gravitatem servo, insuavis illi videor, & tantum
non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vul-
tum, contemnit statim & despuit; & similis mihi res vide-
tur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat.
In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vi-
vam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas,
cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor ser-
vandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius
summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans
certamen: tum coena similis, & in eandem horam protra-
cta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum

ὁ κάματος, ἡρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ Φθόην, ἢ περι-
 πνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγῃμα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατα-
 κείσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ
 νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ ἀπάν-
 των ὠχρὸς αἶς, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἣν δὲ που καὶ ἀποδη- 32
 μῆσαι θέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ. ὕντος δὲ πολλάκις, ὕστα-
 τος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεύ-
 γος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ
 μαγεῖρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύ-
 σωσιν, οὐδὲ τῶν Φρυγῶν δαΐφιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ 33
 ὀκνῶ δὲ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ
 Στωϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ,
 νῆ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμ-
 βαίῃ. συνῆν μὲν γὰρ πλουσία τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικί

vigiliae, & sudor, & fatigatio paulatim cuniculis te suffo-
 diunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli
 dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras ta-
 men, & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi con-
 cessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officio-
 rum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper, & pa-
 rum abest, quin iam morituro similis videaris. Haec qui-
 dem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter instituen-
 dum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus
 tu veniens, (hoc enim fors tibi tribuit) & iumenta exspe-
 ctas, donec, cum iam non amplius sit vesturae copia, cum
 coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt,
 & ne virgultorum quidem satis substernunt. Non pigebit
 etiam narrare tibi, quod sibi accidisse Thesmopolis hic
 Stoicus mihi narravit, ridiculum sane, quod aliis quoque
 usu venire posse nec improbabile, per Iovem, fuerit. Vi-

τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεδόςθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδόν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα περιεζυρημένων διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκεῖνῃ ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τούνομα δὲ τοῦ κιναιδου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἤλκον, σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πώγωνος τὰ πτερὰ καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὖν συγκαθίξεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπάδοντος, καὶ τερετί-

vebat ille in domo divitis & delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut iuxta se philosophum hominem, affidere iuberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & rasa barba: nempe in honore illum ipsa, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi nūhi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Terrico & seni viro, & cano mento, (nostri vero, quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) affidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, [*quae nominis illius vis est*] sed vulturem quendam vulfis barbae peninis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adfessurum: se ergo tum ceteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo

ζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτός, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπῆνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσ-
ταχῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολί, 34
Φησιν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικράν αἰτούσῃ, δὸς, μη-
δὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖόν σου δεήσομαι περι-
μείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πρά-
ξειν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπι-
μελῇ, καὶ Φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρί-
νην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμε-
λοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία
τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἔστιν· οἱ δὲ κατὰ-
ρατοι οὔτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης,
ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁ-
δοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσῃν με, τὸ περι-
σπούδαστόν μοι, καὶ ἡδίστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέ-
σχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχῇ

& minuriente; qui nisi ipse retinisset, forte & iam in ipso
plaustro esset saltaturus. Verum iniunctum sibi etiam aliud
huiuscemodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit,
hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam qui-
dem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius
te rogem. Illo vero, quod facile credas, pollicito, se factu-
rum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te vi-
deam, & diligentem, & a natura factum ad amorem: ca-
nem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum cu-
stodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat; ute-
rum enim gerit misera, & prope abest a partu: exsecrabi-
les autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius,
tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne
putes igitur, te mediocriter de me mereri, si caniculam, de
qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pol-
licetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum la-
Lucian. Vol. III. R

καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα, καὶ κατουρήσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ Φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χρίζου αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κῖναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ ἀποσκάπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωικοῦ ἢ δὴ Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρί-
 35 βωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροθήβεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ

crimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani iuris in illo haereret. Et cinaedus, affessor, qui alioqui non indocta dicta in ceteros iacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paulatim mansuetos & patientes iniuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis iussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed ve-

τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως ἐπηρεῖτο γοῦν μετὰ ξυ-
 νόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἴνου
 ἀμφορέα λέγων. καὶ τούτο ὑποστήναι τὸ τόλμημα ἐπὶ
 διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέ-
 τρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτός, ἢ συγγραφεὺς ὁ πλούσιος
 ἢ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ραψῳδῶν, τότε καὶ μάλι-
 στα διαρραγῆναι χρή, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα, καὶ
 τρόπους ἐπαινῶν καινότερους ἐπινοοῦντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ
 κάλλει θαυμάζεσθαι ἐβέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδωνίδας αὐ-
 τοὺς, καὶ Ἰακίνθους ἀκούειν, πῆχεως ἐνίοτε τὴν ῥίνα
 ἔχοντας. σὺ δ' οὖν ἂν μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς
 Διονυσίου εὐθύς ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύ-
 ων αὐτῶ. χρή δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς·
 καὶ εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς
 καὶ τοῦ Ἰμμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νό-
 μον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ 36
 τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὗ καὶ τότε

hementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui
 non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram;
 dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus es-
 se. Si vero dives ipse vel poëticam affectet laudem vel hi-
 storiam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est,
 ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi
 novis excogitandis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis no-
 mine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hy-
 acinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum ha-
 beant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias
 venies, utpote qui invidias ipsi & insidieris. Oportet autem
 doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos commit-
 tant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum ser-
 mones, & legem esse in posterum ita dicendi. Quamquam
 tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres ve-

ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναι τινὰς αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ Φορέϊῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢ λέγεται, ὥς πεκαυδευμέναι τέ εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιῶσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφoῦς ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ Φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἥτοι μεταξύ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξύ τοῦ Φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἢ ἄβρα προσελθοῦσα, ᾤρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἑστᾶσι περιμένοντες ἑστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

37 Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἅ-
 17 Ἐφεστρίδιον) Μανύαν τινά. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. V.

ro, nam haec quoque nunc affectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam affectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphiciis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium superest. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistant, expectantque, dum illa, moechno postquam rescripserit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi ami-

θλιον, ἢ χιτῶνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν
 δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
 τος, εὐθύς ἐτι σκίεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου,
 προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ
 ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβὼν. ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα
 ἤκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-
 μνήσε, καὶ ὡς ἐπιτραπείς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξ-
 ιῶν· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἐτι καὶ
 βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς 38
 αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας· καὶ βαρὺς αἰ-
 τῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβης, κολακευ-
 τέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰ-
 κονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπεΐας τρόπος. οὐκ
 ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ λη-
 φθῆν, ἢ δὴ προωφείλετο ἱματισιοκαπήλῳ, ἢ ἱατρῷ, ἢ σκυ-

9 Βρενθυόμενοι) Ἀλαζονεύοντες. Δὲ ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὁρ-
 ῖν λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. νέον τι βρενθός, ὁ ἵνιοι χρύσιφον κα-
 λήθουον δὲ μῦρον τῶν παχίων, οἱ λεῖσι. V.

culum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime mul-
 tam institui magnamque pompam oportet. Et primus qui-
 dem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens &
 indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane
 vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquis-
 que, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio
 pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum
 munusculo abeunt: insuper cum fastidio quodam murmu-
 rant, quod plura non dederis. Merces ipsa *minutim tibi sol-
 vitur*, obolis binis aut quaternis: si petas, gravis videris ac
 molestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipsi & sup-
 plicandum: colendus autem etiam est dispensator, quod
 aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius
 & amicus. Porro quod accipis, iam debebatur vestiario, aut
 medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non munera,

39 τοτόμῳ τινί. ἄδωρα οὖν σοὶ τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Παλὺς δὲ ὁ Θόνος, καὶ που καὶ διαβολή τις ἡρέμα ὑπεξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἤδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον ὅρᾳ γὰρ ἤδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδαῖραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ Φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέΦειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεῖς, νύκτωρ ἐγχεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεῖς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδαῖραν αὐτῷ

1 Ἄδωρα οὖν σοὶ τὰ δῶρα) Γραι. ἄωρα. Ex Sophoclis Aiace (v. 675.) G. Solan.

& nullius utilitatis. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paulatim contra te insurgit apud virum, sermones, qui contra te habentur, libenter iam excipientem. Videt enim te iam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paulatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinifque tuae praecerpfit, postquam fertilissimam vitae tuae partem, & summum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fissum concinnavit, iam circumspicit, te quidem in quod sterquilinum abiiciat, alium vero, qui labores sustinere possit, ut assumat. Tum igitur vel tentasse puerum, vel ancillam virginem dominae imminuisse, homo fenex, vel quiddam aliud huic simile incusatus, noctu, capite obvoluto, praeceps eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus

γῆρα παραλαβὼν, καὶ ἃ μὲν τέως ἤδεις, ἀπομαθὼν ἐν
 τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργα-
 σάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ
 γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους· καὶ ἀπομανθάνων
 αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καί σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο 40
 ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοι-
 κότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον ἄλλως τε, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ ἀπώσθῃναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη,
 μοιχόν, ἢ Φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλα δοκεῖν ποιεῖ.
 ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ'
 Ἕλλην, καὶ ῥάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν
 εὐκόλος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐ-
 τῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν.
 πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μη-
 δὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας
 2 θυλάκου) Θύλακος ἢ ἀποθήκη. Θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπεράλμα-
 τα, γυμνασίων εἶδη. V.

hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante sciebas,
 ventre auctus maiore, quam culeus est, malo quod nec ex-
 plere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex
 consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit. Nec
 te facile alius quis recipiat exoletum iam & equis vetulis si-
 milem, quorum neque pellis aequae utilis. Alioquin etiam
 calumnia e tua expulsionem orta, & maius quid suspicata,
 ut moechus, vel veneficus, vel horum simile aliquid videar-
 is, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus:
 tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis.
 Tales enim universos nos arbitrantur, nec iniuria. Videor
 enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod
 nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt,

ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπα-
 γώγας τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδεῦσθαι λέγον-
 τες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐ-
 καταφρονήτους καθειμένους. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ
 πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ὦντο, τοιούτους
 ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δει-
 πνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
 41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δέ, αὐτοὺς με-
 σοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅ-
 πως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς
 ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐπεὶ αὐτῶν τῆς φύσεως ἀ-
 πόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐ-
 τοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅ-
 παντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις
 βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρὰ δ' ἐκτο-
 σθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἡ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων

& gratiam ab amafis, & malorum in hostium capita aver-
 siones: idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia
 induri erant, & barbas submittebant minime contemnendas.
 Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales
 esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque
 eorum in coenis & reliqua consuetudine adulationem, &
 quam servilem lucri causa personam suscipiant. Quos vero
 eiecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio
 habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perde-
 re. Etenim arbitrantur, illos enuntiatiuros esse multa illa in
 natura ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate
 omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos
 angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis
 libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris mem-
 brana exterior: intus autem vel Thyestes est liberos suos

ἔστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξειλήσης, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθής, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς, ἀκριβῶς κατανενοηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγωδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα 42 τινὰ τοῦ τοιούτου σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἠδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ Αἰτίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφὴν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον ᾧν εὐρεῖν τινὰ οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην,

10 Ὁ Κίβης (κεῖνος) Σημειοῦ τὴν Κίβητος εἰκόνα. ἔχει δὲ αὐτὴν ἐν τῇ τέλει τοῦ βιβλίου. V.

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicuius aut Sophoclis ingenio dignum: extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt insidias, si quis ab illis seiunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret. Volo tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque Apellem quandam aut Parrhasium, aut Aëtionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio, vel artis prae-

ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσαῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπένω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοῦντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπίς αἰεὶ προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄβλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα, καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ἰβρις ἐπιλα-

stantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: ascensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe, qui in summo se iam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plurus fedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre ascendit, & ad ianuam accessit, obtupefcat oculis in aurum directis. Assumptum vero Spes, formosa & ipsa, & pictam vestem induta introducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes quidem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, iam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima ve-

βομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν ἡ δ' Ἑλπίς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοὺς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάζτωρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἑτέρα μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀγχιων ἀπαντάτω δ' ἐξίοντι ἡ Μετανοία δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄβλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σύ δ' εὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐνότησον εἰ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαν αἰσχρῶς οὕτως ἐκπέσειν. ὅ, τι δ' ἂν πράττης, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἐλομένου.

13 Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Ὅμηρος, ἔπειτα, οἷον δὴ τοὺς θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται· ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακ' ἱμῖναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀπασθάλῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἵ-
 χουσιν. Odyss. A, 32. Vide Sto-
 bacum. Meminit & Gellius horum
 versuum. G.

ro Contumelia comprehensum abducatur ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco avolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non iam per aureum, qua ingressus fuerat, vestibulum, sed per aversum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, senex, altera manu pudenda regens, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te in vitam depictam per illas portas, altera illa ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui, innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

Α Π Ο Λ Ο Γ Ι Α ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΗΝΟΝΤΩΝ.

ΠΑΛΑΙ σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβίνε, ἃ
τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ
τῶν ἐπὶ μισθῷ στήνοντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγε-
λαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ με-
ταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐΦαρ-
μόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ
μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἴτ' αὖ τις αὐ-
τὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ
τοῦ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθό-
μενος, ὀστράκου, Φησὶ, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἑαυτὸν Φέ-
ρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ καὶ περίβλεπτον ἐνῆκε;

12 Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος) φασίστας μεταβαλλομέναι ἀπὸ τῶν
Πλατωνικῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν ἀπρο- πρώτων αὐτοῖς προσβουμένων. V.

D E F E N S I O EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

OLIM apud me confidero, pulcher Sabine, quid in men-
tem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mer-
cenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino cer-
tum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero
interiecto tempore, & post omnia a te dicta sunt, ea nunc
componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego
vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et
est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusa-
tionem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium
oblitus, cadente, ut aiunt, aliter calculo, sua se sponte in
manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot

πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέ-
 πεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην καὶ σύν-
 τροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενό-
 μενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔ-
 χοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθ-
 ἅπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἳά ἐστι
 τῶν τρυφάντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουρά-
 λια; πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγ-
 γραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνε-
 στράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινωδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον,
 τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν
 ἐπ' Ἰλῷ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
 γων, καλῶς πρότερον εἰρῇσθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν
 πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἶκος, λέλεκταί σοι ἐπάξεις δὲ ἴσως
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ συμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαι-
 ρον, ἀλλὰ Φιλικήν, καὶ οἶώ σοι χρηστῷ καὶ Φιλοσόφῳ

10 Παλινδεῖν) Ἐναντίας οὐδεῖν. G.

hunc Midæ & Croesi & Pactoli integri in sententiam aliam
 traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde, & cui innutri-
 tus est, libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, & tan-
 tum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, prae-
 beret se trahendum agendumque tanquam aureo circa cer-
 vices collari devinctum, quales sunt delicorum divitum
 simiolæ & parvi sciuri? Multum ergo haec vita & illa scri-
 ptio discrepant, & hoc sane fuerit illud, quod aiunt, *con-*
tra flumen retro ire, & inversa omnia, & in peius recantare,
 non de Helena per Iovem, aut his, quæ ad Ilium gesta sunt,
 sed cum opere & factis retractantur, quæ bene antea dicta
 videbantur. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum,
 a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum etiam
 consilium quoddam eiusmodi non intempestivum, sed ami-
 cum, teque virum bonum & sapientem decens, Si igitur

ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδύς τὸ σὸν
 πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ
 θύσομεν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα.
 ὦρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνήν, ἐμὲ μὲν
 σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, καὶ καϊόμενον, εἰ
 δέοι, ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν Φαρμάκων,
 καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον
 διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς
 3 μὲ ὁ Σαβίνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότης, ὡς
 εἰκός, εὐδοκίμηταί σοι τοῦτ' ὅσον τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολ-
 λῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο,
 καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅποσοι ὁμιλεῖν αὐ-
 τῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων
 παρασκευὴ, οὐ μεμπτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμ-
 πειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγε-
 το· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλι-

8 Τὴν ῥήτραν) Ῥήτραι, συνθήκαι,
 ὁμολογίαι. Ταραντίνοι δὲ νόμους
 καλεῦσιν οἷον ψευδισματα. Παρὰ
 Λακιδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκίου-

γου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος.
 οἱ δὲ ῥήτραι, ὁμολογίαι· οἱ δὲ συγ-
 γράμματα καὶ ἐντροφύλακας τοῖς
 συγγραμματοφύλακας. V.

pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res ha-
 bet, & Eloquenti Deo sacrificabimus: fin minus, at tu, quae
 defunt, adicies. Tempus igitur est, conversa scena me silen-
 tio secandum urendumque, si opus sit, salutis causa prae-
 bere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in prom-
 tu habere, & candens cauterium. Iamque sumtis dicendi
 partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim sane, amice,
 ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, & eo
 tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt
 mihi, qui tum audire, & privatim apud eruditos, qui co-
 gnoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim ver-
 borum in eo apparatus non contemnendus, & historiae mul-
 tum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur:

στα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὥς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σΦᾶς αὐ-
τοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω
ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν εἶναι,
ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκείνο ἱαμβεῖον,

ἽΟπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἐτι ἀκούσῃται σου ἀναγινώσκοντος αὐ-
τό· ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου
βίον ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχου δ' Ἑρμῇ
τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην
κατασκευάσαι. ἢ δόξεις τῷ τοῦ Κορινθίου μύθῳ ταυτὸν
τι πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολο-
γίαν, ἢ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατη-
γοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἣν σὺν γέλῳ αὐτὸ ποιῶσιν,
ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευ-
θερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες,

& maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praeferim,
ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniciant. Post-
quam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec
esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum
illum verficulum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis in posterum audiat te illud praelegentem, sed
nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspi-
ciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota
nuncupa, ut hos, qui prius audiere, Lethaeis aquis perfun-
dat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in
fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse li-
bellum. Ita enim me Iuppiter amet, ut non video, quam
causam, quae quidem speciem habeat, contra accusantes
possis dicere: praeferim si cum risu hoc faciant, laudan-
tes scripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero

4 καὶ ἐκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ ἀπεικότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου τοῦ γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι ἢ εἴπερ σὸν ἐστίν, ὁμοιάσει τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τῆς Κροτωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἐάλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκέλευσεν Φαίη τις ἂν μᾶλλον δὲ πολὺ μετρίωτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι μὲν ἀλούς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων Φυγεῖν εἰ βούλοιτο. τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιοῦτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ κατηγοροῦντος εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ

8 Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον) Κροτωνιατῶν νομοθέτης. V.

12 Τὸ οὐ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν

ἀτοπώτερον) Ἀπὸ τοῦ πάντοτε ἀτοπὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. V.

scriptorem servire videntes, qui sponte collum iugo submiserit. Non absurde itaque dixerint, si dixerint, aut alterius cuiusdam fortis viri esse librum, teque graculum alienis superbire pennis; aut, si tuus sit, idem te, quod Salaethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita multo post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad amussim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmodum in causa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animose infilierit, misericordia licet illius iam tangerentur Crotoniatæ, & fugæ atque exilii, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paulo absurdius factum est, qui fervilem huius vitæ humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divinis ali-

καθείρων εαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων,
καὶ ποιῶν ἐν γῆρα δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν
εὐδὸν, οὕτως ἀγενῆ λατρείαν ἐπανηρημένου, καὶ μονον-
ουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ γοῦν Φασιν ἐπιση-
μότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δό-
ξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. Καί- 5
τοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σέ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν
θαυμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;
οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παρα-
δειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκρι-
ταῖς εἰκάσουσιν· οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων
ἐκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω
δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα,
γίγνονται ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ
συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὥς

cuius domum incidens & concludens se, sexcenta incom-
moda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute,
& superato fere limine, ignavam adeo fervitorem subieris,
& tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam osten-
tes. Quanto igitur, inquit, insignior esse videris, tanto
magis idem videre ridiculus, reclamante, quam nunc agis,
vita libello tuo. Quamquam quid opus est, novam contra
te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tra-
goediam, quae

Odi, inquit, Sophistam, qui sibi nihil sapit?

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te ar-
gumenta: sed alii Tragicis te actoribus assimilabunt, qui
in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut
ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus
personis depositis fiunt mercenarii tragoedi, qui excidunt
interdum exhibanturque, interdum vero etiam, si ita vi-

ἀν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπο-
θέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ Φασὶ γι-
νέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι
πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζε-
σθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάτ-
τοντα, καὶ τοῖς ἄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον Ὑμέ-
ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἣ ἀμύγδαλον πόρρω
κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ
ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρώγειν,
ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

- 6 Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιη-
τῆς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυ-
τησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανείσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὢν,
καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύ-
θων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὥς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἂ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινέσθαι ἀξιοῖς,

7 *Ἡ ἀμύγδαλον) Ἡ ἀμύγδα-
λος. V.

μελος ἀκολουθῶς τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος
εὐφρόσυνον. V.

9 Ῥυθμοῖς) Ῥυθμός, τάξις εὖ-

deatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur.
Alii idem tibi usu venisse dicent, quod simiae, quam Cleo-
patrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem
saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse
admirationi, quae & habitum suum servaret, & decorum
custodiret, & hymenaeum voce tibiaeque canentibus motus
accommodaret: conspectis vero ficibus, opinor, aut amyg-
dala procul iacente, longum vale dixisse tibiis & modis &
saltationibus, correptosque fructus, abiecta vel contrita po-
rius persona, devorasse. Et tu igitur, dixerint, non actor,
sed poeta rerum pulcherrimarum & legislator qui fueris, ab
hac ostensa ficu simius esse, & a primoribus labris philo-
sophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud sed pro-*
mere verbis; ut iure aliquis de te dicat, quae dicis, & pro-

χείλεα μὲν σου ἐδίηεν, ὑπερώην δ' αὐχμῶσαν καταλέ-
λοιπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκην, προ-
πετῶς μὲν θρασυάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας,
μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν
ἐλευθερίαν. καὶ ἑώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφε-
στῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων,
καταγελαῖν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι εἰς τὰ
ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας
πρότερον, ἡξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύ-
χας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γοῦν ὑπόβητό 7
τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρ-
χου κατηγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ Φωραβῆναι τὰ ὅμοια
πάσχοντα, πόσον ἂν οἶε παρὰ τῶν ὁράντων γενέσθαι
τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθυνεν ἐπὶ τοῖς καθ' ὥραν

5 Κατόπιν) Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ
τοῦ ὀπισθεν ἵεναι. G.

6 Τῶν ἄλλων καταγελαῖν) Ὁ νοῦς,
αἰτὶ τοῦ μεγαλαυχούμενος καὶ γαν-
ριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθο-
φοροῦντων κατεκμηψίτου. V.

8 Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον

πτύσας) Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον
πτύει, ἐπὶ τῶν πάνυ μαλακῶν, καὶ
τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας
καὶ ἐπυρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ με-
γαλόφρονες, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φα-
σὶ πτείνειν, ἀλλὰ πῶρρα, οὐδ' καὶ ἡ
χυδαία λαλία μακροπτύστους κα-
λεῖ διασφύρουσα. V.

pter quae laudem affectas, ea *Labra rigasse quidem, ficcum li-
quisse palatum*. Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui
temere audaciam sumferis contra hominum necessitates,
paulo post autem tantum non sub praecone libertatem eiu-
raveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione
aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae,
tanquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutatio-
nem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in
tuum sinum, accusares eos, qui per quandam fortunae va-
rietatem facere talia sustinerent. Si quis igitur hoc decla-
mationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi ac-
cusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum
a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem

ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρηνόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς Φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώ-
 8 μενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνεται. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἶποι τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἢν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογία. ἄρα μοι κράτιστον ἐβέλοκακήσαντα, καὶ τὰ νῦν ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογία καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότες ὡς οὐδεὶς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν.

7 Ἀμφιλαφεῖ) Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ἀφθόνου, πολλαχῶς κεχορηγημένη. V.

in iudicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero iam senex, eadem in se designet? In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans, & statim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse interim convelli a tussi cerneretur. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in argumento ita copioso, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam dicendam aggrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, & tergum praeberere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, & Parcā, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos arbitrium esse, sed a praestantiorē natura, aut potius ab una earum, quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra causam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamus-

ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικόν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχόμενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ραψωδοῦντα,

Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν·

καὶ τὸ,

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μὴν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφείς τὸν λόγον, ὥς οὐ πάνυ ἀξιόπιστον, 9 ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεῖς, ὑποστῆναι τὴν παρ᾽ οὔσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐβελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὐρίσκωμαι ἤλω, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἥλον, καὶ μείζονί γε τὸν σμικρότερον, ὅσω κολακεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κα-

16 Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον) Τῷ μείζονι ἤλω τὸν μικρότερον. V.

que? An plane hoc plebeium, ut neque tu me, amice, feras, talem defensionem si praetendam, & Homerum advocatum adfiscam, versusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Sin relicta hac oratione tanquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo, quod aiunt, clavum eiicere, maiori minorem, in quantum adulatio malorum

κῶν, τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ χερίστον
 10 νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα
 λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν ὑγίαι
 εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἐτι ἄβροχος,
 ὁδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μετὰ ταύτων,
 τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσιν,
 ὥς ἐκ Φύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον
 ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μῆδειαν παρακαλέσαι παρ-
 ελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἱαμβεῖα, μικρὸν
 αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ
 οἶδεν οὐκ ἀπαξιῶντος, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον σφᾶς

3 Ὀδύρεσθαι) Ὀδύρεσθαι τὸ
 γῆρας ἀπλόττος ἦεν ταῦτα κατα-
 σχημαστικά· ἀλλ', ὡς βωμολόχει, εἰς
 ταύτην χάκειν οἱ ὡς κατιδράμιες ἀππ-
 νᾶς κατὰ φύγοντες ἀπολογία, λῆ-
 ρον σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμφίμοι-
 ρον ἀποφανέουσι καὶ κῶνα παρ', φασί,
 μιμνέμενοι αἰτόν. Τάχα γὰρ Σο-

κράτην ἐβίβαν μιμνέσθαι οἷς οὗτος
 Πρίδακον τὸν Κεῖον καὶ τοὺς κατ'
 αὐτὸν ἀπὸ λήγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν
 τοιαύτην ἀπιδράμιες γλωσσαλγίας.
 Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὀμή-
 ρου σε βάλλειν. ἢ τοῖς οὐδ' ἔστιν...
 Πόντον ἐκτεπλάσας ἐτάρους ἐπὶ ἑρῆς
 ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. V.

omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso no-
 mine pessimum, perhibetur. Quid igitur, si neque haec ne-
 que illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con-
 fitear, nihil quidquam sani me, quod dicam, habere? Illa forte
 una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem,
 & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati
 persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempe-
 stivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium pro-
 gressa dicat pro me iambos illos paulum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesti moliar,

Sed maior urget consiliis inopia.

Illam enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non in-
 dignum putantis, vel in mare cetosum abiicere se, vel mon-

αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων, εἰ μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσασθαι τὴν πενίαν; Ταῦτα μὲν 11 εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, οὐ πᾶν εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν Κυλλάραβιν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκεῖνο ἐνόησον, ὡς πάμπλου τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεῦειν, καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοι φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσία πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ

1 Ἡλίβατον) Ἡλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Σπείχην δὲ τάρταρον ἡλίβατον τὴν βεβὺν λέγει. Ἐνίοι δὲ ἡλίβατον ἀποδιδάσκειν, ἡλίφ φαινόμενον. V.

9 Κρησφύγετα) Τὰ πρὸς τοὺς χιμαῖνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. οἱ δὲ φασὶ Κρητῆς τοὺς νησιώτας ἄμα Μίαι τῷ βασιλεὶ κρατοῦντι, ἐφυ-

γον εἰς πόλιν τινὰ, ὅθι ἐκαίθη ἀντομάστι κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα) Φρούρια τινὰ οὕτω λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοτο οἱ νησιῶται τῶν Μίαια φεύγοντες, περὶ τὴν Κρητὴν αὐτὰ ἐστὶ. Τὸ οὖν κρησφύγετον χρησιμὸν τοῖς φεύγουσιν τοῦ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χιμαῖνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. V.

tis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, fodalis, animo esse iubeo, utpote nullo horum me ufuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* ferere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cuiusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque, quaecumque mihi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans, & pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab

τούτω παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν δὴ, καὶ ἰδίᾳ καταβείς ἐκάτερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα· καὶ τοσούτον εἰκότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθος μὲν γὰρ δὴ καὶ κεῖ, καὶ νῦν αὖτα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλω τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφής, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πέλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλοιτο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινῶνίαν τῆς κατηγορίας κατέλκειντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἐβήν ἐπι-

3 Ἀνεμώνη) Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσπαστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. V.

14 Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάσει τις) Ἀπὸ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας. V.

imperatore accipiat? Nimirum percurrere, & separatim unumquodque horum situm, considera. Invenies sane Musico-
rum illud *Disdispasen*, hoc est, eo, quod maximum est, intervallo, scriptum illud *distare a facto meo*, ac tantundem sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonaе rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis causa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium

τροπεύοντες, οὐδ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὐδ' οἱ τὰς
 Φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς
 ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσεστιν.
 ἀλλ' οὐκ ἂν ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ'
 ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. Τὸ δ' ὅλον, 12
 οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ Φαύλῳ βίῳ συν-
 εῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφά-
 σει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτειρον. τοῦτ' δὲ, ὡς ἐταῖρος,
 τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε
 τὰ μὲν οἶκοι, ἰσότημα ἡμῖν δημοσία δὲ, τῆς μεγίστης
 ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γ'
 οὖν, εἰ σκέψαιο, δοξάμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
 Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας
 εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιβέναι,
 καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξᾶπάντων ὑ-

6 Μισθαρνοῦντας) Μισθαρνοῦ-
 τας εἶναι τοὺς ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀντι-
 καταλλαττομένους· καὶ μισθαρτία
 λέγεται ἢ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐρ-
 γασία. V.

11 Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττο-
 μεν) Ἀπὸ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκιν,
 ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλει-
 ται. V.

15 Ἀπαξᾶπάντων) Ἀπαξᾶπάν-

statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus inte-
 gri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quo-
 que operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia
 impetu evertere, nec uno loco, qui mercedem accipiunt,
 omnes habere. In universum vero non omnes ego, qui
 mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed
 eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu ser-
 viunt. Hoc vero nostrum, o fodalis, negotium longe diver-
 sum est: quandoquidem privatim eodem, quo ante, loco su-
 mus, publice autem in maximi partem imperii venimus,
 eiusque partem una administramus. Equidem, si conside-
 rare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius impe-
 perii partem mandatam habere, iudicia dare, & ordinem il-
 lis decentem adhibere, & eorum, quae aguntur dicunturque,

πομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδίδέναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰὲ χρόνον ἀπακεισομένης. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικός, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, οὐ Θαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτρα-
 13 πῆναι, ἥ τις αἷας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Ἐθέλω γοῦν

ταὺν ὑφ' ἐν. ἀπὸ τοῦ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη ἀπαξάτατα καταμεινυττομένα. V.

6 Παρὰ τοῦ βασιλέως) Εἰ τισὶν ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγόρει καὶ ἀλαζονείας. καλὸς μὲν γὰρ εἰ-
 χί σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδι-
 φέρει τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν
 τροβαλλομένη. καὶ πρὸς ἵπαινον ἡμῶν
 τοῦτο παρὰ πᾶσι τὴν βίον ἱκανο-
 δοῦσθαι προθυμηθῆντι. τό γέ τοι
 περὶ βασιλείας προσδίδεται μισθοφο-
 ρεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερ-
 φυῆ, οὐκ ἐστίν ὅτις ἄλλῃ ταύτην
 ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεον-
 εξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις
 μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῶν μάλ-
 λον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μι-
 κρὰ μισθοαρνεῖν καταγέλαστον, τί
 ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ
 βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτε-

ρεῖ, καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς
 πλῆθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν
 αἰρούμενος κατὰ τὸ κράτιστον, ἂν το
 ὑπὸ μικρᾶς ἂν τε ὑπὸ μεγάλης φι-
 λοσοφίας ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα
 πλατυτέρην συντελοῖν. ἴσως γὰρ τὸ
 μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδας συν-
 ἱπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὐ-
 χμαι πλοῦτον οὐδὲ ἱραμαι, ἀλλὰ
 μοι εἶναι μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G.
 & M. Sed in M. pars prior huius
 Scholii vitio temporis evanida
 facta est. In G. autem pro ultimis
 post εὐχμαι verbis, haec legun-
 tur: οὕτως. ἔβαινον οἱ καθ' ἑμας ἐν
 τούτῳ πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ, ἀλλ' ἡ
 τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῆς εἰπὴν κατ'
 οὐδὲν διακείμενος Ἀνακινόαξιός.
 καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi
 velint nescio. G.

omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis, quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fi-

ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρή-
σας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καὶ ὑπερβολὴν ἀπο-
λογήσασθαι. καὶ δὴ Φημί σοι μηδὲνα μηδὲν ἀμισθὶ
ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου
μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. οὐ Φόρους λέγω,
οὐδὲ δασμοὺς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι Φοι-
τῶσιν· ἀλλ' ἐστὶ βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ
ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσ-
κυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ
τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά ἐσιν ὑπὲρ τῶν
Φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκυνῶντες
αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίῳ ποιῶντες. ὡς δὴ μικρὰ μεγά-
λοις εἰκάζειν, ἣν ἐθέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ
κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται κατα-
βαίνειν, ὅψῃ ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν
τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἀπαν-
τες. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδὲνα μηδὲν 14

5 Φόρους) Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

ducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam
quam oportet causam dicere, & illud nempe dico tibi, ne-
minem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos
nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Impe-
rator mercedis expers sit. Non vestigalia dico, neque tri-
buta, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperato-
ri merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod
beneficiorum causa adoratur; statuæ porro, & aedes, ac
templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro cu-
ris & providentia, quam adhibent procuranda semper pu-
blica re & in melius augenda. Nempe ut parva affimulemus
magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque
eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine
nos & parvitate differre ab his, qui summi sunt; ceterum
mercenarios aequè esse universos. Si igitur eam ego legem

πράττειν, ἔνδοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκται μοι, χρηρὲς δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς θεόν αὐτῷ χράτο, ἢ Φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὐτοῦ διδούς, ὅπως ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὥς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο,

Ἐτάσιον ἀρούρης ἄχθος εἴη.

- 15 Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνήσθαι χρηρὲς τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστί που σοφός, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, εὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' οὖν ἐντετύ-

scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est,

χηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέν-
 ται καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ,
 εἶγε ἐπιτιμῶς, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημο-
 σία μεγίστας μισθοδορίας ἐνεγκάμενον, ὅποτε κατὰ
 θέαν τοῦ ἐσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα
 ἐπιῶν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφι-
 στῶν ἐναρμυζομένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἐταῖρε, καίτοι ἐν
 μυρίαῖς ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ
 ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη
 μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλλους καὶ συνάμα
 πάντες κατηγοροῦσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ Φροντὶς
 Ἴπποκλείδῃ.

9 Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ) Δύο γὰρ
 φησὶ τοῖς νικῶσιν ἀνέκιντο, λευκὰ
 καὶ πλήρης, ὥστε τοῖς ἡττομένοις
 ἢ μέλαινα καὶ ἢ τετραπημένη. V.

11 Οὐ Φροντὶς Ἴπκ...) Παροι-
 μία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφροσύνας
 τινὸς καὶ ἀπεριμερίμνους διαχειρί-
 νων. V. (In V. erat ἀπεριμερί.)

quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui fa-
 pientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si
 reprehendas vitam praesentem nostram: eum enim homi-
 nem reprehendas, quem olim noras rhetorices nomine ma-
 ximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani
 videndi causa, & Celticam eadem peragrans, in nos inci-
 deres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas
 mercedes mergrentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet
 inter occupationes, tamen defendendi criminis causa scripsi,
 non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum cal-
 culum feram. Apud alios enim, si vel simul omnes me ac-
 cuserent, fatis mihi illud fuerit, *Non curat Hippocleides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Ι ΧΑΛΕΠΟΝ μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπὴ-
ρειαν διαφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὐ-
ρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμ-
φότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ,
ὡς προσεῖπομι τὸ ἐωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην Φωνὴν
ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ἐπι-
λαβόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίουν, εὐφημον μὲν καὶ τοῦτο,
οὐκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἑω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τού-
τῳ εὐθὺς ἰδίῳ τε, καὶ ἡρυθρίῳ, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπο-
ρίας· οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν παραπταίειν, ὡς τὸ εἶκος, οἱ
δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χβεσινῆς κραυπάλῃς ἀνά-
μμεστον ἔτι ὥοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιει-

3 Ἐπέρειαι) Βλάβην. V.

8 Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαβό-
μιμος) Αἱ γὰρ τοὶ τῶν παλαιῶν

προσρήσεις αἱ μὲν ἰσθιναι, χαῖρε,
αἱ δὲ ἰσπίριται, ὑγιαπε. V.

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

DIFFICILE est, homo *natus* cum sis, Dei alicuius invi-
diam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, qui-
bus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem.
Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matu-
tinae salutationis causa domum tuam veniens, cum oport-
teret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) di-
cere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te ius-
ferim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempe-
stivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in
ipso verbo statim sudabam equidem, erubescbam, aestuabam
consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me
videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterni crapula

κῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσούτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλισθούσης. Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γρα- 2 Φῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ὤμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προὔφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὴν πρότερον ἔρῳ αὐτὰ, ἢν μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγόρευσις· οὐ μὴν ἐωθινή μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντεύξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam moliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decore, coram tot testibus, aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque fane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progressu multa se dicenda *ultra* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem iubeas*), est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque *quae* ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας.
καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπό-
μενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐρ-
ρήτορευε. καὶ ἤδη ἀπionτες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὕμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.
ἰδῖος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσήσει, οὐδὲ ὡς
νῦν μόνος ὁ ἐωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισιῶν καὶ
ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου
Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καί,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
καὶ οὐ μόνον Φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον,
ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλ-
λήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι

6 Παρ' ἀλλήλων) Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. V.

Gaude potens telluris o Tirynthiae;
verum post coenam quoque ad *comessationem* & *liberiores* in
vino sermones iam conversi,

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,
ut Ulysses inquit, cum mandatam sibi legationem apud il-
lum orat: &, qui iam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis iam nunc Deus, haud homo, versor.
Proprium autem tempus nullum attributum erat huic ap-
pellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam
minime auspicatis *temporibus* & abominandis maxime, ta-
men illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, iam finiens
vitam, inquit,

Gaudete, iam nox atra me complectitur.
Nec benevolentiae modo illis haec erat *quasi* tessera, sed ini-
micitiarum quoque, & cum negaret alter se usurum altero.
Qui enim *longum gaudere* alterum iubet, ille non curaturum

Φροντιεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρο- 3
μῆσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ πεΦροντικό-
τας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ
τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν
συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθη-
ναίων δημαγωγός, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν
προῦθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ
τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον
ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν
ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγ-
μάτων. Ἄλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος 4
νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ
ἐπιδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμ-
φαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν
σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ

7 Ἀπὸ Σφακτηρίας) Τόπος Λα-
πωνικός. V.

14 Ὡς μοχθηρὸν) Ἀριστοφάνης

ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστίν,
δ' ἄνδρες δημῖται, Ἀρχαῖον ἥδη
προσαγορεύειν καὶ σαπρὸν. V.

se in posterum significat. Primus autem illud verbum Phi-
lippides cursor dicitur *usurpassē*, cum a Marathone victoriam
nuntiaret, & dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae
exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio
immortuus esse, & in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epi-
stolae autem principio Cleon Atheniensium orator eius,
quam Sphaacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum ca-
ptorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omni-
no post illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epistola-
rum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens. Sed
admirabilis *nos*ter Plato, vir fide dignus, legislator talium, il-
lud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) iubet, & plane re-
iici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum
Bene agere, pro eo inducit, ut communem corporis pariter

ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν
 ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον
 τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις
 5 δεξιῶς πρέπον. Ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ
 μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἰδίον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὅσον Ὀκέλλω τῷ Λευκανῶ, καὶ Ἀρχύτα, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν, οὔ-
 τε τὸ εὖ πράττειν προῦγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν
 ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλή-
 λους ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιά-
 νειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε
 καὶ σώματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιει-
 ληφὸς τὰνθρώπου ἀγαθὰ. καὶ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρί-
 γωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ

14 Πεντάγραμμον) Pentagram-
 ma dicitur, quod quinque literis
 constet, Pythagorae figura, qua
 hodie contra fascinationes utun-
 tur. Figura constat ex tribus
 triangulis, quorum latera deser-
 viunt sibi invicem. Et trinitatis,

quae est in Divinis, puto, vis
 exprimebatur. Fitque figura uno
 tractu calami. Omnia autem ad
 numeros Pythagoras referebat.
 Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον) Ὅτι τὸ ἐν τῇ
 συνθεσίᾳ λεγόμενον πεντάλφα σύμ-

& animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dio-
 nysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere
 (Lat. *salvere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, &
 non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis de-
 corum. Divinus fane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis pro-
 prium relinquere suorum *scriptorum* dignatus est, quantum
 tamen ex Lucano Ocello, & Archyta, & reliquis ipsius fa-
 miliaribus colligere licet, neque ipsum illud *Bene agere* prae-
 scripsit, sed a verbo *vale* (Lat. *salve*) iussit incipere. Omnes
 enim ab illo *docti* in epistolis quoties serium quiddam scri-
 berent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in ipso statim principio iu-
 bebant, tanquam & ipsum animo pariter & corpori con-
 venientissimum, & bona hominis complexum in universum
 omnia: & triplex illud triangulum sibi implexum, quinque

πρὸς τοὺς ὁμοδοξοὺς ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ ὅλως ἡγούντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. εἰςὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὰν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι 6 τοὺς παλαιοὺς λέγω, ὅπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἀπάντων αἰρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιότεραις ἐπιστολαῖς (εἰςὶ δ' αὐταὶ ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ εὖροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γάρ,

βολοὶ ἢ πρὸς ἀλλήλους Πυθαγορεῖαν ἀναγνωστικὴν καὶ τοῦτο ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι

τοῦτο.

V.

2 Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε τῷ χαίρειν, πάντας καὶ τῷ ὑγιαίνειν) Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικὸν &c. G. (& addunt, quaere in Luciani impresso.)

4 Τετρακτὺν) Quaere in aureis carminibus & commentariis. G.

descriptum & inclusum lineis, qua tessera ad sententiae suae homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* & *gaudere*;] sed neque *bene agere*, neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum illorum iusiurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, iam sanitatis (*valetudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus, vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad carissimos, *valere* statim in principio iubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
σαῶσ' προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει ὁ
δ' Ἀλεξίς,

ὦ Δέσποθ', ὑγιάινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.
ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἦκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγιάινέ μοι.
καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.
ὁ μὲν γὰρ τὸ σχολίον γράψας, οὐ καὶ Πλάτων μέ-
μνηται, τί καὶ οὗτός φησιν; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον τὸ
δεύτερον, καλὸν γενέσθαι τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαί-
ρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὸ γνωριμώ-

10 Σκολιὸν) Τὸ σχολιὸν τοῦτο
Σημανίδης ἐποίησεν. ἔχει οὕτως αὐ-
τοτελές, Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον στα-
τῶ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυὰν καλὴν
γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδύλως,
Καὶ τέταρτον ἔβαν μετὰ τῶν φίλων.
Σκολιὸν, ἢ παροίνιος αὐτῶν, ὡς καὶ
Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς
δύο γίνῃ ἢν αὐτῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάν-
των ἀδόμενον καθ' ἵνα ἐξῆς τὸ δὲ

ὑπὸ τῶν συνειτωτάτων, ὡς ἔτυχεν τῇ
τάξει. ὃ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν
σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστοτέλης καὶ
Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γά-
μοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς
κλῖνας τιθεῖσι παρὰ μέρος, ἐξῆς μυρ-
σίνας ἔχοντες αὐτὸν γνάμια καὶ ἐρα-
τικὰ σύντονα. ἢ δὲ περίεδος σχολεῖ
ἐγένετο διὰ τὴν δίαιταν τῶν κλινῶν. V.

Vale, multumque gaude,
sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valetudi-
nis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro salve) quam quaeso ferus advenis?
Et Achaeus,

Venio patris horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere fit primum, bene sed agere alterum,

Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cuius etiam Plato men-
tionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pul-
cher esse; deinde dives: gaudendi vero omnino mentionem non
fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, di-*

πατον ἐκεῖνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω, Ὑγίεια
 πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
 βιοτᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον
 αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
 Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, 7
 καὶ φιλοσόφων καταδείξαι σοι ἔχων, προτιμώντων τὸ
 ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὥς μὴ εἰς ἀπειρο-
 καλίαν τινὰ μεираκιώδῃ ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα,
 καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἢ ἄλλω ἐκκρούειν τὸν ἥλον. ὀλίγα
 δέ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεία 8
 τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. Ὅτε
 Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσω μάχην ἀγωνιέσθαι ἔμελλεν,
 ὡς Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπι-
 στολῇ λέγει, ἑώθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡ-
 φαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὥσπερ
 ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυ-
 τὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε, βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παρατάτ-

9 Ἄλλω ἢ ἄλλω ἐκκρούειν τὸν ἥλον) ἰσθῆαι κατασπυδόντων. V.
 Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα 12 Ἐν Ἰσῳ) Πόλει. V.

cam, *Valetudo Divum senior, Habitare tecum Vitae reliquum
 liceat*. Si itaque antiquissima est *valetudo*, eiusque opus est
valere, utique praeponendum id est bonis reliquis. Sexcen-
 ta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e
 poetis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus,
 superfedebam equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio
 ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pau-
 ca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domesti-
 ca huic negotio adscribere haud abs re putavi. Cum Alexan-
 der proelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epi-
 stola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in taberna-
 culum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam,
 vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam
 cogente, idem, quod ego, dixit, *Vale, Rex, tempus est iam*

- τεσθαι· παραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδο-
 ξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου
 δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε,
 τὴν κληδὸν· τὸ γὰρ σώους ἐπαιήξειν ἀπὸ τῆς μάχης,
 9 ἥδη μοι ὑπὸ σπινθῆται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γα-
 λάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἑδῶξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν
 Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παρ-
 δοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ σύνθημα-
 10 τι τὴν θάυμασθην ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολε-
 μαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέ-
 στρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν
 αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπο-
 γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσιοδώρος ὁ τὰς ἐπιστολάς
 11 αὐτοῦ συναγαγὼν, Φησιν. Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρου τοῦ
 Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύ-
 τερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς
 τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος,

eundi in aciem. Turbatis autem ad insolitam salutationem re-
 liquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo,
 Alexander, *Accipio*, inquit, omen: *salvos enim nos e proelio*
redituros, iam mihi pollicetur. Antiochus autem Soter, confli-
 cturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus
 est adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet ipsum da-
 re ante pugnam militibus, *vale*: & ea ipsa tessera admira-
 bilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, scribens
 ad Seleucum, aperte invertit ordinem, qui in principio epi-
 stolae *Valere* illum iuberet, in fine autem, pro eiusdem po-
 testatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysiodorus re-
 fert, qui collegit illius epistolas. Operae vero pretium est,
 Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secun-
 das post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas
 fortunae vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis supplicaret,

καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεῖς, οὐδὲ πώποτε ἡ νίκην, ἡ βασι-
 λείας ἀξίωμα μεῖζον, ἡ εὐκλειαν, ἡ πλαύτου ὑπερβολήν,
 ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τούτῳ ἤρχετο, ὑγιαίνειν ὡς
 ἔστ' ἂν τούτ' ἔχη, ῥαδίως αὐτῶ τῶν ἄλλων προσγενη-
 σομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐ-
 δὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν
 μόνον ἀπῇ. Ἀλλὰ νῦν ἐκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν 12
 ἀποδεδείκται, τάχα ἂν εἴποι τις· σὺ δὲ τούτον ἐναλλά-
 ξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λό-
 γῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις
 περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
 δας ἐπιδῆσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν καὶ γὰρ
 πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς
 ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσοῦσης
 ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ
 μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν,

& maistaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam,
 neque regni maiestatem ampliorem, neque gloriam, nec
 divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, va-
 lere; veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis.
 Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodes-
 se sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.
 Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicui-
 que verbo & suum tempus assignatum est: tu vero, illo im-
 mutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem pu-
 temus, extra peccatum non fueris, non magis quam si ti-
 biae galeam alliger aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir
 optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu qui-
 dem diceres, si quod omnino tempus esset, valetudine non
 indigens. Iam vero & mane, & medio die, & noctu, sem-
 per valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis,
 & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad mul-

- ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι δέ, ὁ μὲν
 χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμεν τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ
 ἔστιν εὐχή τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελεύόμενος,
 καὶ χρησιμὸν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ
 ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ
 13 καὶ παραγγέλλει. Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν
 βιβλίῳ, ὃ αἰὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο
 πρῶτον ὑμῖν ἔστι παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμε-
 τέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν
 γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ οὕτω διακει-
 μένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων
 Φωνῆς ἐπαίω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι,
 14 τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦ-
 τα πάντα εἶπον, οὐχ ὥς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲν τὸ
 χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' αὐτ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν,
 ἀλλ' ὥς τοῦτο μὲν ἄκων παθὼν ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενί-
 ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

tas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene omi-
 nato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agi-
 tur. Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit, & eorum
 admonet, quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una
 optat modo, sed etiam praecipit. Quid vero? nonne & in
 mandatorum libello, quem semper & ab Imperatore acci-
 pitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valetudinem vestram*
curate. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset
 ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo,
 si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelli-
 go, salutantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *sa-*
lutis] nomen saepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui
 prudens *Gaudere* illud omiserim, & *Vale* pro eo dicere af-
 fectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: nisi
 forte & ridiculus studio fui, & tempora salutationum per-

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς 15
 ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον
 παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ
 αὐτοῦ ἐπιπνοία τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν
 ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ
 θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς
 ὁμοιον; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινὰ ὑπὲρ τοῦ γεγονότος 16
 ἀπολογία εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακῶς ἐπὶ
 τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπι-
 θυμίας εἰς τὸν ἀντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον. τάχα δ'
 ἂν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρα-
 τικῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθῶντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει
 τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ 17
 οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην
 παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ
 ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐν-

mutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus, in
 longe auspiciatius quiddam versus est, quod labascente etiam
 lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipsius adeo
 Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore
 promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi accidisset,
 qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fue-
 rim? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excu-
 sationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio,
 ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cu-
 piditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam re-
 cta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quo-
 rum alii quidem antrorsum urgent, alii vero ordinem sa-
 lutandi minime servant. Tu vero, bene novi, licet alii stu-
 pore, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem
 calumnientur, pudoris signum & simplicitatis iudicasti, &

- τεχνον ἐχούσης· ὡς τό γε πάνυ θαρραλέον ἐν τοῖς τοιούτοις, οὐ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστί. καὶ ἐμοὶ γε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμ-
- 18 βαίῃ, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιονδὲ τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ Φωνῇ, χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον θελούντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖθουν εὐ-
- 19 ρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὐτή. Ἔοικα δ'

7 Τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον. G.

animi a fori tritura & artis ostentatione abhorrentis: ut fere insignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causam ille quandam recte iudicaverat, hominemque maximo crimine, per summam illi calumniam impacto, liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & iniuste iudicasti*. Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *Desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis, sed mentem, examinare aequum est*. Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperiēs; sive linguam, bene ominata etiam haec est. Ceterum huc delatus non sine causa

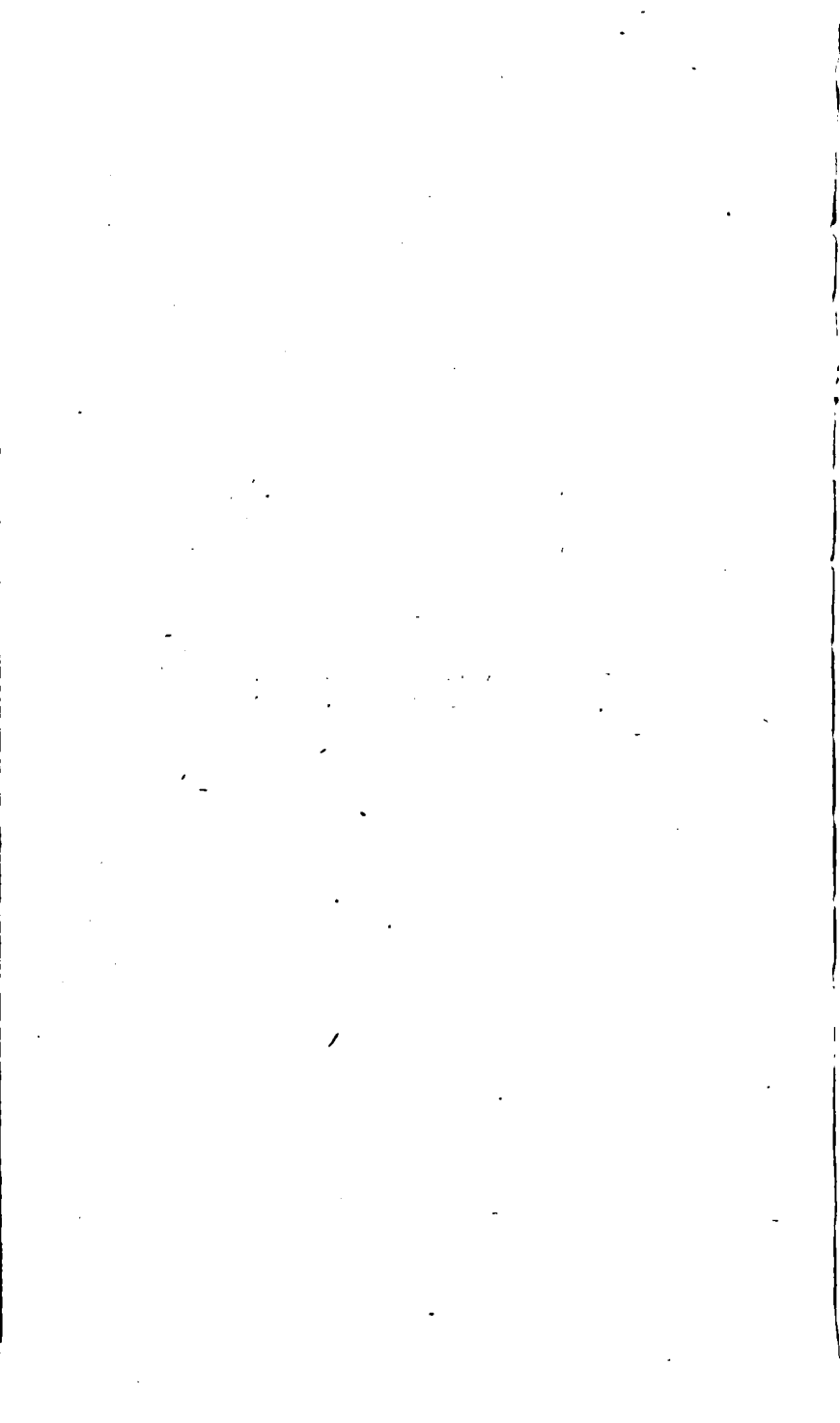
ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὥς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὥς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse occasio videatur.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 2. Νεκυομαντεία) Sic *Fl.* In reliquis *Νεκυομαντία*, quas causa non erat, cur sequeremur, licet in *Hesychio* idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* *Νεκυομαντεία* in 'Αχεστίης Διαβόητος Κάθοδος. *l. 7. Τί δ' αὐτῶ*) τί οὖν ἄ. *P. l. & margo A. i IV. l. 9. Λεοντῇ*) λεοντῇ *F. A. i. l.* pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. *l. 10. Ἀφίξαι*) ἀφίξαι *F. ἀφίξῃ I.* verum recte ἀφίξαι *A. i.* quod reliquae sectae. *Pag. 2. l. 3. Ἐμπνουν*) ζῶντα *P. margo A. i IV.* Est interpretatio genuinae vocis. *l. 6. Τοῦ νοῦ*) Ita *G. P. L. l. V. 2.* In ceteris edd. τοῦ νέου, nisi quod in *P. Bourdelotius* dederit τε νέου. Pro *ἑρέσος* *Stobaeus* habet σθέρος. *l. 13. Ἄλλ' ἢ*) ἄλλ' ἢ *L. l. marg. A. i IV. ἄλλως P. Pag. 3. l. 11. Τοῦ*) τὸ *P. marg. A. i IV.* Modo οὐδ' ἐμία *F.* ut fieri saepe solet in primis edd. *l. 16. Γράφεται*) γράφεται *P. A. i IV. Pag. 4. l. 3. Μεμνημένον*) μεμνημένον vitiose in *B. 2. & P.* Vide *Lucian. Εὐχ. c. 11. l. 17. Ὀρμήθην*) ὀρμήθην *F. Pag. 5. l. 10. Καθειστήκειν*) καθιστήκειν *I. & mox ὅτι F. l. 13. Ἐγίνωσκον*) ἐγίνωσκον *F. Pag. 6. l. 3. Ὑποδείξαι*) παραδείξαι *C. Pag. 7. l. 1. Ἀδιάφορον*) διάφορον *F.* In reliquis edd. bene correctum. *l. 6. Ἐναντίων*) In cunctis edd. ἐναντίων. *Benedictus* praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον structurae iuvandae causa. Ego certissimam emendationem reposui. *ead. Ἀτοπώτατον*, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων) ἀτοπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic sola *F. Ἐναντίων P.* pro ἐναντιωτάτων. *l. 14. Ἀτοπώτερον*) γελοιότερον *P. L. margo A. i IV. Pag. 8. l. 4. Αὐτῆς ἑ. π. ἐπ.) αὐτοῖς F.* vitiose Maior variatio in *P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας* cum quibus fere consentiunt *Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας.* Poterant haec *Luciano* non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur: formula loquendi solemnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere. *Pag. 9. l. 13. Πρὸς ἀνατ.)* Secuti fumus *V. 2. B. 2. S. & A.* In ceteris edd. prave

προσανατέλλοντα. *l.* 14. ἤ) ἦν sola *F.* *l.* 16. Ἀσαφές) Sic legitur in *R. F. l. S.* In reliquis edd. ἀσφαλές, quod margo *A. i W.* itidem in ἀσαφές mutavit. Pessime Bourdelotius addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. *Pag.* 10. *l.* 3. Ἀπαντῶντων) Hunc in modum recte *I. V. 2. B. 2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverse posito ἀπαντῶντων. *l.* 16. Παρεκελεύσατο) παρεσκεύασατο *F.* a qua merito omnes reliquae discesserunt. *Pag.* 12. *l.* 8. Οἶός τε) οἶόν τε sola *F.* Ceterae omnes obnituntur. *l.* 10. Ἐπαινήν) καιπεινήν *P.* ἐπεινήν *F.* quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινήν *A. i.* edd. reliquis inhaesit. *Pag.* 13. *l.* 3. Μικροῦ) Recte sic habent *P. L.* margo *A. i W.* & *S.* perperam in plerisque edd. μικρῶ. *l.* 4. Τοι) τι *I. V. 2. l.* 12. Ἐσεδέξατο) *F.* ἐκδέξατο, pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. *Pag.* 16. *l.* 5. Ἐφύσα τότε) Vitium *B. 2.* ἐφύσατο Bourdelotius expresserat in *P. l.* 6. Πυλώνων) *P. L.* Margo *A. i W. l.* προθύρων, quae interpretatio est. *l.* 7. Ἀποκλειόμενοι) ἀποσιδόμενοι *P.* margo *A. i W.* & *l.* male. *l.* 15. Σκιᾶς) Ineptam cunctarum edd. lectionem στοᾶς mutavi ex emendatione *I. Fr. Gronovii* certissima. *Pag.* 17. *l.* 15. Τι) *L.* margo *A. i W. l.* in ceteris τε. *Pag.* 18. *l.* 2. Ἀναπαυόμενοι) διαναπαυόμενοι *P. l.* quod minime sperno. *l.* 4. Ἰξίονα) Excepta *S.* quam sequi solet *Amst.* omnes edd. Ἡξίονα. *Pag.* 19. *l.* 3. Ἀμέλει) ὥστε *P. L. l.* margo *A. i W.* Est interpretamentum. *l.* 4. Ὁμοίον) ὁμοίως *F. l.* 15. Πομπεύουσι) πομπευταῖς *P. L. l.* margo *A. i W. l.* 16. Διεσκεύασε) ἐσκεύασε *P.* margo *A. i W. Pag.* 20. *l.* 4. Δεῖν γένεσθαι) δεῖ *P.* δεῖν γίνεσθαι margo *A. i W. l.* 11. Μετενέδυσσε) Iure sic repositum in *B. i. 2. P. S. A.* cum in vetustis foret μετενέδυσσε. *Pag.* 21. *l.* 3. Οἶμαι δέ σε) Hoc loco ex *A. i W. se* inserui: *R.* subiectum habebat post ἐωρακέναι. *Pag.* 22. *l.* 7. Γὰρ) γοῦν *P. L.* Hae particulae in *Codd.* inter se crebro permutantur. *l.* 9. Ταπεινῶς) ταπεινός *P. L.* margo *A. i W.* quod vulgata lectione non est deterius. *Pag.* 24. *l.* 6. Ἐπεφύσητο) Hoc notatum ad oram *A. i W.* probavi, quod mihi iuxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium edd. excepta *I. & V. 2. Aristophan. Pl. v. 699, — ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσσητό μου. l.* 10. Ἀναμετρουμένων) ἀναμετρούντων *A. P. Pag.* 25. *l.* 7. Περὶ) *F.* παρὰ correctum in *A. i.* quam reliquae sequuntur. *Pag.* 26. *l.* 2. Καταδύεσθαι) *Ex A. l. V. 2.* quibus assentitur margo *A. i W.* Ceterae edd. *F.* in qua καταλύεσθαι, sequuntur. *l.* 7. Ἀλιβαντίδος) *A. P.* idemque adscriptum in ora *A. i W.* Cunctae edd. Ἀλιβαντιάδος. *Pag.* 27. *l.* 1. Σου) σοι *P.* margo *A. i W.* Defendi poterat: sed

longe melior vulgata. Pag. 28. l. 14. col. 1. Ἐδείκνυς) ἐδείκνυε V. & C. Solan.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 9. Ἡμᾶς) *F.* ὑμᾶς. l. 13. Δοκῶ) δοκεῖ vitioſe S. & A. Pag. 30. l. 4. Τῶ) *Sola F.* τῶν male. l. 7. Τεταγῶς) Benedict. in S. ex Homero refinxit τεταγών. Pag. 31. l. 2. Λά-
λον) Egrege Brodaeo duce ſic Benedictus dedit pro ἄλλον,
quod in cunctis edd. exſtabat. l. 4. Ἑρμίδιον) Ἑρμίδιον priores
edd. Ἑρμῆδιον habet margo A. i W. l. 8. Διολιςδαίνοντες) *F.*
Διολιςδαίνοντες. In P. & l. καὶ Διολιςδαίνουσι. l. 14. Πάθη) πά-
σοι L. B. 2. utrumque probum. Pag. 32. l. 13. Σὺ) σοὶ Ald.
Ita notatur in ora A. i W. Pag. 33. l. 8. Πονύματι) πνόντι C.
l. 13. Τί) τὸ P. l. Pro ποιητέον habet margo A. i W. πονητέον.
neutrum bene. Pag. 34. l. 11. Νῶ) *F.* νῦν quod cur mutaretur,
nulla erat cauſa; niſi vetuſti Codd. alterum ſtabiliant. Ea-
dem ed. τῷ δεῶν. Pag. 36. l. 5. Ἐξεργαςάμεθα) Edd. priſcae
ἐξεργαςάμεθα. Quod repoſui, praeter B. 2. S. A. offert etiam
margo A. i W. l. 12. Ἡμῖν) ὑμῖν vitium ed. Fl. Pag. 37. l. 3.
Καὶ) Hac particula non plane neceſſaria caret *F.* Pag. 38.
l. 10. Οὐδ' ἐν) ὅτι adſcriptum eſt ad oram A. i W. Hic credo vo-
luiffe praeponi, ὅτι οὐδ' ἐν' ut in Platone ſolet ſequi poſt ὅτι τι.
Pag. 39. l. 7. Ἀτρέμας) ἀτρέμα notatur in margine A. i W.
l. 11. Ὁρᾶν) ὅρα P. L. Idem in margine A. i W. ſcriptum; ſed
per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾶς, quod paulo infe-
rius exſtat. l. 15. Γινώσκεις) *F.* γινώſκεις. Pag. 40. l. 2. Προ-
διδάσκει) προſδιδάσκει P. l. 4. Ἀμελέτητοι) Sic P. L. l. nec
non margo A. i W. In prioribus edd. fuit ἀμελῆ. l. 7. Πρόσκα-
πος) *F.* πρόκαπος. Pag. 42. l. 5. Μὴ δ' ἐ) *F.* A. 1. plureſque μὴ
δ' ἐ, prout ſaepe ſolet in vetuſtis Codd. & edd. diſtincte ſcribi.
l. 13. Ἐμπίδα) ἐλπίδα B. 2. mendum manifeſtum, quemad-
modum ὥπως ſolius A. Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae
edd. omnes: nihil hic Bourdelorio debemus. Pag. 44. l. 19.
Οἶδα) οἶſδα *F.* quod quidem in ſequentibus edd. ſine certa
membranarum auctoritate mutari non debuit. Pag. 45. l. 16.
Τοῦτο μόνον) *F.* ἔντιμον τι βαρύνονται. Pag. 46. l. 3. Ἐμπο-
ρίαι) *F.* ἐμπορεῖαι. Pag. 47. l. 1. Δοκεῖν) δοκεῖ I. & margo A. i
W. male: ſcribendum enim fuiſſet βουλόμενος, vel βούλεſθαι.
Pag. 48. l. 16. Ἀμείνω) In *F.* hunc in modum excuſum eſt: ἀ-
μείνω. Κ. τὸν ſίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκ οὖν &c. Cogitet aliquis
ſcribi poſſe, Κρ. τὸν ſίδηρον ὁμολογῶν οὐκ οὖν &c. ac ſi Croe-
Lucian. Vol. III,

fus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praecepisset:
 sed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis
 conferemus. *Pag. 49. l. 7.* Ἡ ληστ.) ἢ desiderabatur in cunctis
 edd. excepta *I.* cui consentiunt *P. L. & margo A. i W.* *Pag. 51.*
l. 2. Ἀμφιρύτη) Ita *F. & P.* Pleraeque ἀμφιρύτη. *l. 10.* Γενι-
 κῶς) Obtemperamus *I.* In reliquis edd. γενικῶς. *G. & P.* γενι-
 κή quasi voluissent ὃ κλαδοὶ γενική sed alterum potius duco.
Pag. 52. l. 11. Δείματα) *F. & P.* perperam δειγματα· eadem
 τ' ἀφανούς· in ceteris fere τὰφανούς. Verum in *Iola F.* est ἀνοια.
Pag. 53. l. 5. Ὅπερ) *F.* ὥστερ prave. *l. 6.* Κατόψι) Hoc ver-
 bum exfulat a *F.* *l. 11.* Ἐπιπεπλεγμένον) ἐπιπεπλεγμένα *P. l.*
Pag. 54. l. 10. Αἱ ἄγαν σπουδαὶ) τὰ ἄγαν σπουδαῖα *P. l.* idem-
 que praefert *margo A. i W.* *Pag. 55. l. 9.* Ἀποσπασθήσε-
 σθαι) *F.* ἀποσπαθήσεσθαι. *l. 13.* Μὴδὲ) δὲ οὐδέ *P. & in ora*
A. i W. *Pag. 56. l. 1.* Ἐπτέτης) *Ald.* ἐπαίτης. Hoc notatum
 invenio ad marginem *A. i W.* Ἐπτέτης & ἐπαίτης utraque
 sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes edd. habent,
 est reprehendendus. *l. 11.* Τί τὸ ἡδύ) *F. & I.* ὅτι τὸ ἡδύ. Bo-
 num est ὅ, τι, ponique solet nonnunquam pro τί. *l. 15.* Φῆς)
L. φασί. *Pag. 57. l. 13.* Ὑπερφυσώμεναι) Prave *I.* ὑπερφυσό-
 μεναι. *Pag. 58. l. 15.* Αἰδίων) Mendose *F. & A. i.* αἰδίων· ad-
 scriptum est in ora libri Wesselingiani: αἰδίων *Ald.* *Pag. 59.*
l. 5. Ὀφελιθῆναι) Ita recte *F. & S.* In ceteris plerisque ὀφελιθῆ-
 ναι. *Pag. 60. l. 3.* Ἀποσπασάντες) Sic scriptum in *P. l. & V. 2.*
 Reliquae ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem *A. i W.*
 ἀποσπάσσοντες. *l. 5.* Ὑμᾶς) Consentiant edd. praeter *P.* quae
 ἡμᾶς. Mosellanus etiam vertit ad nos: improbanda lectio. *l. 7.*
 Ἀμαθίας) *F. l. V. 2.* ἀμαθείας. *Pag. 61. l. 9.* Οἶον τε) *P. L. l.*
V. 2. οἶονται, quod & in ora *A. i W.* Alibi locum habet talis
 mutatio; hic nullum. ead. Περιπεττομένας) Sic recte *B. 2.* in
 pluribus exstat περιπεττομένας· peius in *V. 2. & P.* περιπεπτε-
 μένας. *Pag. 62. l. 5.* Ἐλλαχε) Sic *B. 2. & P.* ex versus norma:
 in ceteris ἐλαχε· corruptius in *V. 2.* ὅτ' ἐλαχε. *l. 15.* Ραιτείω)
F. vitiose Ρητείω. *Pag. 63. l. 15.* Τεθνηκασί) τεθνᾶσι *V.*
Pag. 64. l. 9. Αὐτοῦ) Sic quidem edd. sed mallem αὐτοῦ. *Reitz.*
 ead. Αἵματι) Sic in *L.* omnes edd. ὀνόματι. *Pag. 65. l. 10.* Ἀνα-
 γεγράψη) Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem libra-
 riū manum secuta fuerat ed. *A. Hemst.*

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 16. col. 1. Δέεται) Ita *V.* δέεται magis usitatum.
Hemst. Pag. 67. l. 5. Ἰερείων) ἱερέων *P. A. i W. l. 6.* Δακῶ) Prio-

res edd. δὲ καὶ alterum & orationis structura poscit, & praestant G. P. L. l. 10. Ἀπομνημονεύσι) ἀπομνημονεύει L. l. 17. col. 1. καὶ τὴν M.) Ista totidem literis in V. reperiuntur: pessime fuerat, omisis pluribus, hic locus in A. ed. habitus. Hemst. *ibid.* l. 21. Ἀπτεται) ἀπτεται (spiritu vitiatō in ed. A. ex V. ubi prave itidem Ἀτλάτης. Hemst. Pag. 68. l. 4. τὸ μὲν) In cunctis edd. fuit τὸν μὲν, & deinde τὸν δέ: quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. Solan. Sed. vid. notam ad fin. huius Dialogi. l. 8. Ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη) Insulsa priorum edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη· verissimam impertiunt A. G. R. P. L. I. A. i W. in qua tamen omittitur γὰρ. l. 13. Ἀπίει) Omnes edd. insederat vitiosum ἀπίει. Pag. 69. l. 10. ὦ) ὦγε L. Pag. 70. l. 7. Ἡ γὰρ) ἡ γὰρ Fl. ut in his particulis saepe solet. Pag. 71. l. 14. Καομένης) καιομένης B. 2. P. A. illud ἀττικώτερον veteres edd. probant: i saepe subscribi solet, nec raro praetermitti. l. 17. col. 2. Ἐξυρηκέναι) V. ἐξυρηκέναι· hoc verbum plane fuerat omissum in ed. A. Hemst. Pag. 72. l. 5. Πυρίτην) πυρήτην G. P. πυρήτην vel πυροίτην notatur ex L. πυρευτήν I. V. 2. A. i W. Reliquae edd. Fl. sequuntur. l. 8. Ἐρρίφη) ἑρρίφη solae B. 2. & P. quae contra ceterarum consensum non valent. Pag. 73. l. 2. Ποιεῖ) ποιεῖ P. l. 17. Ἐσιόντι) ἐσιόντων P. idemque notatur in margine A. i W. Lectio minime contemnenda. Pag. 75. l. 1. Θνητῶν) θνητῶ P. neque aliter in Fl. eaque sola. l. 9. Οἰκειότητα) οἰκίότητα F. l. 10. Ἀργεῖος) Ἀργος omnes edd. excepta V. 2. cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora A. i W. Pag. 76. l. 1. Ἰν' αὐτοῖς) ἵνα αὐτὰ L. ἀν αὐτοῖς; l. 2. Αὐτῶν) αὐτοῖς P. & marg. A. i W. l. 19. col. 2. Μὴδέποτε) Coll. ποτε· male. Solan. Pag. 78. l. 15. Ἐξυρημένων) Ed. Fl. scriptura multum discrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέρων· δέ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut posteriora recte sunt in sequentibus edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant. l. 16. Βεβήλοι) βεβήλοισ A. Pag. 79. l. 12. Ψιλὸν) ὑψιλὸν P. I. ὑψιλὸν ad oram A. i W. scriptum est. Pag. 80. l. 5. Ὀδυρουμένου) Revocavi lectionem ed. Fl. in reliquis est ἰδυρουμένου. illud poscunt ἐπιτιμήσοτος & γελασομένου.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 82. l. 3. Ὁ Πυθαγορικὸς) Πυθαγόρας L. Pag. 84. l. 1. Μουσ. καὶ γεωμ.) Ex Coll. G. haec enotavit Solanus: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν) γραι. μουσουργίη καὶ γεωμετρίη ἐνασκήσθαι.

Si varia sit lectio verustii Codicis, ibi scriptum fuisse oportet; *Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσαι* sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur, appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκησῇ*. Pag. 85. l. 15. Οὐδὲ ἐν τι) οὐδὲ ἐν Fl. omisso τι, quod non valde requiro. Post eam edd. pleraeque οὐδὲ ἐν τι. B. 2. οὐδὲ ἐν τι quo errore correcto P. οὐδὲ ἐν τι. Pag. 86. l. 5. Ἐλθέντι &c.) Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus, ἔλθντα δὲ, ἦν ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ. Ἐλθθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet. Pag. 87. l. 3. Αὐτὸν) αὐτῶν L. l. 4. Ἀπαγέτωσαν) Ita recte scribitur in L. F. B. 2. P. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν. Pag. 88. l. 6. Θυραρεῖν) θυραρεῖν P. L. margo A. 1 W. quod paene vulgato praeferam. l. 14. Διήρκε) Ad oram A. 1 W. notatur διήρκε quod scriptum fuerit pro διήρται: nam διαίρειν & διαίρεσθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. Pag. 89. l. 7. Λεοντήν) λεόντην B. 1. quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris & edd. saepe insignitur. Pag. 90. l. 17. col. 2. Ἡ στρεβλοῖ) In V. ἡ στρεβλὴ τούτων] βασιλῆζ, δεσμῆ, μαστιζῆ. Ηεπfi. Pag. 92. l. 13. Θαυμάσιον) θαυμαστόν P. l. V. 2. θαύματος margo A. 1 W. Pag. 95. l. 1. Ἀπρατος) Hanc lectionem tuentur G. P. L. l. & V. 2. quamvis typorum vitio aberret in ἀπράτος accedit ora A. 1 W. In ceteris edd. ἀπρακτος. l. 5. Βούλομαι) Edd. βούλεσθον, excepta l. pro qua stant G. P. & margo A. 1 W. l. 9. Πενθεῖν) Sola l. πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo A. 1 W. secutus non sum. Pag. 96. l. 2. Κλάεις) κλαλεῖς F. in ea, quae preesse veteres membranas sequitur, subscriptum saepe solet ad latus poni. l. 4. ΗΡΑΚ.) Ἡράκλεις F. A. 1. quod vitium in sequentibus edd. facile sublatum. ead. Πρήγματα) πράγματα F. l. V. 2. P. Formam Ionicam A. 1. iam admisit, & in plures edd. propagavit. Min video notatum in ora libri Wessell. e regione huius versus, credo pro vulgari μῆ. l. 6. Τῷ δὴ) τῷ δὴ οἶκτ. &c. F. quod editae lectioni par est. Pag. 97. l. 6. Συντιθεῖς) συντίθης l. V. 2. B. 1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεῖς F. & A. 1. hoc potius habui. l. 14. Ἀπρατοι) Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti fumus folius V. 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἀπρακτοι. Et sic Guyetus etiam hic & supra emendaverat. Pag. 99. l. 3. Ἡράκλεις) Ἡράκλῃς l. Pag. 100. l. 8. Τῶν ὄντων) τούτων F. l. 13. Οὐδαμῶν) Consentiant omnes edd. praeter

P. in qua *σὺ δαμῶς* quod unde sumtum sit, ignoro. *Pag.* 101. *l.* 2. Ἄλλον) Ita legitur in *G. P. L. V.* 2. *P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλου. *l.* 17. Λαμαργία) In *V.* scriptum λαμαργία. *Hemst. Pag.* 102. *l.* 7. Κουρίαν) Sic *A. P. L.* & ex edd. *V.* 2. *S.* Quod in ceteris exstat *κουρίας*, legitimae structurae adversatur: error emendatus in *A. i W.* *Pag.* 103. *l.* 3. Τάλλα) Ita *P.* τ' ἄλλα *F.* pleraeque τᾶλλα. *l.* 4. ΑΓΟ.) Cum *F. A.* 1. & *S.* ingererent Ἐρμῆς, Ἀγοραστοῦ persona reposita fuit in *I. V.* 2. *P.* quibuscum facit *L.* & margo *A. i W.* Plura variat *B.* 2. hic quidem inidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἐρ. καὶ νὺ Δία γρ σκ. tum Ἀγο. εἰσικεν. ἐλθέ ὁ γὰρ θεὸς &c. *l.* 12. Ἡ) ὅ, τι καὶ *A. P. L.* margo *A. i W.* nihil mutandum: illud ἦ Platoni non infrequens. *Pag.* 104. *l.* 4. Ὅποιον καὶ ὁπόσων) Conspirant edd. Ὅποια καὶ ὁπόσα *A. P.* ὁποῖον καὶ ὁπόσον *L.* ὁποιᾶ καὶ ὁποσὸν margo *A. i W.* *Pag.* 107. *l.* 10. Τὸ τέλος) Deest in *F.* sola. Ad oram *A. i W.* notatum invenio, τότε, quod non satis assequor quo pertineat. *l.* 15. Παραθήσονται) παρατιθέντα margo *A. i W.* *Pag.* 108. *l.* 1. Τρεῖς) Revocatum ex *P. L.* Τρεῖς edd. praeter *B.* 1. 2. *l.* 4. Γνίφωνα) Bene legitur in *F.* & *S.* ceterae fere γνύφωνα. In ora *Fl.* ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *l.* 7. Τὸ) τοῦτῃ *F.* quod ferri nequit. Mox in eadem ed. πρέπει. *l.* 10. Μόνου) μόνον *F.* *l.* 11. Ἀπλῶς) In ora *A. i W.* ἀπλοῦς non inepte. *Pag.* 109. *l.* 1. Αὐτὰ) τοιαῦτα *P.* *F.* in qua prave οὕς συλλαμβάνεις. *Pag.* 110. *l.* 11. Καὶ) Deest in *F.* *Pag.* 111. *l.* 12. Οὕς) ὡς *P.* margo *A. i W.* *l.* 16. Τὸν καλὸν) Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *I. P.* & reliqq. *Pag.* 112. *l.* 7. ΕΡΜ.) In *F. H.* & *A.* 1. haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἦν &c. *l.* 8. Ἐντοσθεν) ἐντοθεν *L.* ἐνδοθεν *B.* 2. *Pag.* 113. *l.* 6. Ἀκούσεις) ἀκούσεις *F.* quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat. *l.* 13. Καταλείπεται) καταλείπεται *A. P. I.* margo *A. i W.* *Pag.* 114. *l.* 14. Τότε δὲ) τότε ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὲ τότε.

I N P I S C A T O R E M.

Pag. 117. *l.* 2. ΣΩΚ.) Persona Socratis additur in *I. H. Fl.* & *Amst.* in nonnullis deest. ead. τοῖς ἀφθόνοις) ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *I.* *l.* 6. Σὺ) Addit δὲ *P.* *l.* 7. Ἀρήγη) Sic *C. Fr. B.* 2. *P.* ἀρήγει *F. A.* 1. *L. S.* *l.* 8. Ἡμῶν) ὑμῶν *Fl.* male. *l.* 9. Εἴ ποτε) Addit καὶ *P.* *l.* 11. Ἀρίστηται) Ἐπικουρὸς καὶ Ἀρβ.

ΣΤΙΠΠΕ G. P. Pag. 118. l. 7. ΠΛΑΤ.) οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ
 ΠΛ. P. Sed. habet Fl. *Solan.* l. 9. Ἐπιπολὺ) ἔτι πολὺ P. nil mu-
 tat Fl. l. 14. Λακιστὸν) κάκιστον Bg. Pag. 119. l. 10. Ἀρτιλο-
 γίας) Nihil mutant Fr. B. 2. H. Fl. l. 16. Μὴ κτείνει) Sic
 etiam Fl. & H. Pag. 120. l. 8. Τοῦ Διαφ.) Sic sola l. reliquae
 τὸ, male. l. 10. Ἀνηκιστα) Sic edd. sed ἀμείλικτα P. & L. &
 Scholiast. l. 13. Καλοὺς) κακοὺς L. ead. Σουλόγους) συλλόγους
 Mf. Angl. P. Edd. nil mutant. Pag. 121. l. 5. Ὅπισους) ὄσους
 P. nil mutat Fl. l. 6. Εἰ μάθετε) ἢ μάθῃτε P. L. In aliis εἰ μά-
 θητε, vel εἰ μάθετε. l. 11. Λάϊνον) Nihil mutat H. & Fl. l. 16.
 Ὑπέρ) περί Coll. Vulgatam servant H. & Fl. ead. Τὸ) κατὰ
 τοὺς πολλοὺς P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. Pag. 122. l. 3.
 Κακηγορίας) Sic *Par. Ald. H. B.* 2. Fr. A. S. Fl. Sed κπτηγο-
 ρίας l. & Angl. l. 4. Οὕτως) οὗτος S. male. Sed H. & Fl. vul-
 gatam servant. l. 9. Καταλειοίπ.) καταλειπί. l. l. 11. Πα-
 ραλαβὼν) λαβὼν P. l. 13. Παρ' οὗτου) παρά του *Ex. Fl.* Pag. 123.
 l. 5. Εἶναι τις) ἤδη τις ἔδοξεν P. Angl. εἰδέναι Marc. Edd. vul-
 gatam servant. l. 6. Ἡ τὸν) ἐκεῖνον pro variante notatur, non
 vero unde. Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) ἐκωλύσαμεν P. Angl.
 Vulgatum servant edd. l. 8. Ὑμῶν) ἡμῶν l. ὑμῶν recte H. B. 2.
 Fl. l. 12. Διαλύσθαι) λύσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P.
 l. 16. Εἰ μὲν) ἢν P. εἰ μὲν Fl. ead. Φαίνομαι) Sic P. B. 2. &
Ienf. Reliqui vitiose φαίνομαι olim ediderant. Pag. 125. l. 4.
 Μὲν) με Angl. Rel. edd. μὲν. Pag. 126. l. 13. Δίκης γὰρ) Post
 haec verba τιμωρήσασθαι inserit Pell. l. 15. Παρέξομεν) παρ-
 ἔξομεν l. Sed vulgatam tuentur reliquae. l. 18. col. 2. Λιθοβο-
 λήσαντες) λιθοβολεύσαντες V. *Solan.* Pag. 127. l. 2. Μελίτου)
 Sic H. B. 2. Fl. recte. alio loco Μέλητος mendose scribitur,
 uti in *Δημ. c.* 11. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ l. S. μηδὲ B. 2. & P. & c.
 l. 17. col. 1. Ἀθήνησι) οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. *Solan.*
ibid. l. 20. Παρεῖχον) παρήκων V. *Solan.* Pag. 128. l. 5. Καὶ
 τήμερον) Sic etiam H. F. Fl. & P. l. 12. Ἀφελές) ἀσφαλές vul-
 go edebatur in edit. novis & antiqq. Sed ἀφελές recte P. L. &
 l. Et recte coniecit Graevius. Pag. 129. l. 2. Καὶ φύκος) De-
 est in Fl. Habent autem H. & P. ead. ῥήματα) Gronov. χρό-
 ματα. Pell. ῥύμματα. Sed nihil mutant edd. l. 3. Ἐς τὸ) Ἀρτι-
 culus τὸ abest a Fl. Nihil mutat H. P. l. 5. Παρακαθισαμένη)
 παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit H. P. l. 8. Ἐγχεί-
 λων) κλειῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχείλων. l. 9. Αὐ) ἢν l. Sed αὐ
 P. L. & edd. antiq. omnes. Pag. 130. l. 1. Ἐπανιοῦσα) ἀνιοῦ-
 σα Fl. vulgatam servant H. P. l. 3. Πρόσεισιν) προσέρχεται P.
 Angl. Nihil mutant edd. l. 7. Πάντως) Ed. Fl. Reliquae πάν-

των, male. vid. notas. l. 14. Τις) τι P. & Angl. Edd. τις. Pag. 131. l. 1. Λαοπόδης) τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβο-
 ρύχος. Sed. edd. vulgatam servant. l. 5. Καταλοίπαμεν) Ni-
 hil mutant H. B. 2. F. Fl. l. 12. Ἀποσπώμενον) ἀποσπώμενον
 Mf. Gr. Ἀποσπόμενον P. l. 17. col. 1. Τοῖς) Omiffum in edit.
 articulum addidit Solanus. ead. Ἐπὶ τῷ κομφοδοῖς. Sic emen-
 davit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κομφοδοῖς. sine du-
 bio ex collat. Cod. V. Reitz. Pag. 132. l. 3. Διήγγελλον) διή-
 γελλον Fl. H. P. Sed l. διήγγελλον. ead. Ἐπίων) Deest in Fl.
 Sed nihil mutat H. & P. l. 5. Ἀπολογησάμενον) Sic l. P. H.
 Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl. l. 8. Καί σοι) ὅ
 σοι ἂν Angl. P. ead. Δοκῇ) ὅ σοι ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant
 edd. nisi quod δοκεῖ Fl. l. 11. Ἐξυρεῖν) ἂν εὐρεῖν P. & Mf. Gr.
 Nihil mutant edd. sed ἀνυρεῖν L. Pag. 133. l. 4. Ἐθέλης) ἰθέ-
 λεις Fl. l. 14. Παιδεία) Παιδία male Fl. Sed H. & P. &c. re-
 cte. Pag. 134. l. 7. Οὐ βαρὺ) οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl.
 l. 12. ΦΙΛ.) In P. Fl. aliisque persona ΛΟΥΚ. erat, male. nam
 recte ΦΙΛ. P. L. l. 13. Ὄς) Deest in Fl. l. 14. ΑΛΗΘ.) Sic P. L.
 Edd. male ΦΙΛ. l. 16. ΦΙΛ.) Recte sic L. Edd. male ΛΟΥΚ. l. 17.
 ΑΛΗΘ.) Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ. Pag. 135. l. 7. Δυσ-
 ελέγκτοις) δυσελέγκτους Solan. l. 13. ΑΡΙΣΤ.) Vid. nott. So-
 lan. Pag. 136. l. 3. ΑΛΗΘ.) ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat Fl. & reli-
 quae. l. 9. Ἐπυφρατιδίων) Sic una voce Gronov. & Fl. Re-
 liquae male disiungunt ἐπ' Εὐφρατιδίων. l. 16. col. 2. Προτα-
 γόρας) Pythagoras C. prave. Solan. l. 20. col. 1. Ὀρμητο) ὠκα-
 το V. ibid. l. 21. Κράτων) Crator C. ead. col. 2. Παρευδ.) πα-
 ραδεδοκιμηκότες editum erat, sed ex V. correxit Solanus.
 Pag. 137. l. 3. Ἡρόμην) Ed. H. male ἠρώμην. Pag. 138. l. 3.
 Τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. H. B. 2. F. & P. Sed l. & Fl. τὰ τέ-
 χνα. l. 16. col. 1. Τάδε) ἥδη male legebatur in impress. ibid.
 l. 16. Ἐναντίον) ἐναντίαν editum erat, sed correxit Solanus.
 l. 18. col. 2. Διατεινόμενος ... τοῦτο) Corrupta haec. Pag. 139.
 l. 1. Ἐσπίσκ.) Αἱ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed edd. con-
 stanter vulgatam servant. l. 2. Καὶ) καὶ L. nil vero a vulga-
 ta abit Fl. l. 4. Καὶ δὴ) Marcil. ἥδη. l. 6. Κατηγοῦσαι ἂν)
 κατηγορήσαιν δοκεῖ Mf. Gr. & L. l. 7. γὰρ .. πάντας) Inver-
 so ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl.
 l. 8. Ἀπολογῆση τὸ) ἀπολογῆσητο uno verbo l. alii τι προ-
 τὸ. l. 9. ΑΝΑΒ.) ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata stat Fl. Variant
 etiam in persona proxime seq. Vid. not. Solani. l. 11. ΧΡΤΣ.
 Σοῦ) Aberat haec persona a P. l. H. &c. sed habet L. σὺ vero
 προ σοῦ hab. P. l. 15. Προσηγορίαν) προηγορίαν l. Sed prius P.

F. & Fl. *προνγορίαν* vèro etiam E. Coll. & Th. Mag. Pag. 140. l. 3. Τὰς εἰρωνείας) τῆς εἰρῆν. l. & H. l. 4. Συνεχῆ) Ita ex S. & I. dedimus. Edd. H. P. male *συνεχεῖ*. l. 7. ΠΛΑΤ.) ANAB. P. Sed nil mutat L. & Fl. l. 8. Διογένην) Sic edd. I. P. H. & c. Διογένη Fl. l. 14. Δέησας) δέϊσαι O. Pag. 141. l. 1. ΠΛΑΤ.) ANAB. P. Ex. l. 2. Τὸν) Abest ab O. P. l. 6. Νῦν λέγει) Desunt haec duo verba in O. l. 9. Τοῦτο) (Bud. αὐτοῦ) l. τουτῶ. nil mutant edd. & ita notaverat Solanus. Sed si hic per I. ut solet *Iunianam* designat, erravit; illa enim τοῦτο habet. l. 10. Ὅρα, σὲ μόνον) ὁρᾷς δὲ μόνον σε O. l. 12. Οὗτος) οὗτος I. οὗτος Brod. Et sic habent H. B. 2. F. Fl. l. 13. Θαρρείται) θαρρείται O. male. ead. ἑλλείφομαι) ἑλλείφομαι O. l. 17. col. 1. Ἐπειπερ) ἐπει πῶς editum fuerat; sed correxit hoc Solanus. *ibid.* l. 18. Συντασσ.) ἐντάσσεται legebatur in impr. male. Sed restituit ex C. Solanus. Et certe vel fine Codice corrigendum fuisset. Reitz. Pag. 142. l. 4. Ἦπερ) ἢ O. ead. Δ' οὖν) γοῦν O. Sed nihil mutant edd. l. 5. Ἐγκέχυται) Sic recte V. ἐκκέχυται I. P. B. 2. H. F. Fl. l. 8. Ψηφοφορεῖτωσαν) ψηφοφορήτωσαν O. Reliqui stant pro vulgata. ead. Κατηγορεῖται) κατηγορεῖται O. l. 14. Περὶ) παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl. Pag. 143. l. 4. Οὗτος) οὗτος O. l. 11. Πρὸς) Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male πρὸ P. I. H. F. B. 2. l. 15. Ἐαυτὸν) αὐτὸν O. Fl. Sed cum vulgata faciunt I. P. H. B. 2. l. 16. Γὰρ) καὶ O. l. 17. Τοῖς) Deest in O. Pag. 144. l. 6. Τὰ) Deest in O. ead. Διονυσίους) Διονυσίου Fl. Sed nihil mutant H. & P. l. 7. Τι) Deest vocula τι in O. l. 11. Παχὺ) ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl. l. 13. Τοῦτον) Abest in O. l. 14. Ἐπίεισθης) ἐπιούσης O. l. 16. Αὐτὸς) αὐτὸ O. Pag. 145. l. 2. Ὑποδύεται) ὑποδιαδύεται O. l. 3. Οἰκέτην) οἰκεῖον O. forsitan οἰκοθεν. Solan. l. 8. Ἐχοι) Sic habet O. ἔχῃ I. & reliquae. l. 9. Διασύρων) διασύρας O. l. 14. Μὲν) Abest μὲν in O. l. 16. Ἀπημκ.) Vid. notas. l. 18. col. 1. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Haec verba non agnoscunt Coll. Solan. Pag. 146. l. 1. Πολλῶν) πολλῶ O. l. 2. Πονηρότατος) παμπονηρότατος O. l. 4. Τιμωρήσειν) τιμωρ. Fl. l. 6. ANAB.) Φιλο. I. male, cum reliquis; sed prius recte habent L. Vo. Em. & P. l. 8. ΦΙΛ.) Deest in B. 2. male. ΦΙΛ. Fl. I. P. l. 9. Σοι) ἴσθι O. l. 10. Ρεῖ νῦν) νῦν ρεῖ O. l. 11. Μοι) μοι O. l. 12. Ὅσα) καὶ ὅσα I. In reliquis abest καὶ. Pag. 147. l. 1. Οὗτος) Deesse h. v. in Fl. notat Solanus ad marg. *Iunt.* in marg. vèro *Hag.* ait αὐτὸς deesse in Fl. l. 2. Ἐφθην) ἔφθην I. & Fl. ἔφτασα O. ἔφθην P. B. 2. H. & P. l. 9. Ἐπειδὴ τάχιστα) ἐπ. ταῦτα E. P. L. & I. Pag. 148. l. 4. Παραβαίνει) παραβαίνει Fl. male. H. & reliquae

recte — οἱ. *l. 6.* ῥυθμιζοῖ) ῥυθμίζει Fl. P. P. & H. &c. — οἱ recte. *l. 7.* ἡμᾶς) ὑμᾶς L. male. nihil mutant F. & ceterae. *l. 14.* ὅμῳ) ἡμῶν male I. P. H. B. 2. F. Fl. Sed ὅμῳ recte P. L. *l. 17.* γυναικίως) γυναικείως I. verum prius exhibent P. H. Fl. B. 2. S. Pag. 149. *l. 8.* κατατεθνησμένος) Sic H. B. 2. F. Fl. Pag. 150. *l. 1.* τοῦτων) τοῦτον P. I. H. τοῦτον A. Sed τούτων recte P. Fr. S. Marcil. & Vorst. τοιοῦτον. *l. 4.* αὐτὸν) αὐτὸν I. P. &c. male. τοῦτου τὸν Sch. *l. 5.* οὐ τοὺς λόγους) οὗτος λόγους P. λόγους A. Vulgatam tuentur edd. *l. 6.* ὅμῳ) ἡμῶν I. male; ceterae ὑμ. recte. *l. 7.* ἑξέτασις) ἑξέτασις αὐτοῦ I. H. S. Fr. &c. Deerat αὐτοῦ in P. sed restituimus ex reliquis. *l. 8.* ὅμῳ) ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abit Ald. & Fl. *l. 12.* ὅμῳ) ἡμῶν I. male. Pag. 151. *l. 3.* ἦν τις — τὸν Δία) Th. Mag. v. Εἰσέηι haec verba adducens omittit articulum τὸν. *l. 10.* τὸν Δ.) τὸ male P. τὸν recte reliquae. *l. 11.* ὧς,) Sic edd. sed delevit comma post ὧς Solanus. Pag. 152. *l. 7.* λαγῶν) λαγῶν Fl. Sed I. P. H. &c. λαγῶν. *l. 8.* Κολακευτ.) Κολακικῶτ. Fl. *l. 9.* Ἀρπακτικώτεροι) Sic recte I. H. S. &c. Sed ἀρπακταίωτεροι male P. *l. 12.* Παραθούμενοι) παραγκυριζόμενοι L. Angl. Mf. Gr. P. & marg. A. 1 W. vid. Scholiast. Pag. 154. *l. 1.* Ὅπη ποτὲ) ὅποι ποτὲ P. L. nihil vero mutant Fl. & S. *l. 2.* Πάντα) πάντα P. I. H. S. Fl. Sed πάντα L. *l. 8.* ἑξαλήλειπται) ἑξαλήλειπται I. P. H. S. &c. male. ἐξήλειπται B. 2. Sed ἐξαλήλειπται recte in Καταπλ. c. 24 habebant edd. Pag. 155. *l. 6.* τῆς πυρρίχης) τοῖς πυρρίχοις male Fl. Ar P. P. I. H. aliaeque vulgatam servant. *l. 10.* ὅμῳ) ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. I. P. *l. 14.* Δ' ἀλαζ.) Particula δὲ abest ab I. & B. 2. Ceterae omnes eam habent. Pag. 156. *l. 1.* Ἡρακλῆς) Ἡρακλῆς I. Sed Schol. & edd. omnes Ἡρακλῆς. *l. 2.* Πίθηκος) In I. P. S. &c. hoc vocabulum maiuscula litera inchoabatur, ac si nomen proprium esset. *l. 3.* Φάσκουσι) ἀσκούσι I. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mf. Gr. *l. 11.* APET.) Sic edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. Solanus. *l. 16. col. 2.* Ἀνδρίαν) ἀνδρείαν & mox ἀνδρείας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit Solan. *l. 18. col. 1.* Καὶ) Omissum erat in edit. Pag. 157. *l. 2.* Προσεκίχτας) ἐοικότας P. & marg. A. 1. Nihil mutant reliqui, nec edd. *l. 7.* Ἀναγεγράφαι) ἀνεγράφη Coll. Prius fervant H. Fl. &c. Pag. 158. *l. 1.* Ἀπάσαις) ταῖς πάσαις P. & marg. A. 1 W. *l. 2.* Προσεκύνῃσα) προσενίκησα L. *l. 14.* Δίχης) Leg. Δικαιοσύνης. Solanus. Nihil mutant edd. a vulgata. Pag. 159. *l. 14.* Μέσσοισι) Sic P. sed I. H. S. aliaeque male μέ-

σοισι. *l.* 16. Ἐπει) Sic *H. B.* 2. *P. S.* In *I.* videtur fuisse ἔπει
 sine accentu, quem Solanus manu sua imposuit. *Pag.* 160.
l. 2. Περι) παρὰ *L.* Nihil a vulgata abeunt *I. H. P. Fl.* *l.* 8.
 Ἡρι) ὅρη *A. G. L.* Sed vulgatam servant edd. omnes. *l.* 10.
 Πάγων) Deest *h. v.* in *Fl.* Reliquae habent. *Pag.* 161. *l.* 1. Μη-
 δέν) Sic *A. G. P. L. I.* Μηδὲ *P. S.* Μηδὲ vero discrete *H. Fl.*
B. 2. male. *l.* 5. ΠΛΑΤ. αὐτούς) *H. I.* integre Πλατονικός. αὐ-
 τούς. Sed optime αὐτούς. Πλ. *A. G. Mf. Gr.* *Pag.* 162. *l.* 3.
 Ὁθεῖται) αἰτεῖται male ex *Fl.* Recte ἀθεῖται *P. & edd.* *l.* 7. Ἡμῖν)
 Sic *L. I. P.* ὑμῖν male Ex. *H. Fl. S.* *l.* 18. col. 2. Φαμέν) Ex.
G. φαμέν. C. φασίν. Solan. *Pag.* 163. *l.* 2. Θυτικὸν) κουρικὸν
 coniciit Solan. πυθικὸν Brod. Sed nihil a vulg. mutant *Fl. B.* 2.
H. P. l. 12. Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) τε τ. χ. μεμιμημέ-
 νοι Angl. Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι *P. L.* Vulgatam servant edd.
 omnes. *Pag.* 164. *l.* 2. Θαλοῦ) Sic *I. P. H. S. Fl. l.* 9. ΦΙΛ.)
 Παρ. *L.* Nihil mut. *Fl. & c.* *l.* 17. Ἐν χρῶ) Haec verba omissa
 in edit. supplevit Solanus. *Pag.* 165. *l.* 1. Πρότερον) προτοῦ
Fl. Vulgatam servant edd. & *P. πρώτου Ex. l.* 9. Ὅπως) ὅπως
I. sola. l. 19. col. 2. Ἐκὼν) ἔχοντα legebatur in ed. Graev. Sed
 ex collatione Codicis correxit Solan. *Pag.* 166. *l.* 2. ΙΕΡ.) *L.*
I. B. 2. Et sic emendare iussit Solanus. Deest plane in *P. ΠΑΡ.*
 edd. reliqq. *l.* 3. Καθῆκεν) καθήκειν *Al. Marc. l.* 5. ΦΙΛ.) De-
 est in *P.* Comparet in edd. *l.* 6. Ἀλιεύσειν) Vid. Thom. Mag.
l. 10. Δε) σὲ Ex. *Fl.* Prius vero etiam habet *P.* cum reliquis.
l. 11. ΕΛΕΓ.) Deest in *P. l.* 12. Ὁσφράται) ὡς φέροιτο Coll.
 Edd. vulgatam servant. *l.* 14. Εὐνεπιλαβοῦ) ἐπιλαβοῦ *Fl.* ma-
 le. Nihil mutat *H. P. & P.* nec ceterae. *l.* 16. Κύων) Sic recte
L. Deest in Angl. & *P. Edd. I. H. P. S. & ceterae omnes αὐὼν*
 male. *Vo.* forte χαινὼν. ἀνύων Ex. *Pag.* 167. *l.* 1. Λήσειν) Gron.
 λήζειν. male. vid. nott. *l.* 5. Προσέσχηται) Sic *H. Fl. B.* 2. *S.*
 Ita annotat Solanus. Sed quid opus est, cum aliam lect. non
 proferat aliunde? *l.* 13. Πολλοῦ) Sic *P. & L. Edd. πολὺ.*
Pag. 168. *l.* 5. Ψῆπτα) ψιπτά *Fl. l.* 7. Ἔστιν) Ἐλ. ante τις hic
 inferit *P. l.* 9. ΠΛΑΤ.) Personam ΠΑΡΡ. hic habet *I.* Sed reli-
 quae consentiunt in ΠΛ. *l.* 10. ΠΑΡΡ.) Deest in *I.* Sed *Ελ.* le-
 git *L. ΠΑΡΡ.* vero habent edd. *Ald. P. B. 2. F. A. S. l.* 18.
 col. 1. Συγκολλᾶσθαι) συγκεῖσθαι *C. Solan. Pag.* 169. *l.* 8.
 Ἰδού) ἡνιδού Scholiast. *Al. ἡνιδού Fl. ιδού edd. reliquae & P.*
l. 10. Ἐχίων) Suffragatur *L. & Fl. & I. P.* aliaeque. Ἐχίων *H.*
l. 18. col. 2. Καὶ ἔστι) ἔς τὸ *C. Pag.* 170. *l.* 1. Πόσειδον) τα-
 χείαν post Πόσειδον inferit Angl. *Mf. Gr. & P.* Abeft autem
 ab edd. *l.* 15. Οὕτω) αὐτός *Fl. Pag.* 171. *l.* 16. Καυεστηρίων)

καυτηρίων em. *Vo.* male. Nihil variant edd. in voce priorē. for-
san καυστήρων. *Solan.* l. 17. col. 1. "Ερ) ἐκ male legebatur in
ed. Cler. Sed recte correxit Solanus.

I N C A T A P L U M.

Pag. 172. l. 1. ΤΥΡΑΝΝ.) ΧΑΡΩΝ addit *I.* & *H.* Prior conti-
nua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. De-
est autem in *Fl.* & *P.* l. 5. Παρακέρουσαι) παρακέρουσαι
I. sola male. Reliquae recte, sicut & Baroccian. Cod. l. 10.
col. 2. Τρεῖς) τινὲς legebatur, male, in edit. Cler. *ibid.* l. 22.
Νῦν) Omissum erat in edit. supplevit ex *V.* *Solan.* *Pag.* 173.
l. 4. Ἐμπεπολ.) Vid. supra. *Pisc.* c. 27. l. 7. Ὡςπερ τις) Sic
edd. & Codd. εἰπερ *C.* l. 11. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P.* *Fl.* *S.* Sed *H.* &
I. recte αὐτοῦ. *ead.* Γεννάδας) Recentiores edd. vitiose γενά-
δας. *ead.* Παρελθὼν) Deest in *B.* l. 14. Οἶδας) οἶσδ' *B.* l. 22.
col. 1. ἰε' id' erat in impress. ἰε' in *V.* ἰστ' in *C.* *Solanus.* *ibid.*
col. 2. Τοῦτο) τοῦτον editum erat, sed correctum ex *C.* Ego
etiam nūn malo, quam οὐν. *Solan.* *Pag.* 174. l. 3. Ὡςτε) οἷος τε
B. οὕτως *P.* l. 20. col. 1. Πᾶν) Omīssa erat haec vox in edit.
Pag. 175. l. 7. Κεκονιμένον) κεκονισμ. *O.* κεκονισμένον *Fl.* Sed
cum vulgata faciunt *P.* *B.* 2. *H.* Coll. *P.* l. 18. col. 1. Φησὶ &c.)
Tria haec verba deficientia in *V.* supplevi ex *G. Reitz.* *ibid.*
l. 20. Δε) καὶ editum erat; sed recte in δε mutavit manus *So-*
lani. *Pag.* 176. l. 10. Κἄν) Sic *P.* & *B.* 2. Reliq. edd. κἄν. Sed
οὐκ ἂν male *B.* l. 11. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν *B.* παραδέδο-
κεν *Fl.* l. 21. col. 1. Στρέφει) στρέφειν editum fuerat, male.
ibid. col. 2. Ἀντερίδων) ἀντερίδων erat in impresso. l. 22. col. 2.
Εὐχέρης) ἀχέρης habet edit. Clerici, sed correctum ex *V.* *So-*
lan. *Pag.* 177. l. 10. Δυνάμενα) δυνάμεθα *B.* l. 11. Σύμβολον)
συμβόλαιον *B.* l. 14. col. 2. Ἐνέλειπε) ἐνέλειπε legebatur in im-
press. sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 16. Λογαριασμῶ) Hoc vo-
cab. deficiens in impress. supplevit Solanus. *Pag.* 178. l. 6.
Καταλαμβάνομεν) κατελαμβάν. *B.* l. 9. Κατεγινώσκομεν) κατ-
εγινώσκ. *B.* & *Fl.* Sed cum vulgata faciunt *B.* 2. & rel. l. 13.
Καθεζομένη) κατεζομένη *I.* male. Recte *Fl.* & rel. l. 15. col. 2.
Ἀμέλειαν) Omīssa erat haec vox in edit. *Pag.* 179. l. 1. Τὸν
τρόπον) τὸν deest in *B.* l. 5. Δὴ) Deest in *B.* Habet autem
Fl. &c. l. 6. Ἐκτεθειμ.) ἐκτεθ. *Vorfl.* male. Cum vulgata stat
Fl. &c. l. 12. Πῶς) Abest ab *O.* & *Fl.* Sed habent *P.* *P.* *B.* 2.
I. &c. l. 16. col. 2. Γενομένου) γινομένου legebatur in edit. sed
correxit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀκυρα) Melius alibi legitur, ἀν-

εξέταστα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. *Solan.* Pag. 181. l. 8. Ἐκ τυμπάνου) ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam servant edd. l. 14. Πυρετοῦ) τοῦ πυρετοῦ B. l. 18. col. 1. Εὐλον) In Exc. G. est ζῶγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir doctiss. In C. est ξύλον. *Solan.* Pag. 182. l. 2. Σηπία) σηπύαν I. P. Fl. & reliqq. male. σηπία B. P. & B. 2. Vid. supra Bίον πρ. c. 10. l. 4. Εἶας) εἶας B. l. 9. Ἀμαρτημάτων) πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & B. C. l. 11. Ἐμβασσόμεθα) ἐμβιβασσόμεθα B. l. 16. col. 1. Τοῦ) τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta. Pag. 183. l. 8. Ἐπισκή-ω) Nihil hic variant edd. I. F. P. Fl. H. S. Vid. notas. Pag. 184. l. 7. Τὰ παιδία) τὸν παῖδα B. l. 10. Ἐξήκει) Marcil. ἔξήκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt edd. & B. C. B. 2. H. P. Pag. 185. l. 1. Χρυσὸν) χρυσίον B. l. 4. Κλοκρίτον) Θεόκριτον B. l. 5. Ἀπέφθου) ἀπέμεινον Fl. male. Nil mutant vulgatam I. P. H. & C. l. 9. Πέντε μόνας) πέντε καὶ δέκα P. & Angl. l. 14. Ὑπαγάγωμαι) ὑπάγωμαι B. l. 18. col. 2. Ὑπάγωμαι) ἀπάγωμαι editum fuerat, male. Pag. 186. l. 3. Παρὰ) Sic edd. & B. κατὰ I. & P. l. 4. Μίαν) ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, & edd. l. 9. ΚΛΩΘ.) Deest in Fl. adest in P. H. & rel. l. 11. Τὸ βέλτιον) Articulus τὸ aberat a P. & B. 2. male. Pag. 187. l. 1. Τὰ) Iterum abest articulus in Coll. male. ead. Τὸν τρόπον) Rursum omissus erat articulus τὸν in P. & B. 2. l. 8. Ταῖς παλλακίσι) ταῖς νῦν παλλακίσι B. l. 19. col. 2. Ὅπως) ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 20. Πάντες) πάντως quoque male editum fuerat. *Solanus.* Pag. 188. l. 6. Ὅλος) ὅλος I. sola. Pag. 189. l. 5. Ἐπισπασμένος) παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B. 2. & P. & C. l. 11. col. 2. Ὑποκορίζουσι) Quinque verba sequentia deerant in edit. Cler. *Reitz.* l. 18. col. 1. Τοῦ) γὰρ τοῦ habebat edit. Cler. sed delevit particulam γὰρ Solanus. *ibid.* l. 23. Πόλιον) Mallem Πώλιον. *Solan.* *ibid.* l. 25. Καταγορ.) Lege κατηγορεῖται. *Solan.* *ibid.* l. 29. Ἀβρότιον) Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit Solanus. Pag. 190. l. 3. Ἐπειπὼν) ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν I. ead. Ἐπεπιπράμην) ὅπεπιπράμην Coll. & B. Sed cum vulgata facit Schol. l. 6. Σιέλφ) σιάλφ L. Th. Magist. l. 7. Δακρύσασα) δακρύσουσα B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B. 2. & C. l. 22. col. 1. Συντελεῖν εἶσθαι) συντελεῖσθαι εἶν C. Pag. 191. l. 2. Τὸ δὲ νῦν) Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δέ. l. 7. Πού δὲ δὲ) ποῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ I. P. B. 2. & C. l. 16. ΚΛΩΘ.) Κλω. I. Sed

Κ. simpliciter Fl. unde & ΚΥ. personam possis facere. l. 18. col. 2. Ἐλλείπει) ἔλλειπεν legebatur in impresso, & omissa erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. Solanus. Pag. 192. l. 3. Ἐπανατείνασθαι) ἐπανατείνεσθαι B. l. 7. ΚΛΩΘ.) Κ. Fl. quod aequè person. Κυ. Cynifci significare potest. l. 17. col. 1. Προσεπατ.) προσεπαττάλευσε editum fuerat; item mox ἔδωσα pro ἔδωκα, & ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit Solanus. Pag. 193. l. 2. Ἐκείνου) Sic P. & L. ἐκείνη male edd. I. P. B. 2. Fl. & S. ead. Τὸ ὑπισχυ.) Deest in P. l. 4. Περιμέουσιν) μὲ περιμέουσιν B. l. 6. Ἡμῶν) ἡμῖν O. l. 7. Τὸν) I. sola articulum vitiose exprimit τὸν. l. 9. Ἀργύριον) ἀργυρον B. l. 11. Ἀποσπόμενος) I. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B. 2. & c. l. 15. col. 2. Ἐν τῷ) ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in edit. sed mutaverat Solanus. l. 16. col. 1. Σοι) ὅτι V. ibid. l. 17. Πάντας) Sic habet C. Edit. πάντων. ibid. col. 2. Μείζων ... λέγεται) διὰ τοῦ κέντρου ἐκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. Solan. correxit, simul annotans, μείζωνι δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. Reitz. l. 19. col. 2. Ἀπὸ τοῦτου οὖν) Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάν, quod habebant Scholia impressa. Pag. 194. l. 3. Ἀνακινύουσι) ἀνακινύουσι καὶ ἰκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abest ἰκετεύουσι, neque compareret in I. P. nec B. 2. l. 13. Κρηπίδα) κρηπίδα Anap. Pell. l. 14. Ἀνυπόδωτος) ἀνυπόδωτος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. H. P. & c. l. 15. col. 1. Προσπετηκνῖα) Non agnoscunt hanc vocem C. Solan. Pag. 195. l. 8. Μηδὲ) μὴ δὲ I. H. S. & hic & ubique hac periodo, μηδὲ P. μὴ ῥίγουν, omisso δὲ B. ead. Μηδὲ) μὴ δ' B. l. 18. col. 1. Ἐπιθυμῶν) ἐπιθυμῶντες legebatur in impresso sed mutavit Solanus. Pag. 197. l. 3. Γνίφωνα) Sic B. Fl. B. 2. H. P. l. 12. Ἐκχυθῆσθαι) Sic A. O. & P. & Angl. Mf. Edd. omnes male ἐκλυθῆσθαι. ead. Μακαρίου) μακαρίου B. l. 13. Οὐκ ἀπερχόμεθα) οὐ κατερχόμεθα B. ead. Γὰρ) Abest haec vocula in B. l. 15. col. 1. Λακωνικὴ) λατινικὴ C. mendose. ibid. col. 2. Ἐγγύτατα) ἐγγύτα vitiose editum erat. Pag. 198. l. 1. Καὶ) Et haec coniunctio desideratur in B. ead. Ἀνιμῆσθαι) ἀνασπᾶσθαι R. l. 9. Ἀπαγορεύσας) ἀποτίσας Mf. Bo. Nihil variant edd. l. 10. Πορβμία) πορβμία Schol. Πορβμία H. Sed vulgaram servant B. Fl. P. S. l. 16. Συνασπασεν) Sic A. G. P. L. συνάρπασεν edd. & B. l. 17. col. 1. Ἀνιμῆσθαι) ἀναμῆσθαι male editum fuit, & ἀνασπᾶσθαι pro ἀνασπᾶσθαι. Solan. ibid. col. 2. Ἀπαγορεύσας) ἀπαγορεύσας quoque legeba-

tur in ead. edit. *l. 18. col. 2.* Πορθμεῖα) πορθμίον C. *Pag. 199. l. 4.* Ἡμεῖς) Sic I. S. & B. 2. recte. Assentiuntur O. L. Ὑμεῖς male P. Fl. Ald. H. & P. *l. 9.* Τούτου) τουτουῖ B. Sed vulgaram servant edd. *l. 10.* Πρόσκωπος) πρόκοπος Fl. Nil movent vulgaram P. P. I. H. *l. 11.* Εὐῆρες) εὐήρη P. *l. 17. col. 2.* Δείση) δείση editum erat, & mox παθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *Reitz. ead. Ως)* Lege %. Habent tamen etiam C. *ὡς. Solan. l. 21. col. 1.* Τῇ κοπῇ) τῆς κόπης C. Nam quod τῇ κοπῇ turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐῆρες pro εὐήρες. Tot enim mendis scatet editio, tam describentis quam typothetarum culpa admissis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. *Reitz. Pag. 200. l. 6.* Ἀλλ. οἶμοι) Persona ἄλλος deerat in edd. excepta S. *l. 12.* Οὐδέν) οὐδὲ P. At reliquae & B. οὐδέν. *l. 14.* Οἰμῶξομαι) οἰμῶξομαι B. *l. 16.* Ἀν) κἄν B. *ead. Πρὸς)* ὡς Angl. ἐς B. C. πρὸς edd. *Pag. 201. l. 4.* Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. *l. 7.* Ἰκανῶς) καλῶς B. *l. 15.* Στρογγύλον) στρογγύλος B. *l. 16.* Τήμερον) σήμερον B. *Pag. 202. l. 5.* Σῆρας) Σύρας I. Σύρας S. H. & recentiores; sed Σῆρας recte P. Fl. & B. 1. & 2. Item B. & Schol. *l. 13.* Γίγνεται) γίνεται B. *l. 14. col. 2.* Κορίθινος) Facile est conicere, Κορίθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Solani. *Reitz. ibid. l. 18.* Ονόματα) Deerat in impress. Sed ex C. supplevit Solanus. *l. 22. col. 2.* Ταύτῃ) ταύτῃ legebatur in impress. In V. integre scriptum ταυτῇ, i. e. ταυτὰ (I. Gron. Ego ταυτὰ malo.) *Solanus. l. 23. col. 1.* Εἶναι) Omissum erat in editis. *ibid. l. 25.* Οὗτος) οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed deleuit δὲ Solanus, & notavit, ordine inverso ὁ Μέγιστος οὗτος legi in V. *Pag. 203. l. 7.* Τὰ Ἐλευσ.) δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abest δηλονότι a reliqq. *l. 10.* Προσβλέπουσα) βλέπουσα B. *l. 21. col. 1.* Ἐγένοντο) ἐγένοντο habebat edit. mutavit Solanus. *ibid. l. 23.* Νῦν διαπ.) συνδιαπαιίζει editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit Solanus. *Pag. 204. l. 7.* Παρὰ) παρὰ B. unde παρὰ legendum statueris. Περί tamen habent edd. *l. 8.* Αὐτοῖς) αὐτοῖς B. Paulo post ad οἷος notaverat Solan. μοι male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert. *Pag. 205. l. 1.* Ἀλλ') ΠΑΔ. ἄλλ' personam Rhadam. ante ἄλλ' habet I. In ceteris abest. *l. 9.* Τὰ) Omittitur in B. *l. 12.* Τῶν ἐγκαυμ.) πολλῶν inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. *l. 13.* Ἐξαλλήλειπται) ἐξαλλήλιπται B. Conf. Revivisc. c. 36. *l. 16. col. 2.* Πάνυ αἰνίττ.) αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque dele-

vit. Solan. *l.* 17. *col.* 1. Τοὺς οἰκέτας) Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit reponere οἰκέτας. Solan. *ibid.* *col.* 2. Τῇ ἔχει) τι ἔχει C. *l.* 19. *col.* 1. Ποῦ τοῦ male legebatur in V. Solan. *ibid.* *l.* 21. Ἐκκαυμάτων) Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. Solan. *Pag.* 206. *l.* 5. Οὗτος) Sic *I. P. H. Fl. B.* 2. Ita hic & interdum alibi notavit Solanus, nihil variare edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas eiusmodi annotationes non semper addimus. *l.* 19. *col.* 1. Μακάρων) Μακάρους editum erat, & proxime iterum μακάρους ἡσους, inscite, cum ἡσος femininum esse vel pueri sciant. Reitz. *Pag.* 207. *l.* 1. EPM.) Ἐρινός *Fl.* male. EPM. recte *I. P. H. ead.* Λακύνδου) ὁ Λακύνδου *B.* *l.* 13. Πλείονας) πλείους *B.* *l.* 17. Πρόβαλλ') προκάλει αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. Reitz. *Pag.* 208. *l.* 15. Ἀπαγομένων) Deficit hoc verbum in *Fl.* Nihil a vulgata abeunt *P. P. I. H.* &c. *l.* 16. *col.* 2. Ἐπινοοῦντα) ἐπινοοῦν male habebant impressi. Solan. *Pag.* 209. *l.* 5. Μοιχίας) Sic recte *S. μοιχίας I. P. H. F.* *l.* 14. Ὁ Μεγαπ.) Deest articulus in *B.* *l.* 17. *col.* 1. Εἰς πλείονας) πρὸς πλείονα *C.* & εἰς πλείονα *V.* Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan. *Pag.* 210. *l.* 1. Ὑμῖς) ἡμῖς *I.* sola, male. *l.* 5. Ἐμοῦ) ἐμὲ *B.* male. *l.* 9. ΔΥΧ.) ΚΥ. *I.* male. Item *H.* Ceterae recte. *ead.* Οἶδα) εἶδον *B.* *l.* 12. Ὑπερπεπαικῶτα) ὑπερβεβηκῶτα *P. L.* Edd. nihil variant in vulgata. *l.* 17. *col.* 2. Ὑπερβαλλόμενα) ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omissum. *Pag.* 211. *l.* 1. Καί) Deest in *B.* *ead.* Ἰδωμεν) ἰδωμαι *B.* *l.* 5. Τῶ) Deficit articulus in *B.* 2. Reliquae habent. *l.* 6. Θέλοις) θέλεις *Fl.* Sed — οἱς *H. I. P. S.* *l.* 13. Μόνος ἐξ) μόνος αὐτός ἐξ *B.* *l.* 14. ΡΑΔ.) EPM. edd. m. *Pag.* 212. *l.* 4. Ουτοσί) Sic *I. P. H. S. Fl.* *l.* 5. Κατὰ) Sic quoque eadem. *l.* 6. *col.* 1. Ἀναπεμπαζ.) Vox illa prior omissa erat in edit.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. *l.* 9. Ἐυογένητο) Heinl. ἐγένετο. *Pag.* 214. *l.* 1. Ἡὐφραίνοντο) εὐφραίν. male. *Fl. H. P. S. & M.* εὐφραίνοντο peius *F.* *l.* 3. Διεξηληλυθότες) Sic *W. & V.* recte. Ἐξεληλυθότες edd. omnes. *l.* 5. Αὐτῶν) Sic *M. P. & V.* Defuit autem in omnibus editt. *ead.* Αὐτῶν) Ex *M. P. & V.* in editt. omissum erat. *l.* 6. Πρὸς τοῖς) Sic *I. Fl. B.* 2. *H. & M.* *l.* 8. Ἰστῶν) ἰστοῦ *W. & V.*

Edd. vero omnes *ιστῶν* servant. *l. 16. Εὐμενία*) Sic M. S. A. *εὐμενία* edd. *l. 17. col. 2. Αὐτῶν*) αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *Reitz. l. 19. col. 1. Ἐχρῶντο*) ἐκεχρῆντο editum erat, sed correxit Solanus. *Pag. 215. l. 1. Τὴν παραυτίκα χρ.)* χρῆσαν τὴν παραυτίκα W. V. *l. 4. Τὰς*) Omisissus articulus in edd. & S. Sed habent M. V. *l. Fl. l. 15. Ἐπιλανθ.)* ὄντες ἐπιλανθάνεσθε, male Th. Mag. *l. 16. Τιν')* ἐστὶν addit V. notante ad h. l. Solano, sed non satis commonstrante, inter quae verba inferi id velit; nam alienum est hoc loco. *ead. Τῶν λόγων*) τοῦ λόγου M. V. *Pag. 216. l. 1. "A)* Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *l. 6. Μισθοφορὰν*) Sic Fl. *l. P. H. S. F. A. 1. ead. Οἷς)* οὗς margo *A. 1 W. l. 7. Μετὰ τοῦ*) μετὰ τὸ male W. & Fl. *l. 12. ἐστὶν*) Habent hoc verb. edd. omnes. *l. 16. Εἰσαῦθις*) Deest in Fl. Agnoscunt edd. Item M. P. quae *εἰς αὐθις* disiunctim habent, cum *l. & A. 1. Pag. 217. l. 5. Ἐξελλομένου)* ἐσελλομ. Gron. Sed vulgatam servant edd. & M. *l. 6. Οὐδὲν)* οὐδὲ W. *l. 9. Ἀπάντων)* ἅπαντα Pell. *l. 14. Ἀκμάς)* αἰχμὰς Br. Sed vulgatam servant edd. & M. *Pag. 218. l. 2. Σαυτὸν)* σεαυτὸν W. *l. 4. Λάρος)* Λάβραξ margo *A. 1 W. l. 8. Γραμματιστῶν)* γραμματικῶν alios legere notat Solanus. Non autem addit quos. Edd. enim *γραμματιστῶν* constanter servant cum Cod. M. *l. 9. Παιδεία)* παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt FL *l. P. H. l. 10. Δέ)* Sic edd. & M. & V. *ead. Ἐπίπαν ὄντων)* ἐπιπαρόντων Mf. B. Sed vulgatam exhibent edd. & M. *l. 12. Τοῖς)* τῆς vitiose *l. l. 13. Ἄλλοις)* Forsan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *Solan. At ἄλλοις* habet etiam M. H. Fl. P. &c. *Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιον)* ἐπιτιμῶν τις A. P. *ἐπίτιμον τὶ* edd. item M. & V. Sed marg. *A. 1 W. ἐπιτίμιον* recte. *l. 6. Ἀξίον)* ἀξίων W. P. *ἀξίον* L. Vulgatam tuerunt H. Fl. P. S. *ead. Συνοουσιῶν)* ξυνοουσιῶν W. Misere Fl. ὅ. μου σιῶν. *l. 8. Μισθοδοτῶν)* Sic W. L. V. & marg. *A. 1 IV. Μισθωτῶν* P. H. Fl. S. *l. 11. Ἀποκλ. αὐτοὺς)* αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς. *l. 16. Οἰκίας)* οἰκείας W. male. *Pag. 220. l. 4. Ποῖσαι)* ποιεῖσαι *l. l. 6. Προξετάσας)* Sic M. & V. recte. Edd. omnes male *παρξετάσας. l. 8. Ἐβελουλείας)* Sic edd. & M. Sed manus recentior fecerat *ἐβελουλείας*, male. *l. 10. Ἰκανὸν)* καινὸν P. A. & margo *A. 1 W. Cum* vulgata faciunt edd. omn. & M. *l. 16. Οὐτ' ἔτι εἰπεῖν)* Haec omnia usque ad *δέδεται* deerant in omnibus omnino edd. & M. Sola vero *Iunt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt. *Pag. 221. l. 12. Ἐνδεῶς)* ἐνδεῆς L. *l. 16. col. 2. "A)* Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in ed.

Cler. Sed nulla est in C. lacuna, & à tantum legitur. In M. idem observare est. *Solan. ead. Σώζειν*) σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed *σώζειν* C. habet. *Solan. l. 18. col. 1. Νοσούντων*) νοούντων legebatur in edit. Sed bene correxit Solanus. *Pag. 222. l. 2. Ἐδεῖ*) Sic *I. P. Fl. H. S. ei δεῖ* M. man. rec. Item *P. L. male. ead. Πετρῶν*) πετρίων omnes edd. male. *Solan. l. 10. Μισθοφορῶν*) Nihil variant edd. & Mss. *l. 11. Ei)* Deest in W. & Fl. Habent reliquae. *ead. Περιγίγνεται &c.)* Vid. notas. *l. 17. Ἐπίπαν*) ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *Solan. Pag. 223. l. 1. Καὶ*) Deest in S. Adest in reliquis, in M. & V. *ead. Ὑγείας*) ὑγείας *I. M. V.* Prius vero reliquae edd. servant. *l. 6. Οὐδ'*) Sic *I. P. H. Fl. & M.* Sed οὐχ' Coll. *l. 8. Ἠκιστα*) ἡδονὴ margo *A. 1 W. l. 11. Εὐδαιμονίῳ.*) εὐδαιμονίῳ. edd. Prius vero habet Mf. Var. 1. Vid. notas. *Pag. 224. l. 1. Ἐρτεχνοὶ*) ἄτεκνοι *V. l. 11. Πολυτελῶς*) πολυτελῶν edd. *l. 12. Ἄμφω*) ἄφω *I. S. H. male.* Sed ἄμφω *Fl. P. Item W. L. P. Pag. 225. l. 4. Αὐτοῖς*) αὐτῆς male *L. l. 5. Μόνον*) μόνην *Gr. l. 14. Πρὸς*) περὶ margo *A. 1 W. ead. Τὸ πρὸς ἐκεῖνο*) τῷ ἡδὲ ἐκεῖνο *W. V.* Cum vulgare vero faciunt *Fl. I. P. H. S. Pag. 226. l. 1. Δεδέσθαι*) Sic *P. H. S. F.* Item *P. M. & V. Δεδέσθαι* vero *Fl. & I. ἀποδέσθαι* margo *A. 1 W.* omisso ποτέ. *Pag. 227. l. 1. Δέ*) δὲ *I. H. S. Fl. δὲ P. W. l. 6. Δέ*) καὶ male *S. sola. ead. Θυραυλ.)* Vid. Schol. apud Bourd. *l. 9. Συρίζοντι*) Ita constanter legitur. fors tamen *συριάζοντι. Solan. ead. Ὀνομακλήτορι*) Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in edd. male. *l. 10. Τελούντα*) τελούντι *L. male.* Vulgatam exhibent *Fl. I. H. P. Pag. 228. l. 3. Προκαλέσας εἰρηταί τι*) Sic edd. &c. *προσκαλέσεται τι W. l. 4. Δὴ τότε*) Deest in S. *l. 13. Ἰαύσης*) ἰαύης *W. Pag. 229. l. 12. Ἀκούοι*) Sic *M. & V.* Edd. omnes ἀκούει deterius. *Pag. 230. l. 9. Μόνως*) μόλις margo *A. 1 W. l. 10. Τῆς εὐχῆς μειζόνως*) ἐκ τύχης μείζονος *I. P. S. H. &c.* Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. *εὐτυχεῖς μείζονως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ— L. εὐτυχεῖς μείζονως* adscriptum erat ad marg. *A. 1 W. l. 13. Οὐτὸ*) Sic *W. & V.* οὐ δὲ discretim *I. H. Fl. οὐδὲ coniunctim P. S. & F. Pag. 232. l. 8. Δοκῆς*) Sic *M. & emend. Vorst. δοναῖς* edd. omnes. *l. 9. Ἀκκισάμενος*) ἀκοισάμενος male *B. 2.* Recte ἀκκισάμ. reliquae & *M. l. 10. Ἐπειπὼν*) Sic edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed *ὑπειπὼν M. l. 12. Ὡς*) Ex *M.* In edd. aberat. *l. 13. Μὴ*) εἰ μὴ *P. Pag. 233. l. 5. Οἰκετεία*) οἰκετία *W. l. 9. Εἰ πολλάκις*) ἢ εἰς παλλακὰς *Th. Marcil.* Sed vulgatum servat *M. & edd. omnes. ead. Ἐκ πε-*

ριωπῆς) Deest in P. l. 13. τὸ καινὸν) καὶ τὸ καινὸν edd. I. P. S. &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. ead. Καὶ τὸ χειρ.) Sic I. in reliqq. deest καὶ ante τὸ χειρομ. ead. Τιθέμενον) τιθέμενοι I. & Fl. m. Deesse autem in H. notaverat Solanus. falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta I. quae — οὐ habet cum Fl. l. 15. Ποιεῖν) ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. Pag. 234. l. 3. Ζηλοῦν) δηλοῦν W. male. l. 9. Εἰσέρχεται) ὑπαισέρχεται margo A. i W. l. 15. Φθέγγεσθαι) ἐπιφθεγγ. M. Pag. 235. l. 3. Τινὰ) Sic M. recte. Edd. omnes τίς. l. 5. Ἀπειρίας) ἀπειρίας male Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. l. 10. Περὶ σοῦ λ. ε. α.) ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. l. 11. Ἡμῖν) ἡμῶν M. ead. Ἐλείπετο) ἐλίπετο M. l. 12. Ἐσσηλυθῶτων) Constans scriptura. Pag. 236. l. 2. Κατέφαγεν) κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. edd. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ edd. omnes. Sola margo A. i W. omittit ὑπὲρ. l. 10. Ἀναπλασθῆ) Const. ἀνεπλασθῆ male. Sic notavit Solanus. Credo indicare volens ἀναπλασθῆ constantem esse lectionem. At margo A. i W. recte habet ἀναπλῆσθῆ. l. 12. Περὶ σοῦ πολλὰ) πολλὰ περὶ σοῦ W. Pag. 237. l. 2. Γίγνομένων) Sic Fl. P. H. S. Γινόμενων I. & M. l. 12. Ἐσθιομένω) ἐσθιομένων W. & Fl. & margo A. i W. Vulgatam habent I. P. H. & P. ead. Ὁξυρυγμία) ἑξορυγμία male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant edd. omnes, excepta P. l. 14. Ὑμᾶς) ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae edd. l. 16. Δύο ἢ τριῶν) ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus edd. nec opus est inferi. Pag. 238. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic P. S. & Fl. item W. & L. & margo A. i W. Edd. ceterae male ἑαυτοῦ. I. peius ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. l. 7. Ἐπίσης) Ita edd. omnes, demta I. quae ἀπίσης, & Mf. M. in quo ἐπ' ἴσης. l. 14. Ἐτησίσις) διετησίσις M. Pag. 239. l. 1. Πολλά) πολλάκις marg. A. i W. l. 3. Ἐπιβάλλοις) ἐπιβάλλοις W. l. 8. Συνίης) συνείης M. male. l. 9. Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.) Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμωσ τὰς ὑποσχέσεις. Coll. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. l. 11. Εἰδὼς) εἰδὼς male S. & A. Ceterae recte, ut exhibuimus. l. 12. Ἐδῖν) ἐδῖνεν omnes edd. & M. male. l. 16. Γίγνοιτ') γίνοιτ' M. Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes edd. ὁμογέραντις coniunctim I. & M. l. 10. Εἶδον) εἰδὼς L. male. ead. Εἰ καὶ) εἰ deletum est in A. i W. & ante δεοῖς repositum. l. 11. Συνεῖναι) τοῦ συνεῖναι margo A. i W.

l. 14. τῆς τοιαύτης) Sic *I. Ald. S. Fl. H. & M.* ἐκ τοιαύτης *P. Fr. B. 2. Εὐ τοιαυτ. Marc. & Graev. male. l. 15. ἄσπτος εἶ)* ἀσπτός εἶ Vorst. *Pag. 241. l. 13. Μανδραβ.)* Μανδροβούλου *M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo A. 1 IV. l. 15. Ἡρέμα οὖν)* Ἡρ. οὖν καὶ κατ' ὀλίγον *W. P.* Deerant haec tria verba in omnibus edd. *l. 16. col. 2. Ἔτει)* ἔτη editum erat, quod recte correxit Solan. *l. 18. col. 1. Μανδράβουλος)* Μανδροβούλος bis in *C.* legitur, uti ex *V.* primo quoque editum erat, sed merito correxit Solanus. *Pag. 242. l. 2. Ἄλλ')* Constans lectio. *l. 14. Ἀπεμπολήσας)* Constans edd. lectio, cui consentit *M. l. 17. Εἰ καὶ) καὶν L. Pag. 243. l. 7. Ὑπτιούσα)* ὑπτιούσα *M. male. l. 8. Πονήρως)* πονηρῶς *Ex. Fl.* Sed in vulgata conspirant ceterae. *l. 10. Ζωπυρίανος)* Ζοπυρ. male *Fl.* reliquae recte Ζωπ. & *M. l. 13. Ζωπυρίωνι)* Ζωπυρίνω male *I. sola. l. 14. Ἄλλοις)* Sic *W.* recte. Edd. αὐτοῖς, male. ead. Καὶ) Deest in *I. l. 15. Διδόμενον)* γιγνόμενον *W.* prius vero habent edd. omnes excepta *Fl.* quae διδόμενον expressit. *Pag. 244. l. 1. Τὸν δεσπότην)* Sic *I. P. H. S. M. & P.* δεσπότη male *Fl. l. 5. Συλλαβόμενος)* λαβόμενος *M. l. 17. Ῥωμαϊκῶν)* Ῥωμαϊκῶ *W. Ἀστικῶν L. Ἀστεικῶ P. A.* Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. *Pag. 245. l. 6. Χθιζόν)* χθυζόν *I. male. ead. Πηλὸν ἔχων)* ἔχων πηλὸν *M. l. 7. Ἐπὶ) ἐν Th. Marc. l. 11. Ὀψων)* ὄψου *M. l. 14. Λιχνείας)* Sic recte sola *S. & margo A. 1 IV.* Ceterae λιχνίας. Recte ergo coniecit Solanus. *Pag. 247. l. 5. Προϊούσι)* προσιούσι *P.* Sed in vulg. conspirant edd. omnes. *l. 12. Ἐνίστε)* ἐνί δέ vitiose *M. l. 13. Τύχοι)* τύχη *W. l. 14. Ἀμελής ἐστι)* Nihil hic variare edd. notavit Solanus. quare, nescio. *Pag. 248. l. 4. Καθίζης)* καθίσης *L. Καθίζεις edd. καθίζης W.* recte. ead. Ἀναγινώσκεις) ἀναγινώσκεις *M.* Sed prius servant edd. *l. 5. Ἀσιτόν τε)* ἄσιτόν σε *L. l. 9. Παρούσιν)* παριούσιν *margo A. 1 IV. l. 12. Ἀφίκοιτο)* ἐφίκοιτο *M. & Fl. l. 15. Παραφόμενος)* Sic *I. & P. Παραφόμενος* reliquae edd. & *M. Παρειφόμενος B. 2. Pag. 249. l. 4. Πλουσίω)* πλησίον *M. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι)* ἐπιλίποι *W. l. 7. Ἐπιπαρόντος)* Sic Gron. recte voluit. nam *P. & W.* consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disiunctim. Παρόντος *margo A. 1 IV. l. 12. Τὸ γὰρ τῷ)* γὰρ τῷ *P. male. l. 15. Ὀπρόσσην)* ὀπρόσοι *W. male. Pag. 250. l. 2. Πίνειν)* Sic *M. & edd. optimae omnes & Palm. Πίνων tamen B. 2 & 3. l. 7. Ὅταν σε)* ὅτάν σε edd. & *M. l. 10. Γραμματιδία)* γραμματεῖδια *W.* Sed mutatum est. *l. 12. Καταδεδυκῶς)* καταδεδοικῶς *W. l. 14. Ἐπιφεκάσασαν)* ἐπισκευάσασαν *P. L. & margo A. 1 IV.* Nihil a vulgata abeunt *H. P. I. Fl. l. 15. Δοκείς)* *Fl.* at reliquae &

M. δοχῆς. Pag. 251. l. 1. 'Ορᾶς) Constans lectio edd. & M. *ead.* Οἱ) οὖν male L. l. 6. Γούν) οὖν W. l. 11. 'Επίνεσας) ἐπίνεις M. l. 13. Διψῶντα) Constans lectio. διψῶτος marg. A. 1 W. Pag. 252. l. 9. Πόρρω) ἔξω Ex. Fl. Vulgatae nostrae assentitur P. & edd. ἔχω margo A. 1 W. l. 15. 'Επει) ἔπειτα Pell. l. 18. col. 2. Πέρα) παρὰ editum erat, sed mutavit Solanus. Pag. 253. l. 1. Διαπείρας) Διαπείραι ἀν Marcil. & Pell. Διαπείρας edd. omnes. Διαπήρας W. *ead.* Γνάθο:) γνάθον ἔτρωσεν margo A. 1 W. l. 6. Ἐλευτέρους) ἐλευθερίους W. & P. l. 7. Ἐμαυτὸν) Sic recte P. Fl. & W. & margo A. 1 W. Ἐαυτὸν male l. H. B. 2. Fr. S. l. 8. Μισθὸς οὗτος) οὗτος μισθός W. l. 15. Ὡς δὲ) ὥστε L. *ead.* Ἀχάριστος) Sic omnes edd. & M. Ἀχαρίς margo A. 1 W. Pag. 254. l. 1. Ἐνοχλῶ) ἐν ὄχλῳ M. l. 2. Αὐτοῦ) Sic M. Edd. male αὐτοῦ. *ead.* Θέλω) θέλη edd. l. 4. Ἀρμόσωμαι) Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσομαι. l. 9. Τίνα) Sic P. S. & Pell. Τινὰ edd. reliquae. l. 12. Καὶ περὶν.) κἄν περ. M. Pag. 255. l. 1. Ὑπορύπτουσιν) Sic octo edd. antiquiores; sola tamen l. ὑπορύπτουσιν. l. 7. Που) ποῖ marg. A. 1 W. l. 8. Δέει) δέη W. l. 13. Οὗτος) οὗτος l. male. Pag. 256. l. 3. Συγκαθίζεσθαι) συγκαθίζεσθαι M. l. 8. Σκυθρωπῶ) σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte edd. & M. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) Sic l. & Codd. W. P. L. Edd. vero P. B. 2. H. Fl. & S. παρακαθίζεσθαι. l. 15. Συγκαθίζεσθαι) Sic l. P. H. S. Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. l. 17. Ἀνδίας) ἀνδείας M. *ead.* Τερετίζοντος) Sic W. Τερετίζοντος male edd. omnes. Pag. 257. l. 5. Δεήσωμαι) Sic edd. & M. Δήσωμαι B. 2. l. 8. Μυρρήνη) Litera M quadrata recte B. 2. & P. μυρρ. litera minore l. H. S. Pag. 258. l. 7. Ὁ κίναιδος) ὁ γιν. M. l. 13. Τοῦ Θεσμ.) τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam servant edd. omnes. l. 16. Καρχάρων) Sic omnes edd. καρχάρων Palm. litera minore. *ead.* Τῷ δείπνῳ) τὸν δείπνον L. Pag. 259. l. 3. Ἀμφορέα) ἀμφορέας W. l. 7. Καὶ κολακεύοντα) καὶ deest in S. Adest in reliquis & in W. l. 11. Ἐὰν) ἀν M. l. 14. Τῷ) τοῦτο margo A. 1 W. Pag. 260. l. 4. Καλλωπ.) Sic recte edd. P. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. & S. l. sola male καλλοπ. l. 9. Κοσμούμεναι) Sic recte edd. omnes. Κοιμούμεναι male Mf. W. & B. l. 10. Περιπλεκόμεναι) παραπλεκόμεναι M. l. 13. Γραμματίον) γραμματεῖον W. Pag. 261. l. 3. Ἐπισκεπτομένου) Sic L. & G. Ἐπισκηπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου edd. omnes. l. 10. Ἡ) Sic recte P. & L. καὶ edd. l. 13. Ἄλλος—τῶπος) ἄλλον τῶπον margo A. 1 W. l. 14. Σύμβουλος) ξύμβολος male S. Ceterae recte ut edidimus. l. 15. Ἡδὴ) ὁ ἦδὴ Ex. Fl. l. 17. col. 2. Κόσσιφον) Lege κόσσυφον. Solan. Pag. 262. l. 1. Ἀδωρα)

Sic recte Coll. & Gron. Edd. omnes male ἄωρα. *l.* 10. Ἀπορί-
 ρί-*ψι*) ἀπορί-*ψι* margo *A. i W.* *l.* 13. Πότε) Coniecit Ienf.
 Confirmat Mf. *L.* Τότε edd. omnes, male. *l.* 14. Διαφθείρεις)
 Sic *W.* recte, ait Solanus. Διαφθείρας edd. male. Διέφθειρας cor-
 rectum in Ald. *ead.* Ἄλλο τι) ἄλλο τι edd. *ead.* Ἐπικληθεῖς)
 ἐπεκληθεῖς margo *A. i W.* *Pag.* 263. *l.* 12. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *S.*
 male. At prius recte reliquae & *W.* *l.* 14. Ἡμῶν) ὑμῶν male
S. Vulgatam nostram exhibent *I. P. Fl. &c. & W.* *l.* 15. Οἱ)
 Deest in *W.* *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπαγωγὰς) Sic *I. Fl. Ald. Fr. A.*
 & *W.* Ἀπαγωγὰς *B. 2. H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo. *l.* 3. Εὐ-
 καταφρονήτους) εὐκαταφρονήτως *P.* *l.* 13. Ἐπωπτ.) ἐποπτ. *I.*
 Ceterae recte ἐπωπτ. item *M.* *l.* 15. Πορφυρὰ) Constans le-
 ctio. *Pag.* 265. *l.* 2. Ὀπυῖων) *W.* Ὀπυων edd. *l.* 6. Εὐανθῆς) εὐ-
 αυθῆς male *S.* Εὐαῖθῆς peius *A.* *l.* 11. Σοὶ βίου) βίου σοι *W.* σοὶ
L. σοῦ edd. *ead.* Αὐτήν) ταύτην *W.* *l.* 12. Παριτητέον) προσιτη-
 τέον margo *A. i W.* Προσιτέον *A. & P.* παραιτέον *M.* Sed emen-
 datum est postea. In vulgata consentiunt edd. *l.* 13. Ἀετίωνος)
 Deest in *W.* *l.* 16. Δε) δι' editum erat, sed recte correxerat
 Solanus. *Pag.* 266. *l.* 1. Δὴ) Hanc voculam adesse in *S. M. H.*
Fl. notat Solanus; quare, nescio. Nam adest etiam in reliq.
 edd. *l.* 7. Ὅλος) ὅλως *P. L. A.* Sed prius illud edd. constanter
 servant. *l.* 13. Προηγείσθω) Sic edd. & *M.* Προηγῆσθω *B. 2.*
l. 16. Ἐγχειρισάτω) Sic recte *M.* Edd. ἐγχειρισάσθω. *l.* 17.
 Τετραμμένον τὴν χροᾶν) τετριμμένον τὴν χροῶτα Mf. *Gr. G.* *ead.*
 Ἡ Τέτρις) Deerat articulus in *I.* aderat in ceteris & in *M. & S.*
Pag. 267. *l.* 2. Ἀποπτάσθω) ἀποπτέσθω *W. & Fl.* Vulgatam
 retinent *H. & reliquae. l.* 4. Λαληθείας) Ita ex *M. & S.* rescri-
 psi. Nam λαληθείας ceterae edd. omnes male. *l.* 5. Ἐτέρα) ἐταί-
 ρα male *I.* sola. Ceterae omnes recte ἐτέρα cum Mf. *M.* *l.* 11.
 Ἐλείνη τὴν) ἐλείνης τῆς *B.* Nihil a vulgata abeunt reliq. & *M.*

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. *l.* 4. Ἡ) Sic dedi ex *W.* Edd. omnes male ἦν. *Fl.*
 plane omisit. *l.* 5. Ἀγλαστὶ) ἀγλασθὶ *P.* Ἀγλασθὶ peius
H. B. 2. A. i. Fl. Sed ἀγλαστὶ recte *L.* margo *A. i W. B. i.*
 & *I. l.* 8. Ἀνεγνωσμένοις) Constans Codd. & edd. lectio. *ead.*
 Κακὸς ἐγὼ) Sic dedi ex *L. W. P. & I.* & marg. *A. i W.* Κακὸς
 ἐγὼ *P. Ald. F. Fl. B. 2. H.* Κακὸς ἔχω *S. &c. l.* 12. Φασὶ) Ex
P. Φησὶ edd. & *M.* *l.* 13. Ἐνῆκε) ἐνέσεικε *W. & Fl.* Vulgatam
 servant reliquae & *P.* Ἐνέσεικε *L.* *l.* 15. col. 2. Πρώτων) Pro
 πρώτων *C.* habet πρώην. *Solan. Pag.* 269. *l.* 5. Φέρεσθαι) σύρε-

εσαι W. L. Vulgatam servant edd. L. 7. Κουράλια) Vid. nott. l. 8. Βίου) Deest in W. male. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) ἀνω τοὺς ποταμούς L. l. 10. Παλινοδεῖν) Sic recte edd. & W. Παλινοδεῖν male Coll. l. 14. Ἐαυτὸν) σαυτὸν L. l. 17. Παλινοδεῖν) Data opera scripturam codicis expressimus. Solan. Quid enim peccatum sit, manifestum est. Reitz. Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. & margo A. 1 W. melius quam vulgatum ὑπεδύεσθαι, quod in omnibus edd. erat. l. 2. Ὑποκρίνωμαι) Const. & Vo. Δύωμαι notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire edd. & M. ead. Ἐχοι) Sic dedi ex W. & L. Ἐχῃ edd. l. 5. Καὶ καίόμενον εἰ δέοι) Desunt haec in W. l. 9. Ὡς deest in W. l. 16. Τὸ) Deest in W. l. 19. col. 1. Καλοῦσιν) καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. Solanus. Pag. 271. l. 3. Ταῦτ') ταῦτα W. ead. Μακρὰ) μακρὰν P. l. 6. Ἀκούσῃται) ἀκούσεται W. & Fl. non male, sed & vulgata, quam ceterae edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσῃται cum iota subscripto, quo nihil opus. l. 7. Σου) Sic L. recte; σοι edd. l. 10. Τῷ) τῷ vel τὸ L. dubie. Pag. 272. l. 5. Σαλαθῶ) In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλεύκω. Sed vulgatam servant edd. l. 8. Περὶ) παρὰ I. Fl. & L. περὶ rel. Ald. & M. ead. Ἐκείνον) ἐκείνον εἶναι W. l. 12. Ἐνδιδόντων) Sic M. & edd. ead. Φυγεῖν) φυγῇ W. Pag. 273 l. 7. Καινὴν) L. & Anon. Κεῖνῃ edd. omnes & M. exc. I. quae καὶ νῦν. l. 10. Ἀπορήσουσι) ἀπορήσουσιν male I. Pag. 274. l. 6. Καὶ τοῖς) ἐν τοῖς P. & marg. A. 1. non male. ead. Συγγεῖμενον) συγκινουμενον B. l. 15. Εἰκότος) εἰκότος I. & Fl. male. Reliquae recte cum M. l. 19. col. 1. Ἐν-μελος) Sic & C. Solan. Pag. 275. l. 2. Παρὰ πόδας) Sic W. I. Fl. H. P. Πόδα S. l. 16. col. 2. Πάνυ) πανοῦ legebatur in edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. Reitz. ibid. l. 21. Μακροπύστους) In C. marg. μακροπύστας. Sed M. vulgatam tuetur. Solan. ibid. l. 22. Διασύρουσα) Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit Solanus. Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττων) Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν edd. l. 9. Ἐθελοκακήσαντα) ἐθελοκακήσαντι P. l. 17. Ἀφθόνῳ) Male ἀφθόνως editum erat. Pag. 277. l. 7. Τὸ) τῷ male Fl. l. 14. Μὴ πρὸς &c.) Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. l. 16. Γε) Abest haec particula a Fl. adest in aliis, item in M. & P. Pag. 278. l. 3. Μὴδ' ἐν &c.) μὴδ' ἐν ὕγιαι τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P. H. I. Fl. l. 12. Κρείσσων τῶν ἐμῶν) κρείσσων δὲ πείνα Bourd. At nil mutant edd. nec M. l. 16. col. 1. Ἥθους) ἡθός ante typis descriptum legebatur, sed mutavit Solan. Qui no-

vem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κα-
τασκευαστ . . . editum erat κατασκευ . . . pro ᾧ, οὖν, pro ᾧν,
ὡς &c. quae mox vide. *Reitz. ibid. l. 18.* Ἀπηνῶς) ἀπημελημε-
νῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit Solan. *ibid. l. 21.*
Ἀποφανοῦσι καὶ κῶνσπα) Haec in vulgato deficientia ex eo-
dem fonte se restituisse testatur Solanus. *ibid. l. 22.* Ἀετὸν) Pro
eo monstrosè legebatur αὐτούς. Ex Coll. restituit Solan. *ibid.*
col. 2. Ἀγείρας) ἀγείρας edit. Ἀείρας Coll. Sed Hom. Il. Γ, 47,
ἀγείρας habet. Solan. *Pag. 279. l. 7.* Κυλλάραβιν) Edd. omnes
habebant κοίλην Ἀραβιν. Sed Σκύλλαν ῥαβιεῖν ἢ Σκυλλα-
ρίαν L. Σκυλλαραβείν W. σκυλλαραβίαν Mf. Gr. Κυλλάραβιν
legit Solanus, vide notas. *l. 8.* Ὑπὸ W. *l. 14. col. 2.* Ἐ-
κείνη) Ita correxit Solanus; nam vitiose ἐκείνος editum fuerat.
Item pro ὀνομάσθη male legebatur ὀνομάσθησαν. *Pag. 280.*
l. 1. Διελθὼν) Ita edd. optimae omnes, forsan διελὼν. Perit in
W. putri hoc in loco membrana. Solan. *l. 3.* Πράγμα) Sic
edd. S. & A. Item Mf. L. & margo A. i W. Sed γράμμα *l. P.*
Fl. A. 1. & reliqq. item W. *l. 5.* Ἀνεμῶν ῥόδον) Sic edd. *l. P.*
H. Fl. F. S. &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμῶν, cui posteriori Codi-
ci iota est subscriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo
A. i W. *l. 7.* Παμπόλλην) Sic recte L. margo A. i W. *B. 2. P.*
S. Παμπόλω male *l. Fl. F. H. A. 1. l. 10.* Προσίοντες) εἰσι W.
Vulgatam tuentur reliqq. & edd. omnes. *l. 12.* Διαβάλλοιτο)
διαβάλλοιτο W. Nihil a vulgata abeunt *Fl. H. &c. l. 17.*
col. 2. Ἀναιρήσῃ) Sic ex C. pro vulgato ἐναιρήσῃ restituit Sola-
nus. *Pag. 282. l. 8.* Ἀλλ') ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11, v.
ὕπδ, notamus. *l. 11. col. 1.* Εἰρήνῃ) εἰρήκει male C. *Pag. 283.*
l. 9. Νεῶ) νεώι M. *l. 13.* Σοροῦ) Sic bene P. S. Fl. Σοροῦ male
l. A. 1. H. B. 2. Pag. 284. l. 5. Ἐχει) ἔχη W. Edd. in ἔχει
consentiunt.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 6. Παρὰ) πρὸς Th. Mag. v. χαίρω. Edd. consen-
tunt in παρά. *l. 8.* Χρυσοῦς) χρήσιος (leg. χρυστός) L. Sic
Solanus notavit, nempe Cod. L. voluisse χρυστός dare. Sed
χρυσοῦς etiam Th. Mag. *l. 11.* Ἰδίων) Sic A. i. Fl. S. Fr. H.
&, ni fallor *l. vid. nott.* Ἰδίων P. B. 2. *Pag. 287. l. 15.* Μὴ)
Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta A. quae recte quoque μὴ
servavit. *Pag. 288. l. 5.* Ἐρήντορευσ) ἐρητόρευσ Fl. *l. 7.* Ὑμμιν)
ὕμιν edd. *l. 15.* Μακρὰν) μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl.

H. P. S. Pag. 289. l. 1. Φιλιππίδης) Φειδιππίδης Palm. Nihil a vulgata abeunt edd. antiqq. l. 14. Ἀποδοκιμάζειν) Vid. nott. Th. Marcil. Pag. 290. l. 6. Ὀκέλλω) Sic L. P. Cod. Fl. ed. Fl. Reliqq. edd. vulgo Οἰκέλλω. In Cod. L. tamen Ὀκέλλω uno λ scribitur. l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν) Haec verba, in edd. omīssa, comparent in Codd. Regg. 2954 & 3014. l. 8. Εὖ πράττειν) εὐπράττειν una voce marg. A. 1 W. Pag. 291. l. 2. * Ὀλος) Ita ingens asteriscus in *Iunt.* typis expressius suspect. lect. indicat. ead. Εἶναι) ... ναι Fl. vacuo spatio ante ναι. At marg. A. 1 W. τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inserit ante εἶναι. ead. Τὸ εὐ πρ.) τῷ εὐ πρ. Coll. l. 3. Τὸ χαίρ.) τῷ χαίρειν Coll. & marg. A. 1. ead. Καὶ) Forte δὲ Solan. ead. Ὑγαινεῖν) ὑγαίνειν εἶναι marg. A. 1 W. l. 5. * Η) ἡ Brod. & Marcil. ead. Ἀποτελεῖν) ἀποτελεῖ, ἥδη Marcil. l. 14. col. 1. Πυθαγορείων) Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. Solan. *ibid.* l. 17. Deerat in impresso figura, quam oculis subiicimus. Solan. Pag. 292. l. 2. Σαφῶς) Sic dedimusex L. Σοφῶς edd. l. 15. col. 1. Αὐτοτελές) αὐτοτέλει Exc. G. & C. l. 18. col. 2. Περὶ μίαν) Exc. G. Παρὰ μίαν π. κ. τιθέντα. Solan. *ibid.* l. 19. Μυστήνας) Ita προμυρίνας, quod in vulgato erat, dedit Solan. Pag. 293. l. 1. Ὑγίεια) Vulgo ὑγεία. vid. nott. l. 2. Ναίσοιμι) Sic Vorst. & Athen. Assentiuntur P. & L. Νέοιμι edd. ead. Λεῖπ.) λοιπόμενον Athen. l. 12. Ἰσθῶ) Ἰσθῶ C. Fl. Ἰσθῶ edd. Fl. male. l. 13. Καρδιανός) Σαρδιανός edd. omnes, male. Pag. 294. l. 14. Δέ) Omīssa haec particula in *I.* comparet in Fl. P. H. B. 2. S. & M. Pag. 295. l. 6. Ἔστ' ἂν) Lege ἔστι, ἂν. Solan. ead. Τὸ τοῦ M. l. 7. Μόνον ἀπῇ) ἀπείναι φησὶ τις W. l. 8. Τάχα ἂν εἴποι τις) Quatuor haec verba absunt a W. l. 11. Περὶ τῇ κ.) παρὰ τῇ κ. male P. & L. Pag. 296. l. 1. Δεῖσθε) Sic P. Δεῖσθαι vulgo edd. l. 7. * ὁ αἰὶ καὶ παρὰ βασιλέως) Tria priora verba defunt in P. particula καὶ etiam abest in W. ead. λαμβάνετο) λαμβάνεται W. Sed s subscriptum est. l. 9. Μάλα) μαλ' W. Pag. 297. l. 4. Ἐπιπνοία) Sic W. Ἐπινοία vulgo edd. l. 6. Μακρῶ βίῳ) μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt *H. Fl.* l. 11. Λογισμὸν) λογισμῶν W. Sed supra scriptum erat ο. l. 15. Παραφέρωσι) ἀναφέρωσι W. Pag. 298. l. 2. Ἔστι) ἐστὶν W. l. 3. Τοιοῦτον) Sic edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasā deinceps est litera ν. ead. Σφάλουσθαι) σφάλουσθαι Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. l. 6. Ἀπολύσας — ἀνθρώπον) Septem haec verba sic legi in Fl. *H. Coll.* & M. notavit Solan. Nescio quare; nam *I. A. 1. P.* & S. quoque sic legunt, & sana sunt omnia. l. 14. Οὔτω) οὕτως Fl. & M.

ANNOTATIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 1. NEKYOMANTIA) De hoc opusculo addubito. Certe si genuinum sit, a iuniore Luciano scriptum esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum iam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum est, *publicanos inter eos recenferi audies, audies igne torreri quosdam; reges stipem colligentes*, aut vilissima quaeque praestantes ministeria; & alia scurrae faceto & eleganti Luciano non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui Lucianum legerat. Scripserat Menippus inter alia *Nekylar* Diogen. Laërt. p. 162 D. Vide, an hanc malis Menippi, quam Luciani opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen, fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid. Tacit. Ann. II, 27. SOLAN.

ead. l. 4. Ω χαῖρε &c.) Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλέους δράματι. G. Euripides in Herc. Fur. v. 523, Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. BROD. Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipse ait sine huius paginae. Iambi ex Euripid. Hecuba. BOURD.

ead. l. 5. Ἐς φάος) *Ad lucem, ad superos.* BROD.

ead. l. 6. Ὁ κύων) Cynicus. BROD.

ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὄλους) Philonidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μένουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὄλους. Vertit Thomas Morus: *Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmuriensis: *Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλέπειν Μενίππους ὄλους, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μένουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὄλος. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est. Μένιππος ὄλος est idiotismus

Atticus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis & Herculis : οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν ; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλῆα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν· An non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est. GRAEV. Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λεῖψαν ὅλας κολοκύνθας, totas cucurbitas lippire; estque hallucinari in toto Menippo. Opponitur eiusmodi hallucinatio visus in re magna & crassa errori in re parva, qui facile potest irrepere in iudicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Horat. I Sat. III, 25, cum recte monuisset ibi pro *pervideas* legendum esse *praevidetas*, addit: *Prævidere est prætervidere*, παρρηῶν, ut παραβλεπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν cum mala tua *praevidetas*, id est, in videndis iis caecus. Ergo nihil Heinso fuit in vulgata lectione duri: mihi secus videtur, qui optimo Graevio lubens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una *praevidendi*, *prætervidendi*, quomodo casum quartum adsciscit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὄξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν atque inde *spernendi*; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς παραβλέποντος Gregor. Nyss. T. II, p. 314 A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi*; quae huius est loci, accusativique structuram respuit: sic in Glossis *Allucinor & Hallucinor est παραβλέπω*. HEMST.

ibid. Μενίππους ὅλους) Omnes Menippos. BROD.

ead. l. 8. Πῖλος) Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulysses, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orpheam referret: id quod recte observavit Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II, c. 15. BARL. Hic & infra ridicule interpret *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic ornatus desumptus erat a tribus heroibus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulysses vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus, quali utebantur viatores, & quali proinde usus credebatur.

tur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. CLER. V. c. 8, ubi, cur ista gestaret, narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Ἠκὼ νεκρῶν κενθμῶνα) Euripides in Hecuba v. 1. BROD. Hos versus sic transtulit Ennius: *Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas saxeis struclis aspereis pendentibus Maxumcis, ubi rigida constat caligo inferum.* BOURD. Hecubae Euripidis initium, quod parodia risit Aristophanes in Fragn. apud Athen. p. 112 E. Ennii versionem exhibet Cicer. Tuscul. I, 16. SOLAN.

Pag. 2. l. 3. Οὐκ ἀλλ' &c.) Ex Euripide iterum; sed locus aut perit, aut me fugit. SOLAN.

ibid. Αἰδης μ' ἐδέξατο) Ipsius Euripidis versiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur Αἰδονεύς, ut stet senarius. GUYET.

ead. l. 6. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est: τὸ νοῦ postulat senarius & sententia praeterea. GUYET. Fragmentum Andromedae Euripidis p. 451, v. 23. SOLAN.

ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. MARCIL. In hoc versu Tragicī, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Mf. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον. Novitas rei me incitavit, & audacia animae magis. GRAEV. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. I. & Mss. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσος Mf. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Grot. Flor. 201 AB. SOLAN.

ead. l. 8. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων) Quos in scena proferentes histriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. Apul. Metam. I, p. 7: *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & sipparium scenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi Priscaeus hunc locum, & plura sententiae similis annotavit. Recte vero iubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sublimiore velut iamborum curru vectum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad Prom. c. 6. (Vol. I, pag. 216.) Interpunctione, quae cunctis in edd. post ἱαμβείων invenitur, sublata iungere licet haud incommode, λέγε οὕτως ὡς ἀπλῶς τίς ἢ στολή; HEMST.

ead. l. 11. Χρεῖά με κ.) Homerus Od. A, 163. BROD. Monuit etiam Hartung. Thef. Crit. T. II, p. 698. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque est edd. servato sensus erit oratione directā, *At tu profecto deliras:* ve-

rum si cum Iuntina circumflectas ἄλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἄλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν εὐρῆς ἤκομεν; Suidas agnoscit ἄλλ' ἦ, accipitque pro ἄλλ' ἄρα, vel simplici ἄρα, sicuti monuit H. Steph. Th. G. L. T. I, p. 337 F. HEMST.

Pug. 3. l. 7. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, *δανείζουσι*. Imitatus est auctor Comicum, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154, ubi Schol. exponit per *δανείζειν*, & ὀβολοστάτης per *δανειστής* BARL. Scholiastes ille Biferus est, qui Suidam descripsit. HEMST. Vide Hesych. & Etymol. M. VORST.

ead. l. 9. Παρὰ τοῖς κάτω) *Απαιβίς*: infra est in psephismate, *δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ*. BROD.

ead. l. 16. Γράφεται γρ. ἀσεβείας) Vid. *κατάπλ.* c. 18. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo *δικαίαι ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα λαγχάνονται*, ut constat ex Poll. VIII, 90, & Harpocr. in Ἑγμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferrebat, positaque corona inter iudices ipse affidebat. De Aeschyli periculo, cum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat enarrator Anonymus Ethic. Nicom. Aristot. f. 40. Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος Athenaeus XV, p. 696 A. quod in eadem historia dicitur a Diogen. L. V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας Athen. XIII, pag. 589 E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Μὴ φθονήσης) Arrian. A. A. VI, p. 272, *Μὴ οὖν φθονήσης μοι τοῦ μνήματος* ibi cum pluribus ista Luciani Iac. Gronovius adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: Dio Chrys. p. 558 D. *σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπες, καὶ μὴ φθονήσης*. Dicemus ad B. Πρ. c. 21; quo loco simul occurrit sollemnis formula, *ἄλλ' οὐδεὶς φθόνος*. HEMST.

ead. l. 7. Ὡσπερ τὴν Δανάην) Similiter, ut Lucianum agnoscas, in Tim. § 13. HEMST.

ead. l. 11. Ἦτις αἰτία σοι) Aliter legisse Thomas Mag. videtur v. *κάθοδος, τίς ἢ ἐπίνοιά σοι*. SOLAN. Non parum distat, quod praebet Thomas Mag. in *Κάθοδος, τίς ἢ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο* quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

ead. l. 15. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις) Iisdem paene verbis leguntur in Ἐπισκ. c. 2. Utraque loca per errorem commiscuit Th. Garaker. ad Antonin. XII, § 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST.

ead. l. 17. Δίειμι) Commemorabo. BROD.

Pag. 5. l. 1. Ἐν παισὶν ἦν) Th. Gataker. ad Antonin. I, § 6, postquam monuisset, pro eo, quod apud Herodianum sit ἐν παιδί, a pueritia, Lucianum etiam dixisse ἐν παισὶν, adiungit: quatenus ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἤρξάμην, ubi iuvenibus annumerari coepi, atque adeo iuvenilem aetatem attingi. Perinde solent ἐκ παιδὸς & ἐκ παιδῶν inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST.

ead. l. 2. Πολέμους) Basil. De leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poëtis) προσέξομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμονοούντων· ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμὸς ἐστὶν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἑρώτας καὶ μίξεις ἀναφανδὸν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ πορφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς καὶ περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθρίασσει, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλείβομεν. Clem. Alex. pag. 14 B. Immo antiquissimus Xenophanes Colophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste Diogen. Laërt. II, 46; cuius operis fragmentum habemus apud Sextum Empir. adv. Mathem. I, p. 57, & lib. VIII, 341: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδος τε Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ λόγος ἐστὶν, Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Pag. 6. l. 4. Ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ &c.) Senarius proverbialis est, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον. VORST. Non praeteriit Erasmus in Adag. Fumum fugiens in ignem incidi. Vide Diogenian. C. VIII, n. 45. HEMST.

ead. l. 7. Χρυσὸν ἀπέδειξαν &c.) Absurde haec versa sunt: tu verte, Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea (hoc est, beata) mihi videretur ignarorum vita. Nam ιδιώτης oppositus philosopho est imperitus, non privatus. Simile peccatum est c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δέξαι, φαῖναι, purum purum aurum videri affirmant.

Χρυσὸν ἀποδείξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili & optando exspectatur. Eunapii Excerpta pag. 20 D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incursum tam supendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξῃναι πρὸς τὰ Θράκια πάθῃ τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat interpretes Cantoclarus, etsi Valesius egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque Eunapium quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae Valesius annotavit, sed ex pluribus etiam, quae suppeditat idem Suidas, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἐχέτος, Φήστος, stilus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exstat, Festus in Asiam proconsulari potestate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχέτον — χρυσὸν ἀποδείξαν καὶ πανήγυριν, plane coloris est Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo affertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσοῦς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpretes satis perviderit. Secutus autem fuit vetustiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, usurpatur: Plutarch. Sertor. p. 570 D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exfatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακὰ. in Timol. p. 241 B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς: ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod Conon scripsit a Valesio non praeteritum Narrat. XIII, Aethillam persuasisse Troianis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae saluti consulerent, dicendo ὥς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσοῦς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum est ab Euripide sumtum in Troad. v. 432, ubi Cassandra, ὧς χρυσοῦς, inquit, αὐτῷ τὰ μὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud Platonem Ep. VII, p. 1277 C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δὴ πονοὺ τοὺς ἀνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῇν quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem reip.

administrationem emendando auream reddere & perfectissimam: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod Leunclavio, qui in Dione Cassio p. 336 A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi iussit χρυσὴν male profecto; quamquam favere videatur Zonaras Dionem exscribens, apud quem, ut recte Valesius observat, mendose legitur, ὥστε χρυσὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν τομίζεσθαι, pro χρυσῇ, vel potius χρυσόν· eas utraque voces nonnunquam per errorem inter se permutari, nunc uno tantum Theonis loco docebo, in cuius Progymn. p. 65 οἶον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρυσῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, in aurea fabula Epiclero. Iam si Luciano restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optimae sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionum fluctibus agitaram in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inscitiae tanto peioris, quod sapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad turbulentas philosophorum altercationes exigatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσὸν ἀποδείξει τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, auream & beatissimam facere vitam idiotarum. HEMST.

ibid. Τῶν ἰδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὗς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πένθ. c. 2. VORST.

ead. l. 8. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

ead. l. 9. Ἐκ παντὸς) Τρόπου addi non solet: *profus*. BROD. Ait Noster ἐκ παντὸς, *omni modo*: subaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8, ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει· c. 41, ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride cap. 7, ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπείδουσι· & passim. Est tamen, ubi additur τρόπου, contra ac sentit Brodaeus, qui IX Miscell. c. 9 id fieri negat. Sed docet id ipse Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2, ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque Aelianus XII Ποικιλ. c. 1, ἐκ παντὸς αἰδουμένη τοῦ τρόπου δῆλη ἦν· nec non Isocrates in Panath. pag. 266 D. ἐκ παντὸς τρόπου διαλύεσθαι πειράται τὰς διαφοράς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

ead. l. 11. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistiti verae salutarisque philosophiae Paulo I ad Cor. IX, 27, ὑποπιάζειν vel ὑποπιάζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγῶν

γεν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui facris initiabantur, ad animi constantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucretius, *contundere duris laboribus*. Quaedam a nobis notata sunt ad Nigrin. cap. 27. HEMST.

ead. l. 13. Ἐκείνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus Hesiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ &c. BROD. Vid. Ἑρμ. c. 2, ubi locus ille exstat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Πῦρ ἐκ τοῦ κ.) Adscripsit Solanus: *corrupte*. Labes facile tolli potest, si refingas, *eis τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος* vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius, *eis τὸ π. ἐ. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν*, aut ἐνάλλεσθαι. HEMST.

Pag. 7. l. 2. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis videtur. BROD.

ead. l. 4. Ὅς γε) Mallem ὡς γε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκούων ἐναντίων) Hoc si mendosum quiddam tinire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων ἐναντίων· tanta ipsi vocabulorum inanum stribligo fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 15, οἷτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, Index commonstrabit. Neque minus, ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam Kustero Praef. ad Iamblich. idem restituenti verbum in Phrynico p. 32, ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα, ubi vulgo legebatur, ἠναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus versum unum & forte alterum periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γὰρ τοι consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, καὶ τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quidquam hoc de loco definiri possit. HEMST.

ead. l. 11. Ἀτεχνῶς) Ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἐν λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἀνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud

Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἰοῖναι ἀτενῶς, μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἀνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: ἀτεχνῶς δὲ παρὰ τὴν τέχνην Δημοῖ. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plar. Demosth. ἀληθές τέχνη, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές ἐστιν. Capp. 5, 6 & seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Contempl. capp. 21, 22. BOURD.

ead. l. 12. Τούτοις) Τοῦτο magis placet. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀγομένους) L. Ἀτόμους. SOLAN.

Pag. 8. l. 2. Ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habet phrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68; sed perperam distinctus & ab interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon. Πᾶσαι ἄμ' ἐσένθωμες ἀπρίξ· ἔχου Εὐνόα ἀμῶν· Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë. Distingue, & verte: Πᾶσαι ἄμ' ἐσένθωμες· ἀπρίξ ἔχου Εὐνόα ἀμῶν· Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë. Idem Idyll. XXIV, 54: Ἦτοι ἀρ, ὡς εἶδοντ' ἐπιτύθειον Ἡρακλῆα Θῆρε δύω χεῖρεςσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα· Sane ut viderunt Herculem, parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam Aelian. V. H. I, 3, de rana Aegypt. καλάμου τρύφος ἐν δακῶν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρίξ ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor. Aethiop. X, c. ult. ἀπρίξ ἐχομένος καὶ οἰοῖναι συμπεφυκώς· firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS Animadv. c. XIII, p. 59. Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos, & Scholiastes habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. L. G. T. III, p. 554 G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in Euphriasio p. 90, ἀπρίξ ἔχασθαι τῆς ὅλης σοφίας· p. 197, τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222, τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρίξ εἶχοντο. HEMST.

ead. l. 3. Πάντα ἔνεκα τούτων ὑπομένοντας) Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae porestatitis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν· propterea utrumque Philo Iudaeus in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648 A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομενοῦσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. Chrysostom. πρὸς τοὺς Ἐχ. παρθ. συνεῖς. p. 245 B. πάντα αἰρουῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθούσαν ἐκείνην περιιδεῖν citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia passam non ulciscantur. Leviter corruptum in Iuliani Epist. XLII, p. 423 B. εἶναι

ὁμολογοῦσιν κίσχροκέρδέστατοι, καὶ δραχμῶν ἀλγῶν ἕνεκα πάντα ὑπομένειν· πάντως edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in Cebetis Tab. pag. 83, καὶ πάνθ' ἐπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσβεβέστατα δοκοῦντα εἶναι· ubi si rescribendum esse dixero πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν, pe-
mo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένως servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσβεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, & ad istum Cebetis locum p. 21, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερὰ. Meliorem in partem adhibuit Sopater apud Stob. p. 311, ὑπομενετίον πάντα ἐτοίμως τῷ δ' ἄν' κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ· nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab alijs affici, ut ne quidquam inhonesti patrare cogatur. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ συνέσει διαβεβημένων) Haec profert Thomas Mag. in Διαβόητος, cum docuisset, διαβόητον & διαβεβησθαι plurimum in deteriore partem usurpari, tamen monens μετὰ προσδίκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: διαβόητος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob. C. V, n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ διαβόητος πόλιν Dion Chrysost. p. 408 C. Python διαβεβημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic. XVI, p. 554 D. Mirum est, maculam emendandi facilem eruditissimos homines effugisse apud Stephan. in Εὐκαρπία· λαῖδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβημένην ἑταῖραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβημένην; ut Antonin. Liber. c. 13, εἴ τις διαβηθεῖν παρβένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχαρίων· & c. 22, ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι διαβηθῆναι· Athen. XIII, p. 588 B. Leontium ἢ ἐπὶ ἑταιρείᾳ διαβόητος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβημένους ex Harpocrat. in Εὐθίας & Ἠγήμων, atque ex alijs familia. HEMST.

ead. l. 14. Τοῦ ἄδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad Marth. XVI, 18, non omissus est hic Luciani locus a maximo Gronio, cui pleraque debet la. Windet de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατὰγειν εἰς πύλας ἄδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. Salom. c. XVI, 13; nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud dumtaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μα-

Ζηταὶ καὶ Διάδοχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem : non quod existimemus, Persarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam & Hesychius, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινώσκόντων sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι Περσῶν οἱ μάγοι, teste Clem. Alex. Strom. I, p. 305 A. Pausan. IV, p. 360, Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρῶτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχῇ quam in opinionem etsi contenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auditor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit : Diogen. L. in Prooem. § 2. quare non Plato tantum Alcib. I, p. 441 D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὁραμάζου dixit, sed & οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a Plutarch. T. II, p. 670 D. & apud Dion. Chrys. Or. XXXVI, p. 448 D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt Henr. Vales. ad Amm. Marcell. XXIII, cap. 6, p. 405, Marsham. in Can. Chron. Stanl. Phil. Orient. I, Sect. 1, c. 2, 3, la. Toll. ad Form. Recip. Manich. p. 135. Iam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, eaque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium evocatorum opera requirebatur : idcirco iunguntur a Strabone XVI, p. 1106 A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντις, καὶ ἐτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντις καὶ υδρομάντις παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I, § 3 & 5, ad haec omnino digna sunt, quae conferantur : postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit : Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφῆταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὐρὺν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῇς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome le-

gitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πραγμάτων τις πυνθανομένου. ἢ δὲ πρῶσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sollertia, eandem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. Strabo XVI, p. 1105, ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerit, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντιες ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγέγματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ δ Τειρεσίας, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πρότε Περσεφόνηια Οἶφ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκαὶ αἰσσοῦσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. Barth. ad Stat. Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae Lucianus imposuit: nam apud Horatium quoque in illa facetissima libri II Sermonum Ecloga V Ulyssi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert Eustath. ad Od. K, p. 1665. HEMST.

Pag. 9. l. 9. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ) Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τοῦ, quod inferendum est: μέλις ἐτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ... καθηγήσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατὰ γὰρ ἐπὶ τὸν εὐφράτην ἔωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. HEMST.

ead. l. 13. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum B. 2. & postea Benedictus & A. Omnes enim rel. edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39, Tan. Faber legere iubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον. Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο) Castigo ἀφανές. BROD. Def. Herald. emendat ἀσαφές, quod etiam est in uno Cod. Regio, & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. BOURD. Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. MARCIL. Variant hic edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλές habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλές tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφές autem, praeter ea, quae Bourdelotius

affert, in ed. I. invenimus: Salmurienſis editor etiam admiſit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσαφές pro ἀσφαλές legendum eſſe, monuit ad Arnobium Def. Herald. p. 43. Ἀσφαλὴς & ἀσαφὴς culpa librariorum ſaepe invicem permutantur. Sic apud Thucyd. IV, 86, οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex Scholiaſte liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror Athenagorae loco περὶ Ἀν. τῶν N. p. 147, 148, cuius haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt interpretes: Εὐλογὸς ἐſτί παſα ἀπιſτία μὴ προχείρους καὶ κατὰ τινὰ δόξαν ἀκριτοῦ ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσφαλείας· illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adiungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναβ. c. 12. HEMST.

Pag. 10. l. 2. Ἐπανῆσι πάλιν) Vix dubito, quin litera ſit erasa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανῆσει· cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cuius in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut cum magus ſcincino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiffet, ipſe demifſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito leſtore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύſας, quod absolute poni pro ἀποπτύſαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυνε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II, pag. 60, l. 14. Poterant autem ritus ſacri magici purificationeſque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat Sil. Italic. XIII, 405, & annotata virorum eruditorum ad Arnob. I, p. 25, in quibus Menippi Lucianeſi mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspis aquam eximie magicis praefigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide Briſſon. de R. P. I, p. 59. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) *Chaspris fluvii aquam.* BROD. Ποταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1073. VORST.

ead. l. 7. Ἐκάθηρε) De hoc ritu Casaub. ad Theophr. Char. p. 302, 303. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπέμαξε) Περιμάξαι & περικαθάραι interpretatur Casaub. ad Theophr. tangit & ad Athen. Legendi Interp. Aristoph. Hefych. Suid. Eustath. BOURD.

ibid. Σκύλλη) Hanc Pythagoras in limine ianuae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. BROD. Sumfit a Plinio H. N. XX, 9. Vid. Menag. ad Diogen. L. VIII, 47. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμα καὶ τὴν ἐπὶ δὴν ἐκείνην ὑποτονθούσας) *Ubi vero satis superque praeparasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abstersit, facieque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑποτονθούσας Scholiastes exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Ceterum occasione huius verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus Hefychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθούζειν. Sic quod paulo supra hodie habemus, Γογρύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὕς φωνεῖν &c. Hefychius videtur omnino dedisse, Γογρύζειν, τονθούζειν, τὸ τὰς ὕς φωνεῖν. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet Etymologici M. auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονθούζειν originem pervestiget. Eodem significatu dixerunt Graeci & τονθορίζω. Hefychius iterum, Τονθορίζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθούζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ τονθορίζει omnino profectum esse ab Hefychio, ut qui per id dicat idem, quod per τονθούζει, significari; tum usus eo est Lucianus in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque H. Steph. τονθορίζειν ex Hefychio. IENS.

ead. l. 10. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν, *lustrans sulphure*, cuius in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θείω. Hefych. quem itidem vide in Θέαγον· Θειεῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θειώματα, τὰ περικαθαρθήρια, non alia sunt, quam θειά-

κατα. Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam ut ab incurfu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχασθαι solet adhiberi. Noster in Philop. § 12, *θεῖφ καὶ δαδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρις &c.* homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant, Aelian. de Anim. XI, 1, καὶ περιελθόντες τὸν τοῶν, καὶ οἶοι καθάρτατες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιενεγκεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: Athen. XIV, p. 626 F. καθαρίων τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιμαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης. Polyb. IV, p. 405, καθαρίων ἐποίησαντο, καὶ σφάγια περιένεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis περισιτάρχων erant partes περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suidas ait ἔχουσαν περιέρχασθαι χοιροφοροῦντας. Adde Herod. I, 84. Hippocr. autem περὶ I. N. p. 302, v. 35, ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. HEMST.

ead. l. 12. (ὧς οἶκον) Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. BROD.

ead. l. 14. (Ἐδύ) Ἐνέδύ orationi prosae melius conveniens. HEMST.

ead. l. 15. (Φέρον) Φέρον redundat. BROD.

ibid. τῷ πῖλῳ) Optime Rubenius de R. V. II, 15, Thomas Mori clavam reiecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥοπαλῶ lectum pro τῷ πῖλῳ quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπαλῶ sedem occupavit: nam apud Diodorum certe XVII, p. 615 B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Atheniensis Dioxippi pugna, ubi hic prodiiisse nudus & oleo nidens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥοπαλον: quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, inprimis quando notat, Dioxippum praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ ῥοπαλον ιδιότητα πρόσοψιν Ἡρακλεωτικὴν, verum etiam ex Ael. V. H. X, 22, & Curtio IX, 7, qui validum nodosumque stipitem appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit Philo lud. de Caio, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093 B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντήν καὶ ῥοπαλον ἀμφοτέρω ἐπὶ χυρσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα: ποτὲ δὲ πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅποτε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκόρους.

De pileis autem Castorum & Ulyssis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀκρόδρυα) Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt I. Bod. a Stapel ad Theophr. H. P. II, p. 89, 342, Iac. Duport. ad Theophr. Char. p. 378. HEMST.

Pag. 11. l. 3. Ὡς δὴ τί τοῦτο) Τὰ ὥς δὴ abundare videntur. GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc & alium Luciani locum Θ. Κρ. pag. 59, l. 14, annotavit H. Stephan. Th. Gr. L. T. IV, p. 817 G. In Dione Chryf. p. 127 D: vim earum interpretes minime percepit: ὥς δὴ τί θαυμαστὸν εὐρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σαφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴ τὰ φανερά ταῦτα καὶ ἀκλειστά οἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit H. Valef. in Not. Mauffrac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὖωνιν &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἡγεῖται τὸν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) Ἡγεῖτο εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit Marcilius, equidem ignoro. HEMST.

ead. l. 13. Μελίκρατα) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7 singulari usus sit. V. Od. Λ, 27, ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβαλόμενοι οὖν) In re non dissimili verbis similis usus est Xenoph. Ephel. I, p. 13: Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἐξοδόν, ναὺς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἑτοιμοὶ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνέβαλλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐθεῖναι & ἐνθέσθαι, πανὶ ἱμρονερε, quae promiscue Xenophon posuit p. 72, 82, 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a Salmasio certissimus admittitur ad Vopisc. p. 386, ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, mercibus vel commeatu navim onerare: cuius potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequidquam quaeras; nam apud Hesych. in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo Luca A. A. XXVIII, 10, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro in navem imponere; quod aequè difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens

fuerit talis: *nosque iam iam profecturos onerarunt rebus necessariis*: quasi dicat ingestas fuisse cumulare, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέδεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Et cum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita Lucas reliquerit. Sicut autem Noster modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγμένα, non aliter Philostr. de V. A. T. IV, c. 13, περὶ τὴν ἀναγωγὴν ἡ ναὺς εἶχεν. HEMST.

ead. l. 16. Κατὰ δ' ἀκρὺ χέροντες) Homer. Odyss. A, 5. BROD.

ibid. Ὑπερέρμεθα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quidquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit Herodot. I, c. 185, 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste Libanio Or. X, pag. 314 A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἐνθεν καὶ ἐνθεν κατατέμνοντες, ὅποσα Αἰγύπτιοι τῷ Νεῖλῳ, χρῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Palaeopoli redierat, ἀνέπλει, ut Arrianus ait A. A. VII, p. 304. αὐθις κατὰ τὰ ἔλη θάρρων ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα. & mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἔλεσι δεδομημένους. Diodorus, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab Arriano differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet περὶ τὴν Βαβυλῶνα: quem lacum cum visendi causa intraret, errore periculoso iactatus Alexander vix quarto die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, eis ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo Plinius scribit H. N. V, 26, Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrīn (Opin legendum puto) vocant, distrahi in paludes. Neque

aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poeta Mar. Victor lib. I Genes. *Iustior Euphrates, dii qui gurgite largus Irrigat arentes subiectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aequae Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec fucus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis*: haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus definit ἐπὶ τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert Strabo XVI, p. 1076 A. & plenius Arrianus illo vexatissimo loco lib. VII, c. 21. Sic etiam in Dione Xiphilini LXVIII, p. 784, τὸ ρεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς τὸ ἔλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interiectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet. Arrian. A. A. VII, p. 282, ὁ μὲν Τίγρης... διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. Ioh. Malelas in Iulian. pag. 19 meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ καὶ εἰσπλύνειν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀποτελεῖσι λίμνην μεγάλην quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione Libanius & Marcellinus exponant: ad Ammian. XXIV, c. 6, vide Henr. Valesium. Ista, ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cuius equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleri. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea Cellarius est adeundus G. A. III, cap. 16, Sect. 1. HEMST.

Pag. 12. l. 2. Λίμνην) De artificioso hoc lacu lege Herodot. I, p. 47. Sed observandum, errasse hic huius Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπεφθέρμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex Herodoto, supra urbem fuisse. SOLAN.

ead. l. 5. Βόθρον ὀρυζάμεθα) Notus sodiendae scrobis ritus in

facris infernis: sed Homerum ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517, Λ, 25. plura collegit De la Cerda ad Virgil. Aen. VI, 243, qui per errorem Eulebio adversus Hieroclem tribuit, quod Philostrati est de V. A. T. IV, c. 16: Ἀλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσεὺς ὀρυζόμενος, οὐδὲ ἀρνῶν αἷμασι ψυχαγωγῆσας ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον. Lutatius ad Statii Theb. IV, 459: *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis* &c. Hesychio teste constar, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον quod etsi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus caerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent, XV, p. 1065 B. τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνῃ ἢ ποταμῷ ἢ κρήνῃ ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύζαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST.

ead. l. 6. τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Homerus. BROD.

ibid. βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

ead. l. 9. Ποινὰς καὶ Ἐρινύας) Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰ & Ἐρινύες alias apud antiquos eadem sunt, alias diversae. Noster iterum iungendo distinxit § 11; quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25, Arriani locum proferens in Epictet. II, 20, p. 234, ubi primum, Ὁρέσθην ὑπὸ Ἐρινύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπωτέρῃ αἰ Ἐρινύες καὶ Ποιναί. Polybius in Exc. Val. p. 117, τινὰς Ἐρινύας καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκείνων ἡτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21, necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐρινύων ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνας πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Hesychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt Kuhn. ad Paus. I, p. 105, & Markland. Ep. Crit. p. 127, emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐρινύσσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furiis. Sed haec iamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes haecenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19, ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων: nihil afferam emendationi probandae, quam eiusdem scriptoris locum cap. 23, ποινηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐρινύων ἑαυτὸν ἐρρίψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνην) Ar-

parer satis, defumptum ex vetusto cārmine, & esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἐκάτην καίπειν Π. GRON.

ibid. Αἰπεινὴν) Pro αἰπεινὴν Περσεφόνηαν, lege ἔπαινὴν Περσεφόνηαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodicis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Secuti sumus emendationem Graevii, & ante eum Vorstii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἔπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καίπειν P. SOLAN. Cum epitheton αἰπεινὴ, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκυομαντεία Od. Λ, 47, unde iam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. K, 491, 534, 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum Scholiastes explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem annotavit Hesych. Ἐπαινὴ, ἔπαινετῇ ἢ δεινὴ καὶ φοβερά· aliam Eustath. p. 1665, v. 7, Ἔστι δὲ ἔπαινὴ Περσεφόνη ἢ αἰανὴ, τουτέστιν, ἐν σκότει διαγούσα ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἢ δεινὴ, πλεοναζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Quod ex Proclo ad Hesiod. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 643 Graevius attulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cuius commentarios Hesiodicos paene totos sibi vindicavit: audi Plutarch. περὶ Παιδ. Ἀγ. pag. 23 A. οὕτω δὲ καὶ τὴν ἔπαινὴν Περσεφόνηαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. Marcell. Empir. c. XV, p. 112, si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem eius, qui offocabitur, praecipit: Μὴ μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῦ πελώρου Ἐξ Αἰδὸς πέμψειν ἔπαινὴ Περσεφόνηα· sunt autem plane Homericī, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc solum discrimen inter est, quod in editis pro ἔπαινὴ nunc legatur ἀγανὴ· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conserveat. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268, Εἰνοδῖν Ἐκάτην κλέζω, τριοῖττιν ἔπαινὴν· vulgo scribitur ἔφαγὴν, quod nullius est pretii. HEMST. Exstat versus a Diacono prolatus in Orphei Εὐχῇ v. 45, ibique legitur ἐραννὴν. Praeferendum arbitror, quod restitui. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Βαρβαρικά) Nomina... ipso paene timenda sono.

Ovid. Ep. Her. XIII, 54, & Noster Πένθ. cap. 3. SOLANUS.
ead. l. 12. Ἐκεῖνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ
 ἀκρίαν ἀνεσάλυετο. HEMST.

ead. l. 15. Ἐδδῆσαν &c.) Homer. Il. N. BROD. Homeri ver-
 sus Il. γ, 16, aemulatus est Virgil. Aen. VIII, 243. HEMST.

Pag. 13. l. 3. Μικροῦ δειν) Fere. BROD. Μικροῦ legendum cum
 P. & L. & S. non μικρῶ, ut in plerisque legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Πολέμου) Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum
 oportuit anno C. 163. SOLAN.

ead. l. 15. Λειμῶνα μέγιστον) Homero manes debent ἀσφο-
 δελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538, 572, Ω, 13. Aegyptiis Homerus
 & Orpheo, si Diodoro Siculo fides I, p. 61 A. Exinde vete-
 rum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime
 consitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis
 praenuntiat: cuius mirabilis effectus causam manifestam cum
 Artemidorus ignoraret, coniecit tamen verosimile videri, ὅτι
 γενόμεσται τὸ ἐν τῷ Ἀδῇ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλήρες, Oneir.
 III, c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui
 nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem
 poetam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχὰς
 vel σκιάς τετρίγυιαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101,
 Od. Ω sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos proco-
 rum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu
 tamen 9 nisi pro τετρίγυιαι in quadam editione prisca cuius-
 que Grammatici exaratum fuerit κεκρίγυιαι, quo specta-
 verit Etymologus p. 538 in Κρίκε scribingens, ὁ γὰρ ποιητής φησι
 κεκρίγυιαι, explicari nequeo: praesertim cum Hipponactis
 scazon, Κρίγῃ δὲ νεκρῶν ἀγγελός τε καὶ κῆρυξ, sine dubio fue-
 rit prolatus ad eam lectionem affirmandam, & κριγὴ propria
 ratione dicatur, ut observat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520,
 ὃ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὁδοῦσι γενόμενος. Hoc au-
 tem utcunque fuerit existimatum, scripturam τετρίγυιαι in
 plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant:
 Philostrat. V. A. T. II, c. 4, τὸ φάσμα φυγὴ ὥχετο τετρίγυς,
 ὥσπερ τὰ εἶδωλα. Icon. I, p. 769, ἡ ψυχὴ ἤδη ἀπεισι, μικρὸν δὲ
 ὕστερον καὶ τετρίγυιαι αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

ead. l. 16. Τῷ ἀσφοδελῷ) Sic in Char. § 22. Reliqua, usque
 ad cap. 19, continentur in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Παρ' Ὀμήρῳ) Od. Λ, 538, 572. Ω, 13.
 Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφοδελος
 per accentum illato significandi discrimine. HEMST.

Pag. 14. l. 1. Τετρίγυιαι) Homer. Odyss. Ω, 13. BROD.

ead. l. 2. Το τοῦ Μίνω δικαστήριον) Homerus tantum descripsit Od. A, 568, Χρῦσεν σκήπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσιν ἤμενον — vid. Plat. Gorg. p. 358 E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. Claudian. in Rufin. II, 477: — *quaesitor in alto Conspicius folio pertentat crimina Minos, Et iustus dirimit fontes* —. ibi Barthius Lucianum testem advocavit. Vide Propert. IV, El. XI, 19; Stat. Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectum ab aliis insignem Philostrati locum, ut tum difficultatem eius obscuram, tum errorem Olearii non mediocrem amoliar: sic apud eum Apollonius VIII, pag. 352, οὐκ ἀχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . λεγόντων το αὖ ἐν Ψυχαστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόνος ἀποθανόντα χρυσῷ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀιδωνείως ἀγορῇ, Μοιρῶν δ' οὐ παρητήσατο. Ψυχαστασίαν Olearius vocari putat Od. A, qua Ulysses inferos, h. e. animorum defunctorum sedes legitur accessisse. Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuerim insigniri Odyseam A; nam in Heroic. p. 738, v. 11, δευτέρα Ψυχαστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam A, tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκρίας appellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae Philostratus habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odysea tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam Aeschyli Ψυχαστασίαν, in qua Iuppiter, ut ante fecerat Homero iubente Il. X, 209, libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent: v. Poll. IV, 130, ubi similiter ἐν Ψυχαστασίᾳ, Aeschyli nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis enarratorum opera multum cedit industriae Stanleii ad Catal. Fabul. Aeschyli; ex cuius itidem notatis facile revinci potest incogitantia Th. Reinesii V. L. II, p. 124, haesitatione praepostera non satis in Addendis purgata. Iam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Iuppiter iuri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum solve-re voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. HEMST.

ead. l. 4. Ποιναι) Supra c. 9. SOLAN.

ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii*. VORST. Aliter enarrat Plutarchus 529, 2, sed minus commode. V. Clem. Alex. 12, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Τελῶναι) Non solet Lucianus in hos invehi. Vide Grot. Flor. 179 C. SOLAN.

ead. l. 9. Τοκογλύφοι) Alciph. I, Ep. 26, Μέγα, ὦ φίλε, καὶ οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι plura norat cum hoc ipso Luciani loco Berglerus. Ut supra Noster c. 2 iunxit ὀβολοστατεῖν & τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοστάτην & τοκογλύφον Philo Iud. p. 454 C. Etymol. p. 613: Ὀβολοστάτης οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος· καὶ ὀβολοστατῆσαι, τῶ-
κους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. HEMST.

ead. l. 10. Προγᾶστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

ead. l. 11. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii Budaeus censuit, teste H. Stephano in Thef. sicuti nimirum collaria reorum collis iniici poenae aut ignominiae causa Cuiacius ex l. 7 D. ad Leg. Iul. de vi publ. norat Obs. XI, 22, quamvis hic loci vincti ad iudicem trahantur: neuter, positus dumtaxat Luciani verbis, ad ipsam vocem illustrandam quidquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in Heronis Autom. p. 259, ἐπιστρεπτος κόραξ, & τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. Strabo III, p. 249 B. ex Artemidoro refert, Celtiberorum mulieres περιτραχῆλια σιδῆρᾴ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπιπτοντας (malo προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τοῦτον δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλονται, καταστᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπετασθὲν σκιάδιον τῷ προσώτῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον· ubi fane Casaubonus, quando vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum,

qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. Marcus etiam ianuae, qui Homero κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον. Gloss. H. Stephani: *Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus*, *repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commodè iungatur, & ad vinciendo reos pertineat. Ad uncus si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus P. Faber Semestr. II, 9, & Baron. ad Martyrol. Rom. Ian. 19, addideritque egregium Propertii locum IV El. I, 141, *Et bene cum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: Dion certe Cassius ἀγκιστρά τινα μεγάληα appellavit LXI, p. 689; quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto iam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae Hesychio πέδη, & χοῖνικες, αἱ βαθεῖαι πέδαι, quas utraque copulavit Aristoph. in Pl. v. 276. apud Demosthen. περὶ Στεφ. pag. 494 D. Tromes Aeschinis pater Elpiae servivit χοῖνικας παχύας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοῖνικες tum plurali numero plerumque soleant esse ferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήσαν, ad σκύλακα delatus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *capem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit Poll. X, 167, prolatis Platonis comici verbis: λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, Κάπετα δῆσον αὐτόν — ibidem praecedunt κλωδς, κλοῖδς & ἄλυσις. Polyb. p. 1116, M. Acilius, cum tergiversarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευς, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστη περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, Theod. Marcilius ad LL. XII Tab. c. XVIII. Iam si legeris in Luciano, κλοῖδν ἐκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendant. HEMST.

Pag. 15. l. 1. Ἀποτελουμένης σκιᾶς) Hoc docet Plato in Gorgia. BROD. Coniiciat aliquis haud absurde ἀποτετεινομένης ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est Aristoteles; vel, si ser-

ves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων· necesse tamen non putō, ut quidquam immutetur. HEMST.

ead. l. 6. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα το αὐταὶ ἄξ. GUYET.

ead. l. 11. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic in Έρμ. c. 7, & passim apud hunc. SOLAN.

ead. l. 12. Προσκυνεῖσαι περίμ.) Iisdem verbis utitur in Nigrin. § 21, ubi multo plura reperies hifce & sequentibus perquam similia. HEMST.

Pag. 16. l. 5. Ἐφύσα τότε) Mutaverant B. 2. & P. fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

ead. l. 6. Πυλώνων) Ed. l. προθύρων & sic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiore existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat Lucian. in Μισθ. c. 21: οἱ μὲν δὲ ἔξω ἄνθρωποι . . . ζηλοῦσι σε ὀρώντες ἐντὸς τῆς κυγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκαλύπτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἐνδον γεγενημένον. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos parafiti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poetæ, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illufit: οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος σύνειδεν. Ufus est Luciani loco Barth. ad Stat. IV Silv. I, 3, ad Claudian. in Rufin. II, 443. Brodaeus ad Anth. III, c. XVI, Ep. 2, ubi Ifidorus Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὐποτε δ' ὀδυνεῖν ἔκυσεν χεῖρα γαστρός ἔκπτι. HEMST.

ead. l. 11. Στήθος) Vide, quae supra ad Nryr. c. 11 annotata a me sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Διονύσιον) Vid. Corn. Nep. in Dione. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ τε Δίῳνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα) Plutarch. in Dione. BROD. Mirum, qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante affirmavit: αὐταὶ (σκιαὶ) τοίνυν ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσι τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. GRON.

ead. l. 15. Σκιᾶς) Cl. Gronovii emendationem amplector. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀριστίππος ὁ Κ.) Laërtius in eius vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia eius parasurus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὁ μεμνηὸς δεινῶς) Ὁ μὲμνηστος δεινός V. G. non agnoscunt ὁμῶμενος, sed δεινός etiam habent. SOLAN. In V. vidi ὁ μὲμνηστος hinc pessime dederant in ed. A. ὁ μεμνηστος. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁμῶμενος, Cyrenis oriundus. Mox pro αἰσχρότατα & παρὰ τοῦ μ. ex V. correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. doctiss. Solanus, haec Latina mixta Graecis: Aristippus] Cyrenaeus philosophus, δεινὸς τὴν περὶ γαστέρα τε καὶ μαγειρίους σοφιστής. Aderat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia, αὖξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, & κυριῆστατε parasitans & adulans ultra decorum. HEMST.

Pag. 17. l. 2. Προσδεθέντα) Lego παραδεθέντα: absurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excrucians. Vide N. Δ. XXX. SOLAN.

ead. l. 3. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero censetur Platon. BROD.

ead. l. 7. Ὀπτωμένων) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide Nostrum supra N. Δ. XXX, infra in Ἰστ. Ἀλ. II, c. 29, & Πένθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὅπισθεν δὲ δράκων. Hesych. Huius descriptionem vide Il. Z. VORST.

ead. l. 10. Πένητες, πλ. πτωχοὶ) Aristophanes in Pluto v. 552 egregie inter πτωχὸν & πένητα distinguit: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μήδ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil desit tamen. Terent. Eun. A. II, Sc. II, 12. VORST.

ead. l. 14. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum conjectura fueram affecutus; paulo post simili ratione, φοβερὸν τι καὶ διάκενον δεδορκότων hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσβλέποιεν facile repertas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακευτικοί, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter praetulissem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πῶς οἶσι. Oenom. apud Euseb. Praep. Evang. v. pag. 214 B. Ἐγὼ οὖν ὡς ἤκουσα, πῶς οἶσι ἠγανάκτησα. Plato Symp. p. 1203 A. πῶς οἶσθε γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖ Theo-

philus apud Athen. XI, p. 472 E. ubi male vertitur. HEMST.
ead. l. 15. Τις) L. & ed. I. In aliis τε. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου) Debuit
παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ
μετρίου, quemadmodum ipse Lucianus passim & alii. Sic in
Revivisc. cap. 31, Πολυζένη ἀνάσχειτο πέρα τοῦ μετρίου. in
quom. conscrib. Hist. c. 7, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτουτες.
Adde c. 10. De Saltat. c. 21, 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα
τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. IENS.

Fig. 18. l. 2. Διαναπαυόμενοι) Ex P. & ed. Iunt. Reliquae
ἀναπαυόμενοι. SOLAN.

ead. l. 5. Χαλεπῶς ἔχοντά) Quam frigida haec, & Luciano
indigna! Plura sunt in hoc opusculo eiusdem farinae, quae
maturum iudicium minime sapiunt, & scriptorem arguunt aut
a Luciano diversum, aut certe Lucianum ipsum iuniorem &
nondum subacti ad has res iudicii. SOLAN. Hoc si ad Tanta-
lum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ δῖφους sed
literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Sisy-
phum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod
in his vir clariss. Solanus animadvertisse sibi visus est, ego
quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST.

ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν Ἡράκλεις ὅσος) Videtur Τιτυόν,
Ἡράκλεις ὅσον; GRON.

ibid. Γηγενῆ) Terrae filium. BROD.

ead. l. 6. Τόπον ἀγροῦ) Homer. Odyss. A, 575: Καὶ Τιτυὸν
εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱὸν κείμενον ἐν δαπέδῳ ὅδ' ἐπ' ἐννεα
κείτο πέλεθρα. BROD.

ead. l. 11. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα iunxit iti-
dem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364 B. sed voce nonnihil vi-
tiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιός τις καὶ ἑρρυτιῶν ἐγενόμην. Εὐρω-
τιῶν legendum ex hoc Luciani loco, ubi eadem illa copulen-
tur, se didicisse monet D. Hoeschel. ad Phot. p. 293. HEMST.

ibid. Ἀμενηνοῦς) Homer. Odyss. K, 521, 536. BROD.

ead. l. 13. Αὔους) In libris omnibus legebatur hic αὐτοῦς,
nullo prorsus sensu. Ego vero αὔους scriptum fuisse pro certo
habeo. Vide Πίνθ. cap. 8. SOLAN. Αὐτοῦς) Non diffiteor αὔους
ingeniose cogitatum, & primo adpectu blandiri. Attamen re
diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam
requirat τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας nam hoc quidem eum
in modum ponitur, ut praecedentis cuiuscunque vocabuli ra-
tionem prodar: iam si forte αὔοι commode dicuntur Aegy-
ptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora

mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit δὲ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit opportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. Λύεσθαι & διαλύεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἀλυτα, quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disiectisive partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex Aristotel. Meteor. IV, pag. 101: ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἀλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· τοιοῦτοι οἱ μυλῖαι ἀλυτοὶ· νῆτρον δὲ καὶ ἄλλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo post: τὰ μὲν λυτὰ ἐστίν, οἷον νῆτρον· τὰ δὲ ἀλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occurrat. Plato Tim. pag. 1054 A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δ' ἐμοῦ γινόμενα ἀλυτα, ἐμοῦ γε θεῶντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεῖν πᾶν λυτὸν· τὸ γε μὴν καλῶς ἁρμοσθῆναι καὶ ἔχον εὖ λύειν ἰθέλεις, κακοῦ δ' ἂ καὶ ἐπειπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστέ, οὐδ' ἀλυτοὶ τὸ πᾶν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθαι γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur; Aeschin. Dial. III, § 19; & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat conflatum, dissipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere conabantur conditura & odoribus Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. Plato Phaed. p. 60 F. συμπεσόν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ἐλγίου ὄλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat, σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὐτὸ τὸ παράπαν ἀδιαλύτω εἶναι &c., τὸ δρατὸν σῶμα — ὃ δὲ νεκρὸν καλούμεν, ὃ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur Noster, postquam memoraverat quosdam mortuorum νεαλῆς καὶ συνεστηκότας, qui tamen brevi tempore communem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, indissolubiles: quam vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tem-

pus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταρ-
χείας. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra con-
iectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri
praeferenda. Luciani locum usurpavit Gataker. ad Antonin.
IV, § 48. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πᾶν τι ἦν ῥᾶδιον) Gataker. ad Antonin. VI,
§ 24, ubi horum multa profert, scripsit οὐ πᾶν ἦν τι ῥᾶδιον
male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico
more coniungi solent, ut monuit H. Steph. App. de D. A. p.
74. Saepe Noster: Ἐπισκ. c. XII. Dion Chryl. initio Chari-
demi: οὐ πᾶν τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Δεσμῶ ... προσενέγκας ... διέχει) Quid
respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. & V. δασμοῦ & μοχ
προσενέγκας & διέχεν. SOLAN. Sensus est: ἡμιτέλεια vero cum
dixit, quasi de tribus loqueretur, mirifica voluptate aures (lecto-
rem) perfudit. Indicare voluit elegantiam eius locutionis, qua
pauperibus dimidium quasi dolorum poenarumque tributum
remitti dicitur: καίρων, pro κακῶν, librarii vitium. HEMST.

Pag. 19. l. 3. Ἀμέλει) P. L. & ed. I. ὥστε pro ἀμέλει habent.
SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos
offendit, neque ipse temere movendam putem: nihilominus,
si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων prae-
cedenti membro adiungi malim; tum porro subsequenter ora-
tionis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii
genere fugari potuit, locupletaverim, ἡ πόρου οὖν πρὸς ἑμαυ-
τόν· sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli com-
prehensionis integrae iustiore nexu cohaerebunt. Verum πᾶν-
των ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκνον
δεδορκότων, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita
post ὁμοίως maiore distinctione: unde ortum videtur, ut post-
modum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν μεταίτην Ἴρον) Homer. Odyss. Σ. BROD.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab Alcinoο. Odyss. H. BROD.

ead. l. 8. Πυρρίαν) Vid. Ὀρχ. c. 19, & Τιμ. c. 22, ubi de eo
dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsan
ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex Athenaeo dixi.
SOLAN.

ead. l. 16. Δισκευάσε) Scenae proprium; qualia sunt σκευή,
διασκευή, κατασκευή, συσκευή, & inde ducta verba. Helio-
dor. I, pag. 3, μέγιστον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χερσίου δια-
σκευάσεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutua-
tus, paucis interpositis adiicit ταυτοῦτον δέατρον ἐπιδείξας. Οε-

nomaus apud Euseb. Praep. Evang. V, pag. 229 B. Εὐριπίδης, ἄνθρωπος ἐπὶ τῇ διασκευάσει αὐτοῦς γεγόμενος Θεοφιλὴς quorum mentem Vigerus minime percepit. Noster περὶ τῆς Περ. τελ. sub initium: τοῦ πράγματος, vel potius, ut Faber voluit, τοῦ δράματος διασκευῇ, quemadmodum in Achill. Tat. II, p. 125, τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. lectio τὴν κατασκευὴν, quam sibi non displicere testatur Salmasius. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. exstat, ἐσκευάσει, probaverim. Iam tiaram & diadema, sive regium insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit Noster, qua de re monuit Barn. Briffon. de R. P. I, p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία διαδηματοφόρος Plutarcho T. I, p. 941 C. quod illustrat Arrian. 'A. 'A. VII, cap. 22. Duris apud Athen. XII, p. 536 A. 537 F. τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. HEMST.

Pag. 20. l. 4. Δεῖ) P. solus: in aliis δεῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Διαπομπεῦσαι) In pompa transvehi, pompatice transferre, H. Stephan. exponit in Th. L. G. T. III, p. 201. melius interpretes, pompam finire cum iisdem insignibus & ornatu. HEMST.

ead. l. 9. Μαίανδριον) De eodem in Ἐπισκ. cap. 14. At apud Herodotum III, c. 123, Μαίανδρος dicitur ὁ Μαίανδριον, ἀπὸ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής. De prodicione in illo Herodoti loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Iunonis suspendisse post eius mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi eius nomen Μαίανδριος, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 53, ubi Μαίανδριον τοῦ Σαμίου. Simili discrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50, Μαίανδριος, Philostrato Μαίανδρος. HEMST.

ead. l. 11. Μετενέδυσε) Scribe μετενέδυσε. BROD. Μετενέδυσε) Antiquiores fere edd. μετενέδυσε, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 21. l. 2. "Α πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο) Abripi se passus fuit interpretum errore I. Ienī. quando L. L. II, p. 302, haec posita censet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. "Α ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumserant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥς περ

οικαίων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies Cebetis sententiam pag. 61, 63. HEMST.

ibid. Ἐχρησαντο) *Mutuali sunt.* GUYET.

ead. l. 3. Οἱμαὶ δὲ καὶ τῶν &c.) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε: sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80, pag. 400, quos Ant. Schultingius ad oram libri annotarat: neque Ian. Doussam Praec. I, c. 19, ubi eisdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

ead. l. 4. Ἐορακέναι σε τοὺς) Illud σε ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 5. Κρέοντας) Confer infra 'A. Μισθ. c. 5. KUSTER.

ead. l. 9. Προῖπθεν) De usu verborum προέρχασθαι, παρέρχασθαι, παρίναί, scenico notavimus Vol. I, p. 219. HEMST.

ead. l. 12. Καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) Eadem utitur comparatione Iust. Martyr Epist. ad Zen. & Ser. BOURD.

ibid. Ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) E tragicis aut comicis sublimioribus calcemantibus, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἑμβαταῖς. HEMST.

ead. l. 14. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videtis A. Gellium VII, 5, & Nostrum 'A. Μισθ. c. 5, Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Σουνιεύς) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

ibid. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset I. Ionius de Script. H. Ph. II, c. 11, pag. 169, & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.) A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant tamen in C. nisi quod ὑψηλαί. SOLAN.

Pag. 22. l. 1. Μαραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

ead. l. 10. Ἐν παραβύστῳ πον) Παραβύειν, in angulum aliquem insulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστῳ, clam, occulte: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780 F. & Ulpian. p. 813 B. quo respexit Harpocrat. in Παραβύστον quamquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non assen-

tiar. Σκοτίας καὶ ἐν παραβύστῳ iunxit Evagr. H. E. III, c. 1: Epistola, quae Iustini Martyris dicitur, ad Zen. & Seren. pag. 391, v. 48, p. 396, v. 39, τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' ante ὅσον. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in Dialog. Mort. Philist. apud Stob. Ser. 330, καὶ μύριον πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, θάλλον γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. Tangit Marcil. ad Horat. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐπαραδυσώπῳ] Εὐπαρακεκριμένῳ) Haec monstra vocabulorum in ed. A. hic antea erant. Ego restitui. SOLAN. Habent ἐν παραβύστῳ, quod post Demosth. in Timocrat. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres Hesych. Suid. Eustath. ad Od. Δ, pag. 1489, v. 7. Etymol. in Παραβύστον, sed instructum explicatione minus, quam nostri Scholiastae, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράβυστον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removeretur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐπίστησαν) F. ἐπίστεισαν. & C. SOLAN. Intellige, Aeacum praefecerunt, qui ius diceret &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐτοιμον παραγόντες) In ed. A. & V. ἔτοιμον erat. Ego mutavi. SOLAN. Ex G. hanc annotationem descripsit Solanus: Αἰαλὸς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum assignare animabus. Mox dedi γὰρ οὖν nam οὖν ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδιδῶσι lege παραδιδάσσι vel παραδιδούσι. HEMST.

Pag. 23. l. 4. Πτωχεύοντας) Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum vilissimos hic recenseretur notat Desid. Herald. Anim. ad Salmaf. Obs. ad I. A. & R. VII, pag. 608, ubi plura de γραματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. HEMST.

ead. l. 10. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba Thomas Mag. in Ἀκροσθῆς, ubi ex Vascofani suppleta est editio novissima: Οἱ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἡπῆτης μοι ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτῃς κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, exposuit Kusterus ad Aristoph. Pl. v. 814, adductis praeter hunc pluribus e Luciano locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero Noster vilissimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. Scholiastae coniectura non inepta est, neque abhorrens.

Quod sequitur ἐν ταῖς τριῶσιs adhibuit Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 4, *stipes in trivis erogare*. HEMST.

ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Sic in Catapl. c. 20. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐπίσχει) C. ἐπέχει vel περιέχει. SOLAN. Atticam formam servant Scholia V. Πυρὶ δάπτειν illustravit G. Cuper. Obs. I, c. 7. nos alibi plura diximus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 6. Ἐσκυβαλισμένα) C. & V. ἐσκυβαλεμένα. SOLAN. Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectiorem ed. A. altera verbi facies σκυβαλεῖν, quamquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. HEMST.

Pag. 24. l. 4. Παλαμήδης) Congerrones Nestorem & Palamedem Socrati dedit Lucianus apud inferos Ἰστ. Ἄλ. II, c. 17, idque iure merito: illum ita descripsit Homerus, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas: huius casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: παραμυθεῖται δ' ἔτι μὲν καὶ Παλαμήδης, inquit in Xenophont. Apol. p. 411, ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας: atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyssē res est alia: eius enim facinus in Palamede designatum fuerat execratus; sic enim in Xenophonte sequitur: ἐτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεὺς τοῦ ἀδίκου ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide Platonis extremum Phaedonem. HEMST.

ead. l. 6. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) E cicutae potione. BROD. Plato in Phaedro. BOURD.

ead. l. 10. Ἀναμετρούμενων) Angl. ἀναμετρούντων. BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250, Μνήμη παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά. Or. v. 14, —τί τ' ἀρρήτ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ: plura dicentur alio loco. HEMST.

Pag. 25. l. 3. Προῦβσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII, 95, προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία: unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valesius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35, v. 43, p. 36, v. 4. Idem

est προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI, pag. 466 B. κλειώ μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τίνος πράγματος προτίθετο λέγειν ibi notat Ulpianus, quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προβάλλετο· τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο· sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: ἐπεὶ δὴ περὶ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ αὐτῇ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασιν· καὶ προτίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσιν πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380 B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλευσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὃ, τι λέγουσι· nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Valesium praeteriit, sunt restituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κέρυξι ἢ πρεσβείαις προεγραμμένον, οὐκ αἰεὶ idque non Ulpiano solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discesserit Wolfius, interpretes alioqui minime spernendus, facile lector non indiligens per se deprehendet. Iam duplex illa τοῦ προτιθέσθαι potestas, quae Demosthenis enarratores distraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Isocratis Συμμαχ. p. 162 A. ἀποφατούμενος, ἀ τυγχάνω γιγνώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucyd. III, 38, θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὐτῶν περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adiungit γνῶμας aut διαγνῶμας· c. 36, Μιτυληναεῖ, qui Athenis aderant, παρσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐτῶν γνῶμας προθεῖναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγούς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. cap. 42, Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὐτῶν περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum Ulpiano sentio, & has locutiones omnes esse profectas arbitrator a proposita prytanum tabella, qua non tantum illicium vocabant Athenienses, sed & qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit Sophocles in Antig. v. 165, ὅτι σύγκλητον τίνδε γερόντων Προῦθρο λέσχην Καὶνῷ κηρύγματι πέμψας· solemne est ingeniosissimo poetae phraes a suae gentis moribus derivatas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προθέσθαι λέσχην, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, cum in superioribus exemplis προθεῖναι conspiciatur, ipso Medium usurparit. Προβλήματα recentioribus esse Imperatorum

edfla, ex Cangii Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi sint Phrynichus & Thomas Mag. equidem nescio. HEMST.

ead. l. 4. Πρυτάνεις) Qui sunt, vide apud Etym. M. VORST.

ead. l. 7. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST.

ead. l. 8. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καταλύεσθαι) Angl. καταδύεσθαι. BOURD. Καταδύεσθαι) Vulgo legitur καταλύεσθαι: quod ferri quidem posset, nisi hanc apriorem & concinniozem scripturam suppedigaret A. & ed. I. sic Plutarch. 1399, 1, εἰς κιβωτὸν ἐνδύμενος. Plato p. 32 B. C. εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύεσθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Κράνιον &c.) Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετος, νέκυσ: mortui ἀλιβαντες a poetis appellantur. BROD.

ead. l. 7. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος) Finxit lepide hanc vocem, ut & illas, quae praecedunt. Ἀλιβαντες sunt νεκροί. vide Hesych. GRAEV.

ibid. Ἀλιβαντιάδος) Angl. Ἀλιβαντίδος. BOURD. Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἐστὶ, ζωτικῆς λιβάδος, ἥγουν ὑγρότητος ἀμοιρος ὢν. Ἀλιβαντες quare mortui dicti, vide Galenum περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντίας finxit. VORST. Ἀλιβαντίδος) Ἀλίβας est mortuus; & si Suidae fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit Noster. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδος. SOLAN. Ferri poterat Ἀλιβαντίας, ut Πελοπίς, Πελοπίας, eiusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπίς, Ἰπποβοωντίς, Αἰαντίς, Ἀκαμαντίς. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ) Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν separant iura civium; notissimum ex oratoribus Graec. BOURD. Approbaverunt magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 113, lin. 4. HEMST.

ead. l. 10. Βριμῶ) Etymol. Βριμῶ, ἢ Περσεφῶνη &c. GUYET. V. Clem. Alex. 9, f. Hecate, Apoll. Rh. III, p. m. 79. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς) Scribendum: ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum a se ipso dissentire. GRAEVIVS. Vir cl. I. G. Graevius legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, qui

non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, Eundem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se diffidebant. Idque iam supra ut ἀτοπώτατον τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: Ἐπεὶ δὲ πολλῶ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τοὺτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας &c. Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. IENS. Sic Hicrates περὶ Εἰρήνης p. m. 216 f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα γινώσκουμεν. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀποσπάσας) Attigi locum ad Θ. Kr. § 5. HEMST.

ead. l. 7. Ὁ τῶν ιδιωτῶν) Privatos vertunt: non iniuria dissentit I. Alb. Fabricius B. G. IV, c. 16, p. 498, ubi scriptorum Luciani recensionem instituit: Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugae magno cum fastu trassantibus: adiectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ιδιώτας inter se opponi: notat Simplic. ad Epictet. Ench. c. LXXI, p. 315: Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ιδιώται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ιδιωτῶν, προσχρηοῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκόπτοντας καλεῖ. Crates, teste Diogen. L. VI, 88, argenti numerum apud menfarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ιδιώται γεννηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ιδιώται. Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 235, ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελάται παρὰ τοῖς ιδιώταις, οὕτως ἡ ιδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις: atque adeo cuiuscunque artis rudes ιδιώται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter

dispenſat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operoſis philoſophorum inanibuſque concertationibus, ſaepe laudatur: quare diu quaſitum eſſe Servius notat ad Georg. II, 475, *utrum philoſophiae, an ruſticitatis eſſet vita ſeſcior*. Plato Πολ. X, p. 765 C. Ulyſſis animam narrat μῆμη τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελοφηνυῖαν ζητεῖν περιῖουſαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ιδιώτου ἀπράγμονος: ubi iam ſine dubio privati hominis tranquillam vitam ſignificat. HEMST.

ead. l. 12. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος) *Praeſentem fortunam boni conſulens*. Proverbium, quo Plato in Gorg. utitur pag. 302 F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340 E. eumque imitatus Procopius Goth. I, p. 187, v. 35, Ἐμὲ γάρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθεναι (neſcio an melius fuiſſet ſcripturus τίθεſθαι vel θέ-
εſθαι) κελεύων: utrumvis enim ποιεῖν & θέεſθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentiffime in adagio locum tenet: idcirco Heſychius etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεſο, quamquam ibi, non ſecus ac tor aliis in locis, cladem fuerit paſſus, eius paroemiae philoſophum in Gorgia citat teſtem; cum tamen Suidas ποιεῖν ſervaverit. Ad Antonin. VI, § 2, ἀρκεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέεſθαι, monuit Gatakerus, Pittacum, teſte Diogen. L. I, 77, interroganti, quid optimum eſſet, reſpondiſſe, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum poſtea in proverbium abiſſe: ibidem praeter alia plura vir doctiſſimus Luciani, qui prae manibus eſt, locum proferat. Similem plane Pittaci ſententiam, quae a priore minimum diſcrepet, conſignavit Diogen. I, § 78, συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέ-
εſθαι τὰ δυſχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται: ἀνδρείων δὲ, γέ-
νόμενα εὖ θέεſθαι. Interpretes, ut ſolent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: Ambroſius ibi vertit, *quod in praefentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre*: Benediſtus noſtrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praefentibus contentus*, pa-
rum ipſe ſcilicet contentus verſione Mori minime poſtponenda, *praefentibus bene compoſitis*. Utrumque proverbium Eraſmus explicuit, *Praeſentem fortunam boni conſulere, Quod adeſt aequi bonique facere*: tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, ſed quaecunque contigit fors, eam velut optimam ampleſſamur*. Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam poteſtas eo proverbio continetur, cuius vis & ratio a formula loquendi perſpecta penderet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic eſt capiendum, quam in εὖ ποιεῖν

τὰ προστεταγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res praesentes, & quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem suam convertere. Expende modo Platonis locum, ubi non insulse Ficinus, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. Athenaeus XII, p. 544 B. Aristippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρῖναι τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολελαυκέναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ὕν, τὸ δὲ οὐπω καὶ ἀδελόν· ὅποιον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· omnium rerum aliarum securis esse gnauiter utendum praesentibus deliciis statuentes: nam ex Dalecampio nequidquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola Horatius eruditus monuit: Quid sit futurum cras, fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait Diog. L. II, 65, ἀρμόσασθαι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἀρμονίως ὑποκρίνασθαι. . . . ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ δέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in Hesiodo Οἰκόντ' εὖ δέσθαι, id est, interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in Platone Πολ. IV, p. 647 A. τὰ οἰκεῖα εὖ δέμενον, καὶ ἀρξάντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα &c. Sic Thucydid. VIII, 84, τὸν πόλεμον εὖ δέσθαι· IV, 59, τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ δέσθαι· &c, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25, ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο δέσθαι τὸ παρὸν· unde manifestum est, male syllaba minus apud Procopium legi Vandal. I, p. 102, οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον δέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: Sophocl. El. v. 1439, Νῦν τὰ πρὶν εὖ δέμενοι. Oed. Tyr. v. 641, — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ δέσθαι χρεών. Dionys. El. apud Athen. XV, p. 669 E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὺν εὖ δέμενος, id est, Convivium hilarans, tuisque partibus egregie fungens; quod non fecit interpretes Dalecampius. Aequè solet usurpari καλῶς δέσθαι, ut in illo Sophoclis apud Stob. pag. 54, Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἂν παρὸν δέσθαι καλῶς Αὐτὸς τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσθῇ φέρων· neque minus in ipso proverbio: Cratini locum ex Pylaea promittit Suidas, quem planius atque ab Erasmo, &c, qui vestigia summi popularis pressit, Garatiero fuit factum, restitui posse arbitror: Ἀνδρας σοφούς δὲ (vel γέ· utraque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα ὡς καλῶς Ἐς δύναμιτι

δέσδαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. Achill. Tat. V, p. 303, Ἄλλ' ἐστὶν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα δέσδαι καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγόμενην. Alterum adhibuit Aristid. T. III, p. 60 B. gubernator non tora, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὐ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, quod in manibus est, solleter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere: quomodo ponitur etiam εὐ διατίθεσθαι, velut in Appian. de B. Mithr. pag. 173 E. τὸ σφέτερον εὐ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. Zosimus formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I, p. 12, Ulpianum describit τὸ παρόν εὐ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν & Suidas in Anatolio, προσὴν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φεῖδεσθαι χρημάτων τὸ παρόν διαθεῖναι ἐσπουδακότες altera, si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare; quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV, Sc. VII, 22. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurpetur, Valesio persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum iactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. Mϋullaci ad Harpocr. p. 221, sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint Sophoclis versus, quos perperam vir magnus Alexidi tribuit, apud Stob. pag. 570, v. 46, Στέργειν δὲ τὰμπροσόντα, καὶ δέσδαι πρέπει Σοφὸν κυβερτὴν, ἀλλὰ μὴ στένιν τυχὴν ubi primum restitui placet, κ' εὐ δέσδαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est aequo animo ferre, aequi bonique facere, diversum ab εὐ δέσδαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in Florileg. p. 456: Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est. Alter autem Tragici versus apud Hesychium in Κυβεῦτην loco valde multilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat, Salmasius operam lusit. Porro quid Aeschyli loco clarius, in

Agam. v. 32, Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὐ πεισόντα θήσομαι Τρίς ἔξ βα-
λουσης τῆς δέ μοι φρυκτωρίας· *audacissima figura, quam casti-*
gata Sophoclis maiestas sibi nunquam permisisset: in Scholia-
te vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne
quis in re tenui modum excedere me queratur. HEMST.

ead. l. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακῶς) Plane noster Tiresias
cum Simonide sensit, cuius erat praeceptum *παίζειν ἐν τῷ*
βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν. Vid. Theon. Progymn.
p. 84. Mox autem *κλειθρία* si fenestra sit, *clathratam* intellige-
re oportet. *Κλειθρίδια* dabit Evagrius H. E. I, 14: Πρὸς τῇ ὀρο-
φῇ τοίνυν τῶν λεγομένων στεῶν *κλειθρίδια καθεστᾶσι θυρίδας*
ἐνίοι καλοῦσι pauloque post iterum *κλειθρίδιον* ibi Langi &
Christophorsoni *cancellas* repudiat Valesius; & *clathros* ma-
vult vertere. In Onomastico, *Κλειθρία*, *rimae*: alii signatius *ia-*
nuae rimam interpretantur, ut monuit H. Stephanus in Th. L.
Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco allato. Posses fo-
ramen ianuae vel cistae pervium, in quod clavis immittitur,
exponere: *κλειθρον* vocat Numenius in illa facerissime narrata
Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταλη-
ψίαν adegit, apud Euseb. Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV, τῶν δακτύ-
λιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλειθρον· & saepius in proximis: ἔπην
vocavit Diogen. L. IV, 59. *Κλειθρίον* paulo diversa potestate
reperies in Heron. Autom. p. 251, 262. HEMST.

ead. l. 14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Odyss. λ. BROD.

Pag. 28. l. 5. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου) Vide Th. Reines. ad Ia-
script. Cl. I, n. 243. HEMST.

ead. l. 6. Κατέρχονται) *Ad inferos migrant.* BROD.

ead. l. 10. Λεβαδεία) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi
Trophonius dat responsa. BROD.

in Schol. col. 2. l. 1. Αἰνιττεται δὲ) Pro δὲ Solanus scripsit
πi, quod an V. Codici debeat, ignoro: praeuli vulgatum.
In sequentibus aut *μαντειῶν*, aut, quod potius habeo, *leges*
μαντείσις. HEMST.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes iam elegantissi-
mum & omnibus suis numeris absolutissimum Luciani hoc in
genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia
exacta, & cum urbanitate summa coniuncta severitas: nulla
licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc
sanctissimo cuique adolescenti ruto in manus tradas, unde

non ingenium modo, sed & mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν.) Miror, ita scripsisse Lucianum. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, in hanc lucem ascendisti: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα ἔς τὸ φῶς. Ego iunctis ἔς τὴν παρούσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰσθδὸς &c. eum in modum rationi linguae Graecae satisfacisse me puto, ut nulla amplius superfit causa, cur miretur Solanus, ita scripsisse Lucian. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θέττ. ἐκ νεανίσκος) Protefilaus, de quo supra in Νεκρικοῖς Lucianus. BROD. Intelligit Protefilaum, cuius dialogum vide cum Plutone & Proserpina. CLER. Protefilaus. Vide supra N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 12. Λειπόντως) In bonam partem accipitur, impetrato comeatu: alioqui crimen erat λειπόντως γίνεσθαι, quod actione λειποναυτίου persequiebantur: Poll. VI, 154, ubi Cod. Pal. λιποναυτίου. VIII, 42. Hesych. Λειπόντως, ὃ τὴν ναῦν ἀπολειπόμενος: ita Herculem, qui, ut amissum Hylan investigaret, Argo navim sociosque deseruerat, — ἦρωες ἐκερτόμενον λιποναύτας Theocrit. Eid. XIII, 73. HEMST.

Pag. 30. l. 1. Ξεναγήσεις) Meminit Moschopol. Ἐκλ. Ἀ. Ὁ. in Ξεναγήσων. Deductus ad limpidum Ilissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἀριστα σοὶ, inquit, ἐξενάγεται, ὃ φίλε Φαῖδρε: tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὃ θαυμάσιε, ἀτοπώτατος τις φησὶν ἀτεχνῶς γὰρ, δ λέγεις, ξεναγουμένην τινη καὶ οὐκ ἐπιχορίῳ ὁικίας. Plato Phaedr. p. 1211 E. HEMST.

ead. l. 4. Τῷ ἀνὰ Διὶ) Quia, ut supra visum est, & inferis suus Iuppiter est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅλον ὑμέτερον) Vestrum prorsus: nam Mercurius, Claudiano teste, commune est profundis ac superis numen, ac ius per limen utrumque solus habet. BROD.

ead. l. 7. Ρίψῃ καὶ τῆτα γῶς) Homer. II. B. BROD.

ibid. Κάμῃ) Ἀν χαμαί; GUYET.

ibid. Τῆτα γῶν) Sic recte ex Homero ipso emendatum a Benedicto est: in reliquis enim legebatur τῆτα γῶς. SOLAN. Reliqui τῆτα γῶς, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τῆτα γῶς participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus 2 τῆτα γῶν ab ἔταγορ ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis exstitisse. HEMST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ θροῦ τοῦ βηλοῦ) Mosellanus, e summo coelo:

Lucian. Vol. III.

A a

Benedictus, *e magno coelo. Pater, sacro limine.* GRON. Vertit Benedictus, *Vereor, ne me cunflantem, caligini additum, vestrum finat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno deiciat coelo.* Elegantius & verius haec ultima vertit I. Fr. Gronovius (ut ex indicio *ἐγχεστώτατος* filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo coelo, e magno coelo.* Desumptus autem hic locus ex Homero, apud quem ipse Vulcanus Il. A, v. 590, narrat, quemadmodum secum egerit Iuppiter: *Ἦδη γὰρ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξέμεναι μαμαῶτα, Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ Δεσπεσίοιο.* Ubi Eustathius, quid sit *βηλός*, exponit: *Βηλός δὲ συνήως, ὁ τῆς οἰκίας βατῆρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὡς καὶ οὐδὲς, παρὰ τὸ δούεσθαι. ὕδεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι.* His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O, v. 23. Ceterum dictionem hanc Homericam, qua ille deiectum de coelo memorat Vulcanum a Iove, acutissime transtulit Menagius in epigramma de Lanoio, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat: *Τὸν Λαυνοῖον ὄραξ, δὲ συροῦσθαι Οὐρανίωνων Ῥίψε, ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ Δεσπεσίοιο.* Vide Anti-baillet T. II, p. 216. IENS.

ead. l. 10. Ἄλλως πλατύνμενον) Aristoph. Avib. v. 3, *Τί, ὦ πόνηρ, ἀνω κάτω πλατύντομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένον.* Aristid. T. III, p. 511 B. *περιέρχονται δὲ ἄλλως.* Bene notat Etymol. p. 68, *ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ μᾶλλον ἔχρῳντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως.* Ἄλλως ποιεῖν, id est, *ματαιῶς*, ut Schol. apud Thucydid. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόρους Hel. v. 713. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὢν) Difficile dictu est, unde Palmerius de Mosellano sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodatur. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim *καὶ συνδιάκτορος*. Eius vocis primitivum habes in Pseudomante: *Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰσδόν.* In Dialogo Mercurii & Maiae pro eo dicit *συνδιαπράττειν* ἄλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἰ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλὸν διαλέγη, cum distinguī debeat ἢ εἰ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. GRON.

ibid. Συνδιάτορος) Haec vox *συνδιάτορος* olet mendum: ita

autem eam interpretatur Mosellanus: *nostrae reip. ex parte legatus*: & sic viderur legisse *συνδιαίτωρ*, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a *συνδιαιτῶμαι* formatur, quam *συνδιάτορος*, vel *συνδιαίτορος*, & idem valeret, quod *συνδιαιτητής*, id est, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam *arbiter simul cum alio*; nec dubito sic esse legendum, scilicet *συνδιαίτωρ* vel *συνδιαιτητής*. PALM. Simplex *διάκτορος* est epithetum Mercurii apud Homerum frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διαγίνειν τὰς ἀγγελίας, a nuntiis ferendis. Vide Eustath. ad Homer. ed. Rom. p. 182 & 1393. Hic sese ei coniungens Charon vocat *συνδιάκτορον*, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio *διαγίνειν τοὺς νεκροὺς*, traicere mortuos. Quae ad hunc locum habent erudituri viri, plane sunt inania. CLER. *Συνδιάκτορος* omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in B. 3. credo, quam non consului) cum legisset *συνδιάτορος*, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. *Διάκτορος* a munere Mercurii epithetum apud Homerum frequens, ut Il. B, 103, Φ, 497, & Od. E, 43. unde hic *συνδιάκτορος*, eiusdem familiae servus: erat enim, ut apud Aeschylum audit Choëph. v. 163, *Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἀνω τε καὶ κάτω*. Spanhem. p. 169. SOLAN. Mercurium Homerus Hesiodusque *διάκτορον Ἀργεϊφόντην* vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem assignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod *διάκτορον* dici volunt inserto τ quasi *διάτορον*, οἷον *διατόρος καὶ σαφῶς διαλεγόμενον*, vel, *διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν*, sicut in Hesychio & Etymologo scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. c. 16, *διάκτορος κληταὶ ἦτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τραῖς* &c. Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, *διάκτορον* interpretatur *nuntium mandata perferentem ἀπὸ τοῦ διαγίνειν τὰς ἀγγελίας*: sic in Etymologo resinge, *διαγόντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ*, ex Schol. Homer. ad Il. B, 103, ex illo vicissim in hoc *ἀγγελίας* pro *ἐργασίας*. Eustath. ad Od. Π, p. 1809, v. 33, ex vetustis poëtae enarratoribus: *Ἑρμῆς γὰρ φασὶ πρῶτος, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθίρας τὰς ὁδοὺς*. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius *ψυχοπομπὴς* umbras deducens A-

cherontis etiam traiectum procuret: insignis est ad Hesiod. 'Ε. καὶ 'Η. v. 84, Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργεῖφόντης δὲ ὅτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων (nisi quis praeferendum censeat, ἐπαργῶς φωνῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἀργὸν ἐφόνευσεν τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χίος (hic tamen aliae vocis διακτορος proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco fuerit adiectum, Νέσσος δὲ ὁ Χίος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτάντων ψυχὰς. Dubito, an D. Heinsius nostram emendationi suae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat Schol. Homer. ad Iliad. B, 104. Quin ipsum διακτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in Hesychio legas Διακτόρος, εἰρηνικῶς, sive potius Διακτόρῃ, εἰρηνικῷ. Nesci autem Chii, sic enim quam Νέσος malo, qui rarissimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud Ez. Spanhem. ad Julian. Caes. in Prob. Not. p. 74. idem etymon Ety-mologus consignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκόντων κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπιθετοῖ. Διάγειν vero, quod est traicere, transvehere, de Charonte posuit Aristoph. Ran. v. 140, Ἐν πλοιαρίῳ τυττου-τῶϊ σ' ἀνὴρ γέρον Ναυτίης διάξει δὴ ὀβολὸν μισθὸν λαβὼν &c commode Schol. Aeschyl. ad 'Ε. ἐπὶ Θ. v. 864, ναυστόλον δεα-ρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appel-laverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, Lucianus, ut Mercurium iure Charon non tantum ξύμπλον, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. HEMST.

ead. l. 12. Καλῶς εἶχεν) H. Stephan. App. de D. A. p. 142, de praeterito imperfecto agens, quod ut praesenti proximum, iia locum eius interdum obtinet, hoc etiam exemplum proposuit: ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare iam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. Stephano solemne est in levibus arguta-

ri: omiffum *ἀν*, quod faepe fieri confuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶ-
χεν *ἀν*, ὃ καὶ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem
hic locum & ufum habet, quem § 7 ἄλγχα γοῦν. Index fimilia
plura fuppeditabit. HEMST.

ead. l. 14. Πρόσκαπον εἶναι) Bene reftituerant Polluci I, 95.
Thucydidis exemplo I, c. 12, iungatur hicce Noftri locus, &
alter § 7, ταύτης ἀεὶ καὶ πρόσκαπος ὢν. HEMST.

ibid. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba
super tranftris, non *sub tranftris*, dormiebant, fed & alibi, uti
ex Eufthathio docet Cafaub. ad Theophr. Char. p. 338, cuius
textum etiam hinc emendat. SOLAN. If. Cafauboni notam ad
Theophr. Char. c. XXII, p. 157, vellicaverat Theod. Marci-
lius, vir, praefertim fi cum Cafaubono comparetur, haud ma-
gni fane pretii, ad Perf. Sat. V, 146. ad eum enim hominem
maligne invidium fpectat acrior utrobique viri fummi incre-
patio. Synefius de fcrvo nequam in patriam navi deportando
Ep. XXXII: πλείων δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ
γὰρ εἰς κοίλην ταῦν καταβαίῃν. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁ τεινᾶς) Exc. G. διατίνᾶς καὶ τεινάξας.
C. δ. καὶ τιν. SOLAN. Prorfus ita in V. fcriptum eft, ut in Exc.
G. HEMST.

ibid. l. 6. Παραηλυθὼς) Dedi παρακαήμενος, quod Erymo-
logus habet in Τεταγὼν, ubi haec eadem totidem fere verbis
leguntur: in ceteris exemplar Voffianum accurate fecutus
fum, quod, etfi in fine τεταγὼν praeferret, in fronte τεταγὼς
fervabat: ibi tamen ex C. τεταγὼν annotavit Solan. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὀμους) Quia gymnafiorum praefes. SOLAN.

ead. l. 2. Ἄλλον νεκρὸν) Caftiga ἄλλον, ἀκείνῳ διαλέγῃ. BROD.
Ἄλλον) Secuti fumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd.
auctoritatem, fed emendationem Benedicti certiffimam: in
omnibus enim ante ipfum editis vitiofe legebatur ἄλλον. Inter-
pres tamen aut emendarat, aut in fuo codice recte fcriptum
invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer, Bourdelotium,
qui hanc verfionem una cum Graeco textu edi curavit, reti-
nuiffe tamen ἄλλον. Vide fupra Men. c. 18. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν δικωπίαν ἕλκων) Meminerunt huius loci Laz.
Bayf. de R. N. p. 609 B. Scheffer. de Mil. Nav. p. 67, & Diff.
de Variat. Nav. pag. 773 F. Tan. Faber ad Ariftoph. Ecclef. v.
1083, ubi δικωπεῖν, fed fenfu turpiculo translatus, occurrit.
Δικωπίας ἐρώττειν habet Schol. Thucyd. ad IV, 67, modo ne
legendum fit δικωπία. Δίκωπον σκάφος Charontis in Euripid.
Alc. v. 252, & ἐλάτῃ δικώπῳ v. 444. HEMST.

ibid. Διωνίαν) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praeferim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. G.

ead. l. 4. Ἐριμίδιον) Immo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἐριμίδιον lege, ut apud Aristoph. Pac. v. 381, 923. Apud Suidam etiam corrupte legitur Ἐριμίδιον, de quo monuit iam doctissimus editor Kusterus. SOLAN.

ead. l. 5. Περιήγησαι) Verbi potestatem explicuimus ad Dial. Mort. XX, § 1 pr. Nunc egregius accedat Basilii locus Hom. VI in Hexaem. p. 50 B. Δευρο δὲ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀπὸ τοῦ πόλεως τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγούνται, οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξηναγῆσω. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ διολισθαίνουσι) P. & I. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

ibid. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud Aristoph. πάλαι δῆπου λέγω, πάλαι κατηγορούσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in Sexto p. 282, unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκόνδυλον) Κονδυλίζειν, stricto acutoque articulo petere. Petron. VORST.

ead. l. 14. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic Themist. Or. VIII, pag. 103 C. Τί οὖν ἂν πάθομεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκάλους; VORST.

ibid. Πάθοι) Haec vox in L. & B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθη· nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV, & in Τιμ. c. 39, & passim. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Γρόνθος) Quid est γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod exponit Hesychius ἀναφύσσειν, ἢν πρώτη μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ καθαρισταί. Ita ut per γρόνθωτα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναφύσεις. IENS. Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Patr. Iunium in Ep. Polycarpi § 2, ἀποδιδόντες γρόνθον ἀπὸ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere. Schol. Homer. ad Il. B, 219, Achilles Therfitem γρόνθω παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλεξας κόνδυλον ἀνείλεν apud Enarrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταίαν Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον expo-

μετε γρόνθον. Hesych. in Πυγμαλ, Πύκτας, Πύξ. Etymolog. in Πυγμαλίας τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981, 999. Ioann. Diacon. ad Hesiod. Ἀσπ. v. 302, κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. Iudic. III, 16, Aquila & Symmachus γρόνθου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit σπιθαμῆς· cuius admonitus sum ab egregio viro Io. Iac. Werstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito & accessit: vide Io. Meurf. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Hesychii γρόνθον ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83, sicuti iampridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. HEMST.

Pag. 32. l. 3. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς) Insulse Mosellanus: *deinde & ipsi mihi videntur, ne interim tanquam transfugam Iuppiter me abdicet; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus; & adscriptus pater, (quasi fugitivum per praeconem investiget. Vid. Petron. Mosch. Ἀ. Κύπρις τὸν Ἑρώτα.)* locum Petronii intelligens cap. 58: *At non servus publicus iam languide egit, sed raptam cauponis harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur &c.* Alter locus est Moschi notus. GRON.

ibid. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Mercurius apud Lucianum saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίῳ πράσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subiiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μῆνυτρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὐρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 49: *Cuius servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuntians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset.* Dion Chrys. Or. VII, p. 123 D. Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ἐνίων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μῆνυτρα πρατιθέντας ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φθεγγόμενους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo iocorum plenus, apud Athen. VIII, p. 350 A. cum citharoedum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aequae commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὅς ἐν καταμνήσει τὸν τὸ προοίμιον ᾄσαντα κιθαρῳδόν, λήψεται χιλίας δραχμὰς. Exemplum eiusmodi praeconis habes in Petronii c. 97, ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit Erhardus. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ τοῦ Διὸς &c.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ

Διός. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Ceterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius causatus, sibi tantum haud superesse otū, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici causa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positis, *Deinde ab Iove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munus exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, σὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium. Viderur id maxime vero simile. IENS.

ead. l. 5. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιῶν) Iensus excidisse putat ὥς, & legendum ὥς καὶ &c. Verum eiusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impeditiis sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: si requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus Th. Wopken. *Le& Tull. I, c. 8, pag. 48, comparans Pauli I ad Timoth. IV, 3, κωλύοντων γαμῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi*

volunt, καλυόντων γαμῶν, καλυόντων δὲ ἄπ. βρ. Vide magnam Grotium, qui ex Phaedro protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17: *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris*: ubi in priore parte supplendum esse posuimus, nam retractis ibi locum non habere, monuit eruditiss. Dukerus ad Flor. II, 7, pag. 361, quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere sollertissime pertractavit I. Fr. Gronovius Obs. IV, 2, p. 26, 27. HEMST.

ead. l. 13. Σὺ δὲ — δυνατὸν ἦν) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς: sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero, vel, ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum ascendendi*. Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiant. Isocr. Panath. p. 257, Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διήλθον, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν. Philostr. de V. S. II, p. 553, v. 31, ἡ μεσόγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἢ φωνή. Heliodor. I, p. 2, Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μετὰ πάντα σωματῶν προσφάγων. Aelianus, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aequae delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δέ. Novit Plato non tantum ἄκραν τὴν οὐράκιον ἀλῖδα, & τὸ τοῦ οὐρανοῦ ῥῶτον, sed etiam coeli περιωπὴν, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. pag. 538 C. τότε δὲ τοῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ᾤπείσθη. Hic ille summus coeli vertex, quem Iuppiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luso perpetua, ut ait Claud. Mamertin. Genethl. Maximian. cap. 14. sed idem quae scripsit in Grat. A& pro Consul. cap. 10, huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia &c.* Poëtis nota fuit — interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas iuxta videt ardua terras: Stat. Th. IX, 641. Est autem περιωπὴ quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud Philostr. de V. S. II, p. 553, ἐκ περιωπῆς τοῦ Παράσσου: idque ipsum ἐκ περιωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι Synes. p. 42 C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπώπτου τινὸς καὶ μεσσιτάτης περιωπῆς μεγάλῃ καὶ ὑψηλῇ κα-

ρύματα. Gregorius Nazianzenus in initio Stelit. I. HEMSTERH.

Pag. 33. l. 1. Εἰδῶλοις) Εἰδῶλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654: *Ei nunc magna mei sub terras ibit imago*. PALM.

ead. l. 7. Ἐνδύουσαι ὑλίων τοῦ π.) Virgil. Aen. V, 830, *Una omnes fecere pedem*, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpretes. Usurpat iterum eandem aut similem vocem ἴστ. β, c. 45, & Z. Tr. c. 47. SOLAN.

ibid. τοῦ ποδὸς) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. BROD. Lapogogia. *Una omnes fecere pedem*, Maro &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἰστίου, ut *ἐνῆ* ancora dicitur. *Ancora fundabat naves*. G. — Ita descripsit Solanus: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constar. L. Bayfio non latuit hic locus de R. N. pag. 619 B. eundem adhibuit La Cerda ad Virgil. Aen. V, 830, multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam eius, Brodaeii sententia ad Anthol. II, p. 208. Ποδῶτα λίνα Lycophroni v. 1015, ubi vide, si tanti est, Meursium & Potterum. HEMST. Achilles Stanius ad Catulli Phaselum annotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM in *Addendis*.

in Schol. col. 2. l. 1. τῷ πνέοντι) Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἀνεμος, ut alibi *Νοστήτην πνέουσαν* dixit. HEMST.

Pag. 34. l. 5. τοὺς Ἀλωέως νύκτας) Homer. Odyss. A. BROD. Vide D. Hoelchel. ad Origen. in Cels. IV, p. 174, qui uritur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Moysen, cum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθεύραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραφέναι calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod Origenes opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὀμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem iam diu homines existisse impios, & de numero quidem Iudaeorum, qui narrationes Moysi de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utraque peraeque habendas esse evincerent, ostendit Philo Iud. Περὶ Συγχ. Διαλ. pag. 320 C. Εἰς μὲν οὖν ἔστιν (μῦθος) ὁ ὅτιως τῷ αὐτεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὗς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος διανοηθῆναι φησι τρία τὰ περιμῆκιστα τῶν ὁσῶν ἐπιφανεῖσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut Philo διανοηθῆναι, sic & Lucianus ἐβελῆσαι ἐπιθεῖναι: nam qui revera mon-

tes eos montibus involvisse scripserunt, ab Homero nescio quo iure dissentiunt; siquidem magnus poeta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggregiundae consilium voluntatemque indicet: ideo Themistius *ατοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὥρων τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμούς εἰς οὐρανοὺς* vocat Orat. II, p. 56 B. fatis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: Stephanus Ἀλωίον urbem ἐν Θεσσαλίᾳ tradit, ἣν ἐκτίσαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θράκας: hic iam fabula remora tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror Berkelium ibi norantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud Stephanum: Holstenius etiam, *νῦν Ἀλωεῖδαι*; quin plures insolens forma perculit: ad scriptoris, qui Aristotelem mentitur, de Mundo ista verba p. 1, *καθάπερ οἱ ἀνθρώποι ποτὲ ἐπερόουν Ἀλωάδαι*, veriorrem esse scripturam Sylburgius observat Ἀλωεῖδαι idque ipsum iamdudum ante Nansio fuerat visum ad Nonni P. E. I. VIII, 150. idem in Origene tentatum: neque diffitemur, Ἀλωεῖδας dedisse Apollodorum I, p. 29, pro quo non raro Ἀλωῖδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωεῖδων Pindari Scholiastes habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. Themist. p. 36, *οἷους ᾄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ πόληται* sed pag. 79, *ὅστις ἂν μὴ παρίησι τοὺς Ἀλωῖδας εἰς ἀποπληξίαν*. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωεῖδας: adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab *εὺς* descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωάδαι vel Ἀλευάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua Casaubon. ad Athen. VII, 4, & Io. Meursius, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι: cui suspitioni mirifice favent versus inde ab Aelian. adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloidis attulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. HEMST.

ead. l. 8. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ὕψιν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, *εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην*.

των κλίμακα ἔξαιν οἰομένους &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus poeta ais, duos Aloci filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicibus evulsam Ossum Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum ascendendum.* IENS.

ead. l. 11. Νὰ δὲ) In Cod. Flor. *νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῇ τῇ θεῶν.* BOURD.

ead. l. 15. Δύ' ὄντες) *Ἐῖς δὲ ὄντες pro δὲ ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est,* inquit H. Steph. App. ad Scr. de D. A. p. 105, additis e Luciano pluribus eiusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum iudicium Dukeri ad Thucyd. IV, 92. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Τοῖν (φεφυλλίων) Otum & Ephialtem intelligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, *αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰσεσίφυλλον.* BROD.

ead. l. 6. Ἰδιώτης) *Ignarus literarum, non rusticus, ut habet interpretes.* CLER.

ead. l. 8. Οὕτω ῥ. συντιθεῖς) Nihil est hic, quod magnopere offendar: nescio tamen quo pacto magis blanditur, *αμβάτων ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὕτω ῥαδίας συντιθεῖς τὰ ἄστρ.* Illud autem *ἀπὸ δυοῖν στιχῶν* pro *δυοῖν στιχοῖς* non aliter est dictum, quam *ἀπὸ συμπαῖς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλῶς ἀνιμῶν* Theophr. H. Pl. IV, p. 76. *ἀπὸ ῥαβδίου οἰακίχου* Strabo XVII, p. 1184 B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucyd. VIII, 87. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς διαδέξατό ποτε αὐτὸν) Postulare videtur legitimus orationis cursus, *Ὡς διαδέξατό ποτε αὐτὸς ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα· διαδέξατο, ut ἀναπαύσειεν αὐτὸς* vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate *αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα* scribatur. HEMST.

Pag. 36. l. 5. Ἐξυργάσμεθα) Veteres edd. *ἐξυργασμέθα.* B. 2. S. & A. *ἐξυργασάμεθα.* Sed genuinum est, quod reposuimus. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Τὸν κρανίον) An *συντριβέντες τὸ κρανίον;* placet. GUYET.

ead. l. 7. Ἐγὼ καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in modum poni solita, ut intelligendum aliquid relinquar: hic non diffculter explebis sententiam: *conandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc ascendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia.* HEMST.

ibid. Οὐκ ἐνὶ) *Non licet.* BROD.

ead. l. 9. Φείδου μὴ) Benedi&. Ne pedem in lubrico ponas: im-
mo, ne parcas pedem in lubrico ponere. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰ γὰρ πρὸς) Amst. ed. ἡ γὰρ & ἐνέτρι-
ψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem est: utrumque recte lege-
batur in libro Vossiano, consentiente Thoma Mag. in Ἐπαθὺν
τὴν ψυχὴν. HEMST.

Pag. 38. l. 1. Δίμνην) Mare. BROD.

ead. l. 14. Ὅτι γελῶν) Hic iterum ὅτι male coniungitur, ubi
legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῶν scribe ὅ, τι. Et rogabas me, quid
viderem. Plane sic in Florentina. Apud Homerum quoque Il.
A, 64, illud ὅ, τι perperam coniungitur: "Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσ-
σον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπὸλλων. Sed scribe, "Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσ-
σον &c. Qui dicat, quid (ob quam causam) adeo iratus sit Apol-
lo. Ita distinctum hunc Homeri locum olim lectum fuisse, li-
queat ex Hesychio, non aliter haec verba referente; qui ipse
quoque una literula multatus est, "Ὅ, τι τόσον, διότι τοσούτον
lege ex Homero τόσον. IENS.

Pag. 39. l. 2. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) Haec in libris publicatis in-
terpunctio sequentibus annectit; nec dissentiunt interpretes:
ego contra censui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν iungi oportere
huic ergo distinctioni versio quoque respondet. HEMST.

ead. l. 15. Ὅφρ' οὐ γινώσκης) Homer. Il. E, 127. BROD.

ead. l. 16. ΧΑΡ. Τί ἐστίν;) Vereor, ne praeter Luciani vo-
luntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc in-
commode Charonti tribuitur, est assignandum; quid enim
aptius, quam ut recitatis Homeri versiculis statim quaerat,
τί ἐστίν; ἥδ' ἡ ὁρᾷς; HEMST.

Pag. 40. l. 1. Ἐς πρὸς ἐμὲ) Si mecum componatur. BROD.

ead. l. 2. Προδιδάσκέ με) Quorsum spectet προδιδάσκειν,
quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem
acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit,
quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercuri-
us demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur
in προ nescio quid haerere vitii. HEMST.

ead. l. 4. Ἀμελέτητον) Scriptura optima, quam P. L. & ed.
I. exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan po-
tuerat, ut Mss. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Iuntinae aucto-
ritatem sequi dubites, vide Ἀλ. cap. 18, & Παρασ. c. 60, ex
quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile
perspicias. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς περ τορύνῃ τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαῖναν) Cum
vertisset Mosellanus, atque tridente velut unco quodam hamo inie-

στο, contraxit Benedictus, & iniecto tridente tanquam quodam hamo. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, *τορύνην* passim ab Grammaticis exponi *κινήτριον τῆς χύτρας*; quod & commodissime & facere ab ridiculo Luciano & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset eius olla culinaria. GRON.

ead. l. 14. Τορύνην) *Tudiculam*, BROD.

ibid. τὰς θυέλλας) Sumta sunt ex Od. E, 291; ubi pro — *πάσας δ' ὀρόβυνεν ἀέλλας* videri poterat legisse Lucianus, *ὀρόβυνε θυέλλας*: sed memoriter haec, verbis non annumeratis, citasse Nostrium credo: quae etiam est causa, cur *ὀρόβυνε* augmento suo instructum non repudiem. Nicetas Man. Comn. II, p. 109, *ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κύμα ὄρθον ἐπαγγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπαυκοῦντο καὶ ὀρόβυνοντο*. HEMST.

ead. l. 15. Ὀρόβυνε) Ex Homero emendavimus, quod in omnibus legebatur *ὀρόβυνε*. SOLAN.

in Schol. l. 1. Τορύνον) L. *τορύνην* & ita legisse Excerptorem video. SOLAN. Non aliter in V. sed quid sibi velit Scholiastes, parumper obscurum est. Non equidem improbavero *tudiculam* explicari *εἶδος ξύλου στρογγύλου*, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ *σκαμβὸν* &c. quod si *τορύνην* exponit, scribendum potius fuerat ἢ *τι σκαμβὸν* ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, τὸ *σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτε ὀρόβυν*, ut apud Suidam legitur & Mich. Apostolium, vel, ut in App. Vatic. C. III, n. 100, τὸ *σκαληνὸν* (eum in modum refingo *σκαλικὸν*) *ξύλον οὐδέποτε ὀροῦται*. Ideone haec addidit, ut in *tudicula* ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? HEMST.

Pag. 41. l. 4. Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.) Id est, cum ipsa *Scylla* & *Charybdi* &c. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum traiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum *Scylla*, *Charybdi* & *Cyclope*. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus* ille ipsi *Scyllae*, & *Charybdi*, & *Cyclopi* bonam carminum partem evomuit, & statuere, Homerum, ubi *ἀνοστον πλοῦν* navigaret, illuc, unde negant redire *quæquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam?

Quo quid pote infulsus? Non intellexit bonus Noster, τὰ, ἀπήμεσε ἢ ῥα-ῥαδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλη, καὶ Χαρύβδι, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλη &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. IENS.

ead. l. 5. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου) Haec imago animo Luciani primum non est obiecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur Aelian. V. H. XIII, 22: Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὀμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμμεσμένα ἀρυσμένους. Vide interpretes ad hunc locum. CLER.

ead. l. 8. Τίς γὰρ ὅδ') Versus ex Iliad. 3. BOURD.

ibid. Ἦὺς τε, μέγας τε) Homer. Il. Γ, 226. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Γαλάτῳ) Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex Aeliano V. H. XIII, 22, ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim Aelianum ruebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. CLER. Cum Clerico facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba iam fuerant a Fr. Iunio in lucem prolata Catal. Artif. in Galatio. Vide praestantiss. Fabricii B. G. I, c. 7, § 1. HEMST.

ibid. l. 8. Ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια) Errat Scholiastes. Octo stadia miliare conficiunt. SOLAN. Καὶ σ', quae deleri volebat Solanus, intelligenda sunt καὶ ἡμισ' perfimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile Scholiasten erroris absolverent, quae disputavit Dodwellus Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. § 4, 5. HEMST.

ibid. l. 11. Φασὶ γὰρ &c.) In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν — στύλον τροπιδίων — ἑταίρους τε — ὑπεξαγεῖν genuinas Vossii membranae lectiones restitimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ὑπεβάττα) Strabo VI, pag. 263 A. ὑποδύντα. SOLAN.

ibid. l. 8. Κορμῷ μεγάλῳ) Adde ex Strabone ἐσσηνωμένῳ. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἀφύκτω) Virium V. ἀφύκω bene correctum fuit in ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode verus interp. ad Ib. Ovid. v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad Scho-

liaetae nostri narrationem accedit Gell. N. A. XV, 16. Verum Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 369, dum concinne brevitatibus sophisticum acumen affectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνωθείς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκίας ῥώμης περιῶσαι, σφίγκτῳ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξε. HEMST.

Pag. 42. l. 5. Μηδὲ ξυνεῖς) Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutēs tempus ὑποσκέλισσι, parum adiuventi, me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso Luciano haeret culpa: non enim aequē semper stilus, quamvis attentō, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. HEMST.

ead. l. 8. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad pag. 157, l. 12. HEMST.

ead. l. 13. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. BOURD. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit Bourdelotius, sed pro ὄπας, quod in editis est, scribendum ὅπως οὐχ ὅπως est pedum: usus etiam est in Prometheo & alibi. GRAEV. In B. 2. quam secutus videtur Bourdelotius, mendose legebatur ἐλπίδα: at si alias inperisset, recte, ut hic vides, legisset. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἐλασσιότι ἐπὶ Α.) Ingenio Luciani facetissimisque iocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen eius dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallet, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius maioremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliēt. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul conspirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Croesum Lydosque succubuisse. Si Xenophon in hac causa testis idoneus placet, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigesium, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto & quinquagesimo, Babylonem in primo & sexagesimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, Lucianum, dum haec scribebat, ad historiae veram seriem animo fuisse minus attentō: potuisset alioqui, si eam in

curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul fervire, & rerum gestarum fidei. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam illustravit Iensius ad N. Δ. p. 157, l. 8. Αἱ δὲ Σάρδεες, inquit Strab. XIII, p. 928 B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ὅμως, ἀκρὰν εὐερκῇ ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: Herodot. I, 84, ex quo Dionis Chrysostomi non intellectum Casaubono locum egregie declaravit Henr. Valesius ad Exc. Nicol. Damasc. p. 68. Adversus Cimmerios, deinde & Athenienses diu post tuta stetit: Herodot. I, 15, V, 100. Cuius arte capta fuerit a Cyro, tradidit Herodotus: ab Herodoto tamen nonnihil abit Xenoph. K. Π. VII, p. 107, ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκούντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem Luciani murum fervari velim. A Polyaeno duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII, c. 6, § 3, quem habeat auctorem, ignoro; posterior § 13, perinde a Frontino descripta III, 8, § 3, a Ctesia fluxit, ut ostendunt eius Excerpta p. 635, v. 30. Sed Croesi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt Licymnius & Hermesianax, teste Parthenio Erot. cap. XXII, quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori ius arbitrandi facio: ita vero Parthen. περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἀκρὰν, μηδενὸς φυλάσσοντος δ' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: Polyaen. IV, c. 9, § 4: Σέλευκος τὴν Σαρδίων ἀκρὰν ἐπόθει (ita legendum iudico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαύρους Θεοδότου φυλάσσοντος τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἀκρὰν ἐχρᾶν οὔσαν εἶσιν. Neque aliam ob rem captivī nobiles eo detrufi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI, c. 49. Arx autem urbi adiungebatur per Πρίονα, (nomen a figurae similitudine sumtum autumo) cuius τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras Cretensis observasset, sollerti consilio viam expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat Polyb. VII, pag. 705, meminitque

τῆς προὔπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων ὀχυρότητος. Arcem Charon Lampfacenus vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλῆϊον, referens Athenienses Ionibus opitulatos εἰλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τεύχους τοῦ βασιλῆϊου· verba nobis descripsit Plutarch. Περί τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861 D. HEMST.

ibid. τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Ἐχουσιν subaudio. BROD. τὸ περιβεβλημένον, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖχος. GUYET.

ead. l. 10. Σόλων) Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Croeso habet, adeat Plutarch. in Sol. & Herodot. I, pag. 7, ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Croeso Solonem audies. Meminit & Diogenes Laërtius illius colloqui p. 12. Menagius tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Οὐδὲν ἀγεννές) Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissimo, cuius summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? Herodotum adumbravit Noster, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθαπύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἔοντι χρυσάμενον λέγειν &c. Inhumanius est, neque Herodoteum, quo statim Solonem impetit Croesus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatissimi iudicio Solonis sunt pronuntiat, Lucianus invertit: Tellus priore, posteriore loco iuvenes Argivos posuit Herodotus, sive aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus: Charon certe mox, simul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρῶν ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam illam mortem obiisse. Κλέωβις autem in hodiernis Herodoti editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris annotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem Herodotum adhibent, Κλέωβιν appellant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in Stobaeo legitur p. 603 Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέωβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευζάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut Suidas ostendit in Κροῖσος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανούς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίᾳ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπίνης μέχρι τεμένους τῆς Ἡρας· haec ab alio fonte sunt hausta, itidemque quod Hyginus tradit, Cydippen, postquam du-

plicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obiisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulum notam* Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis I. A. Fabricio ad Sext. Empir. P. H. III, § 231, I. Davisio ad Cicer. T. D. I, cap. 47. HEMST.

ead. l. 4. Κλέσβιν καὶ Βίωνα) De his Herodot. I, 32. Plato etiam in Axiocho, vel de Morte. SOLAN.

ead. l. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π. venustius enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) *Primus*. BROD.

ead. l. 11. Τέλλος) *Telaus* in quibusdam Diogenis Laërtii codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. & I. quae Τέλος habent: sed eadem Τέλλον recte exhibent Ἰστ. β, c. 17. SOLAN. Ad Diogen. L. I, 50, vide Menagium. Τέλος scribatur, an Τέλλος, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: Σέλλος, Σέλος, Έλλος, Έλος, Σελλασία, Σελασία, Πελλός, Πελός, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem Dionis Chrys. p. 593 D. ut pulchre Casaubonus observavit. Themist. Or. XVIII, p. 211 D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὁλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργεῖους νεανίσκους. ubi, tamen si non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de quo Aufon. BOURD. Sententiam Solonis, quam Aristoteles argumentis sanequam levibus impugnat Eth. Nic. I, c. 10, certatim Tragicos imitari monent B. Martin. V. L. I, c. 1, versus Euripidis ex Androm. v. 100, qui sunt ipsius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & Ios. Barnes. ad eum locum & Heracl. v. 865. Cum ergo Deianira Trachinias Sophocleas sic inciperet, Λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάνεις, ὧς οὐκ ἂν αἰὼν ἐκμαθοὶ (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἰ τῷ κακὸς, notare operae pretium duxit Scholiastes esse μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ὁ μὲν δὲ μακαρίζειν δεῖν πρὸς τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφινάμενος. Vide Cicer. de F. B. & M. II, 27, & Davis. p. 164. Similes veterum sententias plena manu suppeditabit Stob. Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἀχρι πρὸς τὸ τ. &c. Dion Chrys. p. 598 C. ὦν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἥλπεζεν. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ) Inepte haec vertuntur, B b 2

ἀλλὰ τὸ πορθεῖν αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, sed *cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censet* : cum sit, sed *cymbam ipsam existimas esse*, ubi de talibus iudicium fieri necesse sit. GRAEV.

ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum est oraculum, quod iterum tangit Z. 'Ελ. c. 14 & 20, ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud Ciceronem sic exstat: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπαχρον) Infra vocat ὤχρον καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non plane pallidus, sed luteus & flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: Basil. Caesar. T. II, p. 66 B. ὤχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τῶν τον σφεύοντες. Quos Sappho ornate dixerat χρυσεῖς ἐρεβίνθους in Epit. Athen. II, p. 54 F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξον ὤχρους, teste Eustath. ad Il. N, p. 948, v. 45. Eundem habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὤχρὸς saepe minimum discrepet; quod ostenderunt Foef. Oecon. Hipp. & Graevius ad Hesiod. Ἀσπ. v. 231; quam ob rem pari iure auro convenit. Artemidor. I, cap. 79, p. 67, χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσοῦς καὶ βαρὺς. scite Diogenes rogatus, διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλευόντας, apud Diogen. L. VI, 51, quasi pallidum foret a timore; quippe notum est Homeri χλωρόν δεός. Dictum autem sapientissimi canis in iambos redigit nescio quis Comicorum: τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβόλῃ, τὸ χρυσίον; Δέδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί· exstant in Aristophan. Schol. ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud Statii IV Silv. VII, 15, *Pallidus fessor redit, erutoque Concolor auro*. In Paulino Episc. Nol. ad Nicet. v. 269 legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *calidos*. HEMST.

ead. l. 13. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχῃτον) Importuna his subiicitur nota Bourdelotii, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχαι & περικαθάραι ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citari Casaubonum ad *Theophrastum*, pro *Theophrasto*. GRON. Ex poëta aliquo, Pindaro forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Ψητ. c. 1. Certe Fl. ἐντιμος hic habet. SOLAN. Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῶμα, vel κτῆμα· sed sarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἐντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum.

Περιμάχῃτον vero, quod tam acri studio petitur, ut eius possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri prae-ripere conetur. Proprie Noster in Tim. cap. 21, περιμάχῃτος ταῖς γαλαῖς. & Strabo XIV, p. 945, Samos εὐδαίμων, ὡς δὴ ἄλλον ἐκ τοῦ περιμάχῃτον γενέσθαι. Helenae, quae Luciano οὐ-τω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέ-σθαι, Vol. II, p. 70, περιβλέπτον καὶ περιμάχῃτον τὴν φύσιν ἐποίησε Iuppiter: Isocrat. pag. 211 C. unde περιμάχῃτον εἶδος vocatur ab Agatharchide apud Phot. p. 719, v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare proiecit εἰπούσα ὅτι περι-μάχῃτος ἔσται, ut refert Diogen. L. I, 32. Thucydid. VII, 84, καὶ οὐδὲν ἥσσον ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσσιναίου) ὁμοῦ τῷ πηλῷ ἡματομένον, καὶ περιμάχῃτον ἦν τοῖς πολλοῖς non male Schol. σπουδαῖότατον, desideratissimum. Demades p. 180, v. 13, Athenae τὸ περιμάχῃτον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἀστὺ- quod palam Dionys. Halic. imitatur A. R. V, p. 326, v. 16, τοῖς περιμαχῃτοῖς καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινου βίου πράγ-μασι. Apud Xenoph. Symp. p. 513, v. 30, paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχῃτον, res, quam pauci vel nemo valde sibi ex- petendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: Aeneas Soph. Ep. V: Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ περιφανεῖς ἐσθλῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχῃτον, ἀβέβαιον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἐσθηκὸς, οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ἀληθὺς. HEMST.

ead. l. 16. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina sola, ἐντιμὸν τι ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aequae eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἐν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cuius spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἐντιμὸν, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fal-lor, & perquam opportuna: Equidem non video, quid in isto au- ro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem af-ferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat. Equi- dem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudia-ri debeat. HEMST.

Pag. 46. l. 7. Ἐκλέγων) Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vestigalibus & pensionibus: quare de publica-

nis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλους. Poll. VIII, 114, IX, 31. Harpocr. in Πεντηκοστή. Aeschin. in Timarch. pag. 17, v. 3, μαρτυρίαν τελώνου του παρὰ Τιμαρχου τούτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518 E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῇ τῶν εἰσαγομένων ἐκλεγωσιν publicanis succensimus, non quando vestigal eorum, quae palam importantur, exigunt. Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenientes εἰ ἐκλεγοσ-
τες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocration ait, quamquam accuratius a Suida duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. Aristides de se T. I, p. 611 B. ἤρεθην ἐκλογεῖς & Capito φόρων ἐκλογεῖς Philoni Πρ. πρὸς Γ. pag. 1020 E. qui postea de eodem homine rapacissimo subiungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλεγει, ποικίλον τινὰ καὶ πολὺν πλοῦτον ἥρωικώς sicut a Demosthene dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά apud hunc rectene Gelenius *quasi forem*, apud illum Canterus *coactorem* verterint, iam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Aeacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ἐν δαύμασι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν Theophr. Ch. Eth. c. VI, p. 30, ad quae Calaubonus hunc Luciani locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32, τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν ubi secus olim ad Poll. IX, 63, n. 70, existimavi reponendum ἐπιλέγειν quod etsi per me iampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctissimo Needhamo: τόκους ἐκλέγων Pollux annotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων Liban. T. I, pag. 793 C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit Dion Cass. XLII, p. 208 D. alibique. HEMST.

Pag. 47. l. 3. Τῶν πλίνθων) Herodoto sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: Euseb. Προπ. Εὐ. V, p. 211 D. Gregor. Nyss. T. III, p. 319 A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque iungit Themist. Or. XIX, p. 226, ubi Apollinem dicere facit. se Croesum urique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα τῇ σιχρὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλίνθιων. Modo ἐτακοῦσμεν οὗτ, etsi vix quidquam refert, Charonti libens dederō. HEMST.

Pag. 48. l. 1. Τοῦ βελτίονος) Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem Tertullian. de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. aliique Patrum, philosophos, praefertim Stoicos, imitati. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ Ἀνδoῖς) Haec ita sunt scripta, ut *Cyrum*

priorem arma Lydis intulisse significant : ab omnibus tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive fociis Babylo-
niis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret,
crecere rem Persicam ratus. HEMST.

ead. l. 14. Εὐφήμει) Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus.*
Favere lingua dicunt Latini ; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφη-
μῶ, faveo : Εὐφημῆιτε, favele. Huic verbo contrarium est,
δυσφημῶ. Eaedem Glossae: *Δυσφημῆι, infausta loquitur.* CLER.
Formula quaedam solemnis, cum aliquid infauste dictum vel
factum abominantur, & procul a se facessere iubent; in qua
ne ipsum quidem illud ἀνθρώπου incassum ponitur. Celebrem
Sophoclis sententiam refert Theon Progymn. p. 14. is roga-
tus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit :
Εὐφήμει, ἢ ἀνθρώπου ἀσμενέστατα μέγιστο αὐτὰ ἀπέφυγον, ὅσ-
περ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς depromta
sunt ex Plat. de Rep. I, p. 573 A. ubi pro ἀποδράς peius, ut
quidem puto, legitur ἀποφυγὼν audi Ciceronem interpretem
Cat. mai. §. 47 : *Dii meliora : libenter vero istinc, tanquam a domi-*
no aggressi ac furioso profugii. In Arriani Epi&. III, 5, p. 274, So-
crates καθ' ἡμέραν χαίρει παρακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γινομέ-
νω πρὸς τί; καὶ τι πρὸς λεξείδια; ἀνθρώπου, εὐφήμει. Apud Pla-
tonem de LL. III, p. 816 E. *Εὐφήμει hoc Dii avertant : id ne un-*
quam contigerit : & in Conv. p. 1201 E. *Οὐκ εὐφημήσεις ;* Lu-
lian. Caes. p. 330 D. HEMST.

Pag. 49. l. 6. Φωκεῦσι) A quibus multoties spoliatum est
templum Delphicum : *Βοιωτοῖς*, qui cum his pro templo Del-
phico bella gesserunt. BROD.

ibid. Βοιωτοῖς) Iustin. VIII, 1. SOLAN.

ead. l. 7. Τυράννω ληστῇ) Excidit particula ἢ, quam repones,
licet Ms. non praeciperet; in quo tamen legitur, *ἔρμαιον ἔση*
ἀνατεθεικὸς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυ-
ράννω ἢ ληστῇ vulgo *ἢ τινι τυράννω ληστῇ.* GRAEV. Illud ἢ,
quod in vulgatis deerat, ex ed. L. & MSS. G. P. & L. resti-
tuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσοποιῶν) Corruptam hanc vocem arbitror :
nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla
ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur.
Nisi forsitan ut Latini olim aurifices, ira & veteres Graeci χρυ-
σοποιούς dixerint. Cicer. de Orat. II, 38. SOLAN. Qui sint ae-
tate seriore χρυσοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιητική, sive χρυ-
σοποιία, compertum habemus : verum ut Latini aurifices, sic
pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιούς, mihi nondum

liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non alia, quam unius Luciani, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinatur, ut credam, scripsisse Nostrium χρυσοχόον. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: Dioscorid. V, 173: Εὐρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμῖα γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβούν. Clem. Alex. Paed. II, pag. 190, v. 3, λύχνος κεραμέως οὐ χρυσοχόου ἔργον· vide Hefych. in Θερμανυστρῖς, Suid. in Χαλκεύς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόον complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur, χρυσοχοεῖα. Polyb. apud Athen. V, p. 193 D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπέοις εὐρίσκετο καὶ χρυσοχοίοις εὐρησιλογῶν eadem a Libanio iuncta T. II, pag. 647 C. ἀργυροκοπεῖα τε καὶ χρυσοχόων ἐργαστήρια. Zenonis Cittriae a Clemente locus egregius affertur Paedag. III, p. 297, v. 7, quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπέστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοίων καὶ ἐριοπωλίων ἄλλος· ubi vocem ultimam interpres dum caliginem vertit, ἄλλος se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo pag. 192, v. 5, & pravam mirificae versionis stribliginem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. HEMST.

ead. L. 13. Τὸ δὲ παριστάμενον) Quidquid ei in mentem venit. Consule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene vertitur, ea, quae urgent, libere dicere; hoc enim voluit Lucianus, mentis cogitata libere dicere: παρίστασθαι est in mentem venire, animo obversari. Plat. in Phaedone: ὅστις μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videtur, ut sentio. GRAEV. Iure Graevius in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaeo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217, 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίστασθαι, obversari animo, menti esse praesto, dici solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921. — δόξα μοι παρυστάθην· quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III, p. 507 A. εἰ γὰρ ἐκάστω τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρασταῖν, καὶ τοῦτο πάντες πείσσειν. Hinc τὸ παραστάν & τὸ παριστάμενον, quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias in Exc. p. 647, v. 4, Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, matri quidquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, per-

mittit. Dion Chryf. Or. XII, p. 213 B. *πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παριστάν.* Or. XXXIII, p. 410 B. *τελευταῖον ὁκνῶν, μοὶ δοκεῖ, τὸ παριστάμενον λέγειν.* utrobique peccat interpres: sic autem ille posteriore loco, *cunctatus, opinor, quidquam ex tempore dicere*: non-nihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν valet, *non meditant, sed subitam & extemporalem orationem habere*: Plutarch. V. Demosth. pag. 850 A. *τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν,* quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Rarem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν ἐπέρχασθαι enim sive ἐπελθεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquæ sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per iniuriam in huius sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II, p. 197, *ἐπέρχεται μοι δεδιέναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διελέχθαι δοκῶ* atqui sine controversia legendum esse, *παρίσταται μοι δαρρῆσιν τε καὶ δεδιέναι* &c. Thomas Mag. arguit in *παρίσταται* ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorem. Dion Cass. LXXVII, p. 875 D. de Antonino Caracalla: *τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερισκέπτως λαλεῖν* haec Suidas v. Ἀτωνί-
τος p. 234 istum in modum descripsit: *τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προ-
στάμενα οἱ* &c. Apud Dionem rectius legi, Kusterus pronun-
tiat: mihi, dummodo refingas *παριστάμενα*, secus videtur. Praeterea, quod iam ex uno alteroque exemplo intelligi po-
tuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sen-
samentis sine ambage palam profitetur: sic in Luciano capien-
dum est. Plutarch. Dion. p. 960 B. *τὴν παρρησίαν ἔφερεν αὐτοῦ*
(Dionysius Dionis) *μόνου σχεδὸν ἀδελῶς λέγοντος τὸ παριστά-
μενον.* HEMST.

ead. l. 15. Πυρὰν) Herodot. I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, Xenophon, quem vide. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Προπαροξυτόνως) Ita V. non προπαροξύτονον, ut ed. A. De accentu vocis ἑρμαιον vide Eustath. ad Od. Π, p. 1809. HEMST.

Pag. 50. l. 7. Τόμυρις) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex Herodoto & Luciano monstravit Fr. Fabricius ad Oros. II, 7. In Herodoto quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, Suidas tamen eadem historici verba sub utroque Τό-

μυρις & Τάμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aequè atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in Amm. Marcellino XXIII, 6, p. 398, Lindenbrogius exprimi iussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus Henr. Valesius: idque iure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab H. Vossio ad Iust. I, 8, apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros Bongarsius admoneat, Franciscus tamen Oudendorpius, vir accuratissima doctrina praeditus, ad Frontin. II, cap. 5, § 5, *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. Iustini a se collatis, & plerisque optimis Frontini. Βασιλευούσης Τεμύριδος Eustathii ad Dionys. Perieg. v. 739, sine dubio vitiatum est. Theon Progyrn. p. 211, Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρις ἢ Μασσαγῆτις, ἢ Σπαρέδρα ἢ Ἀμώγου τοῦ Σακῶν βασιλέως θυγὴν κρείττων ἐστὶ Κύρου — ἢ δ' αὖ συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος εἶναι ἀνδρείοτερον ab Herodoto alteram, alteram a Ctesia sumisit; cuius in Excerptis p. 635, Ἀμώρης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀγὴρ δὲ Σπαρέδρης, quin idem sit, ac Theonis Ἀμώρης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a Polyaeo VII, c. 11, § 8, inter eorum reges Ὁμάρης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque Ctesiae deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in Theophilo nomen ad Autol. III, cap. 26, correxit Simson. ad A. M. 3476; cui Fellus obsecutus bene publicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ', καὶ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τεμύριδος ἐν Μασσαγητίᾳ, sive potius, quod magis arri-det, Μασσαγητίδῃ nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μεσαγγία facilius oriatur μισαγγία vel μισαγγεία, siquidem in Hesychio quoque Μισαγγία istius Homericæ vocis locum occupavit: significat autem *convallē aquosā & pulstrem montibus interiectā, quae delatos inde torrentes recipiat*. Iam multum abest, ut ceteri cum Herodoto conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: immo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt Trogus & Frontinus, ad notas Maïagetis angustias perductus, ibique, positus in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut hi-

floricus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixit interfectum ἐν μισγαγκείᾳ huius autem coniecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium cito penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud Schol. Dion. Chrys. p. 106, τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam Hieronym. ad Zachar. c. 1: *Interfecto igitur apud Massagetarum Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massageras & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscunt; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat Strab. XI, p. 780, Polyae. VIII, 28, Frontin. Iustinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enim vero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue cum eius aetas in ista incidere tempora, quibus iam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes annotavit Io. A. Bosius ad Corn. Nepot. de Reg. c. 1. Cur Noster Herodoti fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosterbens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum Xenophontem dederit Humphr. Prideaux ad A. ante Ch. N. 530; ubi egregia doctiss. Driebergius. Dicemus ad Macrobios. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς ἀσκὸν) Iustin. I, 8. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν) Iustin. I, 9. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπερφρονούντας) Vel Xenophontis in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: Pausan. VIII, p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. Plato de LL. III, p. 815. HEMST.

ead. l. 17. Πορφυρᾶν) Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut & Ἀπαίδ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἐφεστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορπημένος legendum. GRAEV.

Pag. 51. l. 1. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. BROD.

ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam Lucianus hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non est Herodotus, paucis narabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Aegypti rege, ut fortunam *saeco laetam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi carissima ita a sese ablegata, ut eius compos nunquam fiat. Is itaque anulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa proiicit. At is paucis post diebus ab eius coquo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab Herodoto enarrata legito lib. III, p. 113 & 131. SOLAN.

ead. l. 2. Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ) In Samo insula: est autem Homericum hemistichium Odyss. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τῆς εὐχεται εἶναι, ex eo poetae sumtum est Od. A, 180, Μέντης Ἀγχιλιάοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι Τίδης aut Odyss. E, 450, ἰκετὶς δ' ἐ τοι εὐχόμεαι εἶναι. BROD.

ibid. Ἀμφιρύτῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut iam probe vidit Graevius, postulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Flor. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. 9. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantibus c. 22 legendum, Κάτθαν' ὅμως δ, τ' ἀτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Reviviscentib. c. 41, Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαρτα, non μέσοισι, scribendum. Versus is est Homeri Ἰλ. Σ, 500. IENS. Ἀμφιρύτῃ scribas simplici, cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

ead. l. 4. Πολυκράτην) Herodotus in Thalia. BROD.

ead. l. 7. Μαιανδρίου) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur *Men.* c. 16. SOLAN.

ibid. Ὀροίτη) Dion Chrys. Or. XVII, p. 251: Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ — διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὥς χρήματα λάβοι, μηδ' ἐραδίῳ γε θανάτῳ τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου διαφθαρῆναι idem, uti vides, quod Lucianus, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia Herodotus Ὀροίτην vocavit, eam formam post Victorium ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas Io. Davissii ad Ciceron. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum iudico, & MSS, duces se-

quor: Suidas neutrum omisit. Ὁρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit Polyæn. IV, 8, § 3; & alterius VII, 13 & 14. De Maeandrio vide ad p. 20, l. 9. Qui Μαίανδρος erat in prificis Herodoti edd. Μαίανδριον fecit ex Cod. Med. Iac. Gronovius. HEMST.

ead. l. 10. Εὖ γε, ὦ Κλωβοῖ, γενικῶς) Mf. εὖ γε Κλωβοῖ γενικῇ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ex Homer. Odyss. A, v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus, nempe generose; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάνυ γενικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γενικῶς) Sic, ut emendare iusserant viri docti, ed. I. Reliquae viriose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικῇ, etiam prave. SOLAN. Quae Vol. I, p, 181, observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea superfedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit vir eximius Laur. Norrmann. ad Thom. Mag. Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167, 168, ubi, postquam de γενικὸς & γενικὸς egit, ne adverbio γενικῶς, hætenus sine certo lare ac patrone oberranti, ἀπροστασίῳ fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit. Ne hic quidem locus eius diligentiam effugit; quo posito, Iunta, inquit, γενικῶς Aldus, γενικῇ. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῳ) Errorem interpretum perstrinxit L. Bos Ell. Gr. p. 200. HEMST.

ibid. Ἐπαιρέσθων) Ἐπαιρέσθωσαν. BROD. Probanda omnino est emendatio Brodae in Miscell. IX, c. 10, legentis ἐπαιρέσθωσαν. Praeterquam enim quod & in praecedentibus, & sequentibus, non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysem, Polycratem. Hi ut ad altissimum ascendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea,

& lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem vellet defendere, possit inferre, Lucianum hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud Homerum frequentius. IENS. Lectionem optimam ἐπαιρέσαντων, utpote Atticam, frustra sollicitant Bourdelotius & Iensius. Vid. Νεκρ. Δ. X, § 2. SOLAN.

in Schol. Ἀλλην &c.) Suidas: Παρωδῶκει, ἀλλην ἤσεν ὥδ' ἦν fed ea potestas inepre quadrat Luciani loco. HEMST.

Pag. 52. l. 7. Ἰδίον τι κ. ἔ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc faciunt versus Lucilii, quos Lactantius habet Inst. Divin. V, c. 9, quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice: *Nunc vero a mane ad noctem, sesto atque profesto, Toto iidem pariterque die populusque Patresque laetare indu foro se omnes, decedere nescquam, Uni se atque eidem studio omnes dedere, & arti, Verba dare ut caute possint, pugnare dolose, Blanditia certare, bonum simulare virum se, Insidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.* Eiusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. CLER.

ead. l. 8. Ὡς περ σφηκες) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex Aristophanis fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22. Hinc sycophantae & vespis comparantur, & aculeis instrui solent: Philostr. de V. A. T. VII, p. 273, v. 27, τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀποβλῖττουσιν (editur ὑποβλῖττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν. Conferendi sunt Platonis illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII, p. 716 C. de quibus ad Themist. Or. XXIII, p. 287 D. Petavius. HEMST.

ead. l. 11. Ἀγνοιαί) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἀγνοίαν, ut qui de ea iam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἀνοια· reliquae ἀνοιαί. SOLAN. Florentinum ἀνοια mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immitenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἀνοια non minus quam ἀγνοια vitam humanam infestat. Ἀγνοίαν equidem, assiduam mortalium comitem & pestem, quamvis me non fugiat Cebe-tis illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi iungit, hinc remove-re nolui: mox autem ideo magis placet, τού-

των δὲ ἡ ἀνοία μὲν, quod statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur : vide tamen c. 21. HEMST.

in. Schol. l. 1. Ὁρῶ) Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba afferat. SOLAN.

Pag. 53. l. 1. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit Thom. Magister, οὐ μόνον τὸ εἰς ἐκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττωμαι· ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίετε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit Thomam vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, Luciani verborum lectio : bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιπεπλεγμένα) P. & ed. I. melius, quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Ἀπὸ λεπτοῦ) Νήματος, μίτου, λίνου, subaudiendum. Erasim. in Paroemia, De filo pendet. BROD.

ead. l. 6. Κεῖσται) Mallem scripsisset πεσεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit : postulare videntur sequentia μόγεις καὶ τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti personam accommodari notum est : notavit pluribus & ex hoc loco Barth. ad Stat. Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Iuppiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον sed ut omnium erat post homines natos verutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex Pherecyde narrat Schol. Homer. ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari proelio congressus Orcus Alcestem remisit, prout docet Euripides in illa fabula, ἀνακτα τὸν μελάμπεπλον περὶ τὸν Θάνατον vocans v. 843, & δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit Orpheus : Hesychio Θάνατος — ὁ σωματοειδὴς θεός. Xenoph. Ephes. III, p. 49, δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἐρῶτι καὶ Θανάτῳ· scite Lucianus ἀγγέλους illi & ὑπνέτας valde formidabiles apposuit. In miseris, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit : quem non capiat Aeschinis exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature reddatur, ὡς ὀβολοστάτης ἐπιστάσα ἐνεχράζει τοῦ μὲν ὅψιν &c. Dial. III, c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι aiebat, ὅταν ἡ

μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτα &c. in illis apud Stobaeum reliquiis p. 19, v. 44, quas ego Teletis esse duco e libro περὶ περιστάσεων depromtas. Multa non aliena dabit Hipparchus Pythagoreus apud eundem p. 573, quorum partem aliquam adscribere iuvat, tum quia cum Lucianeis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἱ τινες, ὀλίγω πυρετῷ ἐπιγιγνομένων, ἀνθρώπων τρόπῳ συντόμως μαραινόνται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπέλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γιγνόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, discas ex notis ad Dial. Mort. XXVI, § 1. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρετάς Orci accedunt ἀπειλαὶ καὶ δυσκινήσεις καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II, p. 127 D. & p. 128 F. ὑφ' ὧν ἔνιοι μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητῶρων, πυρετοῦ περὶ δύρας ὄντος, ἥδη θορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτούς. Hipponactis Scazon apud Etymol. p. 539, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγέλός τε καὶ κήρυξ. HEMST.

Pag. 55. l. 12. Ἀπιοί) Melius ad ἔξει conveniat ἀπεισί· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST.

Pag. 56. l. 1. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἐπτέτης pro ἐπταέτης. GRAEV.

ead. l. 2. Ἀλλὰ τὸ αἷτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

ead. l. 5. Ἀφ' οἷας αὐτῷ χρ.) An scribendum? ἀφ' οἷας αὐτὸς πρόκνης ἐκκρέματαί. GUYET.

ead. l. 6. Αὐτῷ) Ὑπὲρ Πένθ. § 15, οὐθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755 E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιού καὶ σαπροῦ κρεμαμένοις στήμονος· sic Demades Antipatrum senem designabat. HEMST.

ead. l. 13. Τis αὐτῶν) Αὐτοὺς forte. GUYET.

ead. l. 14. Ἐξω τοῦ ἀβεβαιοῦ) Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffusus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς φησ) Haud minus est, quam quod in edd. existat, incommodum ὥς φασιν· quorsum enim referas, aut

quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Croeso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβέβαιον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Immo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἣν γοῦν — τῶν ἰδίων τῶν αὐτῶν εἶναι, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inferueris enim c. 15 post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii sollertia iam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subiectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φης, ut tu, Mercuri, dicis; quamquam opportunius existimem, δ' ἔφης, quod tu nimirum ante dicebas, cum magnos reges inopinato fortunae impetu everfos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. Dion autem Chrysostomus quae scripsit in Charid. p. 302, 303, omnino digna sunt, ut cum Luciano componantur. HEMST.

ibid. Φασιν) L. In reliquis φης. SOLAN.

in Schol. Ἀγγέλων) Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. SOLAN. Quorum haec spectet annotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit: ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, οὓς εἶπον, quam suspicionem iniiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. HEMST.

Pag. 57. l. 2. Ἐὼ πένθη) Praetereo luctus. BROD.

ead. l. 3. Ἐξ ἰστομίας) Id est, ἐξ ἰσού, ἰσως. GUYET.

ibid. Ὅπου δὲ &c.) Ὅπου δὲ forte. GUYET. Non possunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recensere mala, quam & privatorum. Neque enim in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumludens: quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verto: Cum, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel, praesto est colligere, qualia sint privatorum. GRON.

ead. l. 4. Λογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antiochi. XVIII, 274, 2: Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίας ἀναγκαίαι, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα: εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἀνάλυτον
Lucian. Vol. III. C c

ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

ead. l. 8. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα, φουσαλλίδας, φύσημα. BOURD. *Homo bulla*: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I, c. 1, annum agens octogesium. Erasimus in isto adagio & Luciani nostri meminit, & ad deplo- randam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσισμένων λέ- γεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερφά- νου ἄλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπίσβησαν) Σβέννυω. Hinc adagium: *Homo bul- la est*. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰῶθαι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144, hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari iu- bet, cum Noster *usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aori- sum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξερράγησάν ποτε*. Eundem loquendi morem plures explicarunt, H. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71, ad Pers. Sat. II, 5, ubi tamen quando *li- babit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, quia non sic Latini lo- quuntur, verum Graeci, viro magno non assentior: Fr. Nansius ad Nonni P. E. I. XI, 73, I. G. Graev. ad Hesiod. 'E. καὶ 'H. v. 185, & denique P. Horreus ad Aeschin. Dial. I, p. 28. HEMST.

in Schol. Εὐφυνές) In V. & A. ed. ἐμφυές: quod tanquam alie- num in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non du- bitavi. HEMST.

Pag. 58. l. 5. Φύλλοις) Homer. Il. Z, 146, Οἷη περ φύλλον γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν & Φ, 464, — οἱ φύλλοισιν ἐρικότες άλλοτε μὲν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. BROD. Decantatissi- mum Glauci dictum apud Homer. Il. Z, 146, passim veteres laudant. Simonides dolet, saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530, v. 53, "Εν δὲ τὸ κάλλι- στον Χίος εἰπεν ἄνθρωπος, Οἷη περ φύλλον γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὐάσι δεξιόμενοι Στέρνοις ἐγκατέθετο —. Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686, ubi argutissi- me philosophantes mortale genus hominum istis titulis com- pellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλον γενεὰ προσ- ὅμοιοι &c. ubi vide Scholiasten, & Iunii Adag. in *Follis simi- les homines*. HEMST.

ead. l. 11. Παμμέγεθες) Ut Plauto *exclamare maximum*; quod notat Davif. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. Nεκ. c. 9, & περὶ Περθ. c. 19, παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64, Διόπερ, ὃ Ἕλληνες, κεκραγότες ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσατέ μου. HEMST.

Pag. 59. l. 10. Οἶδν περ Ὀδυσσεὺς) Homer. Od. M. BROD.

ead. l. 13. Ἡ Λήθη) *Lethes fluminis aqua.* BROD.

Pag. 60. l. 1. Ἐμβοήσωμεν) Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10, & sensum huius verbi Πένθ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 2. Περιττὸν τοῦτο λέγειν, ἢ ἴσασι) Ne quem offendar haecce constructio, videat eius exempla ap. F. L. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 186, ubi ἂν observat referri ad τοῦτο, collective, ut in Aeschyl. Pers. 217, Εἰ ΤΙ φλαῦρον εἶδες, αἰ τοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν. Et Xenoph. VII K. A. p. 243 ult. ΣΠΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες ὅτοιο ὀνήσεσθε. Demosth. in Lept. p. 302, Οὐκ ἔστιν ὅτοιο οὐ τυχεῖν ὧν ἐβουλήθησαν. Et illud Luciani etiam addit, non male: etsi enim id posset construi, λέγειν ἢ ἴσασι, τοῦτο περιττὸν ἔστι, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσπάσαντες) P. & ed. I. pro vulgato ἀποστάντες. SOLAN. Ἀποσπάσαντες quid causae sit, quare admiserim, luculenter patebit ex noris ad Vol. II, pag. 60. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum ἀποστάντες mutare aggredia- tur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T. III, p. 577 A. πολὺ τῆς ὕχνης ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. Poll. Praef. libri V, εἰ μέλλει καθαίρεισιν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππων quae Kuhnius ab interprete perperam intellecta recte exposuit. HEMST.

ead. l. 11. Ἐν ἔτι) Scribe ἔν ἔτι. BROD.

ead. l. 13. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. SOLAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an imprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπίθουν θεάσασθαι tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisse, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα καταρύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sode-

lem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem huius libelli imminuat. HEMST.

ead. l. 14. Ἡρία) Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. Suidas & Harpocratio docent, Ἡρία esse sepulcra humiliā, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἑκκλ. c. 15 habentur. SOLAN. Lucianum testem citant Herald. in Salmas. Obs. ad I. A. & R. II, c. 1, § 15, & Reines. ad Inscr. Cl. VII, n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari, H. Valesius indicavit Not. ad Harpocr. pag. 88. Ὅρια similiter & ἡρία violatorum ἡρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri*, ut Paulus ait lib. I Sent. Rec. T. XXI, § 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide Th. Marcilii Interpretam. & quos ad Ciceron. de LL. II, 23, indicavit doctiss. Davisius. HEMST.

in Schol. Ὡ γεννάδας) L. Ὡ γεννάδας] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. SOLAN. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat vir doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. HEMST.

Pag. 61. l. 2. Τί οὖν ἐκεῖνοι στ. τοὺς λ.) Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem Menandri & Philemonis, & quae ad eam habet Dan. Heinsius in Variis Lectionibus Rutgersianis. CLER.

ibid. Στεφανοῦσι) Huius moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30, Ἑκκλ. c. 12, & Athen. XV, p. 679 D. eamque coronam dictam fuisse πόθον. SOLAN. Appositum est Anth. II, c. 47, Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιβναῖς στήλαισι χαρίζου, Μὴδ' ἐπὶ πῦρ φλέξης· εἰς κενὸν ἢ δαπάνη. Ibi Brodaeus, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium Luciani locum adscripsit. Stratonis Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασάμεθα, καὶ μυρίσωμεν αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέροις. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditiorum est pervulgatus. Nostri quoque meminit Heraldus ad Martial. X, 61; & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt? Theophrasti locum de πόθῳ pro-

ductum ab Athenaeo reperies Hist. Plant. VI, 7, p. 130; sed deterius editur, ὅ χρωῖται περί τε τάφους, quod auctore Athenaeo refingi debet, ὅ χρωῖται πρὸς τοὺς τάφους. Plinium, dum vertit H. N. XXI, 11, p. 706, qui fere nascitur in tumulis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὅς ὁράται περὶ τοὺς τάφους, verum minime probandam. Usu & significandi potestate non multum distat Ἐρως, ὁ στέφανος παρὰ Νικαῦσιν ἐκ πάντων ἀνθέων τοῖς νέκυσι παλούμενος, teste Erymol. p. 379, v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, ad coronandos mortuos vendi solitus: nihil succurrit, quod aequae commodum videatur, ac πλεκόμενος. HEMST.

ead. l. 4. Καίουσι — δειπνα) Hoc est nempe, quod περίδειπνον vocant, Latine *silicernium*, & *exsequium*, & καθαγίσματα. Vide Πέρι c. 9 & 19, & Δημόν. c. 33. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogam ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea; quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπνόν. Cornutus Eliae Vineri ad Perf. Sat. VI, 5, Nam in funeribus coenam deliciosam (δειπνον πολυτελές) apparare solebant, quae ad rogam allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat, dicens, (Aen. VI, 225.) congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo. Vide Theod. Marcilium & Kirchmann. de Funer. Rom. IV, c. 4, 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*: primum coena, quae inferitur Diis manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste Donato ad Terent. And. A. IV, Sc. II, ubi cernere sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum a χαῖς differt, illave libatione vini mulsique, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumportatio, five, ut in Glossis est, περίδειπνον ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἄπτειν ἐν πίνθει οὐ θέμις, Scaliger ad Festum acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse, quasi *selucernium*: nam Ian. Gulielm. Veris. III, 12, arbitratu litterulae mutatione recte restitui λύχνους, mirum errorem committit, ἄπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἄπτεσθαι: & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 28, εἰκάς γὰρ τότε στήλη εὐλου τινὸς νεκροῦ ἀγοντος ἐκαγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μέτροι, καὶ τὸν ἀτέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσιν

καὶ εὐωχῶνται τὰ παρεσκευασμένα· prorsus ut Augustinus a Kirchmanno citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praeſtat ventri, imputat pietati.* Varro Meleagris apud Nonium p. 48: *Funus exſequiati laute ad ſepulcrum antiquo more ſilicernium confecimus: quae nec Heraldum fugerunt* Digreſſ. I, c. 18. Ideo ſuſpectum habebam καίουσι, tanquam errore natum ex αίουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II, p. 346, vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαίειν γάμους, quod Euripidi familiare, notante Barneſio ad Iphig. in Aul. v. 123, & Hel. v. 1455; ſed & δαίειν τάρον dici ſolet. Menecrates apud Dionyſ. Halicarn. A. R. I, p. 38, ὁμῶς δὲ τάρον αὐτῶν (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ· ita legendum, non γὰρ abſurde vertunt, *exſtruſto ſepulcro*; cum oportuiſſet, *epulis ipſi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, ſi quis, ſervata lectione vulgari, rationem priorem ſequi maluerit, haud obnitar. HEMST.

ead. l. 8. Πειſτευκάσι) Feſto quodam & ſtato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis ſurſum remeare credebant. Huius loci non meminit Caſtellanus, qui hunc morem tamen recte obſervat AG. VII, 682. Alia in eam rem teſtimonia qui vult, Meurfium adeat ib. 884, 824. Euſtath. ad Od. I, κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρίς, καὶ δέεσθαι ἀνελθεῖν, ὅς μετὰſχοιεν δαιτὸς, Bithynorum mos peregre defunctoris. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς οἶόν τε) Ed. I. P. & L. ὥς οἶονται pro his habent: ſed cave muraffis. SOLAN.

ibid. Περιπετομένας) In diverſa hic abeunt edd. Pariſienſis habet περιπεπτομένας· reliquae περιπεττομένας. Omnes mendose: rectum eſt, quod adſcripſimus, quamvis in nullo libro exſtet. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. κατάγοντι αὐτούς. BRÖD.

Pag. 62. l. 5. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his Homeri Il. I, 319, verſibus: Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμὲν κακὸς, ἥδ' ἐ καὶ ἐσθλός, Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ, τε πολλὰ ἐοργῶς. BRÖD. Homer. Odyſſ. BOURD. Hos ſex verſus Lucianus ex variis Homeri locis παρρηδούμενος contexuit. GRAEV.

ibid. Ἑλλαχε) Ex Homero hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319, unde potiſſimum hi centones conſarcinati. B. 2. & P. recte Ἑλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν δ' ἰῇ) Conſentiunt edd. noſtræ: in Homero Barneſius dedit Ἐν δὲ ἰῇ, quoniam iſtius vocalae ſyllabam primam poëta nunquam producit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμνηνὰ κάρηνα) Odyss. K, 521. BROD.

ead. l. 10. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) Odyss. Λ, 538, 572. BROD.

ead. l. 13. Σίγειον) *Duo sunt Troiae promontoria*, inquit Servius, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide Strab. XIII. VORST. Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diffita promontoria notissimum est tumulis inclaruiffe hoc Achillis, illud Aiakis: neutri cultus honoresque heroibus tributi defuerunt. Serv. ad Virgil. Aen. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat asylum Aiakis, sicut in Sigeo Achillis*. Vide Brodaeum ad Anth. I, c. 5. Ep. 23, & III, c. 14, Ep. 7. De Achille Quint. Calaber tantum III, 738: — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφοτέρωντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου signatus de Aiace V, 654: — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηίδος οὐχ ἑλὰς ἀκτῆς prorsus ut Antipater, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπ' Ῥοιτηΐσιν ἀκταῖς. Dausqueio ad posteriorem Calabri versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, Plinii interpunctio V, c. 30, sed iampridem a magno Pintiano verissime correctā. Miror, cur If. Vossius ad Melam I, c. 18, erroris Plinium incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem Salmasio placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset Seneca Troad. v. 1122 in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poeta tractum illum ponti sive Rhoeteum appelleret, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo iure fecerit. Praeterea nec Vossium probo, cum Salmasii medicinam in eiusdem regionis descriptione Straboni adhibitam p. 611 G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut Dausqueius etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: Philostr. Her. p. 739. Aiakis longo post tempore violentia maris effradum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: Pausan. I, pag. 86. HEMST.

Pag. 63. l. 6. Διαλύξαι) Nicias apud Thucyd. VII, c. 12, τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαλύξαι ibi commode Luciani locum annotavit praestantiss. Dukerus. Mirum, ni Scholiastes exponens διακαθάραι legerit διαλῆξαι, prout λύχειν & λῆχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in Thucydidis verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est, si aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore

salso infectae vitium contraherent : ideo subductae sicca-
bantur, quod non tantum διαφύξαι, sed etiam mox deinde
ἀποξηρῆσαι dixit Thucydides. Apud Graecos ἀναφύχειν &
διαφύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, soli exponere:
quae commaduerunt, ad solares radios flatuque venti oppan-
dere: scite Plutarch. Themist. p. 127 B. τὰς αὐλαίας διαβρό-
χους γενόμενας (aulaeae in flumen devoluta, quae aquam peni-
tus imbiberant) ἐκπετάσαντες ἀνέφυχον hinc Ἀναφύξαι, ἀνε-
μισαί Hefychio, & Ἀναφύχουσα, ξηραίνουσα: neque mihi du-
bium est, quin pro Ἀνάψω, ἀναβήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πρῶτην,
refingendum veniat Ἀναφύξω, aut, si literarum ordinis accu-
ratus habenda sit ratio, Ἀναφύχῳ, licet usus verbi ἀν-
άπτειν me non praetereat. Aelian. Ep. I, Διαφύχοντι μοι πρὸς
τὴν εἰλην τοὺς βότρυς: immo quam late pateat haec significan-
di species, docuerit Strabo XVII, p. 1137 C. Nili naturam ex-
ponens: ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελείως γυμνοῦται καὶ ἀναφύ-
χεται τὸ πεδίου. De navibus, quae subductae ad aërem & veni-
um siccescunt, utrumque verbum aequè usurpari solet: He-
rodot. VII, 59, ἐς τοῦτον τὸν αἰγυπιαλὸν κατασχόμετες, τὰς νέας
ἀνέφυχον ἀνελκύσαντες. Xenoph. Ἑλλ. I, p. 259, v. 1, Lyfan-
der ἀνελκύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευά-
ζων καὶ ἀναφύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis
cum non potuisset νεωλῆσαι μηδὲ διαφύξαι τὸ σκαφίδιον, me-
tus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrump-
peretur. Deinde haec verba notant ventilare, in aëre succutere:
Hefych. Ἀναφύχειν, ῥιπίζειν: quod tamen erit forte, qui ca-
piat, flabello moio, ventulo salso refrigerare. Theophr. apud Har-
pocr. in Κεγχρεών: τὴν ἐκ τῶν μετὰ τῶν κεγχρον διαφύχειν
non aliter intelligendum puto in Xenoph. K. Π. VIII, p. 125,
v. 18, de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰστάν-
τες καὶ διαφύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι nam
διαφύχοντες, pertergentes seu detergentes, vel, pecuniam suam
fricantes, ut aeruginem avertant, quod post Henr. Stephanum in
Thes. Tan. Faber ad Timonem libenter se legere profitetur,
mihi quidem multum abest, ut approbari possit. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Νινός μὲν, ᾧ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἥδ' οὐδ' ἐν ἰχθὺς
ἔτι λοιπὸν αὐτῆς) Lucianus cum fuerit Samosatenus Euphratis
accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, & mirum fo-
ret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si
aliquod eius vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito,
qui lib. 12 Annal. de expeditione Meherdatis sic ait: *sed capta
in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae.* Sed & Stra-

boni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit*; vel *apparere cessavit*. Ergo contra Strabonem Amasenum & Lucianum Samosatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, & eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, caprum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima & populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cuius nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites iactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helleponti vel bellum gesserunt, vel negotiati sunt, audiivi saepe asseverantes, se vidisse antiquae Troiae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas videbant, non Troiae, cuius iam tempore Strabonis nulla exstant vestigia, ut ait ille lib. 13, οὐδὲν δὲ ἔχοντος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορημένων τῶν κύκλων πόλεων, οὐτελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαίανακτα γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκείθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτείχισαι, id est, nullum enim vestigium restat antiquae urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditis everfis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaeanastem adiunt Mitylenensem Sigeum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis. Urbs igitur, cuius nullum vestigium exstabat tempore Strabonis & Augusti, sub quo Strabo florebat, non poterat exstare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in literis virum castigare, qui eo, quod Ammianus Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad Eusebium, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aetate Ammiani*

Marcellini. Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochartus in suo Phaleg. lib. 4, c. 20. ad eum te remitto, lector, & fileo. PALM. Non cogitavit Lucianus, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri maioris, cuius proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet Herodot. I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἶπες, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit; sed dumtaxat tempore Luciani. CLER. V. Bochart. Phaleg. IV, 20. Ninum illam viderem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam, ait etiam Strabo l. XVI, p. 737. Sed tamen & Tacitus sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13: *Capta in transitu urbs Ninus vetustissima, sedes Assyriae: & Ammian. XXIII, 6: In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat &c.* & Philostrat. p. 23. Restaurata igitur Ninus est, exstabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Croesi aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam Strabo testis est luculentus. Haec fere Olearius ad Philostr. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' ἐν ἵχθους &c.) Ninum & Mycenae ἠρημῶσθαι πανωλέθρους testatur Pausan. VIII, pag. 668; quod integrum caput tertium & trigesimum cum Luciano conferendum est. Mycenae, inquit Strabo VIII, p. 571 D. χρόνοις ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νυν μὴδ' ἵχθους εὐρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cuius everfio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur; postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper reffloruit: vide Th. Ryckium ad Tacit. Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hæstne Dei, dices, coelo petiere relicto? Regnaque partitiis hæc fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe iaces! Hæc sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro Regnaque summo Scaligero placuit Regia: mihi potius videtur, Rixane vel Rixique: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriæ veteris ruinas adspecies: Mycenae quoque victrices peius quam Ilion desertæ. Sepulcra commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποβνήσκουσιν αἱ πόλεις: de qua totarum urbium mor-

re plura dabunt P. Faber Sem. I, c. 8, 9, Fabrot. ad Theophil. Inst. II, T. IV. neuter Luciani mentionem omisit. Ambrosi. Ep. XXXV: *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adpectu funera.* HEMST.

ibid. Ὅπου πόντ' ἦν) *Campus ubi fuit.* BOURD.

ead. l. 9. Ἡ Βαβυλὼν) Hoc multis exemplis docet in Arcadicis Pausanias. BROD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Εὐχ. c. 34 Babylonis & Seleucia, ut diversarum, discrete meminit. Adde Iosephum Ant. XVIII, saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verbo facientem: Caio autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X novissimae ed. Oxon. § 6 & 8, ubi Iudaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Borcharto ex Plin. VI, 26, & Strab. XVI, proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1, Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463, qui ex Plin. VI, & Pausan. VIII, p. 509, nihil praeter moenia superuisse docet. SOLAN.

ibid. Ἡ τὴν μέγαν περίβολον) Ἐχουσα subaudio. BROD. Τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Μυκήνας) V. Strabonem VIII, pag. 377 B. cuius aetate ne vestigium quidem eius exstabat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta Homerica, ut & sensus & rationes, quibus nritur. BOURD.

Pag. 64. l. 1. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος) Anna Fabri, eruditissima femina, ad Callimachi Hymnum in Delum v. 74, ex hoc loco colligens, Inachum fluvium Luciani tempore haud superuisse, addit, patrem suum hoc in loco pro τάφος restituisse τάφος. IENS. Emendationem Tan. Fabri amplexus sum lubentissime. SOLAN. Verissime Faber: simili modo legendum in Etymol. p. 487, v. 39, Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρώην Sylburgium fefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat Xenoph. Ἑλλ. IV, pag. 312, v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Iunoni Argorum possessionem adiudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕσαντος τοῦ θεοῦ. θεοῦ δὲ αὐτὰ σφίσιν ἐστὶ τὰ ἐρύματα, πλὴν τῶν ἐν Ἀέρεϊ, teste Pausan. II, p. 145. HEMST.

ead. l. 4. Ἰπὸν καὶ εὐρυάγυιαν) Troiam his epithetis saepe ornatur poëta. BROD. Pro vulgata scriptura εὐρυάγυιαν legendum censeo εὐρυάγυια Μυκῆνη. V. II. Δ, 52. neque enim usquam de Troia usurpatum invenio: ne dicam iam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeteriit Solanum Iliad. B, v. 141: Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν. B. de Ball.

ead. l. 9. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) Castigo αἵματι. Hoc alias probavi. BROD. Casparus Barthius in Animadversionibus ad Statii Thebaid. l. 4, v. 48, ubi agit de Othryadibus, hunc Luciani locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. ALMELOV. Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque semimortuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum. Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed Barthius ad Statium T. II, p. 904, haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi iubet αἵματι. Verum ante eum id iam iusserat Brodaeus Miscell. IX, cap. 10. Quin etiam vel ante, vel post Brodaeum idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc Barthii non magis, quam aliorum ante Barthium, emendationem Amstelædamensi huius scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, Barthium, si videret, agniturum fore, se de Othryadibus, quod illic dicitur, ad Statium egisse. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum praeceptis c. 18 de Othryade meminit, ubi tanquam memorabilem & maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. IENS. Solus Longolianus emendationem Brodae & Barthii firmat, αἵματι scribingentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. cap. 18. Inscriptionem habemus apud Plutarch. Parall. 545, 2, ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΩ. Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. Plutarch. & Ovid. Fast. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 81. Valer. Max. III, 2. SOLAN. Haud inutilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? Ampelius c. 14, quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si Lucianum Latine vertisset: Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit. Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud Flori, licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim. III, 2, ext. § 4, sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retrulit. Senecae Suas. II, p. 21, levi mutatione succurri posse ar-

bitror: Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit, (hoc pro *geffit* coniectura fueram affecutus, antequam a Schor-
 to trium Codd. fide niti didicissem) ut *tropaea Laconum* (ferri
 forte potest, sed multo malim, *tropaeo Laconum*) inscriberet:
 o dignum Spartano sacramento virum, cuius ne literae quidem fuere
 sine sanguine. Argute Statius Th. IV, 47, Et Lacedaemonium
 Thyre lectura cruorem: ubi nihil erat, cur Lutatii, qui praeter
 quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem Bar-
 thius laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda
 reor: quibus (tropaeis) digito sanguine oblito haec inscripsit: Κα-
 τὰ Ἀργείων τροπαίων Ὀθρυάδου, vel Λακόνων sic a literis mi-
 nimum deflexeris. Suidae in Ὀθρυάδης, sine dubio labes ad-
 haesit: quem enim oratio talis non offendat? αὐτὸς σκυλεύσας
 τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τροπαίων ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵ-
 ματι, ἐτελεύτησεν εὐθὺς inferendum est ἀναστήσας ἐπιγρά-
 φας τε sed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῶ τῶν
 τραυμάτων αἵματι, ut Theseus apud Stob. p. 92; vel, si lu-
 bet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem haec, ut opi-
 nor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugna-
 bit ex Ovidio Fast. II, 665, Nec foret Othryades congestis lectus
 in armis: ad quem vide Nic. Heins. & Waff. ad Sallust. B. I.
 pag. 257. HEMST.

ead. l. 16. Τρόπαιον) Tropaea evertere religio erat, quod a
 Brodaeo recte observatum Miscell. V, c. 29. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus supra. BROD.

ead. l. 5. Εὐεργέτης ἀναγεγράφη) Te pro benefactore habebo:
 metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis &
 statuis eorum, a quibus beneficio affecti fuerant, titulum
 εὐεργέτου adscribere solebant. CLER. Lysias p. 159, v. 39, Εἰ
 μὲν ξένος τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤττει, ἢ εὐεργέτης ἀναγρα-
 φῆναι ἡξίου. Vid. ad D. Mort. X, § 6. Plura dicemus ad Anach.
 cap. 17. HEMST.

ead. l. 7. Βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque voca-
 bulorum sarcinam si quis foras eiiciendam existimarit, eum
 nihil equidem morabor: in quamcunque partem verses, nec
 cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emen-
 datione commoda reformari possunt. Ego Lucianum tam in-
 eptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγ-
 ματα, velut dilucidius interpretaturus, adiecerit βασιλεῖς &c.
 φυσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμ-
 βοι, vel ἡρία, τύμβοι, pro ἐκατόμβαι ponantur, magnopere
 proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia

cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime Luciano provifum erit, si conglomeratis: *Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαίμωνων ἀνθρώπων πράγματα; Χάροντος δὲ οὐδεὶς λόγος.* sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST.

ead. l. 8. Τύμβοι) De hecatombis ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri *ἐκατόμβαι* male. Lege meo periculo *τύμβοι*. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.

ibid. Χάροντος δὲ) Θανάτου δὲ. BROD.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 3. Προσόδοις) Dem. p. m. 159 B. SOLAN.

ead. l. 5. Καταφής) Subtristis. *ὁ ἔχων κάτω τὰ φᾶν ἤγων τοὺς ὀφθαλμούς.* VORST.

ead. l. 12. Αἰτωλικά πάθη) Tzetzes: *Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρῶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοί, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου σὺς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετρίβησαν.* Consule libro primo Apollodorum. BROD. Haec & cetera in Homer. BOURD. Narrat in sequentibus. V. Ovid. Met. VIII, & Hom. Il. I & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Τὸς τοσούτους φόνους) *Aetolorum & Acarnanum caedes.* Addē Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse, eosque interfecisse. BROD.

ead. l. 2. Μελεάγρου διάλυσιν) Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. Ovidius citato volumine. BROD.

ead. l. 3. Μεμψιμοιρούσης) Fabulam recitat Ovid. Metam. VIII. BROD. Vid. in Iove Tragoedo cap. 40, & in Convivio cap. 25. VORST.

ead. l. 6. Καί μοι δοκεῖ ὄρᾶν αὐτὴν) Scribendum ex Ms. καί μοι δοκῶ ὄρᾶν quamvis & sine Ms. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana ve-

ro irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide Homerum Iliad. 1, v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α', v. 425. GRAEV. καὶ μοι δοκεῖ) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam *sine MSi ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καὶ μοι δοκῶ, videre posse*, ait verissime vir summus I. G. Graevius. At unum tamen Amstelaedamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset vir eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de huius dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata est dictio μοι δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terfissimo nostro Luciano ipsum ἐγὼ, vel ἐγὼ γέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce Noster in Herodoto: 'Εγὼ μὲν οὖν τὰ ἅλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δοκῶ. In Eunuchō: 'Ὡς ἐγὼ γε, εἰ δικάζων ἐτύχῃανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ &c. In Toxaride: 'Ὡς ἐγὼ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μοιμαχῶν ἦν τῆς. In Parasito: 'Εγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρω εἶναι. In dialogis meretriciis: 'Εγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ. Alia Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab cl. Graevio ad Luciani Demon. c. 3 adducto) 'Εγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι. Th. Magister in voce ΔΟΚΩ ex Platone & Demosthene ostendit, sicut μοι δοκῶ, ita & μοι δοκοῦμεν, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, Luciani loco perperam μοι δοκεῖ legitur, ita & apud Xenophontem lib. I Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyfes filio suo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: 'Ἀλλὰ μὲν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τινὰς μοι δοκεῖ, ὃ πάτερ, προσιπὼν ἕκαστοις, καὶ ἄλλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἔσκεισθαι ἕκαστα, ὥστε, ὅπως δέοιτο, εἶναι ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio foloea est, μοι δοκεῖ προσιπὼν, & προτιθεῖς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. Ceterum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est, certamina quaedam singulis (militibus) indicentem, pronuntiantem, & praemiis propofitis, maxime curare,

ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis utiqueam. Collaudans deinceps consilium filii Cambyfes, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥστερ' ἡρώους τὰς τάξεις αἰεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας θεάσθαι. Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, viābis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes. Paulo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὲν πειθόμενους παρέχουσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρους μοι δοκῶ ἔχειν. Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant. & continuo post, ὅραν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλιστα ὅν τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ καλᾶζειν. Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & poena mulces. IENS. Δοκῶ G. P. & L. Reliqui δοκῶσι. SOLAN.

ead. l. 7. 'Εν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνέως· aliis Deis ad domum Oenei profectis. 'Εν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime Lucianus hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινος τῶν γραφείων, in pictoris cuiusdam domo, in Zeuxide cap. 3; ἐν Ἀρισταίνετον, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπύλῳ alibi. Aelianus quoque ita passim. Sic per εἰς, ut Noster in Hermorimo c. 82, εἰς διδασκάλου in Apologia c. 4, εἰς πλουσίῳ τινός. Sic Aelianus, ἐφοῖτα εἰς Ἀμίας, εἰς Πανδοκῆος, εἰς Ἀρχελάου. Sic Plato in Symposio, ἐπὶ δειπνῶν εἰς Ἀγάθωνος. Aristophanes, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt eruditorum multi. IENS. Vid. Suid. (ἐν ᾧδ'·) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῶ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178, (five NEΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 13. Οἱ Θεοὶ) Pro Θεοὶ, Dii, legendum θεῖαι, avunculi, fratres Althaeae Thestii filii. CLER.

ibid. l. 14. 'Επ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν) Haec nihili sunt: σύν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. SOLAN. Facilius interferi putavi οἱ ante σύν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῶ pro αὐτοῖς ed. A. unde primum erat fingere αὐτῶν. HEMST.

ibid. col. 2. l. 13. 'Επεδήμησεν) Malim fere ἀπεδήμησεν quamquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit,

ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. HEMSTERHUSIUS.
Pag. 68. l. 3. Πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις) Hesiod. i Oper. Lucian. passim. BOURD.

ead. l. 4. Τὸ μὲν ὄγ. — τὸ δὲ πλ.) Τὸ Mf. R. ubique hic habebat, & recte. VORST. Lectionem hanc Mf. R. in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur Vorstius, reperimus. SOLAN. Hic & proxime infra ad τὸ μὲν respondet τὸ δέ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δέ, uti h. l. & c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam τὸν δέ, τὴν δέ, nos vero Solano obsecundantes recepisse τὸ δέ, τὸ δέ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsitan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐνι & ἐνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adiunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. Menandri, Luciani dial. annexis. N. 8 de vita, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἐνεστ' εὐσχημονεῖν. Lucian. de Parasito § 16, οὐκ ἔστιν εὐφραϊνόμερον μακθάνειν. Demosth. de coron. p. 341, (quem adduxit clar. Elsner. ad Galat. III, 28.) οὐκ ἐνι τοῦτον εὐνοῦν εἶναι τῇ πατρίδι. Evang. Luc. VI, 4, οὐς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς. Quandoquidem & Latini verbo licet eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut Tibull. I, XI. 43, Licet — facta refert SENEM. Virg. Ecl. I, 40. — neque servitio ME exire licebat. Et Cic. VI ad fam. 21, utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui. Sed frustra; nam etsi ἐνεστι, τὸν μὲν πριασθαι ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διατλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. REITZ.

ead. l. 6. Ταύρον ἐννέα) Od. Γ, pr. & 178 seq. GESN.

ead. l. 7. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liqueat ex praecedentibus; scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διατλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸ. Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regis emere. Tὸν, nimirum Agamemnonem, qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. GRAEV.

ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide Ovid. Metam. XII. VORST.

ibid. Παρθένου βασιλικῆς) Iphigenias, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβῃ) Rectius Mf. Angl. doctissimi
Lucian. Vol. III. D d

Golmani, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud Homer. II. 6. BOURD. Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelotius, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὲν ἀλῶναι τότε τῇ πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud Homerum Iliad. γ. GRAEV. Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit Bourdelotius, & in excerptis cl. Graevii, pro ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Florentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto faniori codice. Id nimirum ait Noster, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Troiae, ab Minerva redemisse. IENS. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & ed. I. optime sane. Vulgata ὁ μ. γ. ἑκατόμβη manifesto corrupta. SOLAN.

ead. l. 9. βοῶν δώδεκα καὶ π.) Homer. II. 2. BROD.

ead. l. 10. Ἀλεκτρύνος) Ab Aesculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. τῆς) Perperam in τοῦ mutaverat ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννιάκας darent, cum in V. proster ἐννιάκας. Est autem Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasionem praebuit, Od. Γ, 7. HEMST.

Pag. 69. l. 2. Σου τὸν νεῶν) II. A, 39. BROD.

ead. l. 6. Κατεδυσώπησεν) Hoc est, pudore incusso exoravit: nam δυσωπία est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. CLER.

ead. l. 9. Αὐτοῖς ἡμίονοις) Eadem rhapsodia A, 50, Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. BROD.

ead. l. 14. Κυκλώπων θανάτῳ) Apollo enim orbitatem suam in ipsum Iovem ulcisci non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat, quo Aesculapius percussus est, fulmen, interfecit. V. supra Θ. Δ. XIII. SOLAN.

ibid. Κῆξοστρακισθεῖς) Rhetores Graeci. Interpr. Aristoph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49, sed aliter Schol. min. ad II. A, 400. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ναύσταθμον) Leguntur apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Kustero quidquam immutes. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Χρησόμενος) Quid si legamus χρησόμενος; & μοχ, ὅτι δὲ καὶ ἐθέτευσεν, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 4. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες) Haec M. Felix Oſt. Serv. ad Virgil. BOURD. II. Φ, 442 ſeq. GESN.

ead. l. 6. Παρὰ τοῦ Φρυγῆς) A Laomedonte. II. Φ. BROD.

ead. l. 14. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc fit, aperiant alii. Lucianum non agnoſco. Scripſerat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. SOLAN.

ead. l. 16. Ζεὺς κλαπείς) Orpheus, Homer. Callim. Hymno in Iovem. Doctores ſacri, Tertull. Cypr. M. Felix. BOURD.

Pag. 71. l. 2. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. 1στ. β, c. 9. Sed & ſic ſtare poteſt. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐγήμε δ' εἰ) Quos auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorū priorum unam facit. Schol. ad Z. ἐλ. 34. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ τοὺς Π. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti iuris apud Perſas antiſtites, liceretne regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt, vetari hoc quidem legibus; ſed eſſe legem, qua regi, quidquid vult, licet. Murerus (var. Leſt. VII, 1.) adverſus Aemil. Probum, idem apud Graecos licuiſſe, orationem Andocidis adverſus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exſulaſſe, quod ſororem duxiſſet uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro Cimone legitur Conon, quod v. cl. emendavit. SOLAN.

ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: Catull. M. Felix. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Καμβύσης &c.) In his lineis videtur exſtare fragmentum ſcriptoris alicuius veteris de connubio Cambyſis & Atolſae. Non abhorret ab Herodoti ſtilo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis huius Atolſae meminerit. CLER. Herodoti ſunt III, 31, ſed paulo brevius contracta, reciſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat Scholiaſtes. Atolſae vero nomen in hac hiſtoria coniecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: Herodotus certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi iunxiſſe narrans, quarum natu minor in Aegypto ſit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atolſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. HEMST.

ibid. Περσῶν) C. Περσέως male. SOLAN. Περσῶν hic & paulo infra ſcribi iuſſit Solanus: nihil erat, quo minus lectiones C. V. ſequeretur: in paucis enim Schol. ſuo, non Herodoti, ore loquitur: ideo retinui ὃ ἂν pro τὰ ἂν apud Herodotum, & in fine cum V. ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφὴν, quod in ed. A.

Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως nisi fatis eam vocem intelligi quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. HEMST.

ibid. l. 3. Εἶρετε &c.) Ed. A. ἡρέτα τοὺς βασιλικούς δ. ac peius κωλύων & κωλύει, cum tamen in V. C. liquido sit scriptum, ἤρετο τοὺς βασιληῖους δ. κελεύων, κελεύει, quae Herodoto conveniunt; nisi quod εἶρετο fuit revocandum, licet Hesychius etiam habeat, ἤρετο, ἡρώτα, ἐπίθετο. Mox ὑπεκρίναντο iegitur in Historicorum principe, vel, quod Iac. Gronovius ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. HEMST.

Pag. 72. l. 3. Ὑπηνέμιον) Quae dicantur *hypenemia ona*, alio in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπηνέμιος est ὑπὸ τοῦ ἀέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42, post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit, Iunonem, mulierem Thessalam, sine viri concubitu peperisse. CLER.

ead. l. 4. Βάναυσον &c.) Dicitur Iuno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκία, καὶ πυρίτην. Vertit interpres, *fornacarium, & fabrum aeternum, & ignipotentem*: βάναυσος est arte sordida seu fellularia quaestum faciens; sed πυρίτην Graecis esse ignipotentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἀρτος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Mf. est πυρητήν sed huius vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυρωτήν, qui igne utitur in stundo, & coquendo aere, a πυρῶν. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV.

ead. l. 5. Πυρίτην) Ed. I. πυρευτήν. viderint alii, an commodius. G. & P. πυρητήν. L. πυρήτην, vel πυροτήν. SOLAN.

ibid. Τὸ πᾶν) Profus. BROD.

ead. l. 8. Ἐρρίφθη) Ita ediderunt B. 2. & P. quod in reliquis omnibus scriptum est ἐρρίφη. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀστυάναξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis superesset, qui excidium Troiae ulcisci posset, de turri praecipitavit. VORST.

ead. l. 16. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum B. 2. & P. nova sententia inchoanda. SOLAN.

in Schol. Ὑπηνέμια) Haec Suidas suppediavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. HEMST.

Pag. 73. l. 5. Μνηκέτι χρῆσιμον) Sed *eviratum*. BROD. Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. Lact. I, 17, qui paulo aliter rem narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Χαλκοῦς ἐστὶ) Iliad. A, 426, Διὸς ποτὲ χαλκοβα-
τὶς δῶ. GRAEV.

ead. l. 17. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) Homer. Iliad. Δ, 2, Χρυσῶ ἐν
δαπέδῳ. BROD.

Pag. 74. l. 1. Πυλωροῦσι) Homer. Il. E, 749. Θ, 393, Αὐτό-
μαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὦραι, τῆς ἐπισιτέτρα-
πται μέγας οὐρανός. Οὐλυμπός τε. BROD.

ead. l. 6. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' ἑνὶ καθήμενοι) Homer. Iliad. Δ, 1.
BROD. Passim in Homero: ut & illa ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.
Quae rursus repetit in Icarom. BOURD.

ead. l. 10. Ἐλισσομένη) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἔκεν ἐλισσομένη πε-
ρὶ καπνῶ, Il. A, 317. BROD.

ead. l. 11. Ἐπικεχνηότες τῷ καπνῶ) Horat. Sat. 2, 7, 38,
Nasum nidore supinor. Vid. Arnob. p. 212, qui classicus prope
locus, ubi *cuißas* etiam appellat. GESN.

ead. l. 13. Ὡς περ αἰμυῖαι) Idem Muscae encom. Athen. lib.
1. Aristoph. BOURD.

ead. l. 15. Συνέπινον αὐτοῖς) Pausan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τό-
τε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης
καὶ εὐσεβείας. BROD.

ead. l. 16. Ἄλλοι) V. Eur. Or. 8. SOLAN.

Pag. 75. l. 2. Ἀπέρρητος) Forsan ἀπόρευτος vel ἄπορος, ut
διδ. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑλας) *Silvas ac salus*: ὁργάδας vocant. BROD.

ibid. Ἀπετέμοντο) Ad verbum rescuerunt, ἀπετέμοντο, ni-
mirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. GESN.

ead. l. 5. Ὅρη ἀνέθυσαν) Res ex omnis generis scriptoribus
notissima, praecipue tamen poetis. Vide, si lubet, Philostrati
interpretem § 3 a. 5. SOLAN.

ibid. Ὀρνεια) Nam pica Baccho sacra est, Iovi aquila, Mi-
nervae noctua. BROD.

ibid. Τὰ φυτὰ) Olea Minervae, vitis Baccho, Iovi quer-
cus. BROD.

ead. l. 6. Νειμάμενοι) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν Δελφός) Caecil. in M. Fel. qui tangit cete-
ra huius tractatus, quae quidem etiam sunt in Dialog. Deor.
BOURD.

ead. l. 10. Ἦραν) Vid. Il. Δ, 8, it. 51 seq. praesertim Spanh.
ad Callim. p. 372 seq. GESN.

ibid. Ἀργος) Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. BOURD. Ἀρ-
γεῖος P. L. & A. alii Ἀργος. SOLAN.

ibid. Μυχδάμιος) Hic pro Phrygio: poetarum enim θεολο-

γούμενα cum tractet, poetica etiam ratione unitur. Pausanias p. 344, 5, Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, inquit, φρὺξ τίθεσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22; 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. GESN.

ead. l. 13. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι) Vide Callimachi Hymn. in Iov. eiusque interpretes. CLER. Vid. supra Τημ. c. 4; infra Ζ. τρ. c. 45; & Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. SOLAN.

Pag. 76. l. 4. Γενεήντην τὸν Δία) Haec omnia ex Homero mutuari videntur recentiores eo pictores & statuarii; nisi forte & ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas tulerit. CLER.

ead. l. 5. Παῖδα) Idem voluit, quod Callimachus, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος canit, qualem nempe in antiquis nummis & monumentis passim conspici ait vir harum, & omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide. SOLAN.

ibid. Ὑπννήτην) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem Ὑπννήτην adscripsit, se coniicere legendum πτηνόν. Recte quidem, quod pro peculiari γυνώσκειν alas Mercurio vult tribui: putem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, satis tamen commode appellatur Ὑπννήτης, hoc est, florens aetate, ἐν ᾗ τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit Polux. Immo cum Ὑπννήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur Hesychius, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενεαδός, apprime convenit Mercurio, semper iuveni, id epitheton; quodque ei non Lucianus modo, sed & Homerus tribuit, ubi Il. Ω, v. 348, eum similem facit iuveni Πρῶτον Ὑπννήτη, ταῦ περ χαριεστάτη ἦβη, cui sunt flavescentes prima lanugine malae. Ceterum ex hoc versu Homerico omnino apud Aelianum, (ubi lib. X Ποικιλ. c. 18 legitur, ἡράσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὁμίλησεν καλῶντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτῳ Ὑπννήτῃ) emendandum censeo πρῶτον Ὑπννήτην abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, Homeri loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitranda permitto. IENS. Iis, quos cl. Iensius attulit, addatur Philostrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ Ὑπνῇ. in πανθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω, 348, & Od. K. 279. SOLAN.

ead. l. 8. Ελέφαντα) Eburnea enim erat statua Iovis Olympici, ad quam hic respicit. v. συγγρ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Κρόνον καὶ Πέας) Ethnici nimirum passim de sta-

tuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2, S. 1, c. 15. CLER.

ead. l. 10. Πισαίων ἐρημίαν) Confecto Olympico certamine. BROD.

ead. l. 11. Διὰ πέντε) Ne cui fraudi sit illud ὄλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰκαρ. cap. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Περ. cap. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

ead. l. 13. Προρρήσεις καὶ περιρρήντηρια) De his vocibus copiose alibi. BOURD. Προρρήσεις) Non satis apte haec vox voci Σέμενοι iungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38, & Δημον. c. 34. Consule Meurfii Eleusin, & emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155, ubi perperam legitur μετὰ πρόρρησιν, pro μετὰ περιρρήσιν quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? SOLAN. Προρρήσεις καὶ περιρρήντηρια) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὰς, ἐκὰς &c. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὑπῖναι) Lege ὑπῖναι ex Erym. M. CLER. C. ὑπῖναι καὶ ὑποκείσθαι τῷ γενεῖω. SOLAN. Sumta sunt ab Etymologo. Pro ἀχμαῖος in V. ἀχμαῖος. HEMST.

ibid. l. 4. Οὐτε τὸν ἐξ ἱ. ἐλ.) Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεών. HEMST.

ibid. l. 8. Τῆς Ἡλιακῆς γῆς) Exc. G. τῆς Ἡλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. SOLAN. Quamvis in A. ed. conspiciatur, Ἐν Πίση γὰρ τῇ Ἡλιακῇ, cui Marth. Sladus adscripserat, Ἡ — *quae est in Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. τῆς Ἡλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἡλιακὸς a Stephano consignatum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκευάσατο ed. A. HEMST.

ibid. col. 2. l. 9. Προκαθάρντο) Haec uterque V. Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθάρντο, in altero legatur προκαθάρντο. Sunt autem proprie περιρρήντηρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive

vasa sacra foribus apposita templorum, aut manu praelata; vel adspersilla de ramo felicitis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. Io. Brodae Miscell. I, 38, Hadr. Iunii Anim. III, p. 193. Theodorit. H. E. III, 16: 'Εκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰστήκεισαν νεμ-
κῆροι περιβρῶντι τοὺς εἰσὶόντας προκαθαίροντες. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Βοῦν ὀροτήρα) De quo Hesiod. lib. 2 Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5, lib. 2 de re Rust. dico ad Pausan. BOURD.

ead. l. 3 Φιλήσας — δεξιῶν) Germanus hic adorandi ritus, quem hic post alios fusius prosequi non lubet. V. ὄρχ. cap. 17, Apul. Miles. IV, & in Apol. & Salmasium. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ ζῶν) Quam immolavit victimam. BROD.

ead. l. 6. Ἐντελες) Contulit Outramum p. 102. Athen. 674 F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησιν, ὅτι οὐδ' ἐν κολοβῶν προσ-
φέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τελεῖα καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλήρες τέ-
λειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πλήρωσιν τινα σημαίνει. SOLAN. Cer-
te στέφειν pro implere etiam Hom. Il. A, 470, Κούροι μὲν κρη-
τῆρας ἐπέστεφαντο ποτοίο· quo illustratur Virg. 2 G. 528 —
& focii cratera coronant: quem alii de crateribus corona folio-
rum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic Athen. I, c. 11, Ἐπιστέφονται δὲ ποτοίο οἱ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχεῖλεις οἱ
κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποθοῦ, (leg. ποτου cum clar.
S. Clarke ad Hom. l. c.) quod in transitu monitum sit, licet
ad Lucian. non adeo pertineat. REITZ.

ead. l. 9. Ἠμίφωνον) Vox mihi suspecta. SOLAN. Quid si igitur
εὐφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia suspecta vox
ἡμίφωνον, tentabam ἡδύφωνον· iam velim ὁμόφωνον, ut Gall. c.
2, quod optime respondet praemisso εὐφημοῦν. Sic ὁμοφωνία,
de Salt. c. 68 f. ita & hic iam congruum diceret concenrum la-
mentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia pos-
set regeri, ἡμίφωνον melius convenire bestiae morienti, & τὸ
ἐπαυλοῦν esse ipsum animal, non tibias inflatas, licet ad has ta-
cite comparetur. Doctiores igitur viderint. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Πρόγραμμα) Vid. Orig. c. Cels. 147, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας) Qui hominem necaverit, sa-
crilegium perpetravit. BROD.

ead. l. 14. ΟΚύκλω) Homericus Polyphemus Od. K. BROD.

ead. l. 15. Τῷ βωμῷ π.) Qui mos non gentium solum, sed
& Hebraeorum, Dei iussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Pag. 78. l. 2. Διασκιδναται) Homerica dictio, ut & versus
sequens, qui lib. 5. BOURD.

ead. l. 3. Σκύθης) Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Z. *τρ. SOLAN.*

ead. l. 5. Τῇ Ἀρτέμιδι) *Dianae Scythicae. BROD.*

ead. l. 9. Κριοπρόσωπον) Horum omnium imagines in Pignorii mentia Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & Orig. c. Cels. 121, 1, & Clem. Al. 16 C. Vid. Philostr. p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendefius* Panis symbolum. *SOLAN.*

ead. l. 11. Κροκόδειλον) Colebant enim Aegyptii *crocodilum*. V. Stephanum Byz. in *Διοσπόλεις*, & Clem. Alex. *στρομ. V. Cyprian.* etiam ad Demetrian. & Tertull. adv. Marc. II, 14, quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Iuv. XV, 2: *Qualia demens Aegyptus portenta colit? CROCODILON* adorat Pars haec: illa pavet saturam serpentibus *IBIN.* & v. 35 alii itidem Aegyptii odio eisdem crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. *SOLAN.*

ead. l. 13. Δαήμεναι &c.) Homer. Il. Φ, 487: *Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ὄφρα εὖ εἰδῆς.* *BROD. Il. Z, 150. GESN.*

ead. l. 15. Ἐξυρμηθῶν) Sic de Dea Syr. *BOURD.* Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. *SOLAN.*

ead. l. 16. Θύρας δ' ἐπιθεσθε βεβηλοι) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde Virgil. *procul o, procul este profani.* Callim. *εἰς Ἀπολ. ἐκάς, ἐκάς ὅστις ἀλιτρός.* *BROD.* Male Angl. *βεβήλοις.* Callim. alii *Καρδιουλακτεῖν*, & cetera huius tractatus alibi exposui. *BOURD.* *Fores occlude, profane.* Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Eiiciebantur voce praecognis, *ἐκάς, ἐκάς ἔστε βεβηλοι*: legendum ex Anglicano Codice, *Θύρας δ' ἐπιθεσθε βεβήλοις*, *fores occludite profanis*, hoc est, a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi *βεβηλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud Sextum Empiricum. *GRAEV.* Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo assignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum sententia rectius, *αἰσω συνετοῖσι Θύρας δ' ἐπιθεσθε βεβήλοις, Πᾶτιν ὁμως*, (uti & hic Angl. eod.) quamquam & multi libri habent *βεβηλοι* & *πάντες* (v. Not. G. Worth ad Tatianum p. 34, & Clem. Alex. 28 B.) Sed emendare viri docti iubent. Vid. & Chil. Erasmi, Stob. f. v. p. 59, & Grot. flor. sparf. 143 A. 161 A. qui restatur se reperisse *βεβηλοι*, quod contra sentum esse pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. Ez. Spanhemius, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus ad-

dubitare visus est, in suis ad Callimachum eruditissimis observationibus p. 49, allato Galeni loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6: ὥσπερ οὖν τοῖς ὄσιν ἐπιθῆσθαι θύρας τοὺς βεβηλοὺς κελεύουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω καὶ γὰρ τῶν οὐκ ἀνθρώπιναις νομοτεθῆμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀπλοθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπιθέσθαι κελεύει τοῖς ὄσι τοὺς ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. Uti igitur in sermonibus mysticis imperant **PROFANIS**, ut sibi **AURES OBSTRUANT**, ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis iniitans, eis denuntio, **UT SIBI AURES OBSTRUANT**. De emendatione cum ipse vir ampliff. tum Galeni commentator eruditus Caspar. Hoffmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in Conv. p. 334 C. οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροίκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ τοῖς ὄσιν ἐπιθῆσθαι. Famuli autem, & si quis alius adsit **PROFANUS** & agrestis, **AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT**. Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. Ἰππ. 882: Τὸ δὲ μὲν οὐκ ἐτι στόματος ἐν πύλαις καθέξω δυσεκπέρατον. Theogn. 421: Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπικεῖνται Ἀρμόδιαι. De aliis formulis v. Callim. l. c. Lampr. in Alex. Sev. & Meurf. SOLAN.

in Schol. Ἐξαιρεμένων) Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. SOLAN. Clare scribitur in V. ἐξυρημένων, sicut in ipso Luciano: editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγούμενων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt Luciani verba, & pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsoletæis ommissam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. HEMST.

Pag. 79. l. 7. Ἐτῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praeerexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id, quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. SOLAN.

ead. l. 8. Κόπτονται) Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodotus, id est, pectora palmis percipiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. GESN.

ead. l. 12. Κόμην) Luctus indicium coma barbaque rafa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VORST. Lamprid. in Commodio IX, *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. Casaub. not. Minuc. Fel. & Herod. in Euterpe, οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεύνται. Plin. etiam VIII. SOLAN.

ibid. Ψιλὸν — τὸ πένθος) Dura omnino phrasis. Vide an arideat P. & edit. I. scriptura, ὑψηλὸν legentium. SOLAN.

ead. l. 14. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armenio iam antea suffragiis designatus: quod mutuatus est ab Erasmo. Sed ubi talia in Graecis? illud antea in quod tempus recidit, & quando exsistit? aut quis intelligit? Immo, post priorem creatus, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est Luciani sententia, quam attingebant illi Quod certe debuerunt vidisse, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τούτοις, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2 Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δαίτῳ μουσικῇ τε καὶ ῥααῖς σχολάζουσιν: ubi Benedictus in coena: quae si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est post coenam. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγέλαστί διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μετὰ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σου ἐλέγετο &c. video reddi, sed quid interim in singula diceret, cum certe debuissent, sed quae interim & post omnia (nempe lecta) ab te dicta fuerint. GRON.

ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus est Galen. in Hippocr. de sal. diaeta. Ἐπιδισκευᾶσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν &c. V. Casaubon. ad Athen. 210, 47. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἰδία σημεῖα) Aegyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit Aelian. de Anim. XI, 10, inter quae unum τὴν ἀνοδὸν τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν σημεῖον: quare mirum non est, εὐετηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auspiciū ab eo captum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ὡν) Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὧν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. HEMST.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 81. L. 1. ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ) Vertunt, Vitarum auctio. Ver-

te, *Μεταφυσικῶν αὐτίο*. Laërtius in Aristippo: κατεγίνασκε τὸν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεῦη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦνται, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus, qui *βίον πρᾶσις*, *Vitarum αὐτίο*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic inducit Iovem ore Mercurii praeconis omnes philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem philosophorum sumit pro ipsis philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, interpretes verba haec, τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ, τὸν σε μύτατον non male reddidit, *optimam vitam vendo, & maxime venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisset contendit ad hunc locum vir eruditissimus, *vita opum*; *vita virilem, generosum* &c. genere loquendi Graecis tristissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἀριστος, scilicet Πυθαγορικὸς, ut praecessit, non δὲ τὸν βίον ἀριστος: alioqui debuisset in anterioribus pro οὗτος δὲ Πυθαγορικὸς κατὰ βῆθι, dixisse Noster, οὗτος δὲ Πυθαγορεὺς. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις: quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίον pro ipsis sumuntur philosophis. Sic c. 26 ait Iuppiter, Μὴ διατρίβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικὸν σε φημι, τὸν πλούσιον. Manifestissime cap. 12, ubi Aristippus proponitur, Ἄγε δὴ πρόσχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλεονεξίαν δέοντα. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιβλέπει τρυφῆς; hic ἀνείται τὸν ἀβρότατον; Respondet emtor, & alloquitur hunc βίον, quasi hominem, Ἐλθέ σὺ, καὶ λόγε ἅτα εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13 Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὸ ἀρίστον βίον πωλῶ. τὸ σοφώτατον πάντων ἀποκηρύττομαι. Ceterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur Βίων πρᾶσις. At Thom. Magister hunc semper citat nomine Βίων πρᾶσις. ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. IENS. Quid βίος hic designet, pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas professiones vulgo hodie dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi; nec enim assentior Leopardi, qui Emendat. 14 *metaphysica* significare dicit, hic & in Aristippi apophthegmate apud Laërt. II, 78, cui de utroque assentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Aristippo: κατεγίνωσκε τὸν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεῦη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦνται, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere: quidni enim amicos, coniuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet ta-

men significationem propriam δ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adiungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum vitae sunt umbrae, εἰδωλα, manes, mortuorum philosophorum, ut apud Virgilium VI, 292, *tenuis sine corpore vitae*. Sed retinet βίος solemnem & frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Saryrica prosofopoeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικός, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιούντες, cogit. GESN.

Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire Lucianus videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eisdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab aevi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto maiorem, quam illi, culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime iam ac certissime demonstrat. SOLAN. Ipse Lucianus causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab cap. 15 ad fin. fere. REITZ.

ead. l. 4. Κοσμήσας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. Plaut. Martial. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκηρύξομεν) Verrunt, *proclamabimus*: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praekonem vendere bona*. Thom. Mag. exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & Harpocr. Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες inferius in hoc Dial. πῶσου τούτου ἀποκηρύττεις. Demosth. contra Aristocr. Ὡς περ εἰ τὰ

μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω παλοῦσιν ἐπει-
νίζοντες. L. BOS. At ubinam est Mercurii praeconium? Prae-
conis ipse fungitur officio Iuppiter, dignitatis suae non satis
memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, mo-
netque & quasi imperat, ut festinet. *Non bene divisa temporibus
isthaec sunt tibi, o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mer-
curii praeconium incipere ab' Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro Merc. scri-
bendum Iup. & ei omnia concedenda, quae incipiunt a πολλῶ
& in οὖν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύττομεν δὲ legas tan-
tum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri.
Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc
ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praeconis mun-
ere fungi, & quod bene vertat, iam ad Porseae regis bona emenda
allucere.* SOLAN.

ead. l. 9. Καταβάλῃσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro
ἐκτινεῖν, solvere, usurpatur. Noster in Dial. Meretr. καταβάλ-
ῃσθαι ἀργύριον. Thom. Mag. Καταβολή, ἡ ἐκτίσις, καὶ κατα-
βάλλω ῥῆμα: vide, quae ibi diximus. L. BOS.

Pag. 82. l. 1. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ
κομήτης. Iamblich. I, pag. 31. LEED. Diog. Laërt. pag. 225
E. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγορικὸς) Pythagoram ipsum, simul & omnes
Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀριστον βίον πωλῶ) Praeco nusquam rem venalem
praedicabat sine laudatione. Plaut. Stich. Cic. 3 de Off. Horat.
Epist. 2, l. 2, l. 37, de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα
pro laude: hinc praeconium. BOURD. Interpres, vitam opti-
mam vendo; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον, καὶ γενικόν,
βίον ἐλεύθερον, vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & ge-
nerosam, vitam liberam: rectius vertas, vita optimum, vita virilem,
generosum, liberum: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, ge-
nerose, non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Grae-
cis tritissimum. GRAEV.

ead. l. 7. Ὑπὲρ ἀνθρώπων) Pythagoram divino coli honore a
nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui
lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana
forma, notum est ex Iamblich. LEED.

ead. l. 8. Τοῦ παντὸς ἁρμονίαν) Pythagoras docuit καὶ ἁρ-
μονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat pag. 221 A. &
Cicer. III de Nat. Deor. affirmat existimasse, ad harmoniam
mundum canere. LEED. Vid. Iamblich. N. 65, ubi solus musicam
sphaerarum auditu & intellectu percepisse dicitur. SOLAN.

ead. l. 11. Τερατείαν) Suidas exponit *ψευδολογίαν, παραδο-
ξολογίαν, i. e. mendacium & falsiloquium*. Intellige vero aut de
iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de
iis, quae de illo dicuntur, fulurrando nempe in aurem bovi
docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae
forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam
manu demulisset, iterum dimisisse: de quibus vide Iamblich.
in V. P. I, c. 18. LEED.

ead. l. 12. Μουσεικὴν) Summum in his fuisse Pythagoram, no-
tavit in vita eius Iamblichus c. 5 & 25. LEED. Tonorum pro-
portiones primus Pythagoras invenit, vide Iamblich. SOLAN.

ibid. Γοντείαν) Dial. Mort. XX, § 3. Negat Iamblichus cap.
31. LEED. Vid. Chrysoft. Hom. I. Ioh. laud. a Rittershus. in
Porphyr. p. 29 b. SOLAN.

Pag. 83. l. 2. Ἐν Αἰγύπτῳ) Sic alibi Diogen. Laërt. Apul.
BOURD.

ead. l. 4. Ἀναμνήσω) Deridetur eorum sententia, qui μάθη-
σιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum, quas,
quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpo-
re, edocta fuit anima. Vide Iamblich. c. 14. LEED.

ead. l. 10. Ἀφωρίν) V. Rittersh. ad Porphyr. N. 19. SOLAN.

ead. l. 11. Πέντε ὅλων) Vid. Gell. I, 9. Diog. Laërt. p. 216
D. & not. Men. p. 208. SOLAN.

Pag. 84. l. 8. Ἀ σὺ δοκέεις τέτταρα) Quatuor cum praece-
dentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem.
Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α'. (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) τρί-
γωνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες
Geometras in figuras & ipsi constitue-
runt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ
ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι
τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι
πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ
ἐνεργείᾳ πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετρά-
γωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς. τῆς μὲν
οὖν μονάδος, δυνάμει οὐσῆς τρίγωνον, πλευρὰ μονάς· τοῦ δὲ ἐνεργείᾳ
πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) πλευρὰ δυνάς· τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ ἑξ)
τριάς· τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετράς ἢ πλευρά. Ἐντελής δὲ τρίγωνον
τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγῶνι καὶ τετραγῶνι συντελούμενον τοῖς
πρώτοις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγῶνι διὰ τὸ
ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ· τῷ τετραγῶνι δὲ διὰ τὴν πλευράν·
ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύ-
ρων. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρεκβάσει εἰεῖν, τρίγωνον ἐντελής ὁ 6

Ὁρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὄρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. οὕτως
 καὶ μὰ τὸν ἀμετέραν ψυχὰ παραδόντα τετρακτὺν,
 Πᾶσαν ἀενάου φύσιος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G. In praecedentibus pro Δ. notavit Solanus, *Lege τριγώνου*: hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a Theone Smyrn. Iambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid. HEMST.

ead. l. 9. Τρίγωνον ἐντελές) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελές*, *triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo

Decem numerus sic positus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cuius latera sunt quatuor. PALM.

ibid. Ὁρκιον) Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi Plut. de Plac. Ph. I, 3. 1616, 1. At in If. & Of. 679 idem rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam Πτα. c. 5, & Brod. Misc. II, 6, & nostrum iterum φιλοσ. c. 12, Rittersh. ad Porph. p. 26, & ipsum Porph. cum notis N. 20. versus ipsos &c. Iambl. n. 150, Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20 m. SOLAN. Ὁρκιον dedi, ut in nott. Mss. Solani inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.

Pag. 85. l. 2. Τὸν θεὸν ἀριθμὸν εὐόντα) Cl. Belin de Ball. ad h. l. citat Porphyr. *περὶ ἀποχ.* II, 36: Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γράμματα σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλεόν τοῖς θεοῖς ἀπέρχοντο, τὸν μὲν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δὲ τινα Ἀρτεμιν, ὥσπερ αὖ ἄλλοι Ἀπόλλωνα καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν Δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ σωφροσύνην. Add. Iamblich. Vit. Pythag. c. 28, & Plut. in If. & Osir. p. 381 E.

ead. l. 10. Αὐτὶς) Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In edit. est αὐθις. SOLAN.

ead. l. 15. Ψυχῆιον) Vide A. Gell. IV, 11. VORST. Iamblich. N. 107 docet, solos *adeptos* animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. SODAN.

ibid. Οὐδ' ἐν τι) Οὐδ' ἐέν τι. Sic recte, & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. BOURD. Athen. Lycónis testimonio Pythagoram animatis victitalle probat, Gell. IV, c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Gronovii ad Gell. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δύεσθαι) Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐσθύνεσθαι vel ὑποδύνεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φαντάζεσθαι) Paria docet Thom. Magist. in Ἀνατυπῶνται & Φάσματα. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Οὐκ, ἀλλ' ἰσροὶ εἰσι) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirat omnia, unde coniiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνος εἰκονα μυσαττή τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ, ἀλλ' ἰσροὶ εἰσιν &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odī: sed sacrae sunt fabae.* Profecto haec Graeca pariter & Latina ad-versantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσαττεσθαι κυάμους, quemque Lucianus certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἰσροὶ εἰσι, enim-vero sacrae sunt. Re vera enim μυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinere, horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II, c. 24, ceteris heroibus, post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἐορτῆς) οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' αἰσίτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυάμοφαγίαν. Solutus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. Alia & plura in hanc rem notarunt Lil. Gr. Gyraldus, & Io. Schefferus de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἰσροὶ εἰσι scribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἰσροὶ εἰσι. Socrates apud Aristophanem in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calathō, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc v. 230, sive A. I, Sc. III: Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τ' ἀνω κάτωθεν ἐσπῶ-πουν, οὐκ ἂν ποτ' εὖρον' οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ γῆ βίβ' ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροτίδος. Si vero humi consilens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ' ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἄρτι τοῦ, καὶ γὰρ. Ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἰππώνα-κτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ κω. ἀρτι τοῦ, καὶ γὰρ ἢ κω. Ita hic Scholia-stes, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γὰρ. Paulo ta- men aliter commentatur ad Ranas v. 58 ab initio. ibi ad Ari- stophanis verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἄρτι τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀρτι τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non

puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, cum nunquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps afferemus; quae itidem, iisque plura, habet Suidas T. II, pag. 348. Sed & Suidas ibi utitur (ut passim solet) verbis Scholiastae nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γὰρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλιμάχος. Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἥκω. Satis liquet, haec Scholiastae verba apud Suidam esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci οὐ γὰρ, pro ἀλλὰ καὶ γὰρ & male in verbis Callimachi omitti ἀλλ', cum clare Aristophanes, οὐ γὰρ ἀλλὰ cumque itidem clare in Callimacho apud Scholiasten illud idem adfit. Est namque integer Scazon, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. Aristophanes porro in Ranis A. I, Sc. II, prope finem, Φέρε δὴ ταχέως αὐτ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον. Hic allinit de suo interpretes, verba οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, non *aufim*, sed *meo mos est gerendus hero*. Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias Leoniam Dionysy induat, clavamque & reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionysio sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε &c. quae ita verte: *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est*. In Ἐκκλησιαζ. v. 387: — Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφύως ὧς λευκοπληθὺς ἦν ἰδεῖν ἢ ἔκκλησίαν. — *Namque insigni ratione Videre erant quam album esset concilium*. Et hic quoque male vulgatus interpretes οὐ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim*, sed. Patet etiam, falli Aem. Portum, qui hunc locum ex Thesmophoriazusiis citat apud Suidam. Iterum in Ranis v. 54 ab initio Comoediae, Μὴ σκώπτέ μ' ὦ δέσποτα. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud Lucianum quoque in De Parasito c. 49, haec eadem recurrit formula, & recte ab interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quandam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γὰρ ἀλλὰ, pro *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum cl. Perizonio, super vexato illo Aeliani loco lib. VIII Πονηρία. c. 12: Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀληθές, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομίτου ὁ Κωδικίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat, (nec video adhuc, cur eius poenitere me debeat) legendum

scilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές, *praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est* &c. Nimirum verum est; Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Atticis mi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidiſſe. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. Richardus Bentleius, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad Callimachi fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, pag. 342, deleri istud comma iubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter οὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constirui. IENS.

ibid. Ἰροί — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic ἰροί, pro communi ἱεροί qua in voce passim in Ἀστρ. etiam peccatur: & αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 3. Γονῇ) Vocem γονῇ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεία μύρια, τουτέστιν, αἰδοία: ea scilicet significatione, qua dicit Galenus III περὶ τῶν ἀρρῶν habere Hippocr. LEED.

ead. l. 5. Ἐψθέντα) Turbant hic codices. R. ἐψθείσαν. Fl. ἐψθέντι. Vid. Diog. Laërt. p. 222 A. & Menagii notam pag. 216, qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse viros doctiss. SOLAN.

ead. l. 6. Αἶμα) De faba Pythagorae cognata iam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram, occasione nominis αἶμα hic ortam, proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44, εἰ γὰρ τις διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὁδοῦσι λεάναις, ἐν ἀλέᾳ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταβείη πρὸς ἑλίγον, εἴτ' ἀποστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολὺ, εὗροι ἂν ὁδωδῶτα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philosophumennon Origenis p. 42 Wolf. ista, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad Diog. Laërt. VIII, 34, & reliquorum editorum acumen fugerint: τοῦτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἰ τις καταμασπασάμενος λείποι τὸν κύαμον καταβείη πρὸς ἡλίον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθείας ἀντιληφεται προσφέρει (sic lego, non πρόσφέρει aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὁδμήν. *Huius rei indicium esse ait, si quis levigatam manducando fabam deposuerit aliquamdiu in sole. Hoc enim (ita manducatum) celeriter assumet similem humani seminis odorem.* Pugnare inter se videntur Philosophumennon auctor, & Porphyrius. Fa-

cile fuerit illos conciliare, si apud Porphyrium legas, litera una immutata, γόνου. Sed φόνου suadere videtur αἷμα Luciano. Rursus αἵματι hoc obiicitur, quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de naribus profiliens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, ex balano seu glande regia esse, respondit. Tum de fabis Samofarensis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνου dābimus Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀντὶ τοῦ αἵμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum consanguinei & sanguis meus pro filio, & similia plura in usu sunt: an denique de alia nunc re Luciano sermonem esse dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praesertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo femini maiori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi satisfacio, & vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non dissimulo. GESN. Addi potest ad notionem φόνου pro sanguine Plin. 21, 16, f. 56, ubi de Scolymmo: Idem erat atrastylis quoque, nisi candidior esset, & nisi sanguineum succum sunderet. Qua de causa phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis. IDEM in Addend.

ead. l. 9. Ἀπρόνθι) Id. in Eunuch. Casaub. ad Suet. De fabis Pythagorae Plin. Plutarch. omnes, Lucian. passim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. BOURD.

ead. l. 10. Χρυσούς) De Pythagorae femore aureo Porphyri. N. 28, & not. Diog. Laërt. p. 216, & Iamblich. N. 92, Aelian. V. H. II, 26, Apollonius Dyscolus cap. 6, aliique. Meurs. Ath. Att. Plut. Numa. Origenes solus eburneum dixit, c. Cels. VI. SOLAN.

ibid. Θες) Alludit ad carmina aurea, quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum: Ἔσσεαι ἀθάνατος δεὺς ἀμβροτος οὐκέτι θνητός. De quibus consule Fabric. Bibl. Gr. 460. Iamblich. etiam passim. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & discipulos habuit magno numero. SOLAN.

ibid. Τὸν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Ἰταλίας συντεστήσατο Πυθαγόρας τὸ θαντοῦ παιδευτήριον. Inerant & feminæ ἀκρὸς ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρσιν, ὧν καὶ Θεανὸν ἦν. Τούτους οὖν φασὶν αὐτὸν ἐπιγῆσθαι. A Crotone autem & eis Tarenta ἢ αἵρσις

Ἰταλίας. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. G.

Pag. 87. l. 2. Τριακόσιοι) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras eiusmodi discipulorum κοινότητες, seu consortia, de quibus vide Io. Scheffer. Phil. Ital. cap. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse aiunt. Vide Diogen. Laërt. 214, & not. SOLAN.

ead. l. 5. Πορτικόν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπτεύς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G. Sinopenfis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab Benedicto non emendatam versionem editionis praecedentis, sed & ab illo versum esse, cui ex humeris pera dependet; ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμίας hoc loco considerata, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II Rei Vestiariae lib. 4, c. 20 & 22. GRON.

ibid. Ὁ ἐξωμίας) Peram dependentem habens ex humeris. Ita vertit interpres; quasi ὤμια inveniatur pro humero, & legisset deleto articulo ἐξ ὤμιας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, & ea insignis est: ἐξωμίας autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum & exsertum ostendebat. Vide Gellium lib. 7, c. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Hesychium & Suidam in ea voce. PALM. Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39, Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 355, it. p. 396 seqq. GESN.

ead. l. 11. Πωλεῖς τὸν ἐλευθερόν) Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. Iud. Apul. lib. 8. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐξωμίας ἑκαλ.) Εὐξίνου erat in V. & A. ed. Idem C. separat Πόντου Ἐξωμίας ἑκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἑκαλεῖτο, causa non est. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐξωμίδρια) Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμείδια. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐτερος μασχάλη) Λ. ἑτερομάσχαλος. SOLAN. Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμίας. Etymol. in Ἐξωμίας, Hesych. in

Ἑτερομάσχαλος. Vid. Ioh. Meurf. ad Lycophr. v. 1099, lac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, c. 34. HEMST.

ibid. l. 6. Προκαλεῖται) Observationem non esse inanem docebit Harpocr. in Κλησις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλεῖσθαι solum in usu est: altera προεκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. HEMST.

Pag. 88. l. 1. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic huius philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera venisse in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. Diog. Laërt. VI, pag. 144 F. & 155 D. Adde & Plut. 886, 1, & A. Gell. II, 18. SOLAN.

ead. l. 4. Γε καὶ) Longe melius in Thomae Magistri codice legebatur; nempe η (v. in χαρίς.) SOLAN.

Pag. 89. l. 6. Τὸν Ἑρακλῆα) Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκκαθάραι τὸν βίον) Sic Dial. Hercul. & Aescul. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλευθερωτὴς) Apud Diogen. Laërt. l. c. aliter responderet, nempe: ἀνδρῶν ἀρχεῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Προφήτης) Quis locus in illa voce a Luciano quaesitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum Lucianum, probat repetitio eiusdem in mercatoris sequentibus verbis. SOLAN. *Antislitem* hic verti προφήτην voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim πρόφημι etiam *proloquor, praedico*. GESN.

Pag. 90. l. 10. Τάφον) *Sepulcrum* habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed Diog. Laërt. VI, pag. 143 B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἔχρητο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notissimum. Vid. eund. *ibid.* C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor. SOLAN. Licet alibi non tradatur, Diogenem in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini villissimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII, 27, sed & ex Petron. cap. 111 de matrona Ephesia aliisque notissimum. REITZ.

ead. l. 12. Ὅπισθογράφον) Tu vide, an sit ut apud Satyrorum poetam, *scriptus & in tergo* &c. Iuven. I, 6. *Coll. Gal.* Vide, quae citat ex Herm. Barbaro H. Stephanus in v. ἐπιστά-

γράφος. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. Hugon. de prima orig. scribendi, & ad eum notas I. C. Trotzii p. 98. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ μεγάλου β.) Sic Aristoph. in Plut. v. 170: Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi Scholiastes inquit, Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Προγεγραμμένων) In ed. A. textus huius scholii erat ἔρημον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὑπισθόγραφον reruli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. SOLAN. In V. & ed. A. est: ἔρημον] προγεγραμμένων, πεποιημένων. Nomini praescripto, quod modo ante in Luciano reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὑπισθόγραφα multum iuvat. Praeferam tamen καταγεγραμμένων. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα) Vid. Aristophan. Vesp. v. 1284, & Kust. not. MS. Hoc Hemsterh. margini alleverat.

ead. l. 5. Ἡ φρὴν) Ἡ γλῶσσ' ἠρώμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Euripid. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis versus Hippol. 612: Ἡ γλῶσσ' ἠρώμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. Plato Theaet. p. 119 E. Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλογος ἡμῖν ἔσται, ἢ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλογος idque Εὐριπίδειον τι vocat. GESN.

ead. l. 9. Βάρβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. gentes I, p. m. 49, scripturam sacram defendens, maxime, inquit, cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abicisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatius atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumpere scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione iactarent. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπόξυσσον) Puto me in versione vim verborum sic satis affecutum esse. Vult funditus extirpari pudorem, q. d. abrade ipsum erubescere. Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas. Sed non de sola facilitate hic sermo est; & abstergere, si cum ἀποξέω comparetur, parum vehemens. GESN.

in. Schol. col. 1. l. 2. Παρὰ τὸ ἴσθαι) Ὁ ἴστιν ἰσθᾶν Etymol. & Suid. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τὸν κατὰ πάντων οἴκου) Corruptum: C. ξέτον τοῦ κατὰ πάντων ἥχου. SOLAN. Voss. Codicis depravatam

lectionem illam expressit ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τοῦ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἢ χου' *discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur.* HEMST.

Pag. 92. l. 1. Μὴ ξένον προσίμενος) H. e. ut vertit interpretes, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo. Tu vero postrema illa mecum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam προσισθαί τινα non est adire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare aliquid. Aelian. lib. IX V. H. c. 3: Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ προφυρῶν βαδίζων εἰμάτων τοὺς δεομένους προσίτο, Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes: & passim alibi apud eundem & alios. L. BOS Anim. ad Lucian. p. 60.

ibid. Κατάλυσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne maiestas eius evilescat. CLER.

ead. l. 2. Ἐν ὅλῃ δὲ πάντων) Qui haec aliter aut vertunt, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos de morte Peregrini, & Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Laetantium III, 15 f. Nam quid ego de Cynicis, inquit, loquar? quibus in propatulo coire cum coniugibus mos fuit? Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. Tatian. & notas p. 15. Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad Diog. Laërt. p. 155 E. & apud ipsum Diog. p. 154 B. C. SOLAN.

ibid. Ποιήσεις ἀντὶς θαρρῶν, ποίει) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere aufferet. Sed legendum, Ἐν ὅλῃ δὲ πάντων, & μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσεις ἀντὶς, θαρρῶν ποίει, & reddendum, In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac. IENS.

ead. l. 4. Πολύποδα ὤμων) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Confule Diogen. Laërt. 156 A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βόδς πῶδα πολύποδα restituit. Tat. pag. 8. Athen. VIII, 5. Julian. Or. VI in.

& Plut. an aqua &c. Sorades apud Stob. XCVI. SOLANUS.

ead. l. 11. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾦς ἢ τοι σκυτοδέτης) Non bene expressit Benedictus, *etsi plebeius fueris*. Quid enim? an σκυτοδέτης quisquam est non plebeius? Sic & in aliis opificiis. Plenior fane Bolerus, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota*. Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive futor*. GRON. *Si sis imperitus*, non *plebeius*, ut habet interpres, qui in hac voce saepe offendit. CLER. De voce ἰδιώτης egerat cl. lens. in Lect. Luc. p. 91, occasione verborum, τέχνην βάναισον, ad Dial. Deor. XV, p. 43 pr. huius edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. Hemsterh. ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita rudi, indocta, impolita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV Ποικιλ. 15. Et XII, 50, ex Thucyd. Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV in Verr. 2.) *intelligenti & ingenioso opponitur idiota*. REITZ.

Pag. 93. l. 1. Κηπουρός) Sic scribitur etiam apud Poll. I, 222, VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. LEED.

ead. l. 6. Κυρηναίων) Aristippum designat Cyrenaeum & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. SOLAN.

Pag. 94. l. 10. Περὶ Σικελίαν) Construe *περὶ Σικελίαν* cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσθ' nam τυράννοι περὶ Σικελίαν sunt tyranni Siculi, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici*. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Πλακούντων) In priori ed. & C. legebatur *πλακουντίων*. SOLAN. Et recte quidem ita legi Suidas ostenderit: Πέμματα, *πλακούντια*. HEMST.

Pag. 95. l. 1. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν) Leg. ex Mf. ut olim conieceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Iuppiter, quantum apparet, inemtus nobis manebit*. sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι *mox* ex eodem Mf. repone, ἅμα γὰρ αὐτὰ πεπραῶσαι βούλομαι *ambo enim vendere simul volo*: in edd. βούλοσθον, *volunt*: & statim idem liber, ἔδε τινα ἔοικε πενθῶν quod est ἑλληνικώτερον, quam vulgarum πενθεῖν *mox* male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὼν οἰμῶζειν, *at ego omnes a pueris plorare iubeo*, cum ἡβηδὼν sit *omnes, cuiuscunque aetatis*, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, & Glossas Herodoti a viro doctiss. Gothofredo Iungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto

editas. GRAEV. Ἄπρατος praeter Mf. P. L. & ed. I. in reliquis mendose legitur ἀπρακτος. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀβδηρόθεν — Ἐφέσου) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

ead. l. 5. Βούλομαι) Sic iterum MS. Gr. P. & ed. I. Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐοικε πειθεῖν) In MS. Graevii p. 968 pro πειθεῖν, legitur πειθῶν, idque ait vir cl. ἐλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster: nam rursus eadem hac pagina, Ἄπρακτος εἰκεν ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & post p. 102, Ἐοίκασι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτῶν περιμένειν. IENS. Πειθῶν) Iterum ex Mf. Gr. P. & ed. I. venustius enim est vulgato πειθεῖν. Nisi forsan πειθῶντι scriptum oportuisse censeas. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπειρίη) Cave, hanc vocem cum emtore de imperitia aut ignorance intellexeris; immensum enim Democrito notat. Cic. I de fin. infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est, i. e. Democrito. SOLAN.

Pag. 96. l. 8. τὰς ἐκπύρωσις) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

ead. l. 11. Τέρψις ἀτερψίν) Sic καιρὸς ἀκαιρος, ἀσophος σοφία, ἀσεβὴς εὐσέβεια, & mille similia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψίν, exponentis, quasi adiectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἀκαιρος & similia, & coniunctim legenda, facile per se quisque detegeret. Plura forent monenda, si spatium esset. REITZ.

ead. l. 12. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam inprimis declaravit Hippocrates, cuius hic conf. de Diaeta I, 6, γένεσθαι καὶ ἀπολέσθαι τούτῳ συμμιγῆναι καὶ διακρίθηναι τούτῳ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Κῆρ &c.) Accesserunt ex Etymolog. & Suida. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀλλάκως) Cum in Cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι ἀντὶ τοῦ πῶς — Ἰώνων, ἐφ' ᾗ καὶ Ἡράκλειτος ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὴ ὀδύρομαι &c. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua commode sunt correctæ: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Annotavit Solanus: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Κεχύσθαι) Ex C. supplevi & emendavi. SOLAN. Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι καὶ κικεύω. Non inepte quidem

Matth. Sladus coniectarat, *κυκᾶσθαι*: sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. Etymol. *Κυκεὼν ἢ πῶσις· ἀπὸ τοῦ χύεσθαι χυχέων τις ὤν. Συγκυιμένον* vereor, ut rectum sit: scribendum videtur *συγκυιμένος*: nam longius abit *συγκυραμένων*. Pro *ποιεῖ* vidi, ni fallor, in V. *πολλ'*. HEMST.

Pag. 97. l. 1. *Διαφερόμενος*) Hefychius etiam *μαχόμενος*. Suidas *ἐρίζων, φιλονεικῶν*. SOLAN.

ead. l. 6. *Γρίφους συντιθεῖς*) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238 C. & 389) praecipue in eius scriptis ita ambiguīs, ut quomodo interpungi debuerint, non satis constaret. V. Aristot. Rhet. III, 5. Si plura velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam & eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae Athenaeus scripsit L. X, & Casauboni observationes ad eiusdem libri c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἡβηδὸν οἰμῶζειν*) Non debebat verti *a pueris plorare*, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, *ἄπρατοι*, non *ἄπρακτοι*, unde ipse dialogi index *βίων πράσις*. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: *Ἄξιον ἑορταῖσις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι*, quod refert Laërt. IX, 2, & alii. KUSTER. Suidas reddit *ἀθρόον*, i. e. *conferitum, sine discrimine*. LEED. Audis *μεγαλόφρονα παρ' ὄντιναοῦν καὶ ὑπερόπτην*, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GESN.

ead. l. 14. *Ἄπρατοι*) Hoc in loco cum ceteris erravit I. edit. neque in Codd. quidquam subsidii erat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. *Διαφερόμενος*) In C. erat: *συνδιαφ. διαμ.* SOLAN. iungamus ergo lectionem utramque, *Συνδιαφερόμενος*] *συνδιαμ.* probabile videtur, ita scriptum fuisse in antiquo Luciani Codice. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. *Λέγεται δὲ καὶ ὁ πνευματικὸς*) Pro hisce in C. legitur: *ἔθεν καὶ τὴν χλευὴν γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον*. SOLAN. Primum *ὁ πνευματικὸς* unde venerit in ed. A. excogitare nequeo: nam V. literis haud obscuris praebet, *λέγεται δὲ καὶ τὸ δύκτιον* prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241, v. 35: *Γρίφος, ζήτημα, αἰνigma δύσκολον, ἔθεν καὶ τὴν χλευὴν γρίπτισμα φασί*, ergo menda non vacat illud *γρίσπαν* quamquam ea de significatione *γρίπτισματος* ut tacuerunt Io. Meursius & Du Cangius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis eius apud Graecos est potestas *utripis lucris & rapinarum*. Γρίφος

autem, quo destituuntur V. & ed. A. in capite Scholii praepositum Solanus. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀκμαστικῶς) ἤβην Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἡβᾶν ἀκμάζειν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde infalsa. HEMST.

Pag. 98. l. 6. Παιδραστὴς) Tangunt τὰ ἐρωτικά Socratis Athen. Aristaeen. Aristoph. & alii, quos recenset clariss. praefes I. Savar. ad Sidon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud sequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Ios. Mercer. ad Aristaeen. BOURD.

ead. l. 11. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμέλει, quod alias interiectione, aut advervio adeo, apud Latinos permutandum est. GESN.

ibid. κἄν ὑπὸ &c.) V. Plat. in συμπ. 334. GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. V. & Corn. Nep. VII Alcib. c. 2, cuius aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maxime eum infectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster. V. Ἰστ. 19, & Εὐν. c. 9. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον) Veslicontubernium facere dixit Petronius. VORST.

ibid. Ταυτὸν) Ταυτὸν & τοιοῦτον Attici saepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. Aristophan. Plut. 253, ταυτὸν θυμον. Τὸ θυμον enim neutr. esse, vid. Schol. h. l. Idem v. 898, Ἐπὶ τοιοῦτον ἀμπεχεται τριβόνιον. Et Pausan. p. 281, τοῦτον πέλαγος. Plura Maittaire de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres Latinus L. IX, c. 8, p. 1122, ταυτὸν masc. gen. vertit; verum cum ex MS. in notis afferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἐφορον) Si compares Etymologum & Suidam in Στάμυλος, scribendum esse liquet ἐφεδρον· eum intellige, qui garrulus per insidias observat, & loquaciter captat alienos sermones. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Κῦνα — πλάτανον) Per canem & anserem deierasse, auctor est Lactantius III, 20. Vid. Plat. 102, 8. C. G. & 36, 2. Suid. Aelian. Cic. Quintil. III. Aristoph. Avibus. Theophsion. ad Apollonium Thyan. apud Philostr. p. 257: Ἐγὼ εἰς τό τις, ἴφθι, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνόντος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρον, δε τὸν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἡγεῖτο καὶ ἄμην. οὐκ ἀνόντος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ἄμην γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὥς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ἄμην.

Ubi doct. interpres observat, Suidam v. *χῆνα ἐμνῆσαι*, & Hesychium v. *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος*, iisque graviolem auctorem Porphyrium L. III de abstinentia § 16 narrare, Rhadamanthum legem tulisse, ut *per anserem* aliaque eius generis iuramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Adde-
dereque diserte Porphyrium, Rhadamanthi imitatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum *Ἰκαρ. c. 9.* SOLAN.

ead. l. 9. *Οἰκῶ μὲν*) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, vitiose, & per aliquam superioris temporis iniuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas iniurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, & ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis & Platonis personam, unam illatam simul ambobus iniuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, quae de re Fabr. B. G. 2, 22, p. 826 seq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13, non ipsum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & sana omnia puto. GESN.

in Schol. col. 2. l. 1. *Οἷς μέγιστος*) Sunt duo versus ex Cratini Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493: *Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ κύων, ἔπειτα χῆν, θεοὺς δὲ σιγάαν.* Quis iusiurandum maximum in re qualibet Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. CLER. Ego scripturam C. expressi, Grotianae haud inferiorem, nisi quod *ἐν* ante λόγῳ deest. SOLAN. Ponam ed. A. lectionem: *διενύω γέ σοι τὸν κύνα*] *Κέρβερον. Ῥαδαμάνθιος* (V. *Ῥαδαμάνθιος*) ὄρκος· οὗτος (V. ὄρκος οὗτος) ὁ κατὰ κύνας, ἢ χήνας, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιοῦτου. οἷς μέγιστος ὄρκος (V. ὄρκος & statim ὄρκος) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχῆν. Κρατίνος Χείροσι. (in V. *Χ' εἰ σι*) τοιοῦτοι (hic καὶ V. inserit) οἱ Σακράτους ὄρκοι. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit, Suidas in *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος* itidem habet, nisi quod *θεοὺς δὲ σιγάαν*. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omisissis dedit Zenobius; Apostolius neglecto Comici nomine versuum partem. Pro *Χείροσι* vero scribendum fuit *Χείρωσι*: quod recte a Iun-

germanno observatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud Hephæst. p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῖς, Ἀρχιλογοί, Κλεοβουλῆαι. Virorum maximus, ut binos versus exple-ret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάειν, vel potius σιγάειν; hunc in modum consti-tui debent: Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων Ἐπειτα χῆν· θεοὺς δ' ἐσίγων —. Atque ita fere Kusterus ad Suidam. De Cerbero ridiculum est Scholiastæ commentum. HEMST.

Pag. 100. l. 3. Τί δὲ περὶ — Βαβαί τ. φιλοδορίας) Max. Tyr. Diff. XXIV, 4: Πόλιν δὲ οἰκίζων (Σωκράτης) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τιθεὶς νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, δαρεῖται· ἀλλ' ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δὴ τίνα ἀνδρῶν (l. δέλοι) τῶν καλῶν. Ὡ τοῦ θαυμαστοῦ γέ-ρωτος. B. de Ball. Luciani locus ibi non praeteriit Davisiūm. Conf. Plat. lib. V de Rep. p. 464 a.

ead. l. 13. Οὐκ ἂν εἶεν) Nimirum sunt ea tantum, quae man-ent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac dein-de ideae, quae nimirum in & cum ipso Deo ab omni aeter-nitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

Pag. 101. l. 2. Κάμει ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάν-των ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανὴ κάμει ἄλλον· sic omnino legen-dum: perperam, κάμει ἄλλου in editis. GRAEV. Ἄλλον ex Mff. Gr. P. L. & P. ed. SOLAN. Cum in ed. Benedicti etiam legeret-ur ἄλλου, F. Guyet. iam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

ead. l. 9. Δίῳν Συρακ.) Socratem hic a Dione emtum fin-git, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera ve-niisse in Sicilia Platonem, tradit Diod. Sic. XV, p. 461. Συρῶ — antea mendose hic legebatur. Ceterum quamquam Socratis persona in Codd. impr. legatur, omnia propemodum Plato-nem tangunt. SOLAN.

ead. l. 11. Γελῶντος — μαθητῆς) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Aristip-pi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse vi-sus est. Diog. Laërt. p. 268 A. veteres adducit afferentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγουσιν. SOLAN.

ead. l. 12. Μεθύοντος) Intellige Aristipp. GUYET.

Pag. 102. l. 1. Τὸ δεῖνα δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video: verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane assequor. Ἀντὶδ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, hoc dic, ut sciam? GESN.

ead. l. 4. Τὰς ἰσχάδας) Ἰσχάδας καὶ παλάθας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. ipse passim Dial. seq. & aliis passim. Athen. BOURD.

ead. l. 5. Παλάθας τῶν καρικῶν) *Emam enim illi massas carycarum.* Sic vertit interpretes; male. Nam si scriptum invenerat καρικῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricarum*, seu *ficum e Caria*. Nam & παλάθην, teste Eustathio, est τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus vescitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Revivisc. παλάθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud Ciceronem lib. 7 de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imposteret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunae has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiles ad mancipia pascenda, quod hic spectat empor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidomis, vide Athen. lib. 3, c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

ead. l. 7. Τὸν ἐν χρῶ κουρίαν ἐκείνον) *Detonsum.* Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶ κουρίαν ἐκ. BOURD. Κουρίαν postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste Bourdelotio legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Δραπ. c. 27, ὕπωχρον, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενεῖω βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρίας, mendose. Sed iam ad rem ipsam: qui factum est, inquires, ut, qui barbam radere nolébant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cuius instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut *barba & pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim,

ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascitiua vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240: ἐν χρῶ κουρίας· non est curiose caput detonsus, uti nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radabant. Vid. omnino Δρ. π. c. 27, & quae illic annotata exstant. Theophrastus π. μικρολογίας, avaros ait istos esse ἐν χρῶ κειρομένους, p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας, pag. 70 C. de viro optimatum partes seclante dicit, eum μέσσην κουρίαν κακαρμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρῶ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωτίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχιτῶνας καὶ ἀνυποδέτους. Diog. Laërt. 145 B. Hor. Epist. 18, l. v. 6, asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναβ. cap. 46, & Δικ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Πολὺ τι πλῆθος) Unde haec tanta in foro expectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante icripta meminerint. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Δηλοῦντες) Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀριστία τοῦ ὀνόματος συγκρύπτει· οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασιν λέγειν. G. SOLAN. In V. & ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. λούντες· cetera conveniunt. Quid sibi velit, haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τι, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ πανσυγκρύπτειν τι βουλόμενοι, τῇ ἀριστίας δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀρελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀριστῶς, quo Scholiastes usus est ad Δις Κάτην ubi de τὸ δεῖνα. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἀποσυγκλῆς) [Haec qui ante me descripsit, non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. Scrimg.] G. Quid sub ἀποσυγκλῆς lateat, nescio: sed συμπληρωμένη legendum est pro ultima scholii voce. SOLAN. Primum ab initio suppleri debet, Ὡς τῆς Κῆ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quamquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbuti genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxi-

me praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hefychio permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπιπτομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων opportunus est Amyntae locus apud Athen. XI, pag. 500 D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες &c. unde conficias, pro συμπιπτομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. HEMST.

ibid. l. 5. Σημαινόμενος) Haec mutila omnino in Coll. legantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. SOLAN. Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενοι, quod expono *coacti, congregati*, velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται & σηмайονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad ecclesiam convocantur. Luciani verba perversissime cepit ineptus enarrator. HEMST.

Pag. 103. l. 4. ΑΓΟ.) Sic legendum pro EPM. etiam monuit Guyetus.

ead. l. 10. Ἐφ' ἡμῖν) Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὀρεῖς, ἐκκλισις: licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἢ κτῆσις, ἢ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Satis intelligit, quid hic illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. LED.

ead. l. 11. Ἀδιάφορα εἶναι συμβεβηκε) Interpres, *indifferentia esse solent*. Verte, *indifferentia sunt*: nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus locutionibus aeque παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER.

ead. l. 12. Μανθάνω ἢ λέγεις) Angl. ὅτι καὶ λέγ. sic idem Cod. pro ὁποῖων καὶ ὁπόσων habet ὅποια καὶ ὁπόσα. BOURD.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα) Stoicus, ex tuae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα: προηγμένα Cicero vertit *producta*, quae aliis in eligendo praefertuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *reicta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide Lipsii manuductionem ad Stoicam philosophiam 11, 23. GRAEV. Vid. Diog. Laërt. in Zenone p. 189 B. unde discas haec vocabula de rebus tua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis ante-

ponendae. SOLAN. Cic. de finibus III, 4, *Proëgmēna* & *apo-proëgmēna* non minus ferenda esse ait, quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *reicta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe *valere*, *locupletem* esse, non *dolere*, bona non dicit Stoicus, sed dicit Graece *προηγμένα*, Latine autem producta: sed praeposita aut praecipua tolerabilius & mollius. Illa autem, egestatem; morbum, dolorem, non appellat mala, sed si libet reiectanea. Itaque illa non dicit se expetere, sed legere; nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed quasi secernere. GESN. In marg. edit. Paris. additum erat: *προηγμένα* & *ἀποπροηγμένα* Cicero producta & praecipua vertit. vid. 3 de fin. bon. Sed addamus verba eius, quae reperiuntur cap. 16 libri dicti: Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, (id enim est *προηγμένον*) sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent, *προηγμένα*, id est, producta nominantur — vel promota & remota, vel — praeposita & praecipua, & illa reiecta &c. REITZ.

Pag. 104. l. 2. *καταληπτικὴν φ.*) Stoici phantasiā partiebantur in *καταληπτικὴν* & *ἀκατάληπτον*. Vide *Academica* Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175 B, & 177 A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III de Fin. cap. 4, ubi *proëgmenis* etiam Latinis assumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5 med. ubi *καταλήψεις* exponit, rerum cognitiones & comprehensiones ac perceptiones, ut Davis. ib. pluribus eiusdem Ciceronis testimoniis docet. REITZ.

ead. l. 4. *Σύμβημα*) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici *ἐξιώματα*, καὶ *συμβήματα*, i. e. dignitates, vel congruitates vocabant: ut, ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, *παρasyμβήματα* dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, Cicero patriam servat. Ammonius: *ἂν μὲν οὖν ὀνόματος τι κατηγορηθῇ, ἀποφανσιν ποιῇ, κατηγορημα, καὶ σύμβημα παρ' αὐτοῖς* (Stoicis) *ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρasyμβήματα ὄσαντι παρκεείμενον τῷ συμβήματι, καὶ ἐν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει οἷον, Σωκράτει μεταμέλει*. BROD. Vid. Burf. dial. Cic. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem Diog.

Laërt. enarrat in Zen. vita iam laudata, p. 179 C. D. Noster etiam mox, sed iocose. V. Cogn. 128, & Suid. SOLAN.

ibid. 'Οποίων καὶ ὀπόσων) 'Οποίων καὶ ὀπόσον. GUYET. 'Οποῖον καὶ ὀπόσον L. quod magis arridet, quam ὀποῖα καὶ ὀπόσα A. & P. In edd. ὀποίων καὶ ὀπόδων. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Αὐτοτελῶν) Lege potius αὐτοτελῶς, & μοχ τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα: tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operari abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas suscepserat, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 64. HEMST.

Pag. 105. l. 1. Παρασύμβαμα) Ludit festivus scurra in detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollonio Synt. lib. 1, p. 36, 14, & lib. 3, p. 295. Verbo, σύμβαμα est praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφον περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα congruitatem notat, quomodo vertit & iam Priscianus L. 13, p. 1118, de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens, & παρασύμβαμα novum accidens, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una ire, congruere, significat, tum accidere & contingere. GESN.

ead. l. 4. Τῶν λόγων πλεκτάνας) De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attingit: de quibus Laërt. in Zen. Fab. cap. 10, lib. 1. Themist. Orat. 14. Ipse hoc Dial. BOURD.

ead. l. 11. Κροκόδειλος) Hinc κροκοδειλιτὴς λόγος Aphthonio. Crocodilinam vocat Quintil. I, 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Μὴ ῥῆμα) Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. πτ. SOLAN.

Pag. 106. l. 8. Θερίζοντα) Sophismatis huius meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam,

exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum Menagius, unde quid sit *Σερίζων* *Ισophisma*, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem coniecere, quid *Σερίζων* fuerit; non autem diserte docemur. Vide Menag. not. ad Diog. Laërt. p. 161 A. & Ammonium ipsum p. m. 108 a. Huius solutionem nummis CC emisit Zenonem, memoriae prodidit Diog. Laërt. 170 CD. Vid. etiam eundem 174 E. Plut. de fato, sub fin. SOLAN.

ibid. *Κυριεύοντα*) Huius, dum alia multa recenset Diogen. Laërt. oblitus viderur, p. 60 A. & 174 E. Et noster infra cap. 25. Nec quid sit, coniectura assequi possum; nisi quis forsan *κερατίνην* vel *κεράτινον* reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicuius Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἠλέκτρα*) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia eiusdem farinae videre qui volet, adeat Diog. Laërt. in Euclide p. 60 A. 174 E. 183 F. *ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἐγκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρός.* & apud Plut. l. c. *ἀργός.* quae omnia Logici fusius explicanda relinquimus. V. Cressol. AG. X, 70. SOLAN.

ibid. *Ἐγκαλυμμένον*) Auctor huius Cronus Diodorus, teste Diogen. Laërt. pag. 60 f. meminit & alibi, ut 174 E. & 212 BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae Anthippi, quam memorat Athen. 403 E. *ἐγκαλυπτόμενος.* SOLAN.

Pag. 107. l. 12. *Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν*) Notaverat cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. Davis. ad Cic. Tusc. Disp. L. V, p. 365 ed. 2. Sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucianum faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui &c.* Ubi Davis. pluribus demonstrat, per prima naturae significari sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia. REITZ.

ead. l. 15. *Ὅψιν*) Non vult, puto, simpliciter admoveri oculos, sed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GESN.

ead. l. 16. *Σολοικισμῶν*) *Σόλοικον*, non *σολοικισμόν*, dixisse veteres testatur Gellius V, c. 20. MENAG. *Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον*, quod nimirum Stoici existimarent, soloecas locutiones philosopho minime esse refugiendas. Plutarchus de Stoicorum repugnantia T. II, pag. 1047, de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamen-

ta laudasse, & accurate esse persecutum, Οὐτὰρ δέ τις φιλότομος, inquit, ἐν ταῦθα καὶ περίττος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παριτέον τοῦ βελτίονος σχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἀλλείψεως καὶ τῇ Δία σολοικισμοῦς, ἐφ' οἷς ἄλλαι ἂν αἰσχυρθεῖσαν οὐκ ὀλίγοι. Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium, Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed & quasvis obscuritates & ellipses, & per lozem soloecismos, propter quos alios pudeat non paucos. CLER.

Pag. 108. l. 1. *Ἦν μὲν τρις) De his hellebori portionibus dixi ad Peirronium. BOURD.

ead. l. 4. Γνύφωνα) Vox haec nusquam legitur. Est apud Hesychium vox affinis soni, Γνυπῶνες, qui sunt στρυγνοί, κατηφείς, ἀτολμοί, παρειμένοι καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι μορφοί, tristes, timidi, remissi & molles, a cadendo in genua dicti: nam γνύξ est in genua, & πίπτειν γνύξ, cadere in genua. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt γνύφω. τε, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios auctores occurrit. Γνύφων proprium viri, Nostro sub finem Τιμ. c. 34, in Καταπλ. c. 17, & Ἄλ. c. 30, qui insignis foenerator cum esset, nomen dedit omnibus eiusmodi sordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quaere sensum alium ex Hesychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet. SOLAN. Γνύφωνα, parcum, Guyet. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam: quare Solano assentior, nomen proprium inde facienti. Verum si αναγνῶν tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, σκνιφὼν potius legas, de qua voce vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. REITZ.

ead. l. 8. Ἰδίον αὐτῷ συλλογ.) Stoicos coarguit γνύφωνας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἢ τοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυῶς. G.

ead. l. 12. Ἐτέρους τόκους) Vid. Spanhem. ad Aristophanem Νεφέλ. 1155. GESN.

Pag. 109. l. 11. Ἀναποδείκτα) Vox eiusdem ingenii est, ac ἀκριτας cap. 27. LEED. Quinque genera huius syllogismi memorat Diog. Laërt. p. 183 C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211 D. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambigui-

tatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est, quod demonstrepo. GESN.

Pag. 111. l. 13. Τοῦ θεριζοντος) In marg. edit. Par. addita erat glossa: θεριζοντος, i. e. digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τοῦ θεριζειν. REITZ.

ead. l. 14. θεριζοντος λόγου) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Pag. 112. l. 6. ΑΓΟ. Πως λέγεις;) Excidit, aut potius male traiecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἄγα. πως λέγεις; Ἐρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἐρ. ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν. MARCIL.

ead. l. 7. Ἐκτοσθεν — ἔνδοθεν) Ed. I. ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐσωτερικὸν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικοὺς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διασύρων dixit. G.

ead. l. 15. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις: quod Nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad Reviv. c. 48. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Ὡστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος) Aberrant fere ubique in interpretatione huius locutionis. Priores attentissimi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat. Secutus Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, itaque iam iam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναρῶν τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ubi Benedictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefesturae omnes exaustorentur, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. GRON. V. γυμν. c. 14: ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος, Et sub fin. Ἦσ. οὐκ ἂν φθάνοις καμὲ μαρτυρῶν λέγων, c. 8. SOLAN. Versionem Benedicti, non nimis cito ipsum emeris, Solanus ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem redit, apertior tamen est; ideoque recepi Solani cor-

rectionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, Benedicti versionem plane contrariam esse Graecis, ignoscant mihi eius Manes, si id negativo: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ira accepit, ac si τὸ *non* prohibendi modo positum esset, significaretque, *noli illum tam cito emere*, quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Iam vero, cum reddiderim, *non est, cur cesses emere*, sive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverteri videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appositum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγουμένους, *quin igitur nobis ista statim explicas*. Adde Aristoph. Pl. 485, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντες. Ubi recte Scholiast. οὐκ ἀναβάλοισθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, *nolite differre*, — pro cito abeuntes morimini. Vid. eund. Aristoph. ter quater alibi, ut alios omittam, quia phrasis est satis obvia. REITZ. Vix potest apertius converti, quam a Benedicto factum erat, & ego posueram, *Non nimis cito emeris*, i. e. emere potes. Ad verbum, *Non praevenieris emens*, intellige *opportunitatem emendi*, quod nihil aliud est, quam *statim emendum est, si sapias*. GESN.

ead. l. 9. Ὀνος οὐ γέλαστικόν) Contra disputat Theod. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 13. Καταλείπεται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Καταλείπεται P. ed. l. &, ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλέλειπται, minus commode. Vid. παρασ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 14. Πυρρίας) Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus iocus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi nomen accedebat. Vid. Diog. Laërt. p. 252, & A. Gell. XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, & *rusum* significat; ne periret, quem subesse putabam ad Pyrrhonis nomen, respectus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐποίησθαι) Legendum ἀποίησθαι. HEMST.

Pag. 114. l. 3. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδ' ἐν) Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. Οὐδ' ἐν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo Laërtius in Pyrrh. § 67, ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Basil. & in Salm. Vide nos ad

Laërt. IX, 67. MENAG. Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laërt. p. 248.) sed eius ratio non placet. Quod autem ibidem moner ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diog. Laërtio *Philippus* dicitur, pag. 78 E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII Ἐπινομίς dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN.

ibid. Οὐδέν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν αὐτῇ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λήψιν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνατῶς ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ἥτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποσυγγάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀποσυγγάνοντα a prima manu fuisse crediderim. SOLAN. Rectissimum est ἀποσυγγάνοντα, nec sollicitandum, ut manifesto patet ex διαδιδράσκειν, δραπέτην μεταδιώκειν, & ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 115. l. 2. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνω ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendendi, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Νωθὺς) In V. scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γάρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis accuratius: Νωθὺς] Ῥάθυμος &c. A. ed. praefert: παρὰ τοῦ νωστερητικὸν καὶ τοῦ θείν. . . θείν. Solanus στερητικὸν correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non dissentit Erymol. pag. 608: Νωθὺς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελυμένος παρὰ τὸ νω τὸ στερητικόν, καὶ τὸ θείν τὸ τρέχον γίνεται νωθὺς ὡς ἀρδω, νωαρδὺς ὁ ἐστερημένος τοῦ θείν. HEMST.

Pag. 116. l. 8. Κατὰ τὴν χεῖρῳ λόγον) Adscripsit his pater notam ab Bourdelotio in margine positam, nempe, *Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant.* Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χεῖρῳ, vel ad Lucianum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγοστατεῖν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπενθυνεῖν. Hinc lepide ludit, & depuntiat, se πείσειν εἶναι δεσπότην, miseriore ar-

gumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἰς τοῦ ἡμαρτηκένας. In Harmonide: οὕτω δὲ ἀρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. GRON.

ibid. Τὸν χεῖρῳ λόγον) Diogen. Laërt. in Socr. Gell. V, 3. VORST. Aristoph. Νεφ. III, 2, λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω λόγος est, cum verborum industria, s. sophismatibus, causa infirmior fit fortior. Conf. Aeschin. Socrat. Dial. 2, § 10 f. ἥττω autem vel χεῖρῳ λόγος, eius, qui vincitur, etiam si causam iustam habeat. Aristoph. Nub. 112 utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit; vid. Clericum ad Aesch. l. c. Scholiaque & interpret. ad Aristophan. REITZ.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. l. 1. ΑΛΙΕΥΣ) In opere suo de Sophistis Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis Sophista petiit, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto maiorem erga veros & infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicumque proficitur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte iam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. SOLAN.

ibid. ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.) In hunc Dialogum Brodaeus Miscell. c. 22 l. III. MARCIL. Consului Brodaeum; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex Hom. quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus; addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed imprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua huius dialogi habet, suo loco addemus. REITZ.

ead. l. 2. Βάλλε) Vid. Aristophan. Acharn. II, 2, quem hic exprimit. VORST.

ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. I. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Ἀλεκτρ.

cap. 22, *κατεχάλαζηςας αὐτῶν ἀφθόγους τοὺς λίθους*. GESN.
ead. l. 6. Καὶ σὺ δέ) Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς πῆρη) Alludit ad hunc Homericum versum Il. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subiiciemus. REITZ.

ibid. Βάκτροις) Hom. Il. B, 363, *Ὡς φρήτην φρήτηφιν ἀρήγη*, *φῦλα δὲ φύλεις*. Ubi vid. not. S. Clarkii. sed Scholiafles & Brod. in Miscell. p. 2, c. 22, iam monuere, versum ex Iliad. B esse desumtum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

ead. l. 10. Εὐλαφ) Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi; vid. Ael. V. H. X, 16. REITZ.

ibid. Τὴν ἀξίαν) Δίκη. BROD.

ead. l. 11. Κεκμήκατε, ὧ Ἀρίστιππε) Auctior est verus Codex: *κεκμήκατε, ὧ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε*. GRAEV. Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mf. Gr. & P. restitui-
 mus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔστε σοφοί) Parod. Homer. quales hic multae. Homerus, *ἔστε φίλοι*. BOURD. Lepidissime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitae auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, *Ὁμπερικῶς classicum canit*, — *Ἔστε σοφοί, μνήσασθε δὲ Δούριδος ὀργῆς*. Nempe Homerus Il. A, v. 287: *Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς*. IENS. Hom. Il. A, 287, *Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς*. Unde & hic *ἀνέρες* excidisse coniicio, quod cur reiceret, nulla erat ratio. SOLAN. Il. Π, 270. GESN. Brod. Miscell. p. 2, c. 22, ait, Hom. Il. Z, Θ, dixisse — *μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς*. Recte; sed vers. Il. Θ est 174, & Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab Solano indicato; ubi semper habet, *Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς*. quare non dubitem, *ἀνέρες* excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere: *ὀργῆς* vero re-

tinendum credo, nec in ἀλλῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab Nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλλῆς dixit, & supra πῆρῃ pro φρήτῃ quo iracundiam philosophis exprobrat, non robur. Immo quasi vagam sine viribus iram. REITZ.

Pag. 118. l. 6. Ἑπτὰκῖς) Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. tit. & c. 10) an, quem iam nominavit, Aristippus? Pro VII, iam VIII habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius & legebantur, & vertebantur. SOLAN.

ead. l. 7. ΠΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit Longol. Empedoclem autem consentes inducunt, ut de crateribus suis loquens risum exciteret. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἄλλ. Ἄλλ. SOLAN.

ead. l. 8. Μαστίγωνθέντα πρότερον) Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5, & tangunt Literae sacrae. BOURD. Flagellationem praemittere solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen f. v. Lipsium de cruce l. 2, cap. 2, & Ioseph. de bell. Iud. l. 2, cap. 14 f. REITZ.

ibid. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκακῶθω) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. BOURD.

ead. l. 9. τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω) Cum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit, & in multas partes abscissa, subintellecto τῇ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graccis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet magna eius parte vel in multum prius abscissa, aut longo tempore prius abscissa, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus πρὸς Ἰεσίου vertere potuerit per supplicem Iovem, cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

ead. l. 11. Κρατήρας) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. BROD.

ead. l. 13. Πενθέα) De huius exitu Euripidem vide in Bacch. 1029 & seqq. Orphei mors nota Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. SOLAN.

ead. l. 14. Λακιστὸν) Placet λάκιστον. Est autem Euripidis senarius. BROD. Ex Euripide. Cetera Homerica sunt ex 7 & 10. II. BOURD. Brodaeus (Misc. modo citat.) λάκιστον. Fallitur. Λακιστὸν μύθον Lucianus dixit admodum! Eignanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. MARCIL. Brodaeus mavult λάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Træg. v. 116, ubi noster id usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. 'Ιεσίου) Intellige Διός. BROD. In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. Bened. ridicule: *obsecro per supplicem Iovem*; sed Graeca expressit cl. Gesn. non visa manu Solani, quae *per supplicum praesidem Iovem* margini Bened. alleverat. Et sic saepe video illi cum Nostro convenire in versionis correctione, quod tanto maius veritatis inventae indicium. REITZ.

Pag. 119. l. 1. Ἀραρεν) Vid. & Καταπλ. c. 8, & Eur. Med. 322, 743, Hipp. p. 224. Adde & Suid. SOLAN.

ead. l. 2. Ὅμηρον ἂ λέγει) II. X, Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ. Et mox ad Ζωγρεῖτο subiicit idem Brodaeus Hom. II. Z, Ζωγρεῖτο Ἀτρείως νιὲ σὺ δ' ἀξία δέξαι ἄποινα &c. vers. est 46. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ ἔστι) Hom. II. X, 262, Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά. In nota Marcil. in edit. Graev. citabatur II. 10, per errorem literae X. Sed idem iam fuerat in nott. Bourd. Parisinae edit. adiunctis. REITZ.

ead. l. 7. Ζωγρεῖτ') Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. Hom. II. K, 378, & A, 23. Item A, 131. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ) Lucianus e suo addidit. BROD.

ead. l. 10. Ἀντιλογίας) F. ἀπολογίας. vid. Hs. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε) Est hic & Homeri vers. II. H. BROD. Non invenio. Sed II. K, 447, Μὴ δὴ μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλω θυμῷ. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Ex qua Eurip. fabula, nescio. SOLAN. Perspicuum est, (ait cl. Iens. Lect. Lucian. pag. 166) in voce κτεῖναι corripidiphthongum αι etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra Bentleyum probat ibid. qui cum ad vers. 87 Callim. hymn. in Iov. id negasset, omniaque ab aliis iam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. Iensio singulari excursionem, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inferi queat. Quare lectorem ad cap. VI eius Lect. Lucian. remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ.

Pag. 120. l. 2. Οὐ δεινὰ) Expressit Livius poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI, 31: *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* SOLAN.

ead. l. 3. Ἐκατί) Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid Med. 719, & alibi passim. pag. 307 A. τίνος μ' ἔκατι κτείνετε. SOLAN. Fiat etiam hic senarius levissima traiectione, Νῦν οὖν ἔκατι ῥημάτων με κτείνετε. Patet ex responso, versum hic esse debere. GESN.

ibid. Κτείνετε με) Κτενεῖτε legend. conicit Guyetus.

ead. l. 5. Ἀχαιῶν) Laudatur etiam a Plut. 893, 2, & iterum apud hunc sine Ἀποφρ. Vid. Euripid. Bacch. 385. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδεμία μὴχανὴ τὸ διαφυγεῖν με) Nullum mihi refugium: sic reddidit Benedictus, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με, nulla effugii mihi patet via. Sic supra in Necyomantia c. 2 iisdem paene verbis, οὐδεμία μὴχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1 f. Εἰ δὲ κακίῃ προσβλέψῃς σε, τίς ἐστὶ μὴχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; Si vero etiam illa te aspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus Il. I, v. 248: — οὐδέ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἐστ' ἄκος εὐρεῖν — Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi. Aliter haec locutio concipitur ab Luciano nostro in Pro Imag. c. 24: ἢ οὐδεμία μὴχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἑλῶναι, vel fieri non potest, quin & ille tecum vincatur, in de Merc. Cond. c. 5: Τίς ἐτι μὴχανή, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλευσθαι δοκεῖν αὐτούς; Qui fieri possit, quo minus & in eo videantur illi male fuisse consulti? Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνέκιστα ὀργίζεσθαι, rectius in MS. legi testatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθαι pro ὀργίζεσθε. IENS. Secutus sum emendationem cl. Iensii, quamvis in omnibus libris legeretur τό. Vid. Men. c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10, εἰκ. c. 1, & καταπλ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀνέκιστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Mf. εἰπάτε μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνέκιστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε: dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati essis: invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aequae ut Anglicanus, τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat reiciendum: tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud Demosthenem est colloquium, & circulus colloquentium, ut docuit

Budaeus ὁ πᾶν. GRAEV. Hom. II. A, 137: — ἀμείλικτος δ' ὅπ' ἄκουσαν. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς καλοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 121. l. 2. Ἐπικούρος) Excidisse hic Socratis nomen, supra iam monui. Putabam itaque, aut alicubi inferendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regebat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN.

ead. l. 7. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τιμ. cap. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμὲ ἀδικος, 154, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Λαῖνον ἔσσο) Iliad. 3, v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. iam indicaverat Brodaeus Misc. p. 2, c. 22, sed omisso, ut semper, veruum numero. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν τῶν φιλοσόφων. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὁρφέα) Illud ἢ Ὁρφέα ex superioribus huc infcite intrusum est. SOLAN.

Pag. 122. l. 3. Τῆς κατηγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD.

ead. l. 9. Καταλελοίπατε) Ita omnino pro καταλεπτέπ. cum S. scribendum, ut c. 14, ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 123. l. 5. Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἔδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἵληφε τὴν ᾧδὴν. Et illud, δοτῆρι ὅτι τὴν τοξικῆς. MARCIL. Εἶναι τις ἔδοξεν) Sic iterum Noster in Sympos. c. 35, οἰόμενοι τίνας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6, ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι τι. Et Aët. V, 36, θεωρεῖν λέγοντες εἶναι τίνα ἐαυτῶν. Ad quem l. Elsner. etiam ex Eurip. Ion. 597 affert, Ζητῶ τις εἶναι. REITZ.

ead. l. 6. Θάμυριν) Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. II. B. 102 — & Plut. 2074, 1. SOLAN.

ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem iaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. Odyss. Θ, 224. Adde Hyg. f. 173, & 14. SOLAN. Vid. II. B, 596, Diod. Sic. l. 3, p. 201, & Apollon. Arg. l. 1, v. 87. B. de Ball.

ead. l. 7. Ἀπόλλωνι ἐριδᾶναι) Hom. Odyss. Θ, 224. SOLAN.

Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. Bourd.

ead. l. 5. Πρὸς ὄργην) Vid. L. Bos ad Epist. ad Rom. pag.

98. HEMST.

ead. l. 16. Φαίνομαι) Lucianus exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui causae suae sedeat iudex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἑγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γινῶ. Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero iniurius, idque de me iudices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. IENS.

in Schol. Ὀργίλος) In V. erat ... γέλως, unde in impress. 17 factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλος est, & ὀρ. ita scriptum, ut littera ρ sit in media O. (Φ). SOLAN.

Pag. 125. l. 4. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσι μὲν & sic interpretes. BOURD.

ead. l. 7. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. Plato in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. Vid. & Brodaeum, qui Eustathium affert hoc enodantem. Thef. Cr. II, 501. SOLAN. Remittit Solanus ad Brodaeum. Ecce igitur huius verba, ex Miscell. P. 2, c. 22. Hoc est, quod dici solet: Equum in planitiem. Erasmi. in Adag. Eq. in pl. quod ita enodat Eustathius: Ἴππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἵπποὶ ται χрепшмοи, ἂν τις καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεραυλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ τὸν ἐλέγετο. REITZ.

ead. l. 13. Θάρρειτε) Lucianus itaque ubi postulasset, aliquem sibi dari iudicem, cui causam suam, si posset, probarer, Plato totam hanc iudicis postulationem suspectam facit, aitque, Lucianum in causis iudicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, iudici. Ad id respondet Λουκ. Θάρρειτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσθαι, ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θάρρειτε τούτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θάρρειτε divulsum, & sequentibus adiectum. Vult enim auctor, De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ega

talem constitui mihi postulare iudicem, qui sit suspectus vel anceps. Plane uti nos hanc lectionem disposuimus,prehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris fœcordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Iam supra in Deor. dial. XX, § 15: Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδες γὰρ μοι ἑστὸν δύο καλῶ, *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo cap. 8: Μεγαπένθης. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος; Κλωῶ. Οὐκ ἀπολεῖται. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16: Θάρρει, ὦ Λυκίνα, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, *Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non fœtilem me defensionis tuæ habiturus sis æstotem.* De morte Peregrini c. 26: Ἀλλὰ θαρρείτω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν &c. IENS. Sic exhibui, ut cl. Ienius iussit, pravam interpunctionem tollendo. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Παροιμ.) Hanc enarrationem non agnoscunt C.

ibid. l. 6. Ἴππος) Ἴππου legebatur, sed Solanus ου in ος mutavit.

ibid. col. 2. l. 1. Παράλληλαι) Ita manu sua correxit Solanus, cum in impresso Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. REITZ.

ibid. l. 2. Παροιμία) Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.

ibid. Βατράχῳ) Verba duo sequentia στήας γαλῆ, in impr. omissa addidit Solanus.

Pag. 126. l. 7. Ἐκ περιουσίας) Alleverat orae ed. Graevii clar. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad Thucyd. VIII, p. 332. Sed est p. 332, n. 37, (ed. Bip. Vol. V, p. 255.) ubi ἐκ τοῦ περισσότητος, & ἀπὸ περιουσίας, *ex abundantia, sive, plusquam opus est,* ex Thucyd. affertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν τῇ χειρὶ) In ferro & armis. BROD.

Pag. 127. l. 4. Ὑδατος) Aquam alicui fundere, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi: ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydram. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰστέον) Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam con-

sensum alibi observare est: quo fit, ut credam, duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. CLER.

ibid. l. 7. Κρουίσκου) Ita in margine correxit Solanus, cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, cum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐκροῖ) Ἐκροῖ legebatur in impr. quod rursus mutavit manus Solani. Sed cum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. C. & V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. REITZ.

ibid. l. 2. Συνέτεμνον) Ἐνέτεμνον legebatur, noster vero Solanus adiecerat συνε. Ita ut legere possis συνετέμνον vel συνέτεμνον: sed posterius eum voluisse, facile est coniecere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28 huius dialogi. REITZ.

Pag. 128. l. 1. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, *ad ipsam*. Vid. L. Bos Obs. crit. p. 50. REITZ.

ead. l. 10. Συμπαράβησθεις) Emenda συμπαράβουσ. BROD. in Misc. P. 2, c. 22. Sed sic iam habuere editi. P. S. &c. In qua igitur malam lectionem — βησθεις vult corrigi? In *lunt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu Solani correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic noravit. REITZ.

ead. l. 12. Ἐς τὸ ἀσφαλές) Vertunt: *iti mulierem quandam vidi non carentem furo, etsi in modum quam maxime opportunum & incommutatum se aptabat.* Estne τὸ ἀσφαλές in modum quam maxime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἔς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελές, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλές, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περιδέραια χρυσᾷ τῶν κλοιῶν παχύτερα, *torques aureos bovis crassiores.* Sic enim & codex Angl. & mea excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχείλων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοιᾶ & ὁ κλοιός vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coercantur. Xenoph. II Ἑλληνικ. οἷνε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῶ δῖσαντες παραδιδάσιν, οὕτω κἀκείνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδικομένῳ τούτῳ δῆμα οἷχονται ἀπὸντες. Sicut qui mordent catena vinciendo tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos postquam tradiderunt populo isti iniuria affecit, abierunt. Apud Eusebium Hist. Eccl. V, 32, vinculum

ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδῆ-
ροῦς. Prudentio est βοῖα: Colla bovis impedit. GRAEV. Ἀφελὲς
omnino legendum, praeeuntibus Codd. MSS. P. L. & ed. I.
Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest.
SOLAN. Legendum omnino, quod iam vidit Graevius, ἀφε-
λὲς. GESN.

Pag. 129. l. 1. Ὑπεφαίνεται δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φύκος καὶ
τὰ ῥήματα πᾶν ἐταιρικὰ) Absit, ut credamus, id posterius fa-
ctum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba mere-
tricia ad praecedentia: & quid ad verbum in inirio positum?
Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum iudicio, μὴδ'
οὕτω κεκαλλονπισμένην, μὴδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώμα-
τά, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα. GRON.

ead. l. 2. Ψιμύθιον καὶ φύκος) Bened. vertit, *creta & fucus*.
Sed, *cerussa & fucus* rectius ill. Spanh. obf. ad Callim. p. 446
f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Verteбatur olim: *admodum
gaudebat*; sed rectius cl. Gesn. vertit, *pulchritudinis nomine*;
ideoque ego comma post ἐραστῶν sustuli, & post κάλλος po-
sui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἔς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, *laudata
propter pulchritudinem, gaudebat*. Sic pro ἰμαγ. c. 23. V. L. Bos
Obf. cr. pag. 50. Sic eis pro propter etiam Ael. V. H. XIV, 9,
Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος,
Xenocrates cum a Platone ob rusticitatem derideretur. Quia autem
τὸ κάλλος, docente Hesych. & Eustath. etiam signif. *unguentum
Veneris*, nescio num simul ex ioco ambiguo huc allu-
dat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ προσέβλεπε) Id quod meretrices Corinthia-
cae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149, &
Schol. ibid. L. Bos.

ead. l. 8. Ἐγγέλων) Angl. κλοιῶν. BOURD. Κλοιῶν quidam
Codices, (ut in variantibus notatum.) confer' Ἀπ. μισθ. c. 1.
Eurip. Κνκ. 183, de torque Paridis. SOLAN. Ἐγγέλων reti-
nendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret
aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent; de
anguilla substituenda bovis, nescio an aliquis cogitare facile
potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus,
quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quod-
dam genus, constar; vid. Scheff. de torqu. p. 12. GESN. Etiam
in Iunt. cl. Solan. deleverat ἐγγέλων, & κλοιῶν correxerat,
ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. Gesne-
rus vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in

Apolog. pro merced. conduct. c. 1 iterum vocabulum κλειῶν occurrit: illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. REITZ.

ead. l. 10. τῆς ρίνος) Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. § 3. REITZ.

ead. l. 11. ἰξίονα) Vid. Hom. Il. Ξ, 317. Conf. Deor. Dial. VI. SOLAN.

ead. l. 14. Βαδίζειν ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ) Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae & veritati. GESN.

ead. l. 15. Ἐν Κεραμειῷ) De his omnibus locus dicendi ad Pausan. BOURD. Glossa edit. Paris. Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias. REITZ.

Pag. 130. l. 2. Ποικίλη) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. Corn. Nep. Miluad. c. 6, & Diog. Laërt. in Zen. pag. 165 C. SOLAN.

ead. l. 3. Πρόσεισι) Angl. προσέρχεται. BOURD.

ead. l. 5. Ἡρέμα) Composita. BOURD.

ead. l. 7. Καίτοι μία πάντων) Fingitur Philosophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Iustitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, inquit Λυκῖνος, τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausim immutare, cum & alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Gnidiae c. 12: Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσειοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἶθριον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἀγονοι μάλιστα, λίθων πλαξὶ λεῖαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς κόμαις εὐδαλείσιν ἄχρι πόρρω βρύνοντα τὸν περίξ ἀέρα συνωρόφουν. Et sumim ab ipso delubro, Venereae nobis adspirant aerae; nam subdialis pars non in pavimentum maxime sterile, laevibus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involuebant. Patet clarissime, voculam ἀ ad τοὺς καρποὺς esse

referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλαιοῖς ὕλαις ἱεραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιῶσθαι θελοῦσιν. εἰς αὐτῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. Erant autem sub opacis hisce sileis apoc-na tabernacula, eorum usui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant &c. Et hic α, ubi poscitur ας. In de Parasito c. 26 Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiolem; eandem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδειχθαί μοι δοκῶ. φέρε δ' ἡ ὥς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοποῦμεν. Igitur quantum communiter praestet (Parasitica) omnibus, videor mihi demonstrasse. Age iam, quantum singulatim singulis praestet, consideremus. Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων respiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in sequentibus dicitur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed & supra c. 13 promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in Lapithis c. 4 pr. id ὑποσβολικόν Lucianici filii properantis notat Marcilius, Ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γυγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι. At non est apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem) apprime, te dicendi esse longe cupidior, quam ego sim audiendi. Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam; potius vel temporis iniuriae, vel librariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae facile restituisent. Praecipue autem id existimare non absurdum tantopere est, cum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitationem quandam impingant. Luber hic paulum indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσβολικόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud Aelianum X Ποικιλ. c. 18, ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὁμίλῃσε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie stili ratio requirit Βουκολῶντος τοῦ Δάφνης, quemadmodum & interpretes intellexit. Libro quoque XII, c. 1, Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ φῶμα ἠφαιέσθη. Patet & hic primos pro secundis casibus esse

positos. Similia exempla si non omnino soloecae, nimum certe ἀνακολούθου orationis, notavit in Hygino Th. Munckerus in sua de Hygino Dissertatione; quale illud in Fab. CLXIV, *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est.* Non tamen sunt omnia, quae in Hygino sribliginis nota insignit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est huius loci. Possint huc quoque referri ex eodem Aeliano, quae leguntur lib. I, c. 15, de pullis columbarum, *Νεοτῶν γενομένων ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνα, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' αἶρα τοῦτα.* Gesnerus legit *τούτων*, ut effugiatur soloecismus. Sed ecce lib. XII, c. 60, de congressu Dionysii & Philippi, *Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἶδες, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέβρευσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνο.* Posceretur *ἐκεῖνος*, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, Iac. Perizonio, ad Aeliani locum lib. XIV, c. 37, qui vulgo sic legitur, *Ἔστα γὰρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφὸν, καὶ ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγῶναι ἔχοντα ταύτη, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνο &c.* Reiciunt eruditi Fabrum legentem *χειρουργίας*. At sicut nec ego Fabro assentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum esse in *ἐν τούτοις* sensum; neque enim id satis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνες, de quibus praecessit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post *ἐν τούτοις*, illa *τελεία στιγμή*, (quam etiam non agnoscit Romana editio) & omnia ita connectenda: *Habent enim haec artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multa quidem & varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero & illud &c.* *Ἐν τούτοις*, hoc est, *ἐν χειρουργίαις* omnis generis. *Τούτοις* autem pro *ταύταις*, qualia illa exempla, quae & apud hunc scriptorem & Lucianum nostrum supra vidimus. Ceterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori haecenus exhibui & proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis poëtis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de Aristarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt: quemadmodum Scholiastarum in eos lectio satis testatum cui libet facere possit. Sic vetus Scholiastes Homeri anonymus

ad haec ex Il. I, v. 598, — οὐ τι με ταύτης χρεὼ τιμῆς — potat, id esse *σολοικισμόν παρὰ τὰς πτώσεις* debuisse nimirum Homerum dicere, οὐ τι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scribit idem commentator ad Il. K, v. 43, χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὺ. — An vero revera haec locutio sit soloeca, non iudico. H. Srephanus censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc a soloecismo differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cuius ratio nondum sit plane perspecta. Paulo maioris momenti est, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ, v. 455, Οὐκ ἂν ἐὰν ὑμετέρων ὄχειον πληγέντε κεραυνῷ Ἄψ' ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον — nimirum πληγέντε positum esse pro πληγείσαι. Et certe hoc, vel in duali πληγείσαι, postulat haec oratio: Loquitur enim Iuppiter ad Iunonem & Palladem, atque ad eas τὸ πληγέντε est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istiusmodi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud Homerum Il. Δ, 508, legitur — Τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε, non est, ut censet Anonymus ille, soloecismus; nec summa fuit Homero, ut ille innuit, necessitas scribendi sine soloecismo — τοῦ δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε. Est nimirum solemnissima illa ellipsis, atque ita commode intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὸ ὅσ' οὖν, hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt. (Atque ita se ipse satis dilucide exponit Homerus, ut qui Il. E, 82, (& Π, 333) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum, diserte ait — τὸν δὲ κατ' ὅσ' οὖν Ἐλλαβε πορφύρεος δάρατος καὶ μοῖρα κραταίη. Hanc parenthesis inferuit *Hemst.*) Apollonius quoque Rhodius nonnunquam paulo iniustius ab Scholiasta suo exagitur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi poëta ille τὸ σφέτερος, ἐνικῶς, de uno, usurpat, identidem non recte scripsisse ab Scholiasta suo arguitur; quam crisis, ut iniquam exploserunt dudum eruditi, If. Cataubonus ad Arben. IX, c. 4, Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 457. Ubi apud hunc lib. I, v. 440, Iason Apollinis oraculum comitibus suis hoc modo profatur, Ἵμῖν μὲν δὲ μοῖρα θεῶν χρεῖά τε περῆσαι Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, — interpret Graecus continuo infert, oportuisse ἀγοῦσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes ille in suo libro legebat ἀγοῦτας, non ἔχοῦτας. Et forte haec sanior est lectio: nam sic κῶας ἀγειν reperio quoque in hoc poëtae anonymi apud Etymol. M. scriptorem, voce Κῶδις, fragmento, Κῶας ἀγειν κριοῖο μεμαῶτας —) referendum enim id esse ad τὸ ὑμῖν. Sed vero sicut ἀγοῦσι, sive ἔχοῦσι, non fuisset culpandum, ita nunc quartus casus ab omni vitio purus est. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *michi otioso esse non*

licet, expedit bonas esse vobis, ita & quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. Apollonii ergo verba ita erunt concinnanda, *Τμὴν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖώτι, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας*. Ita & Homerus (quod ipsum exemplum affert quoque istic Apollonii Scholiastes) Il. A, v. 541: *Αἰεὶ τοι φίλον ἔστιν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἔντα, Κρυπτάδῃα φρονέοντα δικαζέμεν* — hoc est, *Αἰεὶ τοι φίλον ἔστι*, σὲ ἐμεῦ &c. *semper tibi placeat, te seorsum a nobis, clam consilia agitantem, regnare*. Nullo itidem iure, ut ante nos video animadvertisse Ier. Hoelzlinum, Scholiastes in his Apollonii I, v. 872, *Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — ait illud *σφέα* se non ὑγιῶς habere; convenire enim *σφέας* tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisset Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens, *Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — *Redeamus quisque ad sua*, — quam Virgilius (quod idem opportune doctus ille vir affert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens, *Quisque suos patimur manes*: — qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in Apollonium, ubi in v. 893, *Ῥηϊδίας δ' ἂν εἰοὶ καὶ ἀπειρόνα λαὸν ἀγείραις*, culpatur τὸ εἰοὶ de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ εἰοὶ, quemadmodum & τὸ ἐαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem Hoelzlinus, ad quem lectorem relego. IENS. Ed. Flor. πάντως, uti conieceram. In reliquis est πάντων, mendose. SOLAN.

ead. l. 13. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime principes philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita*. Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγγρ. cap. 28, & N. Δ. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravarissimus, de Nat. D. initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSAM PRINCIPIIUM philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse*. Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, *causam, id est principium*, ostenditque pluribus, qua ratione *scientia* sit *causa* philosophiae. Sed nihil haec ad rem: immo Ciceroni contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicos*.

cos AREBUS INCERTIS assensionem cohibuisse. Fulvius Ursinus a Mf. suo haec verba abesse ait, *causam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *cassam principium philosophiae esse scientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum philosophos celebres *principum* nomine insignire: extantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita fortan videbitur locutio, *cassa scientia.* Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex Plauto, Seneca & ipso Cicerone possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. *Caput etiam Latinis tam de principe alicuius Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar.* Solanus affirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum Davif. ex Mf. Eliensi nobis exhibuerit: *Causam, id est principium philosophiae, esse inscientiam,* ut Aldus quoque iam habuerat. Quia *inscientia* sit *τοιωτική αἰτία* philosophiae, ut ait Nemefius de nat. Hom. c. 30, p. 230. REITZ.

ead. l. 14. Τις ὑμᾶς) Angl. *ti.* BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἀθηναίοις) Ἀθηναίων legebatur in impr. sed *ov* in *ois* mutaverat noſter Solanus; ideo sic dedi, quia recte emendavit. REITZ.

Pag. 131. l. 1. Λωποδύτης) Angl. *τυμειώχης.* Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpres Demoth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. BOURD.

ead. l. 7. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto aimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN.

ead. l. 12. Ὡς περ τὸ χρυσίον ἀποσπόμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quaeſo, quid hinc distat Benediſtus, *quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide Casaubonum ad Strabon. pag. 63, ad lib. 3; innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum solere tun-

di, ut ait Plinius, κόπτεσθαι, ut Strabo. GRONOVIVS.

ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκόμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τούναντίον ὅπερ ἂν ἡ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius resulget, fitque splendidius. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum: & κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numisma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρασκευασμένον, malae notae, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille alius ferendi: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Ms. ἀποσμώμενος, quod valde placet. Est igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum detersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam rueri pertinacius, potest exponere, monetam recentem, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protraxa: sed ego Ms. scripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσμώμενον) Hanc scripturam Ms. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepinus. In P. ἀποσκόμενον mendose. SOLAN. Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii pag. 275. HEMST. Ἀποσμώμενον Solanus in textum recipi iussit. Ego vero propter consensum optimarum edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio Hemsterhusii sensum probum ostendat. REITZ. Noster de Gymn. c. 29, τὸν ῥύπον ἀποσμάει· sequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Quare iam & hic ἀποσμώμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 14. Ὀργίλοι) Iracundus, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi Elfner. ad Tit. I, 7. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere pos-

fit. Itaque mox Philosophia, δῆλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι δέ-
λων. GESN.

Pag. 132. l. 2. Τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὐκλεία ἀν-
τὶ τῆς καλᾶσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & si-
milis. Eust. ad Iliad. 1. Inter. Aristoph. alii. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιὸν) Alibi apud hunc & Demosthenem παρίων.
SOLAN.

ead. l. 8. Καί σοι ὅτι ἀνδοκῇ) Angl. ὁ σοὶ ἀνδοκῇ. BOURD.

ead. l. 10. Ἦπερ καὶ μόνη τάλληθες ἐξευρεῖν δύναιο) Malim
cum Mf. Ἦπερ καὶ μόνη τάλληθες ἀν εὐρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ
Ποικίλῃ rectius veritas cum C. Nepote in Poecile, quam cum
interpretibus in Poecilo. GRAEV.

ead. l. 11. Ἐξευρεῖν) Mf. Gr. & P. ἀν εὐρεῖν, quod ad veram
lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse Lucia-
num ἐξερευνᾶν. Vide tamen infra c. 45 ἐξεύρισκε eodem, quo
hic, sensu. L. ἀνευρεῖν. SOLAN.

Pag. 133. l. 5. Ἀρειον πάγον) Arium pagum, Areopagum
unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, &
ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur.
Sic dictus, (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit
Mars (quem Graeci Arem vocant) in ius, propterea quod A-
lirrhothoum interfecerat. COGN. De loco & voce multa eru-
dite vir sanctus Gulon. Fuliens. ad Dionys. Areopag. dixit.
Suid. Interp. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. BOURD. He-
sychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides,
& quidem recte. Vid. Paus. pag. m. 108 C. SOLAN. De loco,
eius iudiciis, ac diversa opinione circa etymon vocis satis
egere interpretes ad Act. Apost. c. 17, 19. Inprimis Hammon-
dus & Clericus, alique, quos vid. apud clar. Wolfium in Cur.
Philol. ad N. T. Conf. nostrum iterum de Gymn. c. 19. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ περιώπης) Confer supra Ἐπισκ. cap. 2, & alibi
apud nostrum. SOLAN.

Pag. 134. l. 16. ΦΙΛ.) P. & L. in impressis ΛΟΤΚ. SOLAN.

ead. l. 17. ΑΛΗΘ.) Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus
impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi
series; nam id agit Philosophia, ut veritas iudicio adesse di-
gatur; quae aptissime adeo venturam se hic negat, ni secum
comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi Philosophiae
etiam ministrare commode dici possint *Libertas*, &, quo sensu
hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veri-
tatis affectus* dixeris. Probabunt itaque, fat scio, viri docti &
elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emen-

dationem. His iam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN.

Pag. 135. l. 4. Μηδαμῶς) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propender Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾶν μοι μεῖσθαι. GESN.

ead. l. 5. Τοῖς τυχοῦσι) Versum erat, *fortuitis*. Verte, *vulgaribus*, minoribus. Sic in Act. Apost. XXVIII, 2, Οἱ δὲ Βάρβαροι παρῆχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI, 12 f. Δείγμα οὐ τὸ τυχόν, *documentum non vulgare*. REITZ.

ead. l. 7. Δυσελέγκτοις) Mallem *δυσελέγκτους*. Certe ni id fit, illud καὶ ante αἰ postum oportuit. SOLAN. Non male *δυσελέγκτους* coniicit legendum Solanus: tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter *εὐρισκομένους* scribendum. In marg. I. notaverat, vid. Th. Magist. Is quidem, v. *Εὐρίσκομαι* haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἀλιεύς· αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexionione & ibi *εὐρισκομένους* videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit: tum vero contra coniecturam Solani faceret, quod iam non diiudico. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμείνον) Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic, conversa oratione, Philosophia alloquitur. GESN.

ead. l. 13. ΑΠΙ.) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum librorum API. Fl. A. tantum habet. SOLAN.

Pag. 136. l. 6. Παρρησιᾶδης) Παρρησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. Leg. Senec. lib. III de Ira. COGN. Locus Senecae est l. III de Ira cap. 23 pr. ubi *Demochares* Lipsius edidit, pro *Democares*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: *Si qua alia in Philippo virtus, fuit & contumeliarum patientia, ingens instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, Parrhesiastes ob nimiam & procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensium legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus; Dicite, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum? Excepit Demochares: Te, inquit, suspendere*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπευφρατίδων) Rogatus Lucianus patriam suam,

ait, Σῦρος (εἰμὶ scilicet) ᾧ Φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. Coniunctim legendum Ἐπευφρατιδίων, probe vidit eruditissimus vir, Iac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitiose ἐπ' Εὐφρατιδίων. IENS. Ἐπευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ac iubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inspexi, edd. disiunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

ead. l. 12. Σολέας) Vide Scholiaften, cuius catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucus ad Tigrim, sed Babyloniis tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157 C.) vide & nostrum de utroque in Μακροβ. cap. 20. Plut. 1073 f. Alterum Posid. memorat Diog. Laërt. 173 C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. Luc. libro. Σολεύς Χρύσιππος, Origen. c. Cels. 196, 2, & Plut. 1073 f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e baiulo, Democriti auditor &c. Diog. Laërt. 249 F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Pag. 137. l. 3. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἡρόμην. ἢ τέχνη δέ σοι τίς;) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἡρόμην, τίς δ' ἡ σοι ἢ τέχνη; Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianeae. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit, *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, cum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σῦρος, ᾧ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Dial. XX, 2. SOLAN. Veriebatur male, *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec cl. Gesn. *Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen Solani nostri, qui orae ed. Bened. adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* REITZ.

ead. l. 11. Ἀπὸ τοῦ φιλοῦ) Non potest Latina versio hunc locum assequi: neque enim formare licet composita, quae his αἰμω, vel αἰμω incipientibus respondeant. GESN.

Pag. 138. l. 2. Καὶ τὰδε φασὶ καὶ τὰδε) Dixerat Lucianus, se duplicem scire artem, se esse μισαλαζονα, μισο-φειδῆ &c. addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dedisceret, alteram vero melius addisceret: ad quae Philosophia, καὶ μὴν οὐκ ἐχρη, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰδε φασὶ καὶ τὰδε. Interpres: atqui non oportebat: eiusdem enim ferunt esse & illa & ista. Ita ille intellexit,

quasi diceret Philosophia, οἱ ἄνθρωποι φασί, *ferunt homines, & ista & illa esse eiusdem*. Sed τὰδε est nominativi casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. *Et haec & illa indicant eiusdem hominis* scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισο-ψευδῆς est, ille pariter est φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, μία γάρ ἐστιν (scil. τέχνη) δὲ εἶναι δοκούσαι. VORST.

ead. l. 3. τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. F. & Mf. P. sed *Iunt.* τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones usitatus. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37 &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod articulus τὸ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. Schol. ad Sophocl. Aī. 291: Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρδρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Eustath. affert ad Hom. Il. B, pag. m. 235, 37: τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ τοὺς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucydid. iam prolata, ubi similiter τὸ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Προνάω) Πρόναος Graecorum, templo Romanorum respondet: πᾶς cellae. GESN.

ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervae cognomentum, cuius rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῆτις Aristophani, & Πελοῦχος Pindar. BOURD.

ead. l. 12. ὦ Πολιάς) O Minerva. BROD. Id est, Minerva, urbis Dea tutelaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta. Ael. V. H. 2, c. 9 f. ὦ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἐχρῆν) Ἐχρην accentu in prima erat in impr. Clerici, & sic vulgaria Lexica; verum in edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & sic Grammatici iubent. REITZ.

Pag. 139. l. 1. Ἐπίσκοπος οὖσα) Ἐπὶ σκοπῆς εἰκούσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὖσα, suppeditant Coll. G. quam lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Zeῦξ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 2. Αἱ μέλαιναι) Scil. ψῆφοι. BROD.

ead. l. 3. Σὺ προσδεῖσα) Proverbium, Minervae suffragium. MARCIL.

ibid. Προσδεῖσα) Albam scilicet. Haec ad fabulam de iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo

enim illum suffragio liberavit. BROD. Vid. etiam Ἀρμ. c. 3, & Eur. Iph. in Taur. 1469. SOLAN.

ead. l. 4. Εἶεν) Ad superiora etiam hic respectum habet, *sic ista!* q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. GESN.

ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. MARCIL. Marcilli coniecturam probo, sed Codicum auctoritate sufful-
tam vellem. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅστις ἀρίστα κατηγορεῖται) Praestat quoque ex eodem libro scribi ὅστις ἀρίστα κατηγορεῖται δοκεῖ, qui vide-
tur optime accusaturus; quamvis vulgata possit ferri. GRAEV. Κατηγορεῖται ex Mf. Gr. & L. arripuimus. Edd. καταγορεῖται
ἀν. SOLAN. Κατηγορεῖται) Voluit Solanus hoc in textu muta-
re. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavi-
mus, sed maiorem edd. & Mss. numerum potiorē habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens,
etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus pronuntiari nequeat. Sed assentior Horreo, qui in observ. Crit. in Herodot. I, IX,
pag. 5, Ἐν νόμῳ ἔχονσα τίσασθαι τὴν Καταδύλεια, ex uno Mf. in
τίσασθαι non murandum censet, quod Gronov. frustra exi-
stimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronov. afferat ibidem. Addo Homer. Il. Δ, 161, — μεγάλην ἀπίτισσαν, magno luent.
Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀβ-
ριστος χρεῖαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noster Lucian.
Deor. Dial. XV, vel sequenti futuro aoristum praemittit, di-
cens ἐπιμηχανήσασθαι — καὶ συλλήψασθαι, quod clar. Iens.
tamen in —ήσασθαι mutatum voluit, idque mollius fluere-
t, fateor, nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Mf. nec edit.
ulla praeceat; quos quidem nil moraremur, credo, si res esset
certissima. Verum non est contra canones Grammaricor. diffi-
milia tempora per coniunctiones coniungi, qui similes tantum
modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoristi cum fu-
turis coniungantur, vid. ap. eund. Horr. ubi ad Obs. Miscell.
vol. IV, T. IV, p. 286, remittit. REITZ.

ead. l. 11. Χρ. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis responso pa-
tet. (In edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι; sed re-
pugnant Codd. In P. est σύ. Sed vulgata nunc placet. SOLAN.

ead. l. 15. Προσηγορίαν) Th. Magist. p. m. 155: προσηγορία
καὶ προσήγορος, οὗτω καὶ προηγορία ἢ υπερηγορία καὶ τὸ πρὸ
τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγορῶ. Λου-
κιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες ἢ ἀλιεύς τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ
ὑπὲρ πάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex Synef.

& Aristid. Quare & hic ap. nostrum προσηγορίαν legendum arbitror, ut sit: *Tu prior causae dictionem suscipe*, i. e. *age*; quia praestas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit. REITZ.

Pag. 140. l. 2. Γοργίαν) In eo praecipue dialogo, qui Gorgias inscribitur, p. 281. Solum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur infectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95 & 229. SOLAN.

ead. l. 4. Συνοχῇ) Συνοχῇ. MARCIL.

ead. l. 5. Ὡς δὲ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἔλ.) Lucianus Platonem subsannat, cuius in Phaedro verba haec sunt: ὁ μὲν δὲ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων. BROD. Meminit iterum Δικ. c. 33, & Ῥητ. 26. Cf. Plat. Phaedr. 344. SOLAN.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων) Homer. Pind. a quibus poëtae omnes Latini: leg. Mar. ad Horat. pag. 35. BOURD. E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. Athenag. cap. 21, p. 94. Dechair. GESN.

Pag. 141. l. 3. Τὰ κοινὰ) Communem omnium causam. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τοῖς λόγοις) Malim, in opinionibus discrepamus, quam rationibus, ut vulgo interpretes: mox sequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem est. L. BOS.

ead. l. 12. Οἷα οὕτως ἀπέφηνε) Corrige οὕτως. BROD.

Pag. 142. l. 3. Τοῦτο) Diogenes causam & suam & reliquorum philosophorum contra Parrhesiaden, sive Lucianum, a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam *Philosophia*, huius causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἀριστον γάρ, ἢ περὶ τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor, legendum esse τοῦτω, non τοῦτο· utique id exigit orationis huius tenor. Nequaquam vero illo, (baculo scilicet eos superes) sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo rem gerere. IENS.

ead. l. 5. Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ) Hac de re copiose Galen. Interp. Aristophan. passim. Apulei. Sen. innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφύδωρ, Pollux l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re Hesych. BOURD. Ἐκκέχυται) Sic optime in suo codice Vorstius emendarat: quod enim omnes edd. insidet ἐκκ. nihili prorsus est; quamquam

apud Nostrum iterum mendose legatur Έρμ. c. 79. At recte hic c. 28, & Ἀποκρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35, πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον λέγειν. SOLAN.

ibid. Τὸ ὕδωρ) Clepsydra. BROD.

ead. l. 11. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis.* BROD. Ineptè olim interpres: *Immo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam locutionem, & deesse ἡθροίς. Est enim, *pluribus calculis vincere.* Sic ἀπάσαις κρατῆν dixit auctor infra cap. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipt. Gr. L. Bos.

ead. l. 14. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. Περί) παρὰ iussit reponere Solanus, & usitatus & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle, *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam Aristot. I Hist. Animal. c. 1, p. m. 827: ὑστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per vel circa vitam.* Ut plura simil. testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. cap. 23, ubi haec variatio περὶ & παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ.

Pag. 143. l. 4. Πῶτῳ) Valedixerat ergo iam Rhetoricae, cum eiusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c. 29, rationesque, quibus inductus id fecerit, edidisset. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ μηδὲν ὄντων) Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16, & Δικ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in plerisque πρὸς. Sed Mss. Codd. P. L. & S. ed. recte πρὸς. SOLAN.

Pag. 144. l. 3. Ἀριστοφάνει &c.) In Nebulis. BROD. De his priscae comoediae scriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88 Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; huius meminit Cic. in Bruto. Baptas eiusdem fabula a nostro Luciano celebratur. COGN. Aristophanem quod attinet, res ex Nubibus satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos coniecimus ad Παλ. c. 7. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ θεός) Bacchus. BROD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀρίστους) Frequentes ea aetate virorum eruditiorum circuli, in quibus fulgebat Noster. SOLAN.

in Schol. Αὐτὸ ἐδρῶν) Conf. supra Schol. ad c. 14, verb. Ἐφίημι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod restituimus, legebatur in impress. corrupte, αὐτῷ ἐδρῶν. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Μένιππον) Consule in eius vita Laërtium. BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus comicis infectatus fuerat p. 162 A. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐχθρὸς) Sic Ox. uti ante conieceram legendum. Reliqui ἔχθρ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπημπούλησεν) Recte ita Brodaeus. MARCIL. (Nempe in Misc. pag. 2, c. 22, ita castigandum iusserat. Et sic solet apud Nostrum aliosque. Testimonia vid. ad Tox. c. 28. REITZ.) Miss. Ox. P. & L. emendationem Brodaeii confirmant. Sed recte iam in S. & A. scribitur. In reliquis mendoſe, ἀμπηπολ. nisi quod P. ἀπεμπόλ. habet. SOLAN.

Pag. 146. l. 1. Πολλῶν) Oxon. πολλῶ. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν) Fallitur ergo Th. Mag. qui v. βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, nunquam cum futuro construi solita, etiam ἀξιοῦν illis accenset; aut scribendum τιμωρῆσαι, quod Iens. observavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. Epict. man. c. 23, p. 32, εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἑμαυτοῦ ἀπολέσαι & cum praesent. ibid. Ταυτά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. Ael. V. H. IX, 29, Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ δῶρα. Thucyd. III, 44, Οὐκ ἀξιοῦμάς—ἀπώσασθαι. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 6. ANAB.) Φιλ. εὐγὲς ὃ Διόγηνες. Scribendum Πλα. εὐγὲς &c. aut, Φιλόσοφοι. εὐγὲς. MARCIL. ANAB. recte L. & P. ed. Reliquae omnes φιλο. quod minus commodum, quia *Philosophiae* ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non *Philosophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐγχεῖ) *Aquam infunde*. BROD. Glossa Paris. habet, *Verte horologium*. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum *clepsammis* pro *clepsydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic sit, iam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsydram desiderat, adeat Peraltium ad Vitruv. Gallice conversum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed exstat in l. ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. SOLAN.

in *Schol. col. 1. l. 2.* (Πεῖ) Addit Bruno, sc. clepsydrae. SOLAN.

Pag. 147. l. 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quamquam in P. L. & *Iuntina* aliter est, scil. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. SOLAN.

ead. l. 14. Λοιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provecta iam aetate fuisse colligas, cum ad orium se contulit; alibi enim discrete XL annum notat. V. SOLAN.

Pag. 148. l. 7. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς) In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutantur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. SOLAN.

ibid. Ὅρων δὲ πολλοὺς) Si cui eius aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatore philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23 f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam temp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius οἱ πάντες, quae legere operae pretium erit. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑμῖν) Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, si impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa additum, uti passim, censendum; sed prius ego probo. SOLAN. Quod in *Parisina* ἡμῖν legitur, vitium est typtotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae vobis exprimebat. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικίας) Sola ed. *Iunt.* habet hic γυναικεῖος. Sed vulgata melior. Vid. *Or. c. 41.* SOLAN.

Pag. 149. l. 1. Ἡρακλέα) Glossa ed. *Parif.* Herculem saltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit Hesychius. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἦνεγκα — τοῖς ξύλοις) Lucianus declaraturus Philosophiae, & reliquo philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omnimodo deridendos propinasset, acerbè exagitat ψευδοφιλοσόφους, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum sectatores falso iactabant, suis coloribus depingens; tandem comparat illos cum eo, qui ipse mollis & effeminatus in scena sustinere velit personam Achillis vel Herculis, non sine spectantium vere iudicantium risu, & pudore eorum, quorum personam gerant. Ait itaque, οὐκ ἦνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑπεκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιβάσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεωτὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγροῦντας τοὺς κυμαίους ὄν-

κώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
ξένος καὶ λόντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε
παίων τοῖς ξύλοις. Nimum elegans, & intellectu facilis hic lo-
cusest, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tracta-
ri debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donc*
quidam hospes se leonem & asinum videre saepe arguit, & fuisse caedens
insecutus est. Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo:
Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑπεκρίσεως dedecus, si cum
simiae essent, sumere heroum personas ausi sint, vel imitari sustinue-
rint Cumanum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat & ipse
leo censeri, apud ignaros Cumaeos rudens valde asprum & horri-
dum; donec eum hospes quidam, qui & leonem & asinum saepe vide-
rat (atque adeo, qui leonem ab asino probe sciebat dignosce-
re) conarguit, & fustibus pulsans abegit. Sicut hic Cumaei dicun-
tur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita & elephan-
tos primum visos Itali habuerunt pro bobus, appellarunt-
que, ut notum, boves Lucas. IENS.

ead. l. 11. Ἐν Κύμῳ ὄνον) Haec ex fabula Aesopi desumpta es-
se, ipse Lucianus alibi (si Luciani quidem libellus ille) testa-
tur, in Δρακ. c. 13. Passim alibi tangit. Φιλοφ. c. 5, & Ἀποφρ.
cap. 3. Sed in hodiernis Aesopi quae dicuntur fabulis, Cuma-
rum nulla mentio. Vid. delect. fab. 123 & 157, & ipsum, qui
circumfertur, Aesopum fab. 113. Utitur etiam proverbio in-
de ducto Socrates apud Platonem in Cratylo, ne recentiores
memorem. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Εἰ τίνα τοῦτον) Lege: εἰ τίνα τούτων. BROD.
Angl. τούτων, melius. BOURD. Corrigit Brodaeus, εἰ τίνα τού-
των. Melius εἰ τίνα τοιοῦτον. MARCIL. Τούτων Brodaeus; &
omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον coniiciunt,
ut praeter Marcilium Vorstius; quod & voluisse credo edito-
res I. quia scribunt τοῦτον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς
λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si Luciano
non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit sine dubio οὐ
τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait
λόγους ἀσκαίν, cap. 15. GRON. Scholiastes, ubi vulgo legitur,
οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἤτιατο, καὶ τὸν Χρυσίπ-
πον — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο,
in suo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad Dioge-
nem Cynicum. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima,
in qua id auctor vult, quod mihi maxime indignum videbatur,
illud erat, quod ubi pseudophilosophi committerent turpis

quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam Philosophiam, & Chrysippum, vel Platonem, vel Pythagoran, vel eum, a cuiuscunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non *ἐνικῶς* Diogenes Cynicus, sed quilibet, cuius certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis *αὐτὸν*, non *αὐτὸν*, scribendum. LENS. *Αὐτὸν* vulgo legebatur; sed recte Guyetus correxit, & *αὐτὸν* adspirate scripsit, cui paruimus, idemque & alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in editt. Ne itaque mihi obiciantur exempla, ubi *αὐτοῦ* pro *αὐτοῦ* positum legatur. Cum enim in Codicibus paulo antiquioribus adspiraciones huiusmodi non inveniantur, tanto facilius scribe ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum Homer. integre scribat *αὐτὸν*, ubi *se ipsum* significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. Homer. *αὐτὸν* pro *ἐαυτὸν* inveniri. Praeterea, ad sensum apertio-rem reddendum, comma post *ἐπώνυμον* sustulimus. REITZ.

ead. l. 5. Ἐποισίτο) Ἀν ἐπονείτο; GUYET. Brodaeus προσποισίτο, quod probo, mutare tamen non audeo. SOLAN.

ibid. Καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποισίτο) Angl. καὶ οὗτος λόγους ἐπ. BOURD. Brodaeus, καὶ τοὺς λόγους προσποισίτο; sed melius illud ἐποισίτο intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. MARCIL.

ead. l. 10. Ὡστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) Pirckheimerus, vos quoque indistincta causa condemnabant. Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς. Ergo Benedictus, vos vero cum ipso damnabamini: at idem in loco Hermotimi, ceteris indistincta causa damnatis. Rursus in eodem Hermotimo c. 30, οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγινώσκειν, οὐδ' ἐρήμην ἡμῶν καταδιαίταν, ubi rursus indistinctam causam profert. In Abdic. c. 8, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἡλίσκεσθαι, habet indefensam causam. Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter καταγινώσκειν ἀκρίτων, & καταγινώσκειν ἐρήμην. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. Ὡστε ἐρήμην) Indistincta causa. I. Brod. in Misc. iam saepe adductis ita habet, pro ἐρήμην. Sed vitium typographicum esse credo. REITZ.

ead. l. 15. Ταῖν θεαῖν) Cereris & Proserpinae. BROD. Cereris

& Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad Ὀρχ. c. 15. SOLAN.

ibid. Ἐξορχούμενον) Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose & erudite explicavit Laur. Normannus ad Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II, p. 589 seqq. Iebb. GESN. Vid. not. Solani ad Ἀναβ. c. 33, ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τουτουῖ) Τούτου legebatur; sed Solanus mutavit in τουτουῖ, in textu vero ipso est ὅτου. Illud vero τουτουῖ magis Atticum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholiasten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. REITZ.

Pag. 151. l. 2. Ἀθλοῦνται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. SOLAN.

ibid. Μαστιγοῦν) Tangit hunc morem Interpres Aristophanis, & oratores Graeci. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀσεβοῦντα) Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur: nam ait, *si irascor & obiurgo profanum, qui sacra reticenda effert, an iniuste hoc facio?* Sed non est tanti: quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste allata, quam explicatio; licet eius expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐξορχεῖσθαι) Ἐξορκεῖσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paulo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia Solano praeceunte correxi. REITZ.

Pag. 152. l. 1. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat Laërt. in Zen. BOURD.

ead. l. 10. Γέλῳτα ὀφλισκάνουσιν) Sic apud Plat. Idem passim. BOURD.

ead. l. 11. Ὠθεζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GUYET.

ead. l. 12. Παρωθοῦμενοι) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. BOURD. Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat Bourdelonius. GRAEV. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimikū, τοὺς πλουσίους τεθῆπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασι, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ

τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων δύρας ἀλλήλους παρωθόμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλονεικώτεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I, cap. 11, notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Graevius, legitur παραγκωνιζόμενοι pro παρωθόμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθεῖν Hefychius exponit ἐκβαλεῖν qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωδούντες, ἐκβάλλοντες. Lege omnino παρωθούντες: neque enim παρωθεῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἐάσας, ὠσας, ὠθήσας, ἐκβαλῶν. Pergit Noster in depingendis pseudophilosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere, sapientem solum esse divitem, paulo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δέη λαμβάνειν, πολὺς δὲ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὥς ἀδιάφορος ὁ πλούτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τάργυριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφιδῶν διαφέρειν; Paulo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrumpit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor, quomodo illi philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditis: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est, inquit, ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τάργυριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφιδῶν διαφέρειν. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum philosophastrorum. Utique interrogatio illo signo in finem caret omnino ed. Flor. IENS. Παραγκωνιζόμενοι A. G. P. & L. pro παρωθόμενοι, quod in impr. omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. SOLAN. Παραγκωνιζ. in textu

tum recipi iusserat Solanus, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur Noster τῷ παραγκῶν. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. REITZ.

ead. l. 15. Μεμψίμοιροι) Copiose hanc philosophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. Dixi supra. BOURD.

Pag. 153. l. 7. Ὁρθὴν τιάρην) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet Xenophon. Vid. & Plut. in Anton. & Spanhemium. SOLAN.

ead. l. 12. Τὼν ἐν τοῖς &c.) Versio Benedicti, quam impugnat Iensf. non adeo est absurda, dummodo suppleas *aiunt*. REITZ.

ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων) Hac specie proverbii utitur antea in Timone. BOURD.

ead. l. 13. Ἐκ παλαιού) *Iam olim*. BROD.

Pag. 154. l. 1. Ὅπη ποτέ) Sic edd. sed P. & L. rectius ὅτοι τέτε. SOLAN.

ead. l. 2. Πτερόεντα ἔπη) Ex Homero, cuius copiosus interpres Apulei. lib. 2 Florid. BOURD. Ἐπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum afferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit De Domo c. 20, ac Didym. ad Hom. Π. A, 201, — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, αἶτ, λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. Eustath. vero ad eund. vers. pag. m. 64 m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν αἶρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἰσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν &c. quae ibi vide, de alis Sirenium, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuerunt, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαλλήλειπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat, ἐξαλλήλειπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καταπλ. c. 24: ἵχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκανυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent, Ox. vero solus errat. SOLAN.

ead. l. 12. Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Προμηνεὺς εἰ ἐν λόγοις. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἢ πάνυ. Nisi fortean duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces

five κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, five nuces Graecae, ἰσχυάδες ἢ ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipse Lucianus infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5: "Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονημένοι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκείνου γὰρ διδασχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως δεικ. MENAG. Fefellit memoria Bourdelotium: non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5 hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nuncum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes deimentesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt; ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & maiora etiam, tradit Ael. de anim. VI, 10. SOLAN.

ibid. τῆς Αἰγύπτου) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

ead. l. 13. Πυρρίχιζεν) Pro omni genere saltationis, ut id. docet περὶ ὄρχ. BOURD.

in. Schol. col. 1. l. 4. Εἶδος) Ad alia verba referebatur hoc Scholion, sed retuli ad verbum, quo pertinebat, & forsitan συντόμως scribendum, pro σύντομος. REITZ.

Pag. 155. l. 1. Ὑπὸ κόλπον) At infra in Ἑρμ. c. 37 legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81 ante med. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Hercules & simia, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. REITZ.

ead. l. 2. Φιλοσοφεῖν ἀσκούσι) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. Φιλοσοφεῖν φάσκουσι) Persistens noster in sua in pseudophilosophos investiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, Ἡ δὲ ἰοτί πύργωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκούσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν ἐκάζειν τούτους; MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412, pro ἀσκούσι habet φάσκουσι, & sua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius p. 969, rectissime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46, ἀπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν de Merc. Cond. c. 24, πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοτα de Parasito cap. 52, οἱ φιλοσοφεῖν φάσκορτες. Similiter in Hermotimo c. 52, Ὅδοί τε πολλαὶ εἰσὶν ἐπὶ φιλοσοφίας ἐκά-

στη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι c. 68, Οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; IENS. Bourdelotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41, ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est, in philosophia se exercens, philosophiae dant operam, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. GRAEV. Φάσκουσι omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Ms. Gr. & iterum c. 46; quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. SOLAN. Reperi lectionem codicis Angl. apud Graevium: quae recurrit etiam deinde, πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. GESN.

ead. l. 3. Σκυθρωποί εἰσι) Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. BOURD.

ead. l. 11. APET.) Virtutis persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera Veritatis. Mutationi occasionem prae-buit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem alloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post Veritatis testimonium, alteram suam sodalem, Virtutem alloquatur Philosophia? GESN.

ead. l. 12. Κατὰ τῆς γῆς δῦναι) Sic de Merced. conduct. εὐχὴ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὐχὴ τότε χάνειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic εἰταιρ. πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι; ead. in Lapith. Sic apud Heliod. lib. 1, ἡ ψυχὴ μὲν δὲ καταδύναται μᾶλλον. Habent ex Homeri Iliad. 4, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est Aeschyli Suppl. Θέλωμι δ' αἰνυμένην Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. BOURD.

Pag. 157. l. 4. Ἀρετὴ) Haec loqui decebat Veritatem, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia Virtutem appelleret. Sed ibi pro Philosophia Veritatem loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cuius opera potissimum indigebam. SOLAN. Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετῇ. REITZ.

ead. l. 8. Ἱλιέων) Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Troianos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem

aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates eius priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποερ. cap. 10. SOLAN. Vid. Dion Chrysostom. in Tars. I, pag. 266 ed. Ald. B. de Ball.

Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις) Ὑπόσις. Brod. Vid. supra hoc Dial. cap. 21. REITZ.

ead. l. 3. Ὁ μέγα σεμνὸν νίκην) Hoc in fine quarundam tragoe-diarum apud Euripidem videre licet, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. BROD. Vid. Isthmia Pind. Od. VI in princ. cum Scho-liis. VORST. Eurip. Phoeniss. 1752. SOLAN.

ead. l. 6. Δευτέρου κρητῆρος) Aut id a combibonibus ac commes-satoribus translatum, aut ad clepsydram reiiciendum. BROD. Specie proverbii. De secundo cratere Long. lib. 3 ποιμεν. A-chil. Tat. lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem vete-rum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secun-do autem auspicabantur. SOLAN.

ibid. Κρατ.) Συμπόσιον] Vid. Erasmi Adag. τὸν τρίτον τῷ σε-τῆρι. Primus crater ad sitim sumtus, Iovi Olympico: secun-dus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatori seu sospitatori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oe-nopotas ab ebrietate vindicaret. VORST.

ead. l. 10. Συλλογισμὲ) Aptā huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia collectionem notat. GESN.

ead. l. 12. Ἦκειν) Sic solet in formula praeconiorum omitti χρῆ, aut simile quid. SOLAN.

ead. l. 14. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. In-fra tamen pro hac Veritatem appellat, c. 44. In omnibus scri-bitur δίκης. SOLAN.

Pag. 159. l. 8. Σησαμαῖος πλακοῦς) Dixi ad Petr. BOURD.

ead. l. 9. Πώγωνα βαθύ) Sic Noster iterum in Iove Trag. c. 26, βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda si-ve magna, Ael. V. H. 2, 36, βαθύτητα γῆρων. Quod iterum L. 7, 5, γηράσκων βαθύτατα; sed & Aristoph. Nub. βαθὺς τῆς ἡλικίας, (ut observat Iensf. ad Dial. Lucian. de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut πλοῦτος βαθύς, Ael. V. H. III, 18. Et βαθύπλουτος ap. Aeschylum; vid. Spanh. obs. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans solum, ap. Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate; Hero-dian. VIII, 1, 3, φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας, i. e. acies densas instruxit. REITZ.

ibid. Παλάθην ισχάδων) Haec passim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epist. 14: ὁ δὲ θεσπέσιος οὐτοσι νεανίας τῶν ισχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξερρόφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκεχῆναι, καὶ μοῖραν τινα ἥτει μετὰ κόρον κομιζέσθαι οἰκαδὲ posteriorem hanc partem tangit in Lapith. BOURD.

ead. l. 14. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex Iliad. Σ. BOURD. Hom. II. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσοισι. II. Σ, 507: Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δὲ μὲν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶπεν. GESN.

ibid. Μέσσοισι) Maculam edd. in hac voce ex Homero & B. 2. sustulimus, in quibus erat μέσσοισι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἄνοδος) V. c. 15 & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. SOLAN.

ibid. Ἐπεὶ — ὥς) Harum vorum aut haec aut illa reiicienda videtur; sed absque codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνάς, ὥς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 160. l. 1. Πελ. — Ἀσκλη.) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis iuxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ.

ead. l. 3. Τάλω) Confer Ὀρχ. c. 49, & φιλοφ. c. 19. SOLAN. Τάλων Athenis sepulchrum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria falvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepulchrum dubitabat Gesn. & fors Tellus legendum: sed Wesseling. ad Diod. Sic. c. 76, v. 96 sq. ubi Τάλως Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus & Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausanias I, 21 & 26; Κάλως est; unde Simfonio Chron. A. M. 2773, ita & hic scribendum esse, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt Diodoro praeter Apollodor. III, 14, 9, Scholiast. Eurip. Orest. v. 1648, Lucian. Reviv. c. 42, eiusque interpres Graecus. Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo Pausan. I, 21 &c.* REITZ.

ead. l. 4. Ἀνακεῖον) De Anaceo ad Tim. c. 10 Hemst. GESN.

ead. l. 5. Βοτρυδόν) II. B, 89. SOLAN.

ead. l. 8. μυρίοι) Ex Hom. II. B. pro ἥρι Angl. ὥρη. BOURD. Recte utique Ms. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθη γίνεται ὥρη est enim ex Hom. II. B, v. 468. ἥρι est interpretatio: ὥρα enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. GRAEV.

ibid. Ἡρι) In Angl. L. & Mf. Gr. ὅρη, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. I, 51, scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN.

ead. l. 9. Μεστὴ δὲ) Casaub. ad Athen. BOURD.

ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) Hom. Il. B, 463. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Λέγονται) Hoc scholion, commonstrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod bis positum inveniebamus: dilaceratum enim erat, & pars in ed. Gr. in summa pag. 17, pars in med. p. 18 descripta. REITZ.

ibid. l. 4. Ἀνακείον) Et hoc igitur abundabat. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γινώρισμα) Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex & mea excerpta prae se ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γινώρισμα. quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Angl. & meo, δεχόμεθα ἥδη αὐτοῦς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. Nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410, ταχέως ἐπιτέλει τὴν ἄγρην, fac ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

ibid. Μὴ δὲ) Angl. μηδέν. BOURD. Μηδέν ed. I. & Mff. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgaræ edd. mendose μὴ δὲ vel μηδέ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516: ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὅς κίβδηλος ἢ Ταμῆρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σέφῃ, Ἀνδρῶν δ' ὅτ'ω χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι Οὐδείς χαρακτηρὲς ἐμπέφυκε σώματι. SOLAN.

ead. l. 4. Δεχόμεθα ἥδη) Angl. ἥδη αὐτῶς. sic erat legendum: aliter tamen interpres, & MSS. & Cod. Flor. BOURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἥδη, quam mox accipimus? Nec iam poenitet. GESN.

ibid. ἥδη αὐτοῦς. Πλ. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mf. Gr. In edd. ἥδη. Πλ. αὐτοῦς ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 10. Χρημασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 162. l. 15. Θέρμους) Dixi ad Petronii lupinos. BOURD.

ead. l. 16. Ἄρτους τῶν αὐτοφυμτῶν) Haec omnia in Dialog. Mort. & in Catapl. BOURD.

Pag. 163. l. 1. Καὶ μαχαίριδιον θυτικόν) *Secespita.* Casaub. ad Suet. Aug. dico fuisse alibi. BOURD.

ead. l. 2. Μαχαίριδιον θυτικόν) Placet πυθικόν. Μαχαίριδιον

πυθικόν, *Delphicum gladium*. BROD. Brodaeus μαχαίριδιον πυθικόν, *Delphicum gladium*. Verum άτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltim *Delphicum cultrum*. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαίριδιον θυτικόν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum huiusce Cynici ulla Lucianus, in pera eius inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχαίριδιον θυτικόν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras &c. quemadmodum sacrificatio- nes gumis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edisserare. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat & enar- rat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum coniecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut ad- dubitem, facit Scholiastae a me iam memoratum silentium, risum caprasse videtur Lucianus ex voce μαχαίριδιον, quae aequae ac έγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικόν, iocum de- mum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor: tu, an recte coniecerim, ipse iudica. Ac primo quidem quae Lu- cianus de philosophis magiae operam dantibus scripserit in li- bello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικόν legas pro θυτικόν; Vid. Α παιδ. c. 29, Plut. in Dione p. 1667 f. & Polyae. Strat. VIII, p. 604 B. ubi μ. κουρίως. Casaubonus observat, Graecis cultorum menfariorum usum diu ignoratum, ad Athen. 278, 52. De voce autem έγχειρίδιον quod dixi, notum est ex Epi- cleti libello. Adde tamen, si lubet, locum Philostrati insignem, sub finem Herodis. SOLAN.

ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud Apul. in Apol. BOURD.

ead. l. 12. Ἄνδρῶν ές τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμη- μένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. & L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In edd. ές τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Θαλῶ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλῶ στεφά- μενος. Grammatici Graeci idem esse aiunt, ac θαλλός: quid au- tem θαλλός, Theocr. docet Eidyll. Hefych. Suid. vocaverunt etiam ὅσχιον κρατὺς, ut apud Hefych. verbo χύτλασον, cuius

locum emendat Scalig. *χύτλος δὲ κρατὸς ὄσχος εὐσκαίος παρὲν χυμένοις* &c. vocarunt Latini sagmina: Gl. vet. *Sagmina* *ἑλ- λος, σπονδεῖα*. Hac de re Athen. lib. 7. ferebantur in Panathe- naica pompa, quique ferebant *θαλλοφόροι* dicti, ut vult Iuncus apud Stob. licet quidam asserant, fuisse ramos olivæ, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum *στέμματα ἔχων ἐν χερσίν*. Uti sunt & Latini, ut auctor Ceir. *Pergit Apy- claco spargens altaria thallo*. Quod Virgil. 6 Aen. dixit *Ramo frondentis olivæ*. BOURD.

ead. l. 5. 'Εν χρῶν) *'Εν χρῶτι*, ad vinum, ad cutem. BROD. Con- fer supra B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. 'Η ἰγκανσάτω) Quo modo prisca fugitivorum fro- tem inurebant. BROD.

ead. l. 14. 'Υπεροῶντα) Hor. oculo irretorto 2 Od. 2 f. SOLAN.

Pag. 165. l. 4. 'Αλωπεκίας) *Vulpe notatos*. BROD. Suavis- simo lusu respicit nomine altero ad *κοππατίας* equos, altero ad *σαμφόρους*, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. GESN.

ead. l. 8. 'Η ἰέρεια) De qua supra Lucianus. BROD.

ead. l. 9. 'Ὀπερ) Ad aliquam, sua aetate notam historiam al- ludit, quæ ad nos usque non videtur pervenisse. Quod ὅπερ hic legis, ex ed. *l.* est; in reliquis enim est ὅπερ. SOLAN. 'Ὀπερ duali numero ex *l.* recipiendum iusserat Solanus. Obscundat- sem certe, si plures Codd. & edd. addicerent. REITZ.

ead. l. 10. 'Ανέθηκον) *Diis dicavit*. BROD.

in Schol. col. 1. l. 5. 'Απὸ &c.) Piræeus nempe olim fuerat insula, in quam oportebat *σχεδία διαπερῆν*, ut ostendit Meur- sius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nu- per edito a L. G. Graevio. Vid. c. 1. CLER.

Pag. 166. l. 1. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοῖται; ΠΑΡΡ. Δε- λεάσας τὸ ἀγκιστρὸν ἰσχύδι) Brodaeus: ubi notata Παρρη- σιάδου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Re- spondet enim Parrhesiades Philosophiæ cum admiratione in- terroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti orato- rie *τί πράττειν ἀνὴρ διανοῖται*, pro *τί πράττειν διανοή*, ἢ Παρ- ρησιάδῃ; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novæ. Virtutis personæ locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiæ *τί ταῦτα* &c. MAR- CIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea in- strueto, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos ad- natantes caperet philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia

commodat Sacerdos in Acropoli. Iam rogat Philosophia, *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*; Παῖρρ. *δελεάσας τὸ ἀγκίστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν* sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro Παῖρρ. ponenda omnino est persona Sacerdotis, Ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades *καθῆκεν*. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*; patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, *τί, ὃ ἄνθρωπος, πράττειν διανοή, vel διανοεῖς*;) sed ab alia persona, Ἱερείᾳ scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfacit: quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, *τί ταῦτα, ὃ Παῖρρῆσιάδῃ, ποιεῖς*; Errorem videtur suboluisse Marcilius p. 418, pro *καθῆκεν* reponens *καθῆκεν*. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur Ἱερ. hoc est, Sacerdotis persona. IENS. IEP. ex L. ed. I. & B. 2. restituimus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, vel absque Cod. auctoritate mutando, uti recte viderat lensius, & ante eum Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturus sit. Neque tamen Brodaeus sententiam damnaverim. GESN.

ead. l. 3. καθῆκεν) καθῆκεν. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelasgicum locus fuit Athenis iuxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad Σολ. γ. c. 15 Solanum: adde & supra Schol. ad c. 42 pr. Ceterum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miscel. saepe adduct. p. 2, c. 22. REITZ.

ibid. l. 11. ΕΛΕΓ.) Malim pro ΕΛΕΓ. tenuissima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. ἑλεγχος. Huius enim est deprehendere verum: hic adiunctus Parrhesiadae paulo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GESN.

ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλέος ἐστὶ) Interpretes, *minime felis est*. Sed quis unquam audivit, *γαλέον* esse *felem*, & feles in mari capi? Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I, 45, *γαλέον* esse genus canis marini, qui est *κατεστρωγμένος & ποιμίλος*: qualis hic intelligitur. Vid. etiam Aristot. de Animal. VI, c. 11 f. Athen. IV, 17, & VII, 8. L. Bos. Glossa Parisina: *lupus marinus: meminit Aristot. & Plin. Felis. galeus. Gaza mustelam interpretatur, est piscis rapax*. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτονοῦτος γὰρ) Haec verba non sunt in Angl. Cod.

BOURD. Κύων) Locum hunc in omnibus impr. iam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὔων legabatur. In A. autem & P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo Ael. de anim. I, 55) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. SOLAN. Pro αὔων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii eicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων quod viderat etiam L. Bos Animadv. c. 14, p. 62. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλέον. Iam γαλέος s. mustelus piscis, κύων, carcharias, cognatarum specierum nomina aequae Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. GESN. Quia αὔων olim editum erat, Brod. Misc. P. 2, cap. 22, inde fecit ἄνων, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: ἄνων. Cum muti sint pisces) fatis absurde hoc loco. REITZ.

Pag. 167. L. 1. Ἐνθα λήσσειν ἡλπισας) Benedictus, ubi te latitaturum sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque Pirckhaimerus ubi praedari sperabas; & adscripsit pater ληΐζειν. GRON.

ibid. λήσσειν) Sic recte legi, ex 'ιστ. α', c. 4, ubi ἐνόμισαν λήσσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex Nostro probaverat Solanus, nimirum ex Iunt. p. 420, 367, 400, 229 & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσσειν ἡλπισας probam esse, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἔση φανερός ἄπεισιν. REITZ.

ead. l. 13. Πολλῷ) In textum recepi ex duobus Codd. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλῷ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in Aët. Apost. c. V, 8, Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χάριον ἀπέδου; respondet Ναί, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu efferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane Noster supra in Dial. M. IV pr. Ἀγκυραν — πεντεδραχμῶν. ΧΑΙ'. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26 med. per me licet. REITZ.

in Schol. Μυσάρδς) Μισαρδς editum erat, sed μυσαρδς correxit Solanus, recte; nempe a μῦσος scelus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἀφυῶν ἐλ.) Vid. Aristoph. Schol. in Eq. pag. 226. VORST. Glossa Paris. *Aphyæ pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a Larinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. REITZ.

ead. l. 3. Ἀφυστάτοι) Non potest commodè lusus verborum conservari ex cognatione ἀφυῶν *apuarum*, & ἀφυστάτων. GESN.

ead. l. 4. Ἡμίτομος) Etiam Germanorum consuetudo *lamos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant. GESN.

ead. l. 5. Ψῆττα) Gloss. Paris. *Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* REITZ.

ead. l. 7. ΕΛ.) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί φῆς) ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola l. ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροῖαν) Benedictus, *ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim ist est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despicies ait, quantum ex distantia istius altitudinis iudicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. GRON. Solanus versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ ψῆττα) Ὁ ψῆν legebatur, & quidem aspirata prima: id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὁ ψῆν, *orsanium*, quod κατ' ἔξοχον de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθύδιον haberi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Βούγλωσσον. κακῶς) Βάγλωσσον & καλῶς editum erat, pluribusque vitiis tyrothericis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. Solanus notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna
Lucian. Vol. III.

est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἔ. τ. REITZ.

Pag. 169. l. 8. Ἄλλ' ἢν ἰδού) Ex Schol. & Fl. reposuimus pro vulg. ἄλλ' ἰδού, quod etiam in P. est. Vid. init. Γυμν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκανθώδεις) Stoicorum severitatem & spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχίνων) Gloss. in marg. Paris. *Echinus. Latine Eri-naeus, spinis aculeatis.* REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡθικόν) Sic restituit Solan. ex Cod. V. cum editum esset Ἀττικόν, & προέκτεθλιπται legebatur ἐκτέ-δαλπται: cum tamen in V. esset ἐκτέθλαπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βούγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ω Πόσειδον) Auctior voce una Angl. Cod. ταχείαν ἐπιτέλει τὴν ἄγρην. BOURD.

ead. l. 4. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2, εἰ βύρας εἶδες ἐρπύ-σας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμέν-να τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζεύξ. c. 10 bis. SOLAN.

ead. l. 15. Οὕτω) Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. est οὗτος. SOLAN. Mf. Reg. 2954 οὗτος δὲ καὶ αὐτός.

Pag. 171. l. 6. Ὑπερήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παρ-αιτησάμενοι ἦκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 10. ΠΑΡΡ.) Immo EA. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδέν) EA. οὐδέν. Sic lego; neque enim haec Lu-ciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante οὐδέν per-sonam EA. inserit Solanus, non male; sed quia ex nulla ed. nec Mf. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud EA. ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ.

ead. l. 16. Καυστηρίων) Utitur & Orig. c. Celsum V, 273, 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur καυτηρίων, ut supra c. 46, & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorstio placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse καυστήρων, quae vox etiam apud Origenem reperitur c. Cels. 211. SOLAN. Coniectura Vorstii nitiur exemplo Ἀναβ. c. 46 med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2 f. Sed coniectura Solani melior, & propius ad literarum du-ctum accedens. REITZ. Leg. καυτηρίων. Sic Mf. Regg. & ita supra cap. 46, ὃ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος. Ceterum in Mf. Reg.

2994 ad h. v. sequens legitur Scholium: κεκαυτηριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγῆσιν τὴν συνείδησιν. B. de Ball.

in Schol. col. 2. l. 2. Φιλόχορος) Legendum Φιλόχορος, cuius nomen supra p. 9 occurrit. Scripsit περὶ Ἀττιδος. vid. Voss. Hist. Graecos, & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. CLER. C. habent φιλόχορος. SOLAN.

ibid. Δ') In priori edit. horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. est ς'. SOLAN. In priore ed. Scholiorum p. 16 ad pr. Ἀναβ. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dial. sive dissertationem non pertinebant; sed ad Ἐπὶ Μισθ. quod per-
vestigatione diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omissum credas. REITZ.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ) De huius vocis significatio-
ne & usu fuse & erudite, ut solet, Spanh. p. 615. Latine etiam
usurpant Cicero & alii a viro illustr. laudati. SOLAN.

ibid. Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Inscriptio Scholiast. impr. Καὶ τύραννος.
Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. Luciani ἢ
constanter servant. REITZ.

ead. l. 2. Εἶεν) Εἶεν per ἀγε hic exponit Scholiastes, nec ma-
le. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat,
indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανόν pertinet) praecef-
sisse iam sermones alios, quibus hoc ipsum εἶεν finem imponit,
atque ad alia transit. Egregie hoc illustant loci duo Platonis,
alter de rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ παῖς (vid. leg. ταῖς)
γραυρὰ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ
ἀνανεύσομαι. Alter Phaedro extremo pag. 420 A. Εἶεν, ἔφη, ὃ
βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρὴ ποιεῖν; ubi etiam
per age licet interpretari. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. BOURD.

ead. l. 4. Ἀντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ sic &
Grammatici. BOURD.

ead. l. 5. Παρακέρ.) Dictio Atticorum propria, οὕτω γρά-
φουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὁδὸν τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. BOURD. Παρα-
κερ. edd. omnes, excepta l. Sic etiam Mf. Ox. Sed quid sit, ne-
mo, credo, expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholia-
stes, ut sensus plures colligat. Ed. I παρακέρουσαι. Quomo-
docunque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita,
quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligen-
da est. Credo scriptum fuisse παρακέρουσαι, simplici κ. SOLAN.

ead. l. 6. Τετρόπωνται) Loro ad scalmum alligata est. BROD.

Ἐν τῷ τροπῶτηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπῶτης λῶρς
eis ὃν τὴν κόπην ἐμβάλλουσιν· tangit Hesych. verb. τροπάσα-
σθαι. BOURD.

ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί) Quod ad me attinet. BROD.

in Schol. col. 1. l. 13. Βραύρωνα) Βράβρωνα legebatur, & mox
iterum Βραβρωνίους. Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX,
p. 611, vel 399, & quae mox notamus. REITZ.

ibid. l. 14. Ἀρκεύονται) Quatenam vox sub hac lateat, ne-
scio, sed ad παρθένους eam referri decet, forsan ἱερατεύουσαι.
SOLAN. Ἀρκεύειν idem esse, quod δεκατεύειν, docet Hesych.
Nam ἀρκεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facien-
tes Dianae Brauroniae, & quidem a quinto ad decimum an-
num, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος ὡς αὖτε
ἀρκεύειν, quod ursam quandam mansuefactam sagittis confo-
derint fratres virginis cuiusdam; quia illa virginem cum ea lu-
dentem interfecerat &c. Vid. Suidam v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν
βραυρωνίοις ἀρκευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν
— ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικί-
ζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκεύσει τῇ θεῷ. Ἀρκεῦσαι. Λυ-
σίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένας τῇ Ἀρτέμιδι,
ἀρκεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκευόμεναι παρθένοι καλοῦνται.
Et licet Didymus Grammaticus testetur, Lysiam in oratione
de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκεῦσαι;
sed δεκατεῦσαι proprie dici καθιερῶν, quandoquidem Grae-
corum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; ta-
men Harpocraton v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab
oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eund.
Harp. v. Ἀρκεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirman-
tem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nu-
ptias consecrare, vocari ἀρκεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρ-
κευόμενας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus
Coislinianum, (vid. Montfaucon Bibl. Coislin. p. 607.) Nisi
quod clarius indicet, ἀρκεῦσαι inde dictum, quod oraculum
iussit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui qui-
dam satisfecerit capram immolando, quam filiam appellavit.
Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυ-
σίας — ἔλεγον, ut vitiose in Suidae edit. antiqua legitur, recte
habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de Tyrrhenis,
qui Brauroniae has virgines rapuerunt, medicina huic scholio
petenda. Historiam autem attingit Plutarch. de virtut. mulie-
rum, p. m. 247 scribens: Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Λήμνον καὶ Ἰμβρον
κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνίδων τὰς Ἀθηναίων γυ-

θαίκας &c. Iterum in Quæst. Graec. p. 296: Τυρρηνούς φασὶ τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἀρπάσαντας, ὀπηνίκα Λῆμνον καὶ Ἰμβρον κατέκουν, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Et si iam cum Solano apud Scholiast. legas *ἱερατεύουσαι*, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione *ἀρκτηῦσαι* legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omiſſa, quam ut uno verbo mutato sensus refutui queat; tum & pro τῷ θεῷ legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & *ἀρκτηύσειε τῇ θεῷ* etiam ap. Suid. est. Si iam tamen apud Scholiast. legas, *ἦρπασαν παρθένους ἀρκτηυόμενας τῇ θεῷ*, sensus quidem commodus emerget; sed & mallet addi ἐν ante Βραυρωνίοις; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit, *abripuere virgines Brauroniis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. REITZ.

ibid. l. 16. Ἐν) Deleatur praepositio. REITZ.

ibid. l. 21. Εἴεν) Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo expunxit Solanus, sine dubio ex Coll. Item δὲ & ἀφοριστιδὲν legebatur pro δὴ & ἀφοριστικόν. REITZ.

Pag. 173. l. 3. Ἀμφιβουλυτὸν) Quid sit βουλυτὸν, satis abunde declarant interp. Aristophan. ad Vesp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βουλητὸν τὴν δειλήν ὕραν ἐν ἣ τὸ ἀροτρὸν λύεται τῶν βῶν. scrib. βουλυτὸν. Eust. ad illud Il. π, Ἥμος πέλιος μετενείσσετο βουλυτὸν δέ. Hoc voluit Virg. 2 Ecl. *Aspice aratra iugo referunt suspensa iuvenci.* Non quod ibi somniavit Servius. BOURD.

ibid. βουλυτὸν) Ἦν μὲν ἡδὴ τῆς ἡμέρας ὅτε ἀροτρὸν βοῦν ἐλευθεροῖ γηπόνος. Heliod. V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras, & iuga demeret — Bobus fatigatis.* Hor. III Carm. Od. 6. VORST.

ead. l. 7. Εἴπερ) Sic Coll. commodius sane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. SOLAN.

ibid. τίς ἄλλος) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedit. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespiliones & eiusmodi homunculos referri malim, quos verisimile sit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπῆς, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN.

ead. l. 9. Παλαίει μετὰ τῶν ἐφύβων) Hae omnes artes Mercurii iam enarratae Dial. Deor. & Mort. BOURD.

ead. l. 11. Κλωπεύει) Vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. 1141. GESN.

ibid. Ὁ γεννάδας) Ironia. BROD. Reponendum ex omni-

bus editionibus veteribus γεννάδας, quod novissimae depravarunt. IENS. Vid. Spanh. l. c. GESN.

ead. l. 13. Ἐξ ἡμισείας) Hoc supra docuimus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὅταν) Ita correxit Solanus, cum ἔτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed eius in conferendo diligentiam tamen indicat. REITZ.

Pag. 174. l. 6. Χαῖ) Dico ad Heliod. χαῖ, τὸ ἐπιχρόμετον τοῖς ἀποθανούσι μελίκρατον. BOURD.

ibid. καὶ τόπανα) Horum usus maximus in sacris Dearum, ut pater apud interp. Aristoph. Thesm. & Lucian. Necyom. quid sit autem τόπανον, docent Poll. Hesych. Suid. BOURD.

ead. l. 7. καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Aristoph. *piaculi*, ἄγος γὰρ μίασμα. Hesych. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βοτάνης) In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν. ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Αἰπόλιον) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. GESN.

ead. l. 7. Κεκονιμένον) Conf. supra Tim. c. 26. SOLAN.

ead. l. 11. Λεπτόνεως) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. BOURD.

Pag. 176. l. 9. Ὁ τὸ ξύλον) Ἐχων subaudio. BROD. Ut inferius p. 225, (ed. Paris.) τοῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARCIL. Vid. supra B. pr. pr. & alibi non semel. SOLAN. Sic δὲ τὴν κιθάρην, scil. ἔχων, & simil. ex Luciano, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2 Cor. VIII, 15, vid. apud L. Bos de ellipsi, p. 55. REITZ.

ead. l. 14. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλίβατον) Forfan legendum, ἀλίβαττα ποινταί τινα εἶναι ποταμόν. SOLAN.

Pag. 177. l. 1. Πολλὰ δώσειν) Ut in Dial. Mort. ex Homer. πολλὰ δ' ἐν ἀφεινοῦ. BOURD.

ead. l. 2. Ἀνίσιν) Ἀρίην. GUYET.

ead. l. 3. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam inferiorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censetur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείνας) Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non est contrahere *supercilia*, ut interpretes habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, estque iratorum, eorumque, qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77, Ὀφρῦς συνήγον, ἐστρυβρόπαζον ἃ'

ἄμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, est astollere supercilia ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae & gravitatis est indicium. L. Bos. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν οὐρανῷ παιδίαι) Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. BROD.

ead. l. 12. Πᾶρ' ἔνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Pag. 178. l. 4. Κατὰ τὴν ἄγουσαν) Ὅδον. BROD. Vid. si quid opus, Bos de ellipsi p. 180, qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omisso ὁδόν, dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς, omisso participio. REITZ.

ead. l. 6. Ἐν Ταϊνάρῳ) Taenatum Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fragm. inc. 270, πύλη τίς ἐστι Ταϊνάρου πρὸς ἐσχάτοις. SOLAN.

ibid. Παρὰ τοσούτων) Usque adeo parum absuit, quin effugisset. BROD.

ead. l. 19. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη) In scalis sedens. Hunc integrum versum omisit interpres, scalam reddidimus. Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Mysis testatur Hesych.) κλίμαξ νηὸς. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Ms. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νέρθεν τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἢ καλουμένη σκάλα. BOURD.

Pag. 179. l. 2. Στοιβαζέ) Πύκαζε, περίβαλλε, στέγαζε, σκίαζε, αὐ στίβειν, unde στιπτοί, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod. BOURD. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀμφακίας) Ἀώρους, μικροῦς, ἀνεψήτους, τὰ τετελευτηκῶτα νήπια. Hanc vocem interpretatur Mercer. ad Aristen. BOURD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα) Vertunt, cum his indefectos introducamus. Sed rectius vertas, post hos, sic in seqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, saucios adducito post hos. Xen. K. Π. II, 11, καὶ τάξας δῆτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἀνδρα νεανίαν. L. Bos.

ead. l. 12. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinem transegi-mus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μηχανήσωνται ἀλλήλοις εἰ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γενόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον αὐ βούλομαι. BOURD. Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. SOLAN.

ead. l. 14. Βεβυσμάνοι τὰ ὄντα) Πεφραγμένοι Sic in Satur. & de Merc. cond. Helioc. lib. 3. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀώρους) Addidit hoc Solanus; in impr.

enim omisſum erat; ſed & ἤτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec ſatis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem Gronov. legere iubet μικροῦς ſed aſſentior Solano, recte ſe habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque apprime huic loco convenit. REITZ.

ibid. l. 11. Ταῦτα) In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηστο, alibi legitur ἐχρήσαντο. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Δυσὶν) Prifcis Atticis. VORST.

ead. l. 3. Πέπειροι) Contra ὁμφακίαι. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀſταφίδες. BOURD.

ibid. Καθ' ὥραν) Opportune. BROD.

ead. l. 5. Ἀſταφίδες) Lucilius, *rugofſi paſſique ſenes*. VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀſταφὶς τὸ κραινόν, de quo Suid. & Zenob. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν Μεδίᾳ) De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus ſtatuendum relinquo. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, ni eundem hic petit, de quo in Περ. multa: certe hoc nomine philoſophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur Thucydidi I, 126, & athleta ap. Pausan. Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. Thucydid. V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. Theagenis mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐψημ.) Corruptam vocem ἐψ... cenſeo. SOLAN. Sed ſi Ἐψήμενοι vel Ἐψόμενοι legas, tamen ſenſus aliquis ineſt, ut *maturi, cocti* intelligantur, vel iuſto tempore conditi. Ἐψημα autem muſtum decoctum, vid. Foef. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id ſatis appoſitum; nec ſolet Schol. ſemper apta loqui. REITZ.

Pag. 181. l. 7. Ἐκ δικάστ.) Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in Pl. pag. 32. VORST.

ead. l. 8. Τοὺς ἐν τυμπάνῳ) Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib. 3 Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut. Tru-

eul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπαρον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνευον. dixi de hoc supplicio ad illud Petron. *debemus tenti perire*. BOURD. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470 ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, putio, non potest. GESN.

ibid. Τυμπάρου) Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. VORST.

ead. l. 16. Κυρίσκος) Ad h. v. Mf. Reg. 2954 hoc exhibet Scholion: Τὸν Κυρίσκον δὲ κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικούς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρόντας ὑλακτεῖν.

in Schol. col. 1. l. 2. Ω) Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. SOLAN. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. (pag. huius ed. 522 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 182. l. 1. Ἐκάτης τὸ δειπνον) Vid. Dial. mort. I. SOLAN.

ead. l. 2. Σηπύαν ὤμην) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. BROD. De hac historia supra dictum est ad B. πρ. c. 10; ubi recte omnes σηπύαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & B. 2. restituiimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. SOLAN. Imitatus igitur est magistrum suum: iam alluserat in Vitarum auctione. GESN.

ead. l. 6. Ἐλθεῖν) Sic & venire pro mori, sive ad inferos venire, Propert. I, 14, 14. REITZ.

ead. l. 8. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων) Sic ἰᾶσθαι pro liberare, sanare ab errore, Noster infr. in Gallo, c. 28, Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε. Et Fugit. c. 5, Ἦν μόνην ἰάσασθαι ἀντὰ γιγνόμενα οἶμαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἅμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. minus recte. BOURD. Ἅμαρτημάτων Ox. Cod. & edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162 E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans aiebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφ᾽ ἔχθαι ἐξ ἁδου τῶν ἁμαρτανόμενων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. SOLAN.

ead. l. 13. Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil

me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιβῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cuiusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM.

Pag. 183. l. 1. Αὐτόματος) *Ultro, sponte, a nemine accessus.* BROD. Mf. Reg. 3011 αὐτόματος, probante B. de Ball.

ead. l. 5. Ἡμιτελής ὁ δόμος) Haec ad Homericum Protefilaum videntur spectare. BROD. Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6: *Coniux miserranda Caico Linquitur & primo domus imperfecta cubili.* Sic postea ἀτελής μένει τὸ τεῖχος. BOURD. Vid. supra Dial. Mort. XIX pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17, Tim. cap. 18, & in Dial. Diog. & Alex. sive Δ. XIII, & apud Ael. Var. H. XII, 49, *mandare est, sed indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II, 73. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀραρεν) *Placet. Sic visum est.* Aeschyl. in Prometh. Ἀραρεν, ἢ δὲ γ' ὀλένη δυσέκλυτος. BROD. Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. BOURD. Hesych. Ἀραρεν, ἡμῶσθῃ, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. GUYET. Vid. supra Ἀναβ. c. 3 pr. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡμιτελής) Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursus magno momenti, nisi praedicanda esset eius industria, quae etiam verba τὸν Ὀμηρικόν, magis necessaria, & quae in impress. omissa erant, addidit ex V. REITZ.

ibid. l. 2. Τὸν Ὀμηρικόν) Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. SOLAN.

Pag. 184. l. 2. Τι πρὸς) Sic Ἑμμ. cap. 61. Sic Dem. 116 C. & 437 B. SOLAN.

ead. l. 10. ΚΛΩ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος) Ἐξήκει. MARCIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum eius. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subiicit Clotho, *tempus possessionis tuae iam exauctum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὡ γενναϊότατε, παρελήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτόν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἡμυένοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτεσεως. Marcilius p. 429 pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus?

Satis utique commode ἐξίεναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. Livius IV, 30, *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58, *Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgaram Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοτος φεμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. IENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. Plut. Paus. & aliis patet. Sic Livius XXX, 24, 25, *dies exierat.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Καὶ ἐν τούτοις) Neque haec satis intellexisse videtur. Coll. paulo melius enarrant. SOLAN.

Pag. 185. l. 5. Ἀπίφθον) Sic interpretandum aurum ἀπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. GESN.

ead. l. 9. Πέντε μῖνας ἡμ.) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐρίζου) Vid. LXX Interpr. & lege ὁ βρύζου· cui emendationi etiam assentitur Gronov. & Coll. G. confirmant.

Pag. 186. l. 2. Ἐαυτῷ) Lege ἑμαυτῷ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia edd. & Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. REITZ.

ibid. Ἐπιγράψω ὀπίσθα) Eadem antea & in Toxar. & in Dispad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 6. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου) H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. Simili modo Aristoph. Plut. p. 37, Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυνῇ. L. BOS.

ead. l. 8. Τὸν ἀγαπητὸν) Amasium meum. BROD. Suadent plura, ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod ἀνταγδρον succedaneum dare vult, cuius superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. GESN. Ἀγαπητὸν maiuscula litera non modo expressum erat in Parisi- na; sed & ibid. atque in Benedictina Latine redditum Agape- um, quasi nomen proprium viri esset: sed non dubitavimus

id cum Brodaeo in Misc. L. VIII, c. 12, & cum Gesnero adiective scribere. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βέλτιον) Abeſt illud τὸ in *B.* 2. & *P.* Agnoſcunt reliquae cum Mf. Ox. Vid. *Ῥητ.* c. 8, & *Συμπ.* 23. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντημέλιος) *De medio ſublatus.* BROD.

in Schol. Αὐτανδρον) Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtae, & hic locus documento ſit. SOLAN.

Pag. 187. *l. 9.* Ἐγκαταλεχθήσεται) Scholiaſtes legit ἔγκαταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. IENS.

ead. l. 16. Ἐκαſτα ἐπαινοῦντες) Ut illud, *laudant convivae*: convivae, ut hic, paraſiti: dixerunt viri clar. ad *Perſ.* dixi ad illud *Petron.* *ut ſoris coenares poetam laudaſti.* BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐγκαταλογήσεται) Immo ἔγκαταλεχθήσεται rectum erat. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Ἐξωνούμενοι) Ex S. S. petita phraſis: quae huic eſt, *tempori ſervire.* SOLAN.

Pag. 188. *l. 5.* Εἰ οἶδ' ὅτι εἶναι) *Aeſop.* *l.* 124 f. εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρὲς κέρδος — τὸ προſδοκώμενον ἐλπίζειν ubi & εἰ infinitivo iungitur. REITZ.

ead. l. 6. Ὅλος) Illud ὅλος in *Iunt.* vitium tyποθηtarum eſſe, indicat comma, quod poſt ὅλος tamen poſitum erat, in *Hag.* punctum minus poſt ὅλος expreſſum eſt. In *Par.* vero nulla aderat diſtinctio, quam ſi a *Iuntiana* ſuſtuleris, habebis quidem lectionem commodam; ſed vulgata tamen eſt melior. REITZ.

ibid. Ὅρκος ἢ ἐγὼ) Iurant Paraſiti per reges ſuos. BOURD.

ead. l. 8. Ἐνοχθὲν) Φέρω. BROD.

Pag. 189. *l. 1.* Ἐπεὶ τάχιſτά με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dicere debuiffet ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἰργaſται. Ἀττικὸς ſχηματιſμὸς, Euripidi frequens; quod & notavit Euripidis *Schol.* BOURD.

ead. l. 4. Γλυκέριον) Notant Grammatici, Atticos ὑπεκορίζοντας ſolere nomina ſecundae ſic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. BOURD.

ead. l. 5. Κακοινωνήκει) Vid. ſupra *Deor. Dial. I.* μηδὲν — κοινωνήſης τῇ *Νηρείδι.* SOLAN. Haec autem verba (κα) παλαι δὲ, οἶμαι, κακοινωνήκει) parentheſi incluſit idem in edit. *Iunt.* quod ad ſenſum recte; ſed nolumus editionem hanc nimis uncis onerare. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ) Phraſis noſtro familiaris, ut *Ienſ.* alibi oſtendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρὸς τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, ſupra

c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad Hebr. XI 26, Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Plura similia quoque dedit frater Gul. Reitzius in Belg. Graeciss. pag. 446. Sed hic tantum est respicere. REITZ.

ead. l. 8. Μισαρὸν) Conf. notam cl. Hemst. ad Tim. § 53 f. ubi frustra μικρὸν pro μισαρὸν, ex sola l. legi voluit Solan. REITZ. in Schol. col. 1. l. 22. Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in V. quae coniuncta exhibeo. REITZ.

Pag. 190. l. 2. Καὶ &c.) Confer infra Μισθ. c. 26. SOLAN.

ead. l. 3. Ὡχστο) E cubiculo exiit. BROD.

ead. l. 6. Σιάλω) At infra Ἀλεξ. c. 21 m. in edd. legitur σιάλω. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. Hesyh. Σιάλος, σίελος, ἀφρός. REITZ.

ead. l. 7. Δακρύσασα) Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. REITZ.

ead. l. 8. Ὡν εἰ λαβ.) Scelerum suorum poenas ab his exigere, aut hoc aut huiusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. Πτύελον) Πτ. πταριάμενος C. prave, forsan scripserit πτυσάμενος. SOLAN.

Pag. 191. l. 2. Τὸ νῦν δ' ἔχον) Ut autem res sese nunc habent. BROD. Legend. videtur, τὸ δ' ἐν νῦν ἔχων μὴ διάτριβε. Nota vis huius participii cum verbo. GESN. Ut Gesn. coniecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. REITZ.

ead. l. 5. Κἄν δοῦλον) Sic Homericus Achilles Od. Λ. BROD.

ead. l. 7. Τὸ ξύλον) Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis. BROD. Conf. supra c. 4 pr. & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν δεῖνα) Cynicum designare videtur. SOLAN.

ibid. XAP. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. Iudicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsissem, viderē Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: hic pone novam personam. Et omnino in P. legitur, non quidem XAP. uti primo conieceram, sed ΚΥ. SOLAN. Ἀσφαλῶς. Χάρων. ἀμέλει legendum contendit Solanus, & post ἀμέλει duo puncta apposuerat, ΚΥ. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro nimirum, ut seq. c. 14 post med. Vel ut cap. 18, ἀμέλει γράφομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδάμανθους. Ubi vertitur in Par. Age, age, ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum. Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispendunt in duo membra. REITZ.

ead. l. 16. ΚΤ. Εἴτ' οὐ) Verba haec in edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. reponere ΚΤ. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Προσεπαττάλευσα) Megapenthes, intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγὼ σε πρῶν, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα; Nonne ego te nuper, quod valde libere & asperere ageres, ac identidem obiurgares, cruci propemodum affixi? Graecus interpres, Προσεπαττάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἔδυσσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. Sic legendum. Perperam in edic. pro primis tertiae dantur personae, ἔδυσσε pro ἔδυσσα &c. IENS.

ead. l. 15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. K, 326. SOLAN.

Pag. 193. l. 2. Δωρεὰ) Od. γ, 389. GESN.

ead. l. 3. Οὐτὶν) Vid. Hom. Odyss. I, 368: Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, Neminem, i. e. Ulysssem, ego extremum edam, post suos socios. Indicat etiam Brod. Msc. L. VIII, c. 12, hunc vers. in Odyss. I quaerendum. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι) Erasmi Chiliades in adagio *Ex diametro oppositum*. BROD. Mf. ἡμῖν. Proverb. τῶν πάντων διαφερόντων. BOURD.

ead. l. 11. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. BOURD.

ead. l. 12. Προσέχεται) Forfan Lucian. dederit *προσίσχεται*, quod hic efficacius videtur, ut apud Aristoph. Plut. 1097: Ὅσπερ λεπὰς τῷ μισρακίῳ προσίσχεται, instar ostreae adolescenti affixa est. Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione *προσέχεσθαι* etiam adhibet idem Vesp. 105. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ἀμέλει) Vid. supra c. 13 m. hui. Dial. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέπειν) Hoc est, quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. IV, 2, 12. GESN.

ead. l. 13. Κάττυμα) Vid. intérpretem Aristoph. VORST.

Pag. 195. l. 4. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea pag. 231, & passim. BOURD.

ead. l. 8. Μηδ' ὑπὸ) Ita recte Mf. Ox. Impressi *μηθ' ὑπὸ*. SOLAN. An non cogitavit igitur Solanus, aequè *μητε* dici ac *μηδέ*; Cum vero illud *μηθ'* sit a *μήτε*, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. Hom. Il. H, 401, *Μηθ' Ἐλέην* — & alibi, quod pluribus non probō, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδέ & οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. Theogn. 178, — οὐθ' ἔρξαι δύναται. At

non ignoravit hoc nosſter; verum quia bis *μηδὲ* praeceſſit, etiam tercio loco idem voluit ſubſtituere, quod tamen minus neceſſarium credo, quin hic vel melius *μήδ'*, quoniam id proprie ſignif. *neque*, cum *μηδὲ* ſit *non vero*, licet etiam ſaepe conſundantur, nulla ſenſus differentia. Sic poſt *οὐδὲ* quoque recte ſequitur *οὐτ'* apud Noſtrum de Merc. cond. c. 4. *Οὐδὲ γὰρ ἀν πεισθεῖεν, οὐτε* — quamvis frequentius *οὐτε* — *οὐτε* repetitum reperias. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦ ἔμπαλιν) Mf. *ἐς τὸ ἔμπαλιν, τοῦτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ*. BOURD.

ead. l. 15. Ἄνω) *Apud ſuperos*. BROD.

Pag. 196. l. 2. Πορφύρας ἄνθος) Ἄνθος de re qualibet ridente, ut *ἄνθος ὥρας*. Sic apud Homer. *ἄνθος πυρός*. Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ. A quo Philoſtr. in Scamand. Aeſchyl. Prometh. vincto, *τὸ σὸν γὰρ ἄνθος*. BOURD.

ead. l. 4. Κλῖνας ἀργυρόποδας) Potest ſumi *ἀπλῶς*, ut in Somnio & alibi, poteſt etiam ſignificare *λευκόποδας*, ut *ἀργυρόπεζα, λευκόπους*, ut apud Catull. Epithal. Iul. & Manlii: *O cubile quot ὁ nimis Candido pede lectuli*, τῆς κλῖνης ἀργυρόποδος, licet ſciam hunc locum capi de lectulis *ἐλεφαντόποσι*. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπεράνθρωπος τις) Mf. *Regius ὅσπερ ἀν θεῖος τις ἀνὴρ*. BOURD.

ibid. Τρισόλβιος) Ut in principio Nigrini. BOURD. Vid. ſupra Nigrin. ſub init. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀλεω τῷ πῆχει βασιλικῷ) Tangit hunc locum Th. Marcil. ad Horat. dixit autem *βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὃ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους*. Solet Lucianus tyrannos & ceteros ſupercilioſos, *Τιτανῶδες βλέποντας*, his verbis attollere. BOURD.

ead. l. 8. Πῆχει) *Πῆχυς βασιλῆϊος* Herodoto, qui tribus digitis iuſto cubito maior eſt. VORST.

ibid. Βασιλικῷ) Qui plebeio ſolet eſſe longior. Nos hodie in Gallia quaedam menſurarum genera *regia* nominamus. BROD.

ead. l. 9. Καὶ ἐαυτὸν ἐξυπτιάζων) Sic paſſim alibi *ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περιſκοπούμενος, ὅτε γαυριῶν καὶ ὑπερπφάνως περιπατῶν*. Sic ſcriptum ad oram Mf. Regii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἑμμάτ.) Ἑμμάτεις editum erat; ſed in V. eſt *ἐμάτ.* i. e. ut ego conicio, *έματᾶ*. Ex ſagaci tamen coniectura in A. *ἡμμάτεις* editum eſt. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλ.) Purpuram hiſce omnibus deſcribit. SOLAN.

ibid. Κοχυλίδων) *Conchyliorum*, *muricum*. BROD.

ead. l. 3. Γνίφωνα) Confer supra Timon. c. ult. & Vit. auct. c. 23, ubi γνύφωνα pro Γνίφωνα male legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant. BROD. Non videtur Brodaeus ad sequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis causa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est Brodaeii interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, satis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud Iuvenal. Sat. X, 249, — *suos iam dextra computat annos*, & Taubman. ad Plaut. Mil. glor. p. 673. REITZ.

ead. l. 11. Μυριάδας) Vid. infra Μισθ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκλυθησόμενα) Angl. ἐκλυθ... BOURD. Ἐκλυθησόμεν.) In textum recepinus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa, quae in vulgatis est, ἐκλυθήσο... non placet. V. Τιμ. c. 14, ubi eadem phrasi utitur. SOLAN. Lubens auscultavi Solano, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκλυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14 Luciani, quod citat, vid. c. 23 Tim. f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in Iustina designaverat. REITZ.

Pag. 198. l. 1. Ἀνιμήσται) Ms. ἀνασπάσθ. BOURD.

ead. l. 9. Μὴ ἀπαγορεύσας) Ms. ἀποθήσας. Lucianea propositus dictio. BOURD.

ead. l. 14. Προκαταχθ.) Diu me vox haec torfit. Video tandem, quid significet. Κατάγομαι est *diversari*, *hospitio excipere*, uterque interpretes aliter & intellexit & vertit. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ) Mirum, Bourdelotium non recepisse Ms. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, καὶ σὺ Ἑρμῇ συνανάσπασον, & tu simul *extrahe*, quamvis vulgata non sit exhibenda. GRAEV.

ibid. Συνάρπασον) Angl. συνανάσπασον. BOURD. Συνανάσπασον A. G. P. & L. Συνάρπασον in Ms. O. & edd. Vid. Δ. φων. c. 4, Ἰστ. β, c. 6, & Ὀν. c. 4 bis. SOLAN.

Pag. 199. l. 6. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicum est, & deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti Arrianum ad Epiēt. I, c. 4, p. 22 A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀλη-

θείαις & c. 6, ταῖς ἀληθείαις πατήρ. pag. 31. Haec ille. Sed in ipso Epiſt. Sent. 128 f. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατρός. Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera patris*. Interim pluralis tamen est, veluti & ap. Ioseph. in vit. T. 2, p. 36 f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

ead. l. 10. Πρόσκωπος) Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος varia est κώπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 200. l. 1. Κέλευσμα) Sic κέλευσμα & σάλλπιγξ iunguntur in I ep. ad Theſſ. c. IV, 16, ubi vid. Ellſn. κελεύειν autem & κέλευσμα non semper esse *iussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Waff. ad Thucyd. I, c. 42. Et ipsum Thuc. II, c. 92 pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι, *hortor*, saepe retinet. REITZ.

ead. l. 6. ΑΛΛΟΣ) Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interposito ipatio eiulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedict.* additur, in reliquis omiſſa erat; in *Iunt.* quidem & *Hag.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Par.* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa eius Latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. *as to the*. BOURD.

Pag. 201. l. 12. Ἡ καθ' ὕδατος) Dictio, φασίν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. BOURD.

ead. l. 16. Τήμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. Aristoph. Plut. v. 232 & 433. Et Nostrium supra Rev. c. 11, & alibi. REITZ.

Pag. 202. l. 3. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ) Alii Codices αὐτὶ. BROD.

ead. l. 4. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθην τοὺς Σύρας) Sic edidit Benedictus, & vertit *Syrae filios*. Sed in Bourdelotiana est τοὺς Σήρας, & Mosellanus conducere sibi putavit, si in versione omitteret. GRON. Ficta, ut videtur, nomina. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ καλὸς Μέγιστος) Confer supra Dial. Mort. I, § 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρύνης Συμμίχη) *Phryne, Symmiche*, Graeca scorta fuerunt. BROD. De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2, 15: *Et Phrynem non Hyperidis aſſione, quamquam admirabili, sed aspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam*. De posteriore vid. Lucianum ipsum in Ἐτ. δ. IV. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τοὺς Σήρας) Locus occurrit p. 438, (ed. Graev.) ubi iuxta Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in *Lucian. Vol. III.*

Bourdelotiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiasta. CLER.

ibid. l. 8. Τὴν μέταξιν) Τὸν μέταξιν. Exc. G. Τὴν μέταξαν. C. Absurde autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. SOLAN.

Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσίνια) Cereris sacra. BROD. Ἑορτὴ apud Athenienses ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόρῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόητὰ τινα μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 4 Tibulli, & copiose dico alibi. BOURD.

Pag. 204. l. 7. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legendum, non περί. In Ox. παρὶ mendose. In impressis περί. SOLAN. Omnes edd. hic habebant περί τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τοῦ περί in παρὰ, licet minori Codd. numero fulta, quam supra Reviv. c. 25 pr. quia ibi exponi posset, circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatae reninere non potui: licet, παρὰ utroque loco Lucianum dedisse, mihi persuadeam. Haec enim praepositio per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. & edd. antiqq. Sed παρὰ verum esse, nemo dubitaverit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9 iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non semel alibi. Ael. V. H. IV, 1, παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI, 9 pr. Conf. Periz. ad Ael. XIV, 10, qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, cum Codd. inter παρὰ & περί variarent. Conf. mox c. 24 huius Dial. Lucian. ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter & recte legitur, & saepe alibi, cumque ibi de eadem re sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περί cum Solano eiicere. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex Platone in Gorgia ante differuimus. BROD.

ead. l. 6. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas iniustas esse docet, Platonem ridens, qui sic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ αλλοῦ ὁποιοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατείδεν οὐδὲν ὑγιὲς ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἀπιορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2 in Ruf. Claudian. Quid demens manifesta negas? En peccus iniustae Deformant maculae. COGN. Plura similia ex Theophyl. Philostr. & Plutarcho affert Elsner. ad I Timoth. IV, 2, p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile assentior: num vero verba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum notas ac stigmata in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam

imprimendam, & ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum & nexus epistolae, & loca parallela biblica suadeant, de obduratione, & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καύμα & καυτηρίαζω, quod totum locum cicatrice f. efchara obducere significat. REITZ.

ead. l. 11. Στιγμάτων) Lege Plut. π. τῶν βρ. τιμ. 1002, ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313 C. D. & 312 G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 206. l. 4. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) Ὀνειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Hesych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Suid. alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. BOURD.

ead. l. 5. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὁ οὗτος necessario est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπιθὶ &c.) Rhadamanthus Cynisco: Ἀπιθὶ ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἀπιθὶ ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γὰρ &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cuius officium erat ἄλλους προσκαλεῖν ut paulo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, & postea iterum ad Mercurium, τὸν τυράννον ἥδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. BOS.

Pag. 207. l. 3. Ἐπὶ τράχηλον ὀδοῦσα) Collo innika. Heliod. lib. 8. BOURD.

ead. l. 8. Κάκ τοῦ λ.) V. Duker. ad Thucyd. V, 61. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuisse exsequor. BOURD.

Pag. 208. l. 3. Ἐμπαροισῶν) V. supr. Deor. D. V, m. SOLAN.

ead. l. 4. Φρύαγματος) Φρύαγμα equorum est sonitus nari-

bus excussus, irae & ferociae nuntius, quem *fremitum* Latini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*; quod itidem ut Graecum ὀνοματοποιημένον est. GESN.

ead. l. 6. Ἀσκαρδαμυκτὶ) Ἄνευ τοῦ καμμύειν. Sic Grammatici. dixi antea. BOURD.

Pag. 209. l. 2. τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 11. Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea Necyom. c. 12 induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωματῶν, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos philosophos, καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντας παραγὰν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἐμψύχα. BOURD.

Pag. 210. l. 7. Ἦδη μαρτύρει) Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. BROD.

ead. l. 9. Μεθ' ἡμέραν) Sic Aristoph. Plut. 931, Οἵμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπερπεπαικότα) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι... autem praeter Scholiast. etiam legit Steph. in Thef. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ.

ead. l. 14. τοῖς δρωμ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 16. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα) Vid. si lubet, similia exempla afferentem Elsner. ad 1 Tim. IV, 2, p. 299 m. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Πελιδνός) Πελιδνὸν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ἀχρεΐτητος καὶ μελανείας εἰονεῖ μολυβδοειδές. Galen. VORST.

ibid. Κατάγραφος) Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian. Imper. Caesar. vide Casaubon. ad Pers. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νότου ποικίλος. In re tamen dissimili in Lexiph. Dialogo. BOURD.

ead. l. 8. Χάριν εἶσομαι) Prorsus ut Belgae & Germani, *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & Aelian. VII, 17, & Aristaen. I, ep. 1, quos frater G. O. Reitzius adduxit in Belga Graeciss. pag. 460. Recte quidem Scholiast. ait, veteres non dixisse εὐχάριστῶ, si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ira in N. T. & Patrib. non modo, sed & ap. LXX in lib. Iudith. Sap. & Maccab. Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & Arrian. Epict. probatum ab rev. Alberti ad 2 Thessalon. I, 3. REITZ.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS. 517

ead. l. 14. ΠΑΔ.) Mercurio, si quidem adfit, nec possit traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit, ut sese his immisceat, ego quidem non assequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cuius nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutarum sit. *SOLAN.* Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, *Rhadamanthum* loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Parif.* eius persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. *REITZ.*

in Schol. col. 2. l. 4. Εὐχαριστῶ) Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum *χαρίν.* *REITZ.*

Pag. 212. l. 4. Οὐτοσί) Non satis sanus mihi hic locus videtur. *SOLAN.*

ead. l. 5. Κατὰ) Quaesivit mutationem *Solanus*, non invenit: forsan quia ante bis, ter, *Noster* dixit *παρὰ τὸν βίον*, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. *REITZ.* Ms. Reg. 3011. *παρὰ τὸν β.*

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a fervili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate *Luciani* abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & *Fenelones* inter huius ordinis viros, qui & privatis & principibus educandis de republ. & orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. *SOLAN.*

ead. l. 2. καὶ τί σοι πρῶτον) *Theocr.* *Idyll. 13, Τί πρῶτον καταλέξω; ἔπειτὰ πᾶρα μυρία εἰπὴν.* *BROD.* Hoc initium sumtum est ex *Homer. Odyss. L. 9, τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω;* *COGN.* Ex *Theocriti Ptolemaeo. MARCIL.* *Hom. Il. E, 703, & Od. I, 14. SOLAN.*

ead. l. 10. Ἐξηγῶρ. πρὸς μέ) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret *πρὸς μέ.* Illi enim encliticam accentum retinere iubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia

non solum edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (fors. male) ut ap. Aristoph. Plut. 1056, Βούλει — πρὸς με παῖσαι &c. In Epict. Man. c. 1 fin. Relandus tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29 pr. & c. 30, § 14, τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σέ τῶν πλησίων. Aesop. fab. 138, κατὰ τινα τρόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημι &c. simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. Matth. XXII, 70, Marc. XVI, 3, Luc. I, 13 &c. Sed & Epict. Sent. 78. Dion. Hal. ant. VII, 473, ἀπηγγείλα πρὸς τὴν βουλὴν, *nuntiavi senatui*. Noster Phalar. altero, cap. 8, χρὴ γὰρ τάλπη πρὸς γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. REITZ.

ead. l. 13. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. SOLAN.

Pag. 214. l. 1. Ὑφφαίνοντο) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. & edd. erat εὐφρ. Vid. tamen Grot. Flor. 127 C. Demosth. p. m. 185 B. *συνευφραίνεται τοῖς πολλοῖς*. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

ibid. Οἶον ἀπαλλάγησαν) Sic saepissime sine praeposit. Ut infra Philop. c. 16, ἀπαλλάττειν δεινῶν *liberate a gravibus malis*, & alibi non semel. Sic Herodian. L. 2, 1, 17, ἀπαλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praeposit. Ut ap. Isocr. ad Demon. p. 19 B. ed. Wolf. ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου, *a publ. functionibus te libera, discede*. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23 huius Dial. REITZ.

ead. l. 2. Διὰ πάσης) Τῆς τελευταῖας ἐξέρχεσθαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

ead. l. 3. Διεξεληλυθότες) Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξυρμημένοι τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BROD. Herald. ad Martial. dixi ad Petron. τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτον ἐκέχρητο σχηματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex Dial. de Sectis cap. 86; ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρῆσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσπῶντες ἐλεύθεροι· eamque caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in Epigr. de Naufragis: Γλαύκῳ καὶ Νερσεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ, καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμύδρηξι θεοῖς, Σαθεῖς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὦδε κέκαρμαι τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς ἄλλα

γὰρ οὐδ' ἐν ἔχῳ. V. etiam Hadr. Iun. de Coma. L. Bos. De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad Petron. c. 104. GESN.

ead. l. 8. Καὶ ἐκβολὰς) Mercium, ob vim tempestatis in mare iacturas. BROD.

ead. l. 9. Καὶ πηδάλιον ἀποκαυλίσεις) Transversas gubernaculorum fracturas. BROD.

ead. l. 10. Τοὺς Διοσκόρους) Castorem & Pollucem. Hoc illustrat Plinius. BROD. Hor. I Od. 12. Theocr. Idyl. 22. VORST. Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ μηχανῆς θάδν) Erasmus in Proverbio, Deus ex machina. BROD.

ead. l. 12. Ἐπὶ τῷ καρχησίῳ) Καρχήσιος τὸ ἀκρὸν τοῦ ἵστου Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 16. Εὐμενείῳ) Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενείῳ. SOLAN.

Pag. 215. l. 1. Ἐσθίνοι μὲν) Naufragi. BROD.

ibid. τὴν παραυτίκα χρεῖαν) Beza non satis accurate in ep. 2 ad Corinth. 4, 17, παραυτίκα ἐλαφρὸν verterat illico praeteriens; cum παραυτίκα sit in praesens: quod si probatione indiget, vide ex Demosth. Xenoph. & Lucian. de non cred. calumn. probatum ab Ellsnero ad N. T. l. c. REITZ.

ead. l. 2. Λαμβάνουσιν) Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant. BROD.

ead. l. 4. Τὰς) Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας: Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & I. eum addidi. REITZ.

ead. l. 5. Τρικυμίας) Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu triplicem fluctum dicas, Graecis iam maximus est, & quem Latini decumanum dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a decumano ad vicesimanum, tricesimanumque velis ascendere. GESN.

ead. l. 9. Ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ) Ab Erasmo adoptavit Benedictus, salo perfundebantur, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, vel dum anilia eorum falsugine gravabatur. GRON. Vid. cl. Hemsterh. ad Timon. c. 4. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκόντες) Apud Th. Magistr. mendose descriptus est hic locus, voce ἐκόν. SOLAN.

in Schol. Ἐκόντες) Hoc scholion in edit. Graev. male referebatur ad verba Δοκῶ γὰρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeceunte Solano restitui suo loco. REITZ.

Pag. 216. l. 2. Τιμόκλεις) Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. Timoclis Stoici meminit in Z. Tr. c. 4 & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forſan etiam tum, cum hunc librum ſcriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio eſſe poteſt, quod uſque adeo cupidum facit eius vitae, quam ut philoſopho, immo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem eſſe ſuſpicor, qui 'Ετοιμοκλής in Συμπ. c. 21 & ſeqq. audit, quique illic haud amice ſane tractatur. SOLAN.

e. ad. l. 6. Μισθοφορὰν) Forſan μισθοφορίαν. Conf. infra cap. 6. SOLAN.

ibid. Οἱς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.) Permoleſte ab interpretibus obſcuratur ſententia huius narrationis. Nam Eraſmus, quem ſequitur Bourdelotius, praeterquam quod praepoſitionis huius rationem nullam habeat, tum ſinem peſſime claudit, ſcribens *id vero non mediocre videri*. Quae quidem alieniſſima ſunt ab illis, quae ibi ſcribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis, verbum ſubſtantivum in illis poſtremis καὶ ὡς εὐπάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐſτίν, (ut quidem diſtinguit edit. Salm. & Par. cum Baſ. καὶ ὡς εὐπάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐſτίν, omnes ineptiſſime) abſcindi debere ab praecedentibus, & in conſtructione revocandum ad ipſum noſtrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur ſane id ipſum exprimere Benediſtus, quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi eſſet emolumentū mercedem amicitiae & benefactorum iſtorum accipere; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ eſſet acceperit pro *liceret*. Sic enim diſtinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὡς εὐπάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐſτίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγелиας προſλαμβάν. GRON.

e. ad. l. 10. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὸν ζεύγος vocat *currum candidis equis tractum*. BROD.

e. ad. l. 12. Ἐſτίν) Servanda omnino haec vox, & vertenda, licet. SOLAN. Immo ſi comma poſt λαμβάνειν deleas, & ante ἐſτίν reponas, ut facit Solanus. REITZ.

ibid. Ἀτεχνῶς) Sic ſupra Vit. auſt. c. 10, ἀτεχνῶς ὁμοιον xvi. Ariſtoph. Plut. 109 & 362. Vid. Scholiaſt. & Spanh. qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς ſignificet, *vere, omnino. ἀτέχως* autem, mutato accentu, eſt *ruditer*. Vid. Ammonium de ſim. differ. Poſteriori hoc ſenſu Acl. V. H. X, 10. REITZ.

ibid. ἄσπαρτα) Ex Homero Odyss. I, Ἄλλα τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνῆροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. BROD. Hom. Od. I, 109: Οὐτε φυτεύουσιν χερσὶ φυτὸν, οὐτ' ἀρίωσιν, Ἄλλα τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνῆροτα πάντα φύονται. SOLAN.

Pag. 217. l. 2. Μετὰ τῆς καρίδος) Cum squilla, h. e. cum esca. hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscat. BOURD. Squillam τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum carica ficus, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata, conflet certius, ficum interim hamo addidi. GESN.

ead. l. 4. Περιμαίναντες ἐξελλομένου) Sic tres editiones, cum tamen Erasmus interpretetur *adaflo*, Benedictus *illesto*. Recte igitur adscripsit pater ἐσελλομένου. GRON. Et hoc Gesn. vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ.

ead. l. 6. Ὅρῶν) Forsan ὁρῶντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in edd. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφυκτα) Vid. supra Deor. Dial. XVII, § 1. SOLAN.

ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. GUYET. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: nos non posse effugere, i. e. non posse causam nostram defendere; sive demonstrare, nos non peccasse. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τῶν κύρτων) Retis sinuum, aut nassae. BROD. Κύρτος ἀγχιεὶον σκωινῶδες ὃ οἱ ἄλιεῖς χρῶνται. Hesych. εἶδος δικτύου. Etym. M. Vid. Zoënob. in Paroem. ἐνδον τῶν ἀλιευτικῶν κύρτων. VORST.

ead. l. 11. Μυχού) De potestate huius vocis egit Th. Sellius in Observ. c. 6. Μυχὸς pro initimo recessu terrae affert ex Ael. VIII, 2, Hesiod. Θεογ. 119, Sibyll. L. VIII, 360, Psalm. 72 &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, Hom. Il. P, 36. — μυχῶ θαλάμοιο Musaeus de amor. Leand. & Her. 263, Ἠγαγε νυμφοκέρμοιο μυχοῦς ἐπὶ παρθενίῳ. Hinc Θεοὶ μύχοι Penates. Ael. de anim. X, 34. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ σκόλοπος) Unci, hami. BROD.

ibid. Καὶ τῆς τριαινῆς) Tridentis, quo pisces lancinant ac fo-diunt pisces. BROD.

ead. l. 14. Ἀκμάς) Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus afferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in po-

tentioris alicuius familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitae statum comitentur; ne forte sero eum facti, non satis ante perpensi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur, sibi defuisse amici monentis salubre consilium. Vult ergo, ut ipsum illud re te ante, quam eo se involvat, extrinsecus diligenter perspiciat. Καὶ τοῦ ἀγκύστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit iam, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαινον τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον περυστημένῃ ἀποπειρόμενος, ἢ μὴ πάντῃ ὀξείᾳ &c. Hic pro ἀκμὰς Brodacus Miscell. IX, c. 13, reponit αἰχμὰς. Acute quidem id Brodæus; sed longe argutior profecto & venustior lectio vulgata. Ἀκμὴ est subtilissimum istud & tenuissimum, atque adeo acerrime secans in quovis ad secandum pungendumve apto instrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. Homerus II. K, v. 170: Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς Ἡμέλας λυχρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ ἐβίωναι. Nunc enim omnibus in novaculae stat acie Vel valde triste exitium Achivis, vel vita. Sic verbum verbo potest reddi: sensus est, ad extremum usque discriminis punctum res summa Achivorum venit, utrum tristi exitio sint perituri, an salutem servaturi; sive, Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἴστασθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad usum vocis ἀκμῇ, loco huic Homérico convenientissimus ille Dionysii Hal. in extremo lib. III ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula discindente, ἢ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθοῦσα τοῦ λίθου &c. Ergo ἀκμαὶ τῆς τριαίνης, sicut ἀκμὴ ξυροῦ apud Homerum & Dionysium Hal. (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praecefferat) sunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμῇ, alibi passim in singulari, hic in plurali usurpatur. At id facere debuit Lucianus; cum tridens habeat tres cuspides, atque adeo tres distinctas ἀκμὰς, sive acies. Ἀκμαῖς Hefychius quoque exponit ὀξύτησιν. Ceterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescunque, notatque id, quod in quaque re summum & praecipuum sit. Apud Aristophanem in Pluto v. 256: Ἴτ', ἐγχοῦντε, σπεύδεσθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν· Ἀλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἢ δὲ παρόντας ἀμύνειν. Ite, properate, currite; neque enim iam tempus est cunctandi. Verum ipsissima iam nata est occasio, qua vos adesse oportet. Sic ἀκμὴ τῆς εὐτυχίας apud Aelian. II Ποικ. c. 10. Ἀκμὴ simpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Nostrium quoque in Deor. dialo-

gis five Dear. iudic. XX, § 14, de Helena, ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἀρίστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμὴ est maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab Arriano 4 Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilus virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, five Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum, verum etiam in malum. Samosatensis noster in Timone p. 73, νέος γ' ἔτι, καὶ δ' ἐὺθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὁρμήν. Ita & ἀκμάζειν ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoral. p. 3 ed. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud Budaeum & H. Stephanum. IENS.

ead. l. 15. Ἥ μὴ πᾶν ὀξεία) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριακίτης αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. BROD.

Pag. 218. l. 4. Καθάπερ ὁ Λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Aristoph. interpret. VORST. Nimirum Neb. v. 591: Ἦν κλέοντα τὸν λάρον δῶρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς &c. Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiat. Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ ἐν ἱππεύσι· Λάρος κεχηρὸς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. REITZ.

ead. l. 8. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Πητ. c. 10, ubi patrem Aeschinis γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a Demosthene etiam de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est *rationator*, λογιστής· uti videre est ex I Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστὴς, i. e. qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque errat. Vid. etiam Porphy. V. P. n. 48. At idem Plato pag. 77 A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *atriensem*, aut quos nos *Magnatum Secretarios* dicimus, aut a *rationibus*, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους semper enumerantur. Vid. Xen. Συμπ. p. 516, l. 10. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δὲ) Mallem & ego γὰρ legere; interim, cum nec Mf. nec ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δέ saepe valere atque, notum arbitror. Verum

fi γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. REITZ.

ibid. Ἐπίπαν) *Ms.* ἐπὶ παρόντων. BOURD.

ead. l. 13. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BROD.

Pag. 219. l. 3. Ἐπίτιμόν τί ἐστι) *Angl.* ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτίμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον nam quod *Cod. Angl. & P.* exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; *vid.* Ὁρχ. c. 4, Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσασμένοις, καὶ τῶν σείρων ἀκουσασιν ὁλεθροσ ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως τῶν πιτίμιον. Sic in *Τοξ.* c. 10, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστι, & in *Διαβ.* c. 26, ἐπιτίμιον σωτροσύνης ὑποσχών. Denique in *Κρον.* c. 4. Alibi pro hoc usurpat ἐβύνην ὁ. *εικ.* c. 28. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ ἀπολειπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic *W. L. & V.* In reliquis autem μισθοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδοτῆς locator, μισθωτῆς mercenarius est. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ — οὔτ' ἐκείνοι) Triplicem negationem intensius negare observat Meibomius ad Iusur. Hippocr. p. 119, ex ipso iureiurando Hippocratico, οὐδ' οὐτὶς δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδ' ἐνὶ θανάσιμον. Ex eodem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδεός. Plura ex Platone ac Demosthene *vid.* *ibid.* Noster Philopsf. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταραξῇ & *adv. Indoct.* c. 27 f. μικέτι μὴ τολμήσης τοιοῦτο μηδέν. Adde Aristoph. *Plut.* 522, Ἄλλ' οὐδ' ἐστὶ πρῶτον ἅπαντων οὐδ' εἰς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem verbum Spanh. duo similia ex eiusd. Nubibus affert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem Pluto 511, Οὐδὲ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετῶν οὐδ' εἰς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνούρουῦντες) Ea re ad quod facto est opus, urentes. Est autem adagium. BROD. Prov. in fastosos divites. Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 220. l. 6. Προξέτας) *M. & V.* In impressis vero παρέξ... prave. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐθελοδουλείας) De qua Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 10. Ἰκανὸν τοῦτο) *Angl.* καινόν. BOURD.

ead. l. 15. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. BROD.

ibid. Δεδμημένος) *Ab inopia superatus.* BROD.

ead. l. 16. Οὔτε τι) Mutilus hic locus in *M. & vulgaris edd.* legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est. *Iuntina,*

quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod ibi οὐτ' ἐτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide & Scholiaste legitur οὕτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciano de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est. Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίην πάντων δάμνησι μάλιστα, καὶ γήρως πολιού, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου. Ἦν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγαλήτεα πόντον ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης διζέσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης. Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενισχρῶ βέλτερον ἀνδρὶ, ἢ ζῶειν χαλεπῇ τεϊρόμενον πενίῃ. SOLAN.

ibid. "Ἐρξαι) Agere. Δέδεται, vincita est. BROD. Licet haec Brodaeii praemissa scholia vix digna essent, quae infererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ.

Pag. 221. l. 2. Ἐξεννόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

ead. l. 5. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) Demosthen. contra Philipp. BOURD. Demosthen. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Miscell. L. IX, cap. 13, ubi verba Demosthenis subiicit; sed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem describam. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτωρ) Scholiastes & Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demosth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit: ἴσως ἂν, ἴσως, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείτε, ἃ τοῖς ἀσθενέουσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδόμενοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκείνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκουσιν ἑᾶ. καὶ ταῦτα ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὀφείλειαν ἔχειν τινα διαρκῆ, οὔτ' ἀπογόνους ἄλλο τι πράττειν ἑᾶ, ἀλλ' ἐστὶ ταῦτα τὴν ἐκάστου ῥαθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut iustam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae. Vid. Schott. Obf. 158. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὡς ὁ καλὸς που) Misere habitum hoc Scholium erat in edit. Graev. sive Clerici, & nescio quorsum

ex sua sede divulsam : relatum enim erat ad Dial. Piscat. & admodum vitiose descriptum. REITZ.

Pag. 222. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκίττα) Aut μεγαλήττα πύττα. Hoc ante ostensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad Τιμ. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.

ead. l. 2. Πετρῶν) Mendum huius vocis emaculavimus, quod omnes edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρίων. Recte apud Stobaeum legitur Grot. Flor. 387. SOLAN.

ead. l. 10. Μισδοφορὰν) Forſan μισδοφορίαν. Conf. supra c. 3. SOLAN. Coniecturam Solani firmat Mf. Reg. 2956.

ead. l. 11. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) Sic facili, si nullo negotio. BROD. Misc. L. IX, cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ pro ῥέστον, male. REITZ.

ead. l. 12. Μὴ πολλὰ μὲν δὲ πλείω τῶν ἄλλων ποτεῦσι, περιγίγνεται ἂ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a περιγ. ἂ. τ. δ. incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. & V. consentiunt Mff. Regg. 2954 & 2956, teste cl. B. de Ball. atque sic omnino videtur legendum.

ead. l. 13. Εὐχῇ γὰρ) In margine Regii Cod. αἰ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. BOURD. Cl. Hemsterh. orae ed. Graev. alleverat vid. Davil. ad Cic. Tusc. D. pag. 132 ed. 2. p. 149 ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut Plat. de Rep. V, p. 340 ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδὲ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et VI, p. 44, Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. Nostrum in Hermot. cap. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

in Schol. 'Ως) Et hoc Scholium falso ad Piscat. relatum suae sedi restituiimus. Lacunam autem Cod. V. post εὐχαὶ ex M. supplevit Solanus : qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24, (ed. Graev.) ubi tamen prave δύνата pro ἀδύνата scribebatur. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Ὑγίαις) Inactam reliqui vulgaram, quia utrumque rectum. Ὑγία ubique ap. Ael. ὕγισια vero ap. Aristot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar. p. m. 40 D. &c. Apud LXX quoque ὕγισια semper. REITZ.

ead. l. 6. Ταύτην) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices SOLAN.

ead. l. 7. Λοιπὸν δὲ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον) Erasmus cum Benedicto, Superest iam, ut causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime

profertur. At non id vult Lucianus, nec innuit iam superesse, ut referat eam causam; sed mere concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) & *verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum*. In Apologia pro eo dicit τί οὐν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπὸν ἐστίν; GRON. Sic Arrianus ad Epiſt. III, c. 7, p. 260 B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐδαιμονίσαντας) Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Έρπν. c. 7, Δικ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονείῳ vid. Γυμν. c. 10. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυτελεῶν) Ἀπ πολυτελειῶν; BROD.

Pag. 224. l. 1. Έρτεχνοι καὶ τριβῶνες) Hoc habet ex Aristophan. σημαίνει δὲ per dictionem τριβῶνες, τοὺς ἐργεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. BOURD. MS. Vat. 1 ἄτεχνοι, quod ἀτεκνοι haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI &c. SOLAN. In Dial. mort. VI, ad quem Solanus remittit, § 3, ἀτεκνοι & ἄτεκνοι quidem occurrit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio est notata ulla, nec opus est: & licet ex Mf. Vat. ἀτεκνοι, coniicias illum voluisse ἀτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, cum ἄτεχνοι probum sit, & sequenti verbo τριβῶνες conveniens, quod *assuetum, peritum* significat, ut Scholiaſt. innuit. Aristoph. quem citat ille, in Nub. 867, 868, pro *assuet*, vel *cum molestia experto* adhibuit, unde tamen non sequeretur, id *callidum* significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex composito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 275, ὧς σεμνὸς ὁ ὑπὶ τριπτος; quam serio vultu haec dicit veterator. Ibique ex Soph. Ai. 104, ἐπίτριπτον κίναδος, *callida, scelest*a, *vulpecula*; eoque putat respexisse Andociden Orat. I, p. 222, ὦ συκκαῖντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girædus Aristophanis verba vertit, *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τριβῶ respiciens, vel quia in eodem versu Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, αἰ κηῖμαι δὲ σου βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τὰς χροῖνικας, καὶ τὰς πέδας πωδοῦσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπίτριπτος, quasi multo usu *trit*us, *callid*us. Si iam *scelest*us; *veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noster in Dial. mort. & Iov. tragoed. περίτριμμα δίκων, *rabula litium*, & Demosth. de Cor. pag. 160, περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. Spanh. Vid. iterum Aristoph. Nub. 446, ubi Kuster. duo alia ex eodem testimonia affert. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit Heliod. lib. 1, *λέγει γὰρ ἐρωτος τῶν ἐργῶν τὸ τέλος.* BOURD.

ead. l. 9. Ἀνέραςτος — γένηται) Ita M. & impr. Sed debuit esse ἀνέραςτοι γένονται. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod & Vorstius vidit, & in suo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. SOLAN.

ibid. εἴτ' ἔλαθον ἀφῶ) Vulgo legitur, εἴτ' ἔλαθον ἀφῶ γηράσαντες, ἔξωροι γυνόμενοι prorsus ita, ac Graevius in notis p. 970 legendum esse monuerat, habet ed. Flor. nimirum ἀμῶν pro ἀφῶ, quod ceteras editiones pervasit. IENS. Ἀμῶ) Ἀφῶ editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veteram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἔλαθον ἀφῶ γηράσαντες ἔξωροι γυνόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἔλαθον ἀμῶ γηράσαντες. Recte Latinus: donec imprudentes ambo senuerint. GRAEV. Ἀμῶ W. L. P. Fl. & P. recte Reliquae ἀφῶ. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξωροι) Ut passim in Dial. Mori. & alibi, contra ἀνθος ὄρος. Lucian. alibi. Dion. in Iulio. BOURD.

ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim Solano assentior iubenti παρὰ legi. Nam est infra cap. 24 med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντες, ac perinde sit, veritasne ibi, praeter modum, an, ultra modum, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, praeter spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversius sit sentius, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil eius adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse; & hoc voluit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀριστοφάνειος) Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (ed. Graev.) Sed in posteriore pro Ἀριστοφάνειος ἢ λέξις, erat Ἀριστοφάνου ἢ λέξις. Eaque tria verba Scholium non inchoabant, sed claudabant. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Θεραπείη) Mihi placebat θηρεῖν, venetur. GESN.

ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τῇ συγγνώμῃ αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime

ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο: nec dubito, quin ita Lucianus dederit. GESN. Et si paulo difficilior videtur vulgata, quam si cum Gesn. legeris αὐτῆς: tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet, *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*; εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, *si contigerit*, nempe id, quod cupiunt. Adeoque neque cum Solano opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed *tis* tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens *tis* est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra Piscat. c. 26, Εἶχε γὰρ αὖ τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἐδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere, *haec res illis veniam tribuat* &c. REITZ. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην exposui *habeto*, sive *des iis veniam*; at non est secundae, verum tertiae persf. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, *credas, crederes, pro credat quis*. IDEM in *Addend.*

ibid. Ἐπιτυγχάνοιτο) Vorstius ἐπιτυγχάνοιτο: quod probō. SOLAN.

in Schol. Μυρόλωτον) Μυρόκωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praestet scriptura nescio, ait Solanus. Sed ego nescio, cur dubitet ille: nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus eius controversia sit, (vid. Matthiol. ad Dioscorid. pag. 157, & Salmas. de homon. hyl. iatr. p. 6.) κωτὸς vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est, μυρόλωτον verum esse. Et si compositum hoc non invenio inter *lotos*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus*. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τὸν κἄν αὐτὸν) Legendum τοῦ κἄν αὐτῷ παραγευσασθαι ποτὶ δίδωσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. GESN. Re denuo perpensa illud αὐτὸν ferri posse arbitror, tanquam accusativum ab infinitivo παραγευσασθαι pendente. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδωσθαι. IDEM in *Addend.* Pro κἄν Ms. Reg. 2956 rectius legit καί. Αὐτὸν δίδωσθαι sc. τὸν λωτὸν Attice vult positum B. de Ball. pro αὐτῷ. Exemplum collegit idem vir doct. in *Animadv. ad Oppian. de Ven. I, v. 10.*

ibid. Δεδέσθαι) Probo quod in Fl. & I. est δεδέσθαι; quamvis etiam Mss. P. M. & V. praeferant vulgatam. SOLAN.

ead. l. 3. Πληγῶν — Ὀμπρ.) Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste Suida, Prolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὀμπερ πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7, Ὀμπρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει με. SOLAN. An de plagis interpretatur Lucianus, quod Od. I, 98, de sociis, qui lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νηὸς ἄγων κλαίοντας ἀνάγκη κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. REITZ.

ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus c. 24 h. Dial. ad verba φέρων ἀπημπούληκας. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) *Ac supra vulgi felicitatem.* BROD.

ead. l. 11. Τοῦ μὲν ἰδίου) *Quod ad me privatim attinet.* BROD.

ibid. Βασιλεῖ τῷ μού.) Vid. supra 8. πρ. cap. 9. VORST. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. SOLAN.

Pag. 227. l. 1. Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος) Erasmus in proverbio, *Catastrophe fabulae.* BROD.

ead. l. 6. Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θύραις πρὸ θύρων διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκλειόμενον) Vid. supra Nigrin. c. 12. SOLAN. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, iam est § 22, ubi vid. not. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 8. Θυρωρῶ — συρίζ.) Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe ianitoris barbariem notet, uti & mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis ianuis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. Cels. VII sub finem & alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse ianitoribus ex Εὐχ. c. 22 constat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀνομακλήτορι λιβυκῶ) Hac de re Casaub. ad Suet. ubi de servis Syris. Savar. ad Sid. dixi ad Petron. BOURD. Praeter Casaub. ad Suet. Aug. c. 19, vid. Plut. in Cat. 526, 1. Ubi ὀνοματολόγοι audiunt, & Hor. Ep. I, 6: Si fortunatum species & gratia praestat, Mercemur servum, qui dicet nomina, laevum, Qui sordiat latus &c. Sed Afros huic ministerio potissimum, ut Syros illi, adhibitos, an ex alijs etiam constet, nescio. SOLAN. Afro

nomenclatori, Brod. Miscell. IX, cap. 13. Unde pater, eum quoque ὄνομα & κλήτορι discretim legisse; frustra. REITZ.

ead. l. 13. Χρώματα) Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. SOLAN.

ibid. Ois ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκείνος. BROD. loc. modo adducto. Sed ἐκείνος ego in omnibus iam inveni. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Εἴρηται) Nimirum lego εἴρηται· εἴρηται nondum observavi active positum: melius ad εἴρηται convenit accusativus; postulator hic coniunctivus modus &c. Ceterum tale genus sermonum est Horat. Sat. 2, 6, 44: *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos iam frigora mordent, & quae rinosae bene deponuntur in aure.* GESN. *Εἴρηται Mss. Regg. 2956 & 3011.

ead. l. 4. Τότε δὴ τότε) Confer supra de Sacrif. § 14 pr. τότε δὴ τότε ὅψι πολλὰ &c. Et videbis, posteriora δὴ τότε hic in Merc. cond. male omissa in ed. Benedict. REITZ.

ead. l. 11. Καταδικάσας) Κατηγορήσας. BOURD.

ead. l. 12. Πολλὰς μὲν αὐπνους &c.) Hom. II. 1, 325. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡματα δ' αἱματόεντα) Hom. II. 1: Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἱαυον, Ἡματα δ' αἱματ. BROD.

ead. l. 14. Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν) Ex hoc loco licet coniicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Graecis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβόλους exprimere voluisse. PALM. Conf. infra cap. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Τραγικοῦ τινος θεοῦ) Affine est adagium huic, *Deus e machina*. BROD. Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καρδίαν) Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cuius dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. Foef. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικά μετὰ στρόφου, oris ventriculi dolor cum torminibus, apud eundem. Rationem autem verriginis aliam tradit Hippocrates, quam aequale falsum, at-

que illam Scholiastae, hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. REITZ.

Pag. 229. l. 6. Ἀνάγκη τοίνυν &c.) Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invidetas, (fac enim & alios earundem rerum esse competitors) modo existimes, te non omnia, uti par erat, dixisse, modo metuas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. L. BOS.

ead. l. 12. Ἀκούοι) Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούοι. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν βαθεῖ πάγωνι) Vid. nos supra ad Pisc. cap. 41. Adde eandem significationem τοῦ βαθύς ex Simonid. carm. I, qui κέλευεν βαθεῖαν similiter dixit: Nostrum infra cap. 19, & saepe alibi. REITZ.

Pag. 230. l. 6. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) Erasmus in paroemia; ex Iovis tabulis testis. BROD. Proverb. BOURD.

ead. l. 9. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος) Leg. ex Mf. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονος. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* GRAEV. Τῆς εὐτυχῆς μείζονος) Impressi omnes ἐκ τυχῆς μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mf. L. τυχεῖς μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μείζονος, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εἰς erat ἡς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mf. supra iam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgaria medicinam facere voluit, ut non prorsus infelicititer, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se iam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta: hoc ipso libello c. 6, Εὐχῇ γὰρ ἂν εὐκότα εἴη ταῦτά γε· & c. 13, ταῦτο δὲ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipso fere initio, μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9 & 26. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἔστε· καὶ τὰ Ὀλύμπια) Sic in Tim. BOURD.

Pag. 231. l. 2. Ἀμαλθείας κέρας) Erasmus in adagio, Copiae cornu. BROD.

ead. l. 3. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα) Idem in proverbio, Lac gal-
linaceum. BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. BOURD.
Proverbium est, de quo vid. Aristoph. Schol. p. 465 E. (i. e. ad Vesp. v. 506.) Strab. XIV. De Samop. m. 439 C. Decornu Copiae, Apollod. L. 2, p. 59 B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύταμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὐξαιτό τις, παρέχειν ἄπορον. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notissima fabula est. Alii ad capram, quae Iovem lactavit,

Amaltheam nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. *Philemonis* tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. eius pag. 322. Et Ovid. Fast. V, 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, Diod. Sic. IV, p. 241, & Apollod. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

ead. l. 10. τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum videtur Πάρος. c. 11, ubi ex Ulyssis fabula petatum videri vult. SOLAN.

ibid. Ἀποτεινάντα τὸ πόδες) Erasmus in adagio, *porrectis dormire pedibus*. BROD. Quod p. 237 dixit ἐξυπτιάζοντα. Sic in Paraf. ὑπτιος ἀφεικνύς. tangit Casaub. ad lib. 2 Suet. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Γάλα) Eustathius ad v. 532 Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὐτῇ Ἰωνικῇ πᾶν νύτῃ χησέ ποτε, ὡς καὶ παροιμισσθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτὴν, ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre. Vid. etiam Suidam. CLER.

Pag. 232. l. 4. Προτέλεια) Metaphorice sumit προτέλειαν, ut patet apud Hesych. Alii dixerunt πρωτοτέλειαν, ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiaf. Aeschyli ad Agamn. BOURD.

ead. l. 8. Δοκῆς) Emendatio Vorstii, quam firmat M. Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκκισάμενος) De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vorstius tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probō: verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B. 2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκκισάμενος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. SOLAN.

ibid. Καὶ ἀπαγε) *Apage*. Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. BROD.

ibid. Παρὰ σοῦ) *Abs te ego quidquam sumam?* BROD.

ead. l. 10. Ὑπειπὼν) Sic M. In reliquis ἐπειπὼν. SOLAN.

ibid. Τέλος ἐπίσθην) *Tandem flectitur*. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἀπείσι σοι) *Ac discedit, te late diducto ore ridens*. BROD.

ibid. Ἐγγανὼν) Vid. supr. Dial. mort. V, med. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς) Sic M. ut Συγγρ. c. 12, & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. SOLAN.

ibid. Κοσμιώτατα σχηματίζας) Sic in Gall. explicat illud verbis seq. BOURD.

Ρηγ. 233. l. 1. Ὑπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo usurpat Συμποσ. c. 9, vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34, ὑπὸ τὸν πάγονα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9, & Theophr. Char. π. μικροφιλοτ. p. 57 C. Infra notat, supra reliquos convivas accubuisse. SOLAN. Emendatione Solani nihil opus esse, recte monuit doctiss. B. de Ball. Medius enim inter convivas accumbat dominus. Conf. Petr. Ciacconius de Triclinio p. 47 sqq. ed. Amst. 1664.

ead. l. 2. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον) Tangit Heliod. lib. 2. BOURD. Vid. Hom. Od. Δ, 75. SOLAN.

ead. l. 3. Τεθαύμακας) Et apud Cic. in parad. BOURD.

ead. l. 9. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψαις) *Limis oculis.* BROD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψων. BOURD. Ἡ εἰς παλλακίας. MARCIL. Attenta consideratione, *circumspicientia*, Gellius. πρόσκοψις Hesych. VORST. Mf. Reg. 2954 ad v. ἐκ περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως.

ead. l. 10. Ἐκπεπληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16 pr. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ τὸ χειρομ. τ.) Καὶ ex *l.* est. W. Fl. & *l.* habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. *Flor.* ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Iunt.* bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex Hesych. interpretatur Casaub. c. ult. lin. 9 Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. BOURD.

Ρηγ. 234. l. 8. Τὸ μὴδὲν ἄν) Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20, τάχιστα ἄν γνωσθεῖν τὸ μὴδὲν οὔσα. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334 E. SOLAN. De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad Reviv. c. 6, etiam de hac nonnihil diximus. REITZ.

ibid. Εἶτα ζῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 10. Τὸν βίον) Τοῦ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 12. Διονυσία) *Bacchinalis;* convivia huiusmodi. BROD.

ibid. Μειράκια ὠραία) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum

erat. V. Cafaub. ad Theophr. Char. p. 248, qui Tatianum adducit querentem, Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis similem querelam, οἶνοχδων τε ὄμιλος ἀσπείνεται παρ' αὐτοῖς καὶ μετράλιων ὀραίων ἀγέλαι, καὶ ὥσπερ θρημμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐ νέμεσις) Hom. II. Γ, 156. BROD.

Pag. 235. l. 3. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. SOLAN.

ead. l. 9. Πολυτεῖν δουλείαν ἠγτανκδτων) Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum, veterem conuinam. BOURD. Confirmat hanc phrasin Davis. ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 49, p. 107 ed. 2. quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 35 existimabat, ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2, pag. 102 ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ἑδύνην, λύπην. Eurip. in Cyclope v. 10, — μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79, Alcest. 354, Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, non ἐξαντλεῖν, (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppositum sit τῷ ἐξαντλεῖν) poster infra de Mort. Peregr. c. 5, quod similiter tuetur Iens. in Lectt. Luc. p. 367 sq. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνέωκται) Patet. BROD.

Pag. 236. l. 3. Καὶ λιμοῦ πλέως) Graeculus esuriens. MENAG. Idem Scholion habet F. Guyet. REITZ.

ibid. Λιμοῦ πλέως) An aliquis fame plenus est? immo vacuus. Sed τὸ plenum significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, omnia vastitatis plena. REITZ.

ibid. Λευκοῦ ποτε ἄρτου) Albo pane. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud Athen. l. IV describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λευκότεροι χιόνος. Graeci panes elegantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαιούς. COGN. Lepidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi Wagenfeilius, eum in contubernium principis assumptum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GESN.

ead. l. 4. Νομαδικοῦ ὀρνέου) Gallinae Africanæ seu Numidiae. Horatius Afram avem appellat. l. Brod. l. saepe allato: ita scribit ὀρνέου pro ὀρνίθος, quod quidem parum refert, & Numidiae pro Numidicae. REITZ.

ead. l. 5. Τρίτος ἄλλος) *E servis quispiam*. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) Licet omnes edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen eicere praepositionem nullus dubitavi, praeeunte margine A. i W. in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiam si analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλασθῆ pro ἀναπλασθῆ dedi, mea auctoritate. At eiecta praepositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut *luto opplatus* diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω saepe cum *luto* coniungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem quaeso *figere, refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius huius mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut edd. antiqq. novare soleo. Sed venia iam nihil opus est: recognita enim ed. Ald. video in margine quoque ἀναπλασθῆ notatum. REITZ. Puto rectum esse ὑπὸ τῷ πηλοῦ ἀναπλασθῆ, a luto obducatur & oblinatur, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet ἐμπλάττειν apud Herodot. II, 73, de Phoenice: & ἀναπλάσας de collyrio apud Nostrium Ψευδοκ. c. 21. GESN.

ead. l. 10. Ὑπὸ τῇ κλίῃ) Laudat h. l. Casaub. ad Suet. p. 167. Eandem comparisonem alibi repetit Lucian. BOURD.

Pag. 237. l. 4. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. REITZ.

ead. l. 12. Ὁξύρυμιαν) In ed. Par. ὀξύρυμιαν legebatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ.

Pag. 238. l. 2. Ἀτρυφῆστα) *Omni fastu atque apparatu carentia*. BROD.

ead. l. 3. Πεζῶ) *Humilia, tenuia*. BROD.

ead. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic W. L. & Fl. In reliquis prave ἐαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐνοίας) Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μεσσοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἑταῖρα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἶδ' ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χαίρου μὲν τ' ἐδίδμεν

ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε, male in novissimis *εἰδός* pro *εἰδώς*. Deinde versus ille, ut iam vidit Marcilius, ita legendus, *Χεῖλα μὲν τ' ἐδίην'* &c. Est ex Il. X, v. 495, ubi plane ita scribitur. IENS.

ead. l. 14. Ἐν ἑορταῖς) Utpote Saturnalibus. BROD.

ibid. Εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν) Iens. Lectt. Luc. p. 9 bene observat, falli Thom. Magistrum, qui *εἰκὸς ἐστὶ* nunquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum Noster supra in Nigrin. § 23, *φρονήσειν ἐκείνους εἰκὸς ἐστὶ*. REITZ.

Pag. 239. l. 7. Τάλαττα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Catapl. c. 17. SOLAN.

ead. l. 9. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν) *Σαίνειν* proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translaturum, *blandiri* significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Ellsner. ad I Theff. 3, 3, *μηδένα σαίνεισθαι* &c. Verum, cum & haec Luciani verba ibidem afferat *σαίνεις ὑπόσχεσιν*, vertatque, *blandiris largis promissis*, videtur per festinationem *ὑποσχέσθαι* legisse, pro *ὑπόσχεσιν* quam tamen lectionem non reiicerem, si quis Cod. vel edit. antiqua addiceret. Iam vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum, ut sit, *blandiris tibi propter pollicitationem*. Vel cum cl. Gesn. ad *νομίζεις* referendum. REITZ.

ead. l. 12. Χεῖλα μὲν τ' ἐδίηθεν) Haec labra irrigarunt, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. BROD. Melius infra est, *χεῖλα μὲν τ' ἐδίην'*. MARCIL. Il. X, 495, de Aftyanaete primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. GESN.

ibid. Ἐδίην') Sic restituimus, uti apud Homerum Il. X, 495, recte legitur, quod cum a Marcilio iam observatum esset, minor *ἐδίηθεν*, quod omnes turpat edd. etiam in S. retentum. SOLAN. *Ἐδίηθεν* editum erat, in medio versu, quod mutare nullo dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

ibid. Ὑπερώην) Hom. Il. X. BROD.

ead. l. 15. Μέσον) Iam interfuisse amicum unum aut alterum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros: quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt *ὁμογέρων*; Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Ψ, 791; neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI, 304, & Tacit. in vit. Agric. Scio a Nostro de anu quadam dictum *ὁμὴ καὶ ἔτι συμπεπηνυῖα*, Ἐτ. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. Vorstius margini sui Cod. hoc scho-

lium adscripsit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίας γογγυ-
ρακὸς, διὰ λύπην ἢ συμφορὰν. Unde habuerit, incertum. Cer-
te neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam face-
re videtur. His iam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti
emendavi, video. SOLAN. Solani emendationi consenrit ipsa
Parif. versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum esse
a Bourdelorio, nullus dubito; sed vitium typographi tantum
credo illud ὠμ. REITZ.

ead. l. 10. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae sequun-
tur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter dictantem & exci-
pientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN.

ead. l. 14. Μισθὸν εὐ τοιαύτης) 'Εκ τοιαύτης. MARCIL. B. 2.
Fr. & P. μ. ἐκ τ. quod cur inferant, nulla ratio est; nec M.
agnoscit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὐ coniicit Marc. recte qui-
dem; sed ἐκ habebant edd. *Par. B. 2. & Fr.* Graeviana autem
absurdum illud εὐ servarat. Nos iam pro ἐκ dedimus τῆς, ex
auctoritate edd. optimarum & Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ ται-
αύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὐ. GESN.

ead. l. 15. Ἄσωτος εἶ) Vorstium legere ἄσωτός εἰ, accentu
enclitice traiecto, notat Solanus; sed vix mihi persuadeo, eum
tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secun-
dam person. sing. verb. εἶμι non esse encliticam. Cuius rei ra-
tionem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur
cum particula εἰ atona. REITZ.

Pag. 241. l. 3. Μύσας) Menand. apud Stobaeum Grot. ed.
p. 323: Ἡ μὴ γαμῶν γὰρ, ἀνδ' ἀπαξ λάβης φέρειν, Μύσαντα
πολλὴν προίκα, καὶ γυναῖκα δεῖ. Conf. 'Ιστ. β, c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) Erasmus in paroemia, *Μαν-
drabuli more res succedat*. BROD. Paroem. de his, quae vergunt
eis τὸ χειρόν. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρὺν ποτὶ θεσσαυρὸν
ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δ' εὐτέρῳ ἐταῖ
ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Huius meminit Plato Comic. ἐν
Διὶ κακομένῳ. BOURD. Vid Suid. ἐπὶ τοῦ Μανδρ. & Zenob.
Ael. de anim. XII, 40, qui Aristotelem adducit testem. SOLAN.
Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) Solanum merito correxisse *Μαν-
δραβούλου*, pro *Μανδροβούλου*; postea vero frequenter etiam
Μανδροβ. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare ausim.
Ira *Μανδροβούλου* Aristot. de Soph. repreh. 1 f. Alciph. 1,
Ep. 9, ubi Bergl. idem ex Laërt. & Arist. l. d. affert, & ex Lu-
ciani h. l. Ubi tamen *Μανδραβ.* habent *I. Ald. Fl. H. P. S.* In
Suid. etiam ed. 1544 *Μανδροβούλου*. At Hesych. in Ἐπὶ τὰ ha-
bet *Μανδραβούλου*, itē Zenob. p. 213, allegante Stephano.

Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi coniunctiss. F. L. Abresch. Sed periere. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum *α* in *ο* mutant, ut *μολοχὴ* pro *μαλαχὴ* &c. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ.

ead. l. 15. Ἡρέμα οὖν) Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. & glossam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mss. W. & P. consentiunt tres Codd. Regg. teste cl. B. de Ball.

Pag. 242. l. 2. Ἀλλ' ἢ φῦσαι) Melius, meo iudicio, scriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φουσαλίδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ) Sic & infra Ἑρμ. c. 77, ex correctione Solani, ubi falso legebatur τῆς ὁδοῦ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc cap. & c. 24, & supra Reviv. c. 27, ac saepe alibi. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Θυθεύσεις) Homerica dictio, ut illud sequens ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ. BOURD.

ibid. Ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ) Ex Odyss. T, 341. SOLAN. Hemistychium est, ait Brod. Miscell. IX, c. 13 m. Interim ἀεικλίῳ apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem eius ostendendam. REITZ.

ead. l. 4. Ὁψιμαθῆσας) Sibi ipsi interpres, dum subiungit καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδεύμενος. Casaubon. ad Char. Theoph. BOURD.

ead. l. 6. Διαφθείρει) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutem suam lugent. BOURD.

ead. l. 8. Πονήρως ἀπαλλάττειν) Sic recte vulgata, male Flor. Nam πονήρως est misere, πονηρῶς male, & πόνηρος, agricola, laboriosus, molestus, miser, πονηρὸς, malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 265, & Ammonium de simil. & differ. Ἀπαλάττω autem pro dego, etiam Hippocr. aph. 53, Sect. 2, ubi βελτίον ἀπαλλάσσουνσι, & mox χειρὸν ἀπαλλάσσουνσι. Sed tam late patet huius verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa iam de eo habet Stephan. in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra. REITZ.

ead. l. 10. Πυρρίον) Iterum in Τιμ. c. 14. SOLAN. Sed illud c. 14, in hac ed. est § 22 Tim. ubi consule notam satis amplam Hemsterh. REITZ.

ibid. Ὡσπερ τις B.) Ut Bithynum quoddam mancipium. BROD.

ead. l. 14. ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum est, & mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, non minus, quam hi ipsi servi, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam & Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Mf. Reg. 2954 legitur καλοῖς.

ead. l. 15. Γυγνόμενον) Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1, & Τοξ. c. 18, longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. SOLAN. Γυγνόμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante B. de Ball.

Pag. 244. l. 1. Μηστευσάμ.) Rursus infra Σολ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 3. Καταποντιστῆς) Pirata. BROD.

ead. l. 8. Ὀλίγων ἔνεκα ὀβ.) Conf. supra cap. 11. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) Id aetatis. BROD.

ead. l. 11. Φέρον) Haec dictio vacare potest, ait Brodaeus in Miscell. IX, c. 13. Idem aiunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo sit petitum: mihi non adeo vacare videtur φέρον, quin significet *sponte*, i. e. *te ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23; adeoque φέρον ἀπὸ μητρόκληας erit, *in voluntariam servitutem te tradidisti*. Confirmant sententiam meam verba, quae supra cap. 9 habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. DOBIF. Kuhnii in Ael. V. H. III, 22, ἔφερε βαστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. & id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait significare, *sublatum auferre*. Sic quoque quod Kuhnii ex Porphyrr. affert, ὅτε φέρον αὐτὸν τε — ἐκαπηνευσσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc. V, segm. 48, φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, *data opera inscripsi*. Addit ibi quidem: *Est ubi & φέρουσα plane otiosum videtur*. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρον, ut infra hoc Dial. c. 39, ἀπορίβῃ φέρον, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud Nostrium. Vid. c. 25, 30, & 39, de mort. Peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. Mort. VI, pag. huius ed. 423 sqq. Vol. II. *ibid.* Ἀπὸ μητρόκληας) Constans lectio & vera: quare supra Rev. c. 27, falsum illud ἀμνηπία. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγοραίοις καὶ βομολόχοις) Haec verba saepissime solet coniungere. Posterius alibi interpretor, prius Hefych. verbo ἀγοραίου τέχνη. BOURD.

ead. l. 16. Βομολόχοις) Sic Aelian. V. H. II, 13, Aristophanem vocat βομολόχον ἄνδρα καὶ γολοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

ibid. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστυϊκῶ. BOURD.

ead. l. 17. Ξενίζων τῷ τριβ.) Dixi supra ad Nigr. cap. 14. Πάγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριβωνι. SOLAN. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. Nostrium Gall. c. 18, Ὅσῳ δὲ ἂν Ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ἔμην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I epist. Petri IV, 12. Item Elfner. ad I Petr. 4, 4. REITZ.

ibid. Τριβωνι) Graeco pallio. BROD. Angl. πάγωνι. BOURD.

ibid. Πομπῶς) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. *misere, prave*. Sed quia Gesnerus vertit *male loqui*, non nemo me admonuit, anne *πομπῶς* ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim *misere* barbarizat, *male* loquitur. REITZ.

Pag. 245. l. 2. Συγκλύδων) Συμμίχθων. BROD. Συμμίκτων καὶ ἐπηνύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 4. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. huius Dial. ὁ κώδων ἔχουσα. Casaub. ad Suet. Aug. BOURD. Vid. iterum c. 31. Sed cave Ios. Laurentio credas, de machina intelligenti, quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. SOLAN.

ead. l. 6. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς. BROD.

ibid. Ἐπὶ τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκελοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3, L. III. MARCIL.

ead. l. 7. Θέρμων) Lupinorum, cuiuscunque cibi. BROD.

ead. l. 14. Λιχνίας) Mendose in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipso M. SOLAN.

ibid. Τὰ πύχειρα) Τὰ ἐπίχειρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a διαπίρω, & paulo supra ad ἑάλως, esse ab ἑλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si eiusmodi nimis levia posthaec omisero. REITZ.

in Schol. *Λατίνοις*) *Λατεινοῖς* editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem *Λατίνοις* vid. Strab. V, pag. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. *Λατεινοῖς* scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ei, ut *Liris* amnis *Λεῖρις* Strab. V, pag. 238, vel 363. Et p. praeced. *Λεῖρις* item *Εὐξεινος Pontus Euxinus*, idem ubique. Cluver. quidem L. III, cap. 33, in nott. affert ex Suid. *Τήλεος γὰρ — ὑποκληθεῖς Λατεινος*. Sed in ipso Suid. legitur *Λατίνος*, & *Λατίνοι*. Certe in editione, qua utor, antiqua; nec dubium, quia sic millies apud quosvis. REITZ.

Pag. 246. l. 7. *Δρόμωνι κ. τ.*) *Postremae classis servitiis*. BROD. *ibid.* *Τιβίω*) *Supra Τιμ.* c. 14 m. citat Solanus, sed iam est c. vel § 22; ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 9. *Λύρα καὶ ὄ.*) *Erasm. in adag. Asinus ad lyram*. BROD.

Pag. 247. l. 15. *Εἰς καλὸν*) *In re quapiam honesta*. BROD.

Pag. 248. l. 1. *Ἀναττα πολλὰ &c.*) *Hom. II. Ψ, 116.* SOLAN. *ibid.* *Καὶ κάταττα*) *Ac declives*. *Ἡ πόλις, urbs Roma*, olim in montibus sita. BROD.

ead. l. 4. *Καθίζεις*) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molestia & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, expectare: *κακείνου (δεσπότητος, vel πλουσίου) ἐνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μὴδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὅπως ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος & dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi confideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumtum lestitas*. Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu annotatum inveni, *καθίζεις* nempe pro vulgato *καθίζεις* certe *καθίζεις* foret longe rotundius. IENS. W. Codex *καθίζης*. In L. *καθίσης*. Iensius & alii pro eo, quod in edd. erat *καθίζεις*, *καθίζεις* reponendum coniiciebant. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἀσιτὸν τε καὶ ἀποτον*) Non absurda sane Codicis L. scriptura, *σε* pro *τε* exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, *τε* & *καὶ* apud omnes auctores saepissime coniungi, veluti ad nauseam usque Herodian. I, cap. 4, § 12, *δρῶντές τε καὶ πάσχοντες*, & sic *ibid.* § 13, 14, 18, 19. *Hom. II. E, 301, — καρπὸν τε καὶ ἄχνας*. *Dion. Hal. Ant. X, p. 638, v. 33, πρεσβυτέρους τε καὶ νέους*. *Noster paulo supra ἰδρωκὰς τε καὶ πνευστ.* & sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐς τοῦπίσω*) *Tu post tergum, tu neglectus es*. BROD.

ead. l. 13. *Ὡ τὰ ἄλλα*) *Suspiciatur Casaub. ad Athen. 14, 15,*

scribendum ὥς τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR.c. 121. GESN.

ead. l. 14. Τὰ ἄλλα) Forſan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. Caſaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

ibid. Συνειλοῦσιν) Cui reliquas quiſquiliis involvunt. Ὡς τὰ ἄλλα parentheſis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος. BROD.

ead. l. 15. Παραφόμενος) Lucianus, ut per omnes convictus cum potentioribus partes amicū ſuū Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa oſſa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος, lege παροφόμενος, a παροφάομαι. IENS. Παραφάμ.) Genuina haec ſcriptura, quae in P. & I. ed. reperitur. Vid. Kr. ép. verſus fin. Ubi quamquam tangendi ſenſu uſurpatur, ſurtim id fieri connotat, quod hic optime convenit. Edendi autem ſenſu uſurpari ἄπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat Iambl. N. 61. Pleraeque edd. & M. παραφόμενος. SOLAN. Nimirum παραφάμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραφόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arrupturus*) vel *accepturus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροφόμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. GESN. Non improbo correptionem Ienſii, quam & Geſnerus amplectitur, immo recepſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas edd. habere παροφόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta I. habeant παραφάμ. & P. atque ed. I. παραφάμενος exhibeant, a παράπτομαι attingo, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. REITZ.

in Schol. l. 1. Κυρίως) Sic optime abbreviationem Cod. V. legit I. Gronovius, qui eandem obſervavit in Schol. ad καταπλ. 73, niſi quod ibi levi mutatione κύριον designat. SOLAN.

Pag. 249. l. 4. Νεοττὸς ἡμίτομος) Omnia huius paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos reſpuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce faepius, non quod vera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Ser. I: *Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini* &c. SOLAN.

ead. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινός, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακαίμενα φέρον, ἐκείτω παρατίθεικον) Sic distinguunt Basileenses & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem διακονος. Vertit autem Eraſmus, ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, alijs apponat. Etiam Benediſtus, ſi quando deſit alij, repente miniſter te praefente tollens ea, quae tibi erant appoſita, ei apponit. Quis neget, acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praefentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater, mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, Ἦν ἐπιλίποι, ἄλλου τινός αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακαίμενα, φέρον ἐκείτω παρατ. Hoc eſt, ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit, ab ἐπιπαρείμι. GRON.

ead. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Gronovii emendationem, quam etiam a Constantino in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte coniunctim legitur. In omnibus alijs noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. cap. 20, ubi iterum habet ἐπιπαρόν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμέτερος εἶ) Noſter es. tu e domo es ac familia. BROD.

ead. l. 9. Ἡ σὺς) Aut apri. BROD.

ibid. Σὺς ὑπογαστρίου) Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογαστρίον ſubſtantive hic non capi pro ſumine vel abdomine, cum fiat offium mentio: utrum vero ὑπογαστρίος ſὺς ſit porcellus ſubrumis, lactens; an, quod Eraſmo placuit, ſus foeta; (& ſciſmus vulvam inprimis probatam eieſtūiam) iam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. GESN.

ead. l. 11. Ἰλεων) Tibi faventem ac propitium. BROD.

ibid. Ὅστω κεκαλ. τ. π.) V. Theogon. Heſiod. 541. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD.

Pag. 250. l. 2. Θερραπέων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν) Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad Θερραπέων referatur. Ceterum ex hoc Luciani loco colligitur, iam eo tempore vitrum fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehen-

debat, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo Herodot. L. III, an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. PALM. Quid mirum, vitrum iam in usu fuisse Luciani tempore, cuius etiam multo antiquiores meminerunt, ut Hor. I Od. 18 f. *Arcanisque fides prodiga perlucidior vitro*. Lucret. IV, p. 127 ed. Gifan. *Qualia sunt vitri, species quae transeat omnis*. Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, crystallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit Salmast. in Plin. Exercit. p. 769, & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. Memoires de Literature T. I, p. 133; de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. Cuper. Obs. L. 2, c. 8, & libellum nostrum de Ambiguïs. Ita vicissim *ἐκ* pro *ἐν* Strabo I, p. 4, (al. 2) *καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὀκεανοῦ λάγει* ut alia omittam. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. Ceterum τοῦ οἶνου additum τῷ πίνειν in marg. A. 1 W. Sed glossa potius est, quam varians lectio. REITZ.

ead. l. 3. Ὡς μὴ ἐλεγχθεῖς) In vitreo calice bibens. Martial. *Prodant perspicuus ne duo vina calix*. BROD.

ead. l. 5. Ὁ παῖς) *Servus potum ministrans*. BROD.

ibid. Οὐδ' αἰσθάνονται) Hom. II. Ψ, 430. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅταν σε) Omnes edd. male ὅταν σε. Quasi enclitica possit traicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum editis, maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuum deceat esse intermediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos persaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic supra c. 23 quoque male edebatur ὡς πέρ τις, quod similiter correximus. REITZ.

ead. l. 8. Ἰωνικὰ ξυμπεῖον) *Qui Ionica carmina, hoc est, amatoria contexuit*. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.) Dubitabam aliquamdiu, *histrionem*, an *Musicum* designaret: cum subito succurrit, quod in Συμπ. de scurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illie praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utrobique hominem Luciano obversatum fuisse. Unum nunc restaret, ut quid sit Ἰωνικὰ ξυμπεῖον assererem: interpreter enim de eo, qui iocos Ionicos contexuit, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in loco iam laudato ait, Αἰγυπτιαζὼν τῇ φωνῇ, satis id evincere potest. *Lucian. Vol. III.* M m

tarem, nisi Meursium viderem nescio quae non commentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil subesse puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. *Alexandrinæ* delicias vocat Quintil. I, p. 14 B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artibus, iam nunc, & incestos amores de tenero meditatur ungui.* Horat. Od. 4, III, 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπιφεκ.) De hac voce legenda omnino Xenophontis verba in Symp. p. ed. St. 512, l. 35, Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κυλίσσει πυκνὰ ἐπιφεκάζουσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν ἑσπεραιοῖς ῥήμασιν εἶπω) οὕτως &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσαν, ne cui forte vulgatam loco movere libeat hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Μάντιν) Ea enim aetate frequenter consultabantur. Vid. Ael. Lamprid. in Commodio I, *quem parem astro- rum cursu Commodi Mathematici promittebant.* Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus. SOLAN.

ead. l. 12. Κθαρίζοντα) Est inter captatorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. Vid. Plinius epist. 7, 24, 7, ubi *alienissimi homines in honorem Quadratillæ per adulationis officium in theatrum cursuant* &c. GESN.

ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. Aristophan. Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

ead. l. 13. Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου—) Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρόνον intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae, quae in paludibus & aquis degunt, immo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat Plin. L. XI, c. 37 & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χερσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. PALM. Repetit libro adversus indoctum c. 20. KUST.

Pag. 252. l. 3. Ἡρέμα καὶ γελοῖον) Legendum est fortasse οὐχ' ἡρέμα γελοῖον. BROD. Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedeat, simulque efuriat, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυτόντα, καὶ τῇ Δία

γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. εἰσὶ γὰρ τότε στήλη ἐώλου τινὸς νεκροῦ, ἀγοντος ἐναγίσματα. Nam esurientem & certe sitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim videris similis esse columnae obsoleti cadaveris, libamina ducentis. Cur hic οὐχ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit Brodaeus IX Miscell. 13, causam nullam video. Ceterum expressit planissime Lucianus lepidum hoc Martialis ad Fabullum lib. III Epigram. XII: Unguentum, fateor, bonum dedisti Convivis here: sed nihil scidisti. Res falsa est, bene olere, & esurire. Qui non coenat, & ungitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur. IENS. Locus corruptus, nec placet Brodaeī coniectura Misc. IX, 13. Aliquid hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἡρέμα fere adhibet, ut: ἐδυσχέraitον ἡρέμα, Men. c. 6; ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαι με, Ἰκαρ. c. 9, & Νιγρ. c. 5. Vid. omnino Suid. v. Δεελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει δὲ δίψει δ' ἀπόλλυται. Et Aristophan. Schol. 230 A. SOLAN. Quod ex Nigr. c. 5 citat Solanus, iam est c. vel § 8, ubi Hemsterh. προσαχθῆς ἡρέμα recte vertit, *sensum cogare*. Quod hic tamen sensum non efficeret. Paris. versio ἡρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad sensum; num vero ἡρέμα hanc significationem habeat, nondum comperi, neque credo. Iensius locum sanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum est ridiculum*, quod melius ad Graeca; sed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*. REITZ. Pro ἡρέμα καὶ γελοῖον Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 10 legebat χρῆμα παγγέλοισιν cui emendationi, ut verissimae, assentitur clariss. Belin de Ballu.

ead. l. 4. Στήλη — νεκροῦ) Cf. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ἀγοντος ἐναγίσμ.) Vid. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 7. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἢ) Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL.

ibid. Ζηλότυπός τις ἢ) Civis ille Romanus. BROD.

ead. l. 10. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ) Erasmi in prov. *Regum aures atque oculi multi*. BROD. Vid. Xen. Paed. VIII. Aristophan. Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis seqq. repetit ea pag. 873. BOURD. Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus suis, ex Iuvenale & Martiale notum: regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo lusit cum multo risu Aristoph. in Acharnis. PALM.

ead. l. 16. Ἀ μὴ θέμις ὄρῶντα) Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὄρῶντα.

BROD. Explicat haec verba Iensf. Lectr. Luc. p. 113; vid. eius notam ad Dial. mort. XI, § 4, ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον, ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Διαπείρας τῷ δίστῳ) Placet διαπείρα τ. ὁ. BROD. Διαπείραι ἂν τ. ὁ. Atque hic κινδυνος, de quo ante dixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse; & quis credat, Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari, & omnem convivandi licentiam extinguere mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ δίστον. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur: non potest enim hic ferri participium. Forasan scripserit διέπειρέ σου, ut 'Et. XIII. De ἂ μὴ θέμις ὄρῳντα vid. Dial. Iov. Aescul. & Herc. ἂ μὴ θέμις ποιούντα. SOLAN.

ibid. Γράθον εἴτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Iuntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

ead. l. 7. Φέρον ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24 de hoc verbo dixi. REITZ.

ibid. Ἑμαυτὸν) In plerisque legitur εαυτ. nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. & ed. Flor. SOLAN.

ead. l. 11. Λέων κρόκη δεθείς) Leo chordula vinctus, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum alat virum. COGN. Ex historia Androcli, quam vide apud Ael. de anim. VII, 48. Et Gell. V, 24: Postea, inquit, videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire &c. SOLAN. Erasmi. in paroem. Leo chordula vinctus. Brod. Misc. IX, 13. Editum autem ibi πρόκη pro κρόκη errore typothetico, quibus illa Miscell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκη & ipse scripserit, ac legerit. Est enim κρόκη tenuē filum, immo stoccus & pluma. Epiet. Sent. 26, Οὐτε ὄρνις ἐπὶ κρόκη ὑψούται, nec avis ob stoccos (plumas) elata est. Et α κρόκη forsan Latinorum crocus. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν τοιούτων) Scribe τοιούτων. BROD. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego sine variatione ubique inveni, & si Brod. τοιούτων alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. τοιούτων dare in animo habuisse. REITZ.

ead. l. 15. Τέχνην τὸ πρ. π.) Idem rursus 'Ορχ. c. 9, 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

ibid. 'Αχάριστος) Lege, meo periculo, ἀχάριστος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita usurparint. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Αὐτὸς αὐτοῦ) Ubi ex persona Mercede conducti Lucianus ait, Συρίμη δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ ultima ita refingenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλω. ἑαυτοῦ pro ἑμαυτοῦ, ut saepissime apud Atticos. *Quando me ipso volo esse iucundior & gratior.* Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona Mercede conducti, qui primo mane expergefactus secum miseriam, in quam sit coniectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbatus, posteaquam venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verferur, contemptus & invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino suo placendi, sit rudis. *Nam, inquit, intelligo satis, quam saepe ipso adspectu molestus sim; praecipue vero, ubi me ipso iucundior & suavior esse cupio.* (Iosephus p. 371 C. de rege Persarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscripsit cl. Hemsterhus.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: *Si enim gravitatem oris & vultus servare conor, morosus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, & ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despicit & respuit.* IENS. Αὐτὸς αὐτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Iensis in ἑαυτοῦ mutare iubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri Athenaei, cum ait p. 1 B. κρεῖττων δὲ αὐτὸς αὐτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι ῥήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος &c. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut iam vidit Iensis, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, idque pro ἑμαυτοῦ. GESN.

ead. l. 12. 'Ο κώδων ἦχ.) Conf. supra c. 24. SOLAN. Magius de tintinnab. c. 6 comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24 Scholiasten risit Solanus, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili iam usui aptatas Luciani tempore crediderit. Usum enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Glossar. Graec. vo-

ce κώδων, & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. Casaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vet. Thes. Graev. T. XII, pag. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porfeneae imminuisse, ex Plin. Hist. VII, 55, iam retulit Magius cap. 2. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propemodum*, iam iam. Sic noster Ver. hist. I, c. 8 f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσιν ἔμελλον, iam iam *fructus laturi erant*. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόσος, p. 497. REITZ.

ead. l. 8. ὄντος δὲ πολλάκις) Διὶς subauditur. BROD.

ead. l. 9. καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. τῷ τῆς δ. κομμωτῇ) Horum vis artem nosse? Galenum audi, λευκότερον τὸ χράμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φάρμακων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλας ἢ πυρρὰς ἢ μέλαινας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστίν, οὐ τῆς ἱατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste Constantino L. I κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud Nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera iam tum urabantur: quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post Christinae Suecorum reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, fastitatum putabam, ut viris iam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae consulerent, uterentur. SOLAN.

ead. l. 13. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec scriberentur, esse defierat. Eundem nominat in Gallo c. 10, & in Ἑρμ. c. 9 & seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀνέλπιστον) Conf. infra Peregr. c. 25 f. SOLAN.

Pag. 256. l. 1. Δεῖσαν) Cum oporteret. BROD.

ead. l. 4. Πεπιττωμένων τὰ σκέλη) Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet postea: Ὅρᾳς δὲ πιττοκοπούμενον τὴν ἢ Ξυρήμενον. Dixi ad illud Petron. *Salamandra*. Sic pag. 554, ubi pessime interpr. *qui crura totumque corpus unguento solebant perungere*. verte, ut hic Erasim. BOURD. Iubet Bourdelotius cum Erasino vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut so-

let, ad Petronium amandat. Ego vero, cui Bourdelotii Petronius ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*: non enim picatis cruribus foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in *Δημων*. loco ab eo laudato legitur, *δρωπαμισθῆναι*. Cf. Rhet. c. 23. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἦγε) Nequaquam significat *διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ*, honoris gratia aliquem secum ducere, uti putavit interpres, (edit. *Par. & Salm.*) sed aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare. Quemadmodum *δὲ ἐπαίων ἄγειν* apud Aelian. Hist. An. XIV, 29. VITRING.

ead. l. 7. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic Cleopatrae cinaedus *Χελιδών*. Suidas in *Κίναϊδα*. MARCIL.

ead. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) W. P. L. & ed. *Iuns.* In reliquis *παρακαθίεσθαι*. SOLAN.

ead. l. 11. Διασεσαλευμένον) Sic iterum infra *Ῥητ.* cap. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Δεσθῆναι) Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuius manifestum est. SOLAN. *Δεσθετε αὐτοῦ* in suo exemplari legebat Brod. Misc. IX, 13, p. 67. Et corrigere iubebat *ἐδεύθη αὐτοῦ* merito quidem; verum cum ego *δεσθῆναι* constanter scriptum invenerim, ista emendatione iam nihil opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 17. Τερετίζοντος) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici *τ*. Sic etiam scriptum in W. Cod. SOLAN.

Pag. 257. l. 2. Αὐτῷ) Forsan rursus *αὐτῷ* legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet Latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox *αὐτὸν* de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius eius loco narrat. Sapienti sat. REITZ.

ead. l. 4. Οὕτως ὄναι) Sic prospere tibi contingant omnia, sic te *Dü* bene adiuvent. BROD. Idem *Icarom.* & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes Horat. ad Od. 3 lib. 1, & Martial. ad Epig. 6, lib. 5. BOURD.

ibid. Χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δδς) Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire. BROD.

ead. l. 8. Μυρρίνν) Ad initium huius capituli in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: *Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ἥθη παιδεύσας ἄτιμας μένει ἐν Καλαβρίᾳ*. Quod &

per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. SOLAN. Non annotassem variationem editionum inter *μυρρίνην* & *Μυρρίνην*, nisi Solani diligentiae ostentandae causa facerem; nam nimis notum est, Mss. & edd. antiquas raro nomina propria literis maiusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταία* versus fin. huius cap. quoque scriptum erat *μελιταία*. Quare in annotandis huiusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *καρχαρον*. REITZ.

Pag. 258. l. 4. *Βαῦζον*) Hanc vocem attigi ad principium Petron. BOURD.

ead. l. 5. *Τὰ μελιταία*) Huiusmodi enim sunt Melitaei canes. Erasmi. in proverb. *Melitaeus catulus*. BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra Maltha, Scaliger docet ex Plinio in fine L. III, c. 26. Vid. notas ad Euseb. Chron. p. 223. Insula est orae Dalmaticae adiacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam Strab. p. 277, qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. Theophr. in Charact. c. π. *μικροφιλοτιμίας* monumentum eiusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cuius vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, feli Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster *Φιλοφ.* c. 27, & *Συμτ.* cap. 19. Meminit etiam Diogenes apud Laërt. pag. 151 A. & Aesop. f. 88. SOLAN.

ead. l. 7. *Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων*) *Benedictus, nunquam insulse alios etiam — distleris petens*. Coniungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, cum non insulse super convivium distleria quaedam iecisset in eos, qui aderant. Sic enim debet, cum aliquando non insulse iocatus esset. GRON.

ead. l. 16. *Τῶν καρχάρων*) *Malim τὸν κάρκαρον*. BROD. (Miscell. IX, 13, p. 67, ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uris illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim ἕνα, ut Dial. Mort. IX. § 2, *μακάριος αὐτῶν*. Aristophan. PL 345, *εἰ γὰρ τῶν φίλων*. REITZ.) Sic vertit Erasmus; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutidae. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legen-

dum est sine maiuscula *καρχάρων*, & interpretandum *mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium*: nam *κάρχαρος* nihil aliud est, quam *καρχαροδούς*. Sed ex hoc loco & aliis, quos iam superius notavi, conicio, Erasmmum adhuc iuvenem & nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat eius dialecti ignoratione. PALM. *Καρχ.* litera minuscula initiali edendum curavi, Palmerio assentiens, & Hesychio ita scribenti: *κάρχαροι οἱ ἔσχατοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς*. Sed quia omnes edd. habebant *Καρχάρων* litera maiori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. REITZ.

Pag. 259. l. 2. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepsydram dicebant. BROD. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae *arena*, veterum clepsydrae (quod & etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Ἀναβ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 3. Τοῦτο ὑποστῆ) Sincera lectio *ὑποστῆναι*. BROD. 1. saepe cit. Sed ita, ut iussit, iam expressum est in omnibus edd. REITZ.

ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

ead. l. 7. Διαβράγηναι) *Clamore disrumpi*. (*διβράγηναι* legabatur in Miscell.) BROD.

ead. l. 8. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ῥίνα ἔχοντας) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit cl. B. de Ballu.

ead. l. 10. Ἀκούειν) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & bene *audire* Epiet. Sent. 7, *καλῶς ἀκούειν*. Noster in Prometh. ipso principio οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν. plura simil. Iens. Lectt. Luc. pag. 272 seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis communes collegit. REITZ.

ibid. Πίχρως ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας) En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant*. Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu*. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane cum in Hermotimo dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥίνα ὁ γέρον, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere αἶμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυεῖν, initio conscrib.

hist. Sed ut nunc βιν, ita etiam πῆχυς in Luciano iisdem risum praeberere debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, cum scriberet ex Veneris ore Lucianus, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense defecat*. Benedictus eadem, nisi quod refecat, ut apparet ex Salmurienſi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Scellisque Matrem brachius placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. GRON.

ead. l. 11. 'Ες τὰς λιθοτομίας) In lapicidinas Dionysiacas. Meminit huius carceris insignis a Dionysio exstructi Cic. A& 7 in Verr. Plaut. in Capt. & Liv. COGN. τὰς Διονυσίου λατομίας dicit Athen. c. 3, lib. 1. Iun. in Adag. Turn. c. 16, lib. 22, lautumias vult legi. dico alibi. BOURD. Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius Ἀπαιδ. c. 15. SOLAN. Philoxeni contubernalis futurus, versiculos tyranni laudare recusantis. GESN. *Syracusanas Dionysi tyranni latomias*, Philoxeni poëtae exemplo. Brod. Misc. IX, 13 f. Ecce rursus, quam malam Graecam lectionem expresserit: nam haec vitia typhotica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra iam monuit Iens. Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo Iens. ad vit. au&. c. 6. REITZ.

Pag. 260. l. 2. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) Conf. supra c. 10. SOLAN.

ead. l. 9. Κοσμούμεναι) Μὲ. κομμούμεναι, male; nam sequitur τὰς κόμης περιπλεκόμεναι essetque δὲ τὸ αὐτό. BOURD.

ead. l. 12. Ἡ ἄβρα) Ancilla. Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. BROD. Serva. Hesych. ἄβρα, δούλη, παλλακή. Di&tio, quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. BOURD.

ead. l. 16. Παναθηναίων) Quid Romae *Panathenaea*? SOLAN.

ead. l. 17. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον) Dixere Perfii interpretes ad illud, Scis comitem horridulum trita donare lacerna. Mf. Reg. ad hunc locum μαρδύαν τινα ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοσῖν. leg. Casaub. fin. lib. 6 Anim. ad Athen. Hesych. & Suid. verbo χειρόμακτρον. BOURD. Interpretatur Erasmus ἐφεστρίδιον *umbellam*, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *paenulam*, vel tale quid. PALM.

Pag. 261. l. 2. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice resingendum esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ὅτι σκεπτι-

μένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὸν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat. Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὸν.* Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultavit dominum, praecurrit, priorque monet.* Σκέπτομαι est cunctior, dubito: unde σκεπτικοί, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.

ead. l. 3. Ἐτι σκεπτ.) Ἐτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκῆπτω vel ἐπισκῆπτομαι de mandantibus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8, ubi de ea plura: mandatum autem hic intelligi commode posse, munus, quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἐτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro confidero apud Aristotelem frequens, Eth. Nic. p. m. 4 C. 20 A. 120 C. Sic Noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι ἴστ. β, c. 10, Δήμων. c. 57, Ἐρλ. c. 50 & 73. SOLAN. Quid si ἐπισκηψάμενου, iubente, & mandante familiae? GESN.

ead. l. 6. Κομίζοντες) Pallium deferentes. BROD.

ibid. Πολλὰ εἶπε) Multos de te apud dominum sermones fecit. BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὡς ἐπιτραπείς) Utque, cum id arbitrio eius permisum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret. BROD. Perperam Erasmus, quemadmodum adhortans commodiora subiecerit. Concinnius Benedictus, ut sibi dato arbitrio commodiora subiecerit, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam vestem elegerit. In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia huius dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οἶος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι αὐν, εἰ ἐπιτραπή. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) Optimum tibi delegit. BROD.

ibid. Διεξίδν) Commemorans. BROD.

ead. l. 8. Λαβόντες) Aliquot a te extortis affibus. BROD.

ead. l. 9. Βρεθυόμενοι) Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui

donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. ἅπαρτες δ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ὅτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείων ἔδωκας. Omnes itaque aliquid accepto discedunt, insuper missitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεύμενοι ἢ λυτῶμενοι καὶ δυσχραίνοντες. βρένθιον δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἀνθρώποι μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρένθος, δ' ἐνίοι κόσσιφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Mag. auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce Hesychius: sed cum apud Hesychium iuxta & Helladium in Chrestomathia p. 14 ed. cum notis Meurfii, legatur βρένθιον, dubium, utrum apud Helladium, & Hesychium atque in Etymologico M. (ubi nunc βρένθειον, nunc in plurali βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθιον an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex Hesychio βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex Hesychio, & Etymologico apud Scholiasten pro κόσσιφον lege κόσσυφον. Apud Hesychium quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦρόν τι ὡς βάκχαρις &c. sciendum apud Etymologici auctorem scribi βάκχαρις, & ex adiecto ibi articulo h patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hesychium, βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται hic quidam pro τύμβος coniiciunt θυμός. Sed verior est haud dubie H. Stephani sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem Hesychium, ubi βρεναιάται, δυσχραίνειν, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum M. in eadem hac voce. IENS.

ead. l. 10. Δύο ὀβολούς ἢ τ.) Summam & infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. SOLAN.

ead. l. 12. Μὲν αὐτὸς) Ipse dominus. BROD.

ead. l. 13. Οὗτος) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

ead. l. 14. Σύμβολος) Revocandum ex editionibus prioribus

Σύμβουλος, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat. IENS.

Pag. 262. l. 1. * ἄωρα) An ἄδωρα; BROD. * ἄωρα δῶρα) Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνύμητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλούτος ἀπλούτος. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψίν. Sic ab aliis κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἀτοκος. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex Homero afferre, ubi Odyss. M, v. 89, Scyllae pedes dicuntur ἄωροι. Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυνάμει πάντες ἄωροι. Idque Scholiastes vetus anonymus exponit λεπτοί· adeo ut dona haec dicantur tenuia. Vel ἄωρα possit quis exponere *ingrata, indigna*; quemadmodum Hesychius ἄωρον interpretatur inter alia, ἀχαρίς, ἀπρεπής. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex Hesychio, (in voce * ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super huius expositione loci sententias cumulate; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici ἀώρους ab ὀρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & Hesychius. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio cl. Gronovii, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. * Ἀδωρα enim δῶρα eadem elegantiā dici, quā πλούτος ἀπλούτος, τέρψις ἀτερψίν, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἀτοκος. Quibus ego addo γνώσις ἀγνώσιν eodem loco apud Nostrium in Vitar. Auctione c. 14, quo τέρψις ἀτερψίν. Sic χάρις ἀχαρίς lib. 1 Anthol. Epigr. c. III, Epigr. I: Οὐκ ἔμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θρηγκοῖσιν ἀνάλας * Ἄρης, ταύταν τὰν ἀχαρίν χάριτα· & apud Aeschylum in Prometheus vincito pag. 35 edit. Steph. — φέρ' ὅπως ἀχαρίς Χάρις, ᾧ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλκά. Apud eundem Aeschylum in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 59: Ἄπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἀπορα Πόριμος. Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχνητον, ὃν καὶ πολλὰ τις μηχανησάμενος, οὐ φεύξεται. (Apud Ciceron. III de Orat. veteris Tragici est:

Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis: ἄγχι
 μος γάμος Euripid. in Hec. Sophocl. Oedip. Tyr. p. H. S. 200.
 Aeschylus Prom. πέρος ἀπορος, πόντος ἀπόλεμος Persis. τᾶς
 ἀναες Choeph. χάρις ἀχαρις Eumenid. παῖδες ἀπαίδες. Ari-
 stoph. βίος ἀβίωτος. Attius Medea vita invita: Amphif. Com.
 θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. Martin. V. L. III, 9. Ho-
 mero Il. I, 34, ἀλλή ἀναλκίς. Aeschylo in Persis p. 157, τᾶς
 ἀναες, naves perditae, & p. 288 πόλις ἀπολις, urbs diruta: So-
 phocli in Electr. v. 1157 Clytemnestra dicitur ob crudelita-
 tem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit Hemsl.) — Amarunt hanc di-
 cendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari-
 ratione apud Ovidium *iniusta iusta*, II Metam. 627, de Apolli-
 ne Coronidem ab se temeraria & iniusta caede trucidatam tu-
 mulante, *Et dedit amplexus, iniustaque iusta peregit*. Sic antiquus
 Tragicus apud Ciceronem III de Or. 58 dixit *innuptas nuptias*:
Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis, Ego tum
gravida &c. Sic *insepultam sepulturam* ex Ciceronis Phil. I citat
 Torrentius ad Suetonii Iulium c. 84. Huc referri potest *dili-*
gens negligentia apud Ciceronem in Or. cap. 23. *Inops potentia*
 apud eundem Pro Quintio c. 10. *Insaniens sapientia* apud Ho-
 rarium. Ita & Ardeliones apud Phaedrum dicuntur *multa agen-*
do nihil agere. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emen-
 dandum viderat iam olim Brodaeus IX Misc. c. 17, afferens
 illud Sophoclis ex Aiace Flagellifero, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα,
 κοῦκ ὀνήσιμα. Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad deno-
 tandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per spe-
 ciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Lao-
 coon apud Virg. II Aen. — *ulla putatis Dona carere dolis Da-*
naum? — Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Ky-
 πριδος φιλάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante
 Moschi Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugi-*
tivus, Ἦν δὲ λέγει (Ἔρως scil.) Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι
 ὄπλα, Μῆτι δίγης, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.
 IENS. Ἀδωρα) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testantur
 Galaei Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & restituta
 Sophoclem eius, quam sequimur, lectionis auctorem laudant.
 Locus Sophoclis integer sic habet: Ἄλλ' ἔστ' ἀληθὲς ἢ βροτῶν
 παροιμία, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. M. vulgatam ex-
 hibet. SOLAN. Ex Latinis permulta eiusmodi oxymora, ut,
concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia
 &c. collegi in libello de Ambig. & contrar. Tit. ADIECTI-
 VUM, & OXYMORON. REITZ.

ibid. Καὶ ἀνένητα) Ex Sophocle in Aiace, Maſtigoph. Ἐχθρῶν ἔδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνησιμα. BROD.

ead. l. 5. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπνυδικότα) Incredible est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud est? Utique talia non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπανδᾶν esse collabi, deficere? GRON.

ead. l. 7. Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ita legenda sunt. BROD. Lucianus porro accumulans & exaggerans misérias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneant, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se calumniatur, ὅρᾳ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπνυδικότα, τὴν ποδᾶγραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος — ἤδη περιβλέπει σε μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ &c. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus dicto loco. *Perspicit enim te, iam assiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, iamque podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat in te florentissimum, decerpfit — circumspicit iam, in quod sterquilinum te abiiciat &c.* IENS.

ibid. Νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Perf. BOURD. Vid. iterum infra Πενθ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπορρίψῃ φέρων) Hic quidem potest otiosum dici illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinum) *portet & abiiciat.* REITZ.

ead. l. 13. Πότε &c.) Recensens Lucianus causas, quas dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit & has, καὶ ἥτοι μείρακιον αὐτοῦ ὅτι ἐπέειπας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγχεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελέλυθας ἐρημος ἀπάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento & erudito lectori persuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, & mens auctoris? *Vel etiam quod pusionem eius aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex vitiaſti, vel simili alio nomine insimulatus, noctu, obno-*

latus, in cervices extrusus, egressus & orbatus omnium. IENS. Πότε L. uti coniecerat Iensius, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lectt. Lucian. Iensii p. 204, unde haec desumpta sunt, inverso ordine legebatur: *legendum τότε, non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in eius nota, ut mens viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare πότε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ.

ead. l. 14. Διαφθείρεις) In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. Διέφθειρας, pro vulgato διαφθείρας, exhibui, ut coniecerant viri docti; & sic in Ald. prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui immittere. Minus itaque Solano obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπίρασας. Licet enim coniunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad Piscat. med. fere: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeterito etiam sermo continuatur. REITZ.

Pag. 263. l. 4. Εκ τοῦ ἔθους) Ea, quibus assuevit. BROD.

ead. l. 11. Ῥάδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc videas ῥάδιος in sequiorem partem trahi: sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; coniicio in *facinus pronum* ex hoc loco, & alio, qui est in Ἀλεξ. c. 4, ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallet alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34, Ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunitum* Livius alique Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς & paulo post ἡμῶν lego ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 264. l. 1. Ἐπαγωγὰς) Cum legerem semel & iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχεοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. quid esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Flor. habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum

Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promississe dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum averfiones in hostes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo Lucianus de simili, vel potius multo peiori hominum genere, infra in Pseudomanti cap. 5: λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γῆνης, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. *Acceptit eum amans quidam praestigiator, ex iis, qui magias & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo ἐπαγωγὴ vel generatim cuiuscunque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. Hesychius, 'Επαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμός, ἥτοι τὸ ὀπωσιῦν καὶ ἐπαγόμενον' atque iisdem plane verbis id habet Suidas. IENS. 'Επαγωγὰς W. & edd. Fl. Ald. Iunt. & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. 'Αλεξ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Φύσεως) Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

ead. l. 16. Θυέστης) Vid. supra de Sacrif. c. 5. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τηρεὺς) Tereus cum sequeretur Progenem uxorem & eius sororem Philomelam, ambae verfae sunt in aves. Ovid. VI Met. Perf. Sat. VI. COGN.

ead. l. 2. 'Οπυίων) Ita W. In impress. ὀπύων. Vid. & 'Αλ. c. 19. SOLAN. Etsi in omnibus inveni ὀπύων omisso ι, tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo Hesych. ter quater id repetentem, ὀπυιόμην, μισγομένη, ὀπυιόμην γεγαμημένη, ὀπυίειν, γαμείν &c. & sic Nolter supra. Quare vel nullo Mf. praeunte, olim torrexi. Iam vero, cum Cod. Wit. assentiat, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. Guyeti quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. REITZ.

ead. l. 6. Εὐανθὴς) Ait de divitibus & potentibus, Ἐκαστος γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξελήσῃς, δράμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς &c. Quisquiliae. Scribe cum prioribus edidit. εὐανθὴς. Ultra id vitium propagavit Amstelademensis, exhibens εὐανθὴς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ Κέβης ἐκείνος) Cuius exstat libellus. BROD.

ead. l. 11. Σοῖ) Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse Lucian. Vol. III.

verosimile est, cum Coll. exhibeant βίουσ. Vulgatum *σού* enim minime ferendum. SOLAN.

ead. l. 12. Παριτητέον) Ἀντὶ τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse viderur interp. BOURD.

ibid. Ἐς αὐτήν) Sic rursus fin. huius Dial. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐδεήθην) *Curiam.* BROD.

Pag. 266. l. 4. Καὶ ἀνάγνης) Malim καὶ ἀνάγτες. BROD. Lucianus exemplo Ceбетis, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράφεω, inquit, προτύλαια μὲν ὑ-ψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἀνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κεείμενα, καὶ ἡ ἀντοδὸς ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάγτης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα &c. Quid hic non bene sani sit, ut cum Brodaeo legendum sit ἀνάγτες, non video. Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus. IENS.

ead. l. 7. Χρυσούς ὅλος) Angl. ὅλος. Quod Lucianicum est, ut etiam antea notavimus. sic p. 279, & passim. BOURD.

ead. l. 12. Ἐκπεπληγμένον) Nota, hic non observari discrimen illud, ἐπληγον *ad corpus*, ἐπλάγον *ad animum*. Longolius in Excerptis Lucianeis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

ead. l. 13. Διαιδέξαμεν αὐτόν) Restitue διαδεξάμεναι δ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 17. Καὶ τετραμμένον τὴν χροάν) Legitur in Mf. ἐγχε-ρισάσθω αὐτόν τῷ γήρᾳ, ἥδ' ὑπονοαοῦντα καὶ τετραμμένον τὸν χροῶτα, cuius color est detritus, cuius vividus color est extinctus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὸν χροῶτα, cuius color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. P, v. 733: Τῶν δὲ τρέπετο χροῶς, οὐδέ τις ἔτλη Πρόσθον αἰξας δὴ πὲρὶ νεκροῦ δηρίκασθαι. Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Procurrens pro mortuo rugiare. GRAEV. Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5, Εἶδον γοῦν τότε — τινος καὶ χροῶν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον, οἷον ἐκ φθόγου καὶ μίσους γίγνεται. In Eυν. cap. 11, ἐς μυρία τραπόμενος χροῶματα. Denique in Z. Tr. c. 30, ἡ χροῶ τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεις &c. Nam quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Λεληθείας) M. recte. In reliquis fere omnibus λεληθείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ ἑταίρᾳ) Corrige τῇ ἑτέρᾳ μὲν. BROD.

ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) *Frustra.* BROD.

ead. l. 11. Ἐκείνην τὴν ἑμπαλιν) Sensus faciliior, si legas ἐκεί-

της τῆς ἁμαρτίας. BOURD. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. GUYET.

ead. l. 13. Ὡς δὲ ἀναίτιος) Deus in causa non est, si quid mali nobis eveniat. BROD. Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut, cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina. Homer. Odyss. l. Aeschyl. in Prometh. COGN. Platonis locus est huic argumento sane quam aptissimus, de Rep. X, § 20 C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κέρως λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ, ΟΥΧ ΤΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΤΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΩΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐλομένου) Eius, qui id agendum statuerit. BROD.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, Petrum Mosellanum, huius Apologiae interpretem, oculis suis in hac usum non fuisse, donec maius otium probandi. Huius Apologiae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. BOURD.

ead. l. 4. Ἡ) W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in Flor. est. SOLAN.

ead. l. 6. καὶ) Asseverantis est.

ibid. μεταξὺ) Inter legendum. BROD. in Miscell. L. IX, c. 14. Quod Brod. voluit, iam erat in Mosellani versione. Benedictus vero: *Sed quid interim in singula diceret*; Solanus vero haec merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, & perlecto libro*. REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae interiecto tempore inter libelli mei prioris editionem & hoc tempus, post omnia, quae de mutata conditione mea comperisti, a te dicta sunt in me & ipsam illam mutatam vitae meae rationem, ea nunc componere & conciliare his, quae legisti superiori libello a me scripta, studeo*, ut appareat, rationes meas posteriores non repugnare his, quae priore libello proposui. GERN.

ead. l. 8. Ἀνεγνωσμένοις) Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid ser-

vem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus noster: *ἢ ἂν* si ἐφαρμόττειν exponas adiungere, applicare, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, haec iam addere, adiungere paro praecedentibus a te iam lectis. Conf. supra Revivisc. c. 38, καὶ ἡρημοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. REITZ.

ibid. Κακὸς ἐγὼ) W. P. L. & ed. *Iuni*. secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes κακὸς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακὸς ἔχω. Plato Phaedone ed. Basil. pag. 33 C. Καὶ ὡς εἴκει τῶν κύκλων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν &c. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, &, puto omnibus, praeter Amst. εἰ μὴ κακὸς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα, vel simile quiddam. GESN.

ead. l. 11. Πάντων ἐκλαθόμενος) i. e. omnium, quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, oblitus. BROD.

ead. l. 12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος) Erasmus in par-oemia, *Testulae transmutatio*. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Bas. 200 C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52 C. 118 A. B. 163 C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in ὀστράκου περιστροφῇ, & adde Marini locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ, p. 1161, a Kustero ad Suidam laudatur, & Diog. L. VI, 95. SOLAN.

ibid. Φέρον — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de Merc. cond. c. 24, quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Pag. 269. l. 3. Πρὸς) Hinc, ut & ex aliis locis, patet, Lucianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde coniicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo coniicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis cap. 14 habet, ab eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de Diis opiniones praefens ferre non posset; aut argumentum adducat ex iis sumtum, quae in Σολ. c. 5 leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, Luciani vita, huic editioni praemit-tenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

ibid. Τῷ Αἰακῷ) Tam morti proximum. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τῷ πορθμείῳ) Erasmi in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

ead. l. 7. Τὰ σφιγγία) Torques. BROD. Hanc vocem inter-

pretor alibi, ut & sequentem *κουράλια*. BOURD. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox *κουράλια* non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui *σφιγγία* intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφιγγεῖν dictum foret *σφιγγίον*, omne id, quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere *σφιγγίον*. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia *καλλωπίσματα*, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαιρετόν τι: nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. Mosellanus interpretatur *σφιγγίον amuletum*, sed nullum auctorem habet eius significatus. Amuletum Graece dicitur *περίαμμα*, *περίαπτον*, *ἀποτροπαῖον*, nec puto Lucianum in re, quae per plures voces Graecis usitatas significari poterat, voluisse uti voce, cuius significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur *σφιγγίον*, ut arbitror, diminutivum est vocis *σφίγξ*, quod est animal e fimiærum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6, cap. 29, ubi de iis mercibus, quae ab Adulitœmporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia*. Et rufus eodem capite: *animal sphingion*. Talia animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata *παρέχουσι* ἑαυτὰ ἔλκεσθαι *κλοιῶ δεθέντα*; & auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: *πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, κ' ἂν χρύσεια ἔχε σύμβολα*. His positis, pro *κουράλια* (quam vocem Mosellanus interpretatur *coralia*, tanquam si *κουράλια* scriptum esset) legendum puto *κουράσια*, vel *κουράσια*, vel *κουράλλια*, quarum vocum idem est significatus, nimirum *παιδία* vel *παιδάρια*, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam *κουράλλια* Hesychius habet sic: *Κουράλλιον, παιδάριον, κόριον*, & paulo post, *κουράλισκον, μαιράκιον*. Sic autem intelligendi

ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitiae insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παῖδιον πάνυ ῥήπιον, τούτων δὲ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς ἀεὶ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* De iisdem loquitur Dio Cassius lib. 48: παῖδιον τι τῶν ἰσθῦρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὡς πλήθει ἀθυράσαι τρέφουσι. Quae sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis causa alere solent.* Nec obiiciatur, pueris non convenire vocem ἔλκεσθαι & κλοιῷ δεθῆναι: vox ἔλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια & aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puero, ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus L. Bochartus descriptione digna iudicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5, c. 7, Part. II, p. 703 ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κοράσια, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem iam senior in Caesaris aulam se contulerat. Quod illi obiiciens Sabinus quidam petit, quot Midae, quot Croesi, quot Paetoli illi persuasent, ut cara illa libertate, cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatiorum divitum monilia & corallia* (id est, monilia e corallio facta) ita reddidit cl. Bonius; sed quod illius pace dixerō, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt sphinges, non monilia. 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κοράσια non erunt monilia ex corallio, sed monilia & corallia. 3. Praeterea τοὺς πλουσίους divites inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut norat Servius in librum septimum Aeneidos. 4. Denique Lucianus inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia co-

rallina. Nam utut ponas, divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tanquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallo. Itaque Borius hunc Luciani locum intactum praeterire debuisset potius, quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur Lucianus aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantherae vinciri solent in opulentiorum aedibus. Sphingia dicimus cum Plinio libri 6, c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum philosopho libri secundi Historiae animalium capite undecimo, & Photio in Exc. ex Philostrato. Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihiq; amicissimus dominus de Grentemesnil τὰ κουράλια mutat in τὰ κυάρια. Cui coniecturae suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillae & collaria, seu monilia*. Quasi verborum hic esset sensus, Lucianum aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillae & torques. Ὀφίδια proprie sunt *anguiculi*, sed & *armillae anguium figuram habentes, quaeque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat Philostratus in Epistolis. Et pluribus describit Nonnus libro quinto Dionysiae. *Collarium* autem pro torque est Romana vox, qua Plautus, Lucius & Varro usi sunt: unde *Kolarin* vel *Kolaria* Chaldaeis & Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. Hesychius κλοῖς, περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, ἥτοι μαριακῆς. Philoxenis in Glossis κολλάριον *collarium*. Aristophanis Scholiastes ad Vespas, κλοῖς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in Plutum, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξυλινός, ὃν οἱ μὲν κλοῖον ὀνομάζουσιν, αἱ δὲ κολίδν, lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum abluunt. Sed iam displicet haec coniectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ira etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. Κολλάρια ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aevo Luciani, qui purissime scripsit, neque solet Latina vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincu-

la, quibus Lucianus detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre iam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis Martialis libri primi Epigrammate 105: *Mordent aurea quod lupata cervi*. Et Ovidius de cervo, quem occidit Cyparissus, Metamorphoseos libro decimo: *Pendebant tereti gemmata monilia collo*. Et Plinius lib. 8, c. 32: *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis*. Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex Philostrato refert Photius Aët. 241: Ἀχαιοι ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ πορδαλίον στρεπτῶ ἄμα, ὃν περὶ τῇ δερμὶ ἔφερε, χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῶ Νυσαίῳ, i. e. *Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium (id est, pantherum, seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nyseae*. Tamen si quis aliud vero similis proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem κουράλια in Luciano esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. ALMELOOVEEN. Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochartus & Palmerius, nec non cl. Bootius: *Μορονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμειῷ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τι νι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεδέντα, οἷα ἐστὶ τῶν τρυφόντων πλουσιῶν τὰ σφρυγία καὶ τὰ κουράλια*. (Hesych. in οἰκείρια. Alciphr. I, Ep. 39, p. 194.) Vocem κουράλια nihili esse, & Graecis ignoram, iam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφρυγία καὶ κουράλια significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo Palmerio, qui ex Hesychio κουράλια, vel κουράσια legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Photio attulit Bochartus, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arface ornatum dimissum & consecratum fuisse Nyseae Deo, eumque torquem ideo eius collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum

& hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod tor-
 que, quo ducebatur & traheretur ad libitum domini, instar
σφιγγίου, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua
 loquitur Lucianus, faciat iste locus Philostrati, nec in histo-
 riis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum
 aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo, quod
 legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi
 de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant,
 similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur.
 Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queri-
 tur pag. 471: *Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων πρόκῃ δεθείς ἀνω καὶ
 κάτω περισύρομαι.* Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus
sursum ac deorsum circumferor. Nam quamvis proverbium sit,
 traxit tamen originem a vero. Nota est historia Androclis ex
 Gellio & Aeliano. vide Plin. Hist. Natural. lib. VIII, c. 16. Sic
 & pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita
 Elagabali, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc
 in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. I, Ep. 84: *Picta
 quod iugo deligata collo Pardus sustinet.* His puto posse defendi
 emendationem magni Bochari; neque tamen ausim eam ve-
 ram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope
 libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirma-
 rim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his subie-
 ctam. In quibus sane frustranea est Bochari disputatio contra
 Bootium: disputare debuit in ipsa voce *κουράλια*, an ferri ea
 posset; prius certe, quam coniecturis nihil iuvantibus concu-
 teret, quod stabile & certum satis fecerat immensa Salmassii
 doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri ma-
 luisse Palmerium, quam diserte profiteri, id omne, quod boni
 afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse.
 Nam ut *σφιγγία* manifeste exposuit animalcula, Latine spin-
 turnicia pag. 377; sic *κουράλια* ex Hesychio de parva *κόρη* p.
 90 magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON.
ibid. καὶ τὰ κουράλια) Et torques e corallo, quod, inquit Pli-
 nius, religiosum inprimis gestamen esse existimant amolendis peri-
 culis. BROD. An vox barbara ex collarium facta? An coral-
 lium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vet. GUYET.
 Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam,
 nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prod-
 iit, illustr. Spanhemii emendatio (p. 242) legentis *κολούρας*,
 vel *κλάρας*, quae alia simiarum cauda carentium species a Sal-

masio memoratur, Plin. Exerc. p. 267. Spanh. autem p. 242 novae ed. de Usu & praest. num. Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharo patet, κυνάρια reponebat, facit locus Plut. initio vitae Periclis, p. 277: *Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποισι περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς εἰκεν, ἠρώτησεν, εἰ παῖδιά παρ' αὐτοῖς οὐ τί κτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις* apud eundem Plutarchum legitur in fragmento Timocreonis Lyrici, quod in Themistocle affert 223 B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic κολουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in versione, quod responderet τοῖς κουραλλοῖς, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere interrim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a distante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciri certe hodie in deliciis quorundam: & fuisse olim vel maxime amabiles, apparet ex Martialis V, 38. GESN. Quia variationem neque in Codd. neque in edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Iensf. in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράλλια, quod proxime ad Hesychianum κουράλλιον, παιδάριον, accedit; & cum alii iam nimii fuerint in verbis his investigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. REITZ.

ead. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) Erasmi in proverbio, ἄνω ποταμῶν. BROD. Vid. Nεκρ. Δ. VI. Et Eurip. Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset, *Ἄγε, ῥαὶ σὺς διτλο αὐδιενς*; herus respondet, ἄνω ποταμῶν χωρεῖσι παγαί. 146 C. SOLAN. Quid si melius sit ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν vel τὸν ποταμὸν; neque enim mirum est, aliquem ad verso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. GESN. Ἄνω τοὺς ποταμοὺς praeter L. etiam Mf. Reg. 3011, probante B. de Ball.

ead. l. 10. Καὶ παλινθεδεῖν) Erasmi in adagio, *Palinodiam capere*. BROD.

ead. l. 11. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης) Stesichori poetae lyrici exemplo. BROD. Stesichori palinodia de Helena. GUYET. Conf. supra Μισθ. c. 11. SOLAN. Ut Stesichorus, caecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia Erasmi. GESN.

ead. l. 12. Ἰλίῳ) Tangit in Piscat. & in Pseudolog. BOURD.

ead. l. 14. Πρὸς ἑαυτὸν) In σεαυτὸν mutarem, nisi & a Nostro alibi & ab aliis ita usurpari passim cernerem. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ οἶψοι χρυσῶ) *Et quae tibi viro bono congruat.* BROD.

Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. optime. In reliquis enim quod existat ὑποδύσθαι, omnia conturbat. SOLAN.

ead. l. 2. Τῷ λογιῶ) Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. BROD. Conf. infra Pseudol. cap. 24: Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτίψειεν αὐτοῖς λόγοις. Et supra Deor. Dial. Plura Elsnr. ad Aët. Apost. XIV, 12, & Th. Sellius Obfervat. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Τὴν σμίλην) *Scalpellum.* BROD. Misc. L. IX, c. 14. Quod non operae existimasset addere, nisi viderem in Parisina id redditum esse, *acum*; falso: nam quia urendum & secandum se vult praebere, *scalprum* & *ferrum candens* istum asferre iubet. Scholiastes quidem ad cap. 15 Catapl. generaliter tantum ait, Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν. Sed recte Gesnerus & ibi *scalprum* vertit. Nam ab acu sutoria, sive subula differte distinguitur eod. Catapl. c. 20 fin. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἄξει, καὶ τὸ κεντητήριον; REITZ.

ead. l. 8. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Τόξ. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Diligenter haec vox annotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspiciatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅπόσοι ὁμιλεῖν δεῖ.) Ὅπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἡξίωσαν. Interpres, quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt. Malim ego: quotquot eum (librum) versare, & in manibus habere voluerunt. Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hist. Anim. XVII, 37. Et alibi similiter, διὰ στόματος ἔχειν. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos versionem Benedictinam, quae in Graeviana ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive Obfopoei sic habet: tum praecipue eruditiorum manus occupabat, quotquot eiusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt. Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait Bos. Et sic Epict. Sent. 2, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ, anima virtuti dedita. Noster infra de Salt. cap. 2, ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI de Articul. pr. Ὅμιλεῖσι δὲ ὁ βραχίον τῷ κοίλῳ τῆς ὀμοπλάτης πλάγιος, brachium autem latè scapularum offis cavo oblique inseritur; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est; vid. rursus infra c. 11, & alibi. Sed & διὰ στόμα

ἔχεν invenio apud Parthen. Nicaeens. Erot. c. 12. Διὰ μὲν
 μὲν autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2, § 19, aliique. REITZ.

Pag. 271. l. 5. Ὅπου τὸ κέρδος &c.) Versus est Euripidis, ad
 quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Deme-
 trii filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crae-
 ri viduam iam aetate aliquantum provectam duceret uxorem;
 Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias asper-
 nabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμ-
 τεόν. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398.
 Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸν παρόντα σοι βίον) Quippe qui nunc servias. BROD.

ead. l. 11. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasmi. in adag. Bellerophonis li-
 terae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom.
 Il. Z. 155 — 99. SOLAN.

ead. l. 13: Εὐπρόσωπος) Speciosum praetextum habens. Vid.
 mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat.
 VI, 12, Elsner. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Καὶ σὲ τὸν κολοιδόν) Erasmi. in paroemia, gra-
 culus Aesopicus. BROD. Vid. Aesopi fab. Infra Ἀπεφρ. c. 5 ple-
 ne effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοιδόν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Ζαλεῦλα,
 mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. BOURD.
 De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non
 ipse moechus, sed filius. V. Ael. Var. Hist. XIII, 24. SOLAN.

ead. l. 8. Περὶ πόδα) Emendo, παραπόδος, τουτέστιν ἐγ-
 γύς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede
 conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti
 libello tam bene scivisset enumerare miseriae eorum, qui in
 potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab
 Sabino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius
 praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam ali-
 cuius ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is
 Sabinus uri exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris,
 qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse paulo
 post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. Περὶ πόδα
 τοίνυν, inquit Sabinus p. 506, καὶ σὲ τὸν Σαλαίθον ἐκείνον φάμ
 τις ἄν. Brodaeus Misc. IX, c. 14, legit παραπόδος. Sed post
 eum satis hunc locum munivit If. Casaubonus ad Theophra-
 sti Charact. c. 5, ubi docet, περὶ πόδα Graecos dixisse de omni-
 bus, quae apta essent, & convenirent; ubi & hunc eundem locum
 affert. Interpres Benedictus reddit, Quare non inepte quispiam
 te Salaethum illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixeris. IENS.

Retinui *περί* nam *περί πάδα* de omnibus dici, quae apta sunt & conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5 de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ.

ibid. *Ἐκείνον εἶναι*) Ex W. hoc *εἶναι*, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat Solanus, sibi in animo fuisse illud *εἶναι* in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluet oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐκὼν*) Lege *ἐκὼν*. BROD. In Miscell. L. IX, c. 14. Sed quid sibi velit, assequi non possum: nam aperta & sana est vulgata lectio. REITZ.

ead. l. 12. *Ἐνδιδόντων φύγειν*) Hic recte interpres Atticam expressit dictionem. BOURD.

ead. l. 15. *Εἰς πλουσίου τινος*) *Οἶκον* subaudio. BROD.

Pag. 273. l. 2. *Ἐν γήρα &c.*) V. supra ad c. 1. SOLAN.

ibid. *Ἵπὲρ τὸν οὐδὼν*) *Ἵπὲρ τὸν γήραος οὐδὼν*. Erasmi in adagio, *Limen senectutis*. BROD. Frequens istud apud Homerum. VORST. Hom. II. Ω, 487, & Odyss. O, 246 & 347. Hesiod. *Ἔργ.* 329, *ἐπὶ γήραος οὐδῶ*. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad *Ἑρμ.* c. 77. SOLAN.

ead. l. 7. *Καινὴν*) Pro *κενήν* in Flor. exemplari erudita manus reposuit *καινήν*, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset *καινήν*, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe *αι* & *ε* confusa. inde toties *ἕτερος* pro *ἐταῖρος*, & ex adverso; de quo infra plura. IENS. *Καινὴν* ex coniectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur *κενήν*, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *I. ed.* quae habet *καὶ νῦν* quod manifesto ex *καινήν* corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. SOLAN. *Καινὴν* edidi ex L. & vestigiis *Iunt.* quae *καὶ νῦν* duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito, *καινήν* in suis Codd. legisse Bourdelotium in *Par. ed.* licet enim textus *κενήν* exhibeat, tamen *novam* versio Latina reddidit, quam versionem Benedictus ac Graevius quoque, quod mirandum, retinuerunt, dum interim *κενήν* in Graeco edi paterentur. REITZ.

ead. l. 9. *Μισῶ σοφιστήν*) Euripidis senarius. BROD. Euripidis versus, teste Cicerone Epist. ad Famil. XIII, 15. VORST. Ex Medea; (vide eundem Cicer. VII, 6, & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non exstet, aut aliam Me-

deam scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis Medea sit oportet. Vid. not. ed. Graevii ad eam Epistolam. Citat & Plut. 2067, sed sine nomine; & 1275. In Grotii Florilegio inter incerta ponitur p. 21. Adde Barnesium ad v. 255 Incert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidisse. SOLAN. Cic. ad Trebatium fam. 7, 6: *Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit.* GESS. *ead. l. 11. Τραγικοῖς*) Conf. supr. *Μενιπ.* sive Necyom. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Πῶλος) Vid. supra Necyom. c. 16. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκπίπτοντες δὲ) *Exacti, expulsi.* BROD. in Misc. nimis iam adductis, ita exhibet δὲ pro καί. Sed error typographicus esse potest. REITZ.

ead. l. 16. Μαστιγούμενοι) Vid. supra Reviv. c. 33. SOLAN.

Pag. 274. l. 1. Τῷ θεάτρῳ) *Τοῖς θεαταῖς. τῇ πᾶν.* Nobilissimae illi Cleopatrae. BROD.

ibid. Πιθήκων) Supra quoque non semel, ut Reviv. cap. 36 &c. REITZ.

ead. l. 6. Συγκείμενον) Ms. *συγκινούμενον.* BOURD. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego *συγκινούμενον* scriptum fuisse existimo, ut est in Ms. B. SOLAN. Etsi *συγκείμενον* aliquo modo exponi queat, ut *conventioniam*, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. *συγκινούμενον* adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & versiones iam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de Salt. c. 62 & 80, quae Solanus in marg. Iunt. consulenda monuerat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐτερα) *Aliud clausum in pectore, aliud promptum in lingua habere.* Sallust. VORST. Hom. Il. 1, 313. SOLAN.

ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ) Hom. Il. 1, "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐν φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἰπῇ. BROD. (Sic ille: sed ap. Hom. βάζει pro εἰπῇ legas, quod tamen hic parvi refert. REITZ.) Male omnes *κεύδων*: pater ap. Homer. Il. 9. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀμύγδαλον κειμένην) Ait Lucianus: recte igitur notat Scholiastes ut rarum quid, femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatus ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. Pollucem non semel. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Χέλεια —) Hom. Il. X, 495. Vid. supra Dial. praeced. REITZ.

ead. l. 3. Θρασυνάμενος) Sic quoque in Iunt. legebatur; sed mutavit Solanus in *θρασυόμενος*, nulla auctoritate Cod. nec

edit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi iam pluribus dixi, quia & statim sequitur ἐξομσάμενος. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς τὸν κῆλπον πτύσας) Erasmi. in adag. *In iuum ipsius finem inspuere*. BROD. Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me iussit exspuere*. BOURD. Huius moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud Theophrastum aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adrasteae mox iram deprecaturus se, malaque averruncaturos superstitiosi homines sperabant. Confer etiam Εὐχ. cap. 15. Vide tamen locum ex Aeschilo a Plutarcho allatum in lib. de Iside ed. Han. p. 258 E. ἀποπτύσαι δὲ καὶ καθήρασθαι τὸ στέμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem Theophrasti hic est in Eth. Char. XVI, pag. 49, μαινομένον τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κῆλπον πτύσαι. Vide Theocr. Id. VI, 39, & XXIV, 19, ὡς μὲν βασκανθῶ δὲ τρίς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κῆλπον. Ubi Scholiaestes factitari hoc a mulietculis praesertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus, Callimachumque adducit testem. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσχίνην) Aeschinem contra Timarch. V. Plut. 624, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Τὰ ὕμιοια πάσχοντα) Muliebria patientem. BROD.

ead. l. 14. Εὐθύνην ἐπὶ τοῖς) Eius reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae. BROD.

in Schol. col. 1. l. 3. Melius hoc referretur ad Στρασυνάμενος supra. SOLAN.

Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττειν) Scribe ἀποκηρύττων. BROD. Ἀποκηρύττων) Finiens deinde Sabinus suam in Lucianum accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὅς ἀποκηρύττειν βηχὺς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μετὰ ξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὺς ἐφαίνετο. Nemini prorsus dubium esse possit, quin Lucianus scripserit ἀποκηρύττων. Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tussis praedicans, & se illico eos, qui laborarent illa, liberatum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeo dicto loco. IENS. Ἀποκηρύττων M. & L. uti lensius coniecerat. Ceteri libri ἀποκηρύττειν. SOLAN.

Pag. 277. l. 5. Μοῖραν μὲν) Hom. Il. Z. BROD. Lucianus accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum causam ait, quod, quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se Homerum testem producturum, qui dixerit, Μοῖρας δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z, 488, apud Homerum legitur: Μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. IENS. Quam accurate legerit Brodaeus, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771; ut & iam citandum Il. Ψ, 127, Od. H, 198. GESN.

ibid. ἔμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex Homero legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab incitis libris haud dubie profectum est. SOLAN.

ead. l. 8. Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ) Hom. Il. v. BROD. Ecce quam belle rursum, pro ἐπένησε, quod Lucian, & Hom. habent, dat ἀπένησε; & pro v, lege γ. Ibiq. v. 128. REITZ.

ead. l. 16. Ἦλω τὸν ἦλον) Erasim. in adag. *clavum clavo pellere*. BROD. Sic pag. 271. Interpres Aristophan. Suid. Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit Davis. ad Cic. Tusc. D. cap. 35, ubi Cic. ait: *Etiā novo quidam amore veterem amorem, ut quā clavum clavo eūciundum putant.* Ad quae ille: Hieronymus ad Rusticum p. 39, *Philosophi seculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium, Ἦλω τὸν ἦλον, παττάλω τὸν πάτταλον. Vid. Pollucem L. IX, c. VII, 120, Suidam in Ἦλω. Adde Nost. infra pro Laps. cap. 7. REITZ.

Pag. 278. l. 4. Ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος) Erasim. in proverbio, *Sacram ancoram solvere*. BROD.

ead. l. 5. Ὀδύρεσθαι) Lucianus haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, Μία μοι ἴσως, inquit, ἐκείνη ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας &c. Graecus interpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας) ἀπλότητος ἦθος, ταῦτα κατασκευαστικά. Possset quis κατασκευαστικά, sed sine dubio legendum καταχλευαστικά id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλευασμόν. IENS.

ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

ead. l. 9. Μηδὲν αὐτὰ) Castiga μικρόν. BROD.

ead. l. 11. Καὶ μανθάνω &c.) Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τοιμῶσθαι κακὰ, θυμὸς δὲ κρείστων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ὥσπερ μετ' ἡστών αἴτιος κακῶν βροτοῖς. Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam Plut.

947, 1, Arrian. ad Epiſt. pag. 101 B. & Clem. Alex. Strom. II, 151, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Πενία δὲ κρείσσαν) Euripides vero: Θυμὸς δὲ κρείσσαν. BROD. Melius alius, Κρείσσαν δὲ πείνα. BOURD.

ead. l. 14. Ἐς βαθυκήτεα π.) Vide not. ad cap. 16, ubi & locum exhibeo integrum. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κεῖον) Sic manifesto legendum, licet sic in Mf. ποδιδὸν τὸν κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum, Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll. κίων) CLER.

ibid. l. 5. Ὀμήρου) Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus Coll. omiſſa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion restitutum ait. REITZ.

Pag. 279. l. 4. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον) Αἱ οὐ πάνυ δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

ead. l. 6. Τὸ Ἄργος) Hoc e veterē quodam poëta desumptum. BROD.

ead. l. 7. Κοίλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. Daventriensium Consul, Gisbertus Cuperus, nunc Confessui potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, fateor, me torſit, vanisque coniecturis diu me, & virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὥς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσούτος ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὥς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ferere aggrediatur. Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti Εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαιμόνα κοῖλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicitis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. Erasmus ramen Rotterodamensis, ille Baravorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1 Chiliadis II inferuit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, cavam Arabiam ferere, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, allato hoc loco Luciani. Plutarchi locus, quem Luciano attexit, est plane ἀπροσδιόνυ-
Lucian. Vol. III. O o

σος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustras, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? ἄγροι, ἀγροί. Mea excerpta scribunt portentosius ὥς τὴν κυλλάρabiαν. (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4, p. 160 C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, ὥς τὴν Κυλλάρabiν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν, ut *Cyllarabin velint serere*. Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. Hesych. κυλλάρabis δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. pag. 404 D. Cleom. p. 812 C. 817 C.) Meminit huius gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis, cum narrasset, Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit, ὥς μέντοι κατὰ τὴν Κυλλάρabiν γυνόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπιχειροῦν προσφέρειν πῦρ, ἐκάλυσεν, ὡς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & sedere faces aggressi sunt gymnasio, obsistit; ostendens, illa, quae Megalopoli egisset, irate potius, quam bene a se gesta esse. Liv. XXXIV, 26: Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a regia Lacedaemoniis proelium commiserunt. Pausanias in Corinthiacis (p. 65, 13) vocat Κυλαράβου γυμνάσιον, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum Livii locum affert contra Caubaonum, qui velit apud Livium legi circa Cyllarabis gymnasium, Iac. Gronovius, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemptum, ut ager eius coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. GRAEV. (Quae uncis inclusa sunt in Graevii notis, ea addiderat Hemst.) Κυλλάρabiν) Doctam & optimam hanc Graevii emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde Plutarchi, alterum in eodem Cleomene, alterum in Pyrrho sub finem, p. 739 A. (ed. Iunt.) 146 B. In tam liquida ceteroquin emendatione nondum satis constare videtur, qua potissimum ratione scribenda sit vox Κυλλάρabis: nam in Pyrrho Κυλαράβις scribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλάράβιον pag. 710. (Iunt. 174 A. B.) Deinde mox Κυλλάβαρις scriptum est p. 714 B. (Iunt.

175 C.) Mf. W. & P. etiam hic Συλλααραβίνην habent. L. autem Συλλαν ῥαβεινὴν & Συλλααραβίαν. Interpres Paulāniae Rom. Amasaeus *Cyllarabin* scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Wechel.* semper Κυλάραβος unico λ. scribitur. SOLAN. Κοιλὴν Ἀραβίνην) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavum Arabiam*, vel melius aliquid excogitare Graeviana emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίνην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo scripturus videretur fuisse Lucianus, si Arabiam voluisset. GESN.

ibid. Ἀραβίνην) Quae longissime Argis distat. BROD.

ead. l. 8. Ὑπὲρ ἀπορίας) Leve est, quod pro variante lectione ex Mf. W. notavi ὑπὲρ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe & apud alios negligi. Ita apud Dion. Halic. L. X, p. m. 638 m. ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀγνώστου. Ioseph. Antiq. I, 3, 3, ἀπὸ Ἀδάμου. Strab. L. VIII, p. 559, (al. 364.) κατὰ ἀποκοπὴν. Ael. V. H. I, 30, ἐπὶ ἱππῶν sed cum suspectus sit ille locus, & ἐπὶ ἱππῶν legendum velit Periz. ecce similia ex eodem, nimirum I, 31, ὑπὲρ ἐκάστου. L. 2, c. 3, ὑπὲρ Ἀπελλοῦ. Evang. Matth. c. III, 3, ὑπὲρ Ἡσαίου & II, 17, ὑπὲρ Ἰερεμίου & XI, 7, ὑπὲρ ἀνέμου & saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut Hom. Iliad. Z, 15, — ὅδ' ἔπει οἰκία ναίων. *Ibid.* 56, — πεποίνται κατὰ οἶκον. Et 62, — ἀπὸ ἔθεν ἦσαν ὁ χειρὶ. REITZ.

ead. l. 12. Δημοσίᾳ) *Rempublicam* gerere censendi sunt, quot quot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis sub alius imperio sint, ut quaestores &c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Στησίχορος) Coll. interponunt hic aliam vocem εἰληβεβηκνίαν, quam corruptam esse patet. SOLAN.

ibid. l. 9. Κρητῆς) Κρητας C. mox προέφυγον, φεύγειν legendum. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 3. Φρούρια) Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt, haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. CLER.

Pag. 280. l. 3. Δις διὰ πασῶν) Erasmi in prov. BROD. *Ho die, duplex octava, sive decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* est, consonantium perfectissima. Vid. Ptolemaei Harmonica I, 5, & II, 4. REITZ.

ibid. Πρᾶγμα) An Musicorum vocabulum sit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipso W. viderint Musici. πρᾶγμα vero exstat in L. uti & in S. Mutatum est & ante ab Erasmo in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat Vorstius. De δὲ δια πασῶν vide nos ad Pr. λ. c. 7, Συγγρ. c. 7, & Ἀπαιδ. cap. 21, ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. SOLAN. Plurimorum Codd. & edd. scripturam servavi: nam licet τὸ γράμμα videatur esse posse vocabulum Musicum, quia διαγράμμα id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. commonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. supr. cit. Ptolem. Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic Nostro est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, & quem deinceps non semel πρᾶγματις nomine denotat, ut statim c. seq. τοῦτ' — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνεμώνη ῥόδῳ) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemope contra veterum codicum Mss. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota subscriptum habet ἀνεμώνη, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Haecenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemone* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra sit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone iam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. SOLAN. Ἀνεμώνη ῥόδον) Non moveo hanc editionum lectionem, quam Solanus non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπων πικηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος ἀργύρεα, χαλκὸς χρυσῶ dicens; iam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπων πικηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemone; sed quia tantum dicit, quantum *discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonem. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosas contemptas fuisse, vid. Erasmi in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod Solanus recte ait, non est

probabile, anemonem ad eum pulchritudinis gradum productam & exultantem tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. REITZ.

ead. l. 10. Διὰ χειρὸς) Sic supra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ ἂν φθάνοι) Vide, quae supra diximus ad Vir. auſt. c. 26, & quae Gronov. ibid. REITZ.

Pag. 281. l. 4. Οὐκ ἂφ' ἐνός) Intellige πράγματος. BROD. Sic Virg. Aen. II: *Accipe nunc Dauidum infidias, & crimine ab uno Disce omnes.* — Quid autem proprie significet ἂφ' ἐνός, disce ex 'Ερμ. c. 61, nempe quasi *specimine viso* de re tota iudicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32, ἂφ' ἐνός ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντες — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθον καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἀνδρας. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπαξάπαντων) Loco illi Aristophanis ab Scholiaste allato adde eund. Plut. 110: — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. ΠΑ. Μὰ Δι', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206, Εὐρὸν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα. REITZ.

Pag. 282. l. 5. Τὸν αἰὶ χρόνον) Adverbium pro adiectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & Hippocr. iureiur. fin. εἰς τὸν αἰὲ χρόνον. Aelian. V. H. I, 19, ἢ πάνυ τρυφή. Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16, ἄγαν πλεονεξίας. REITZ.

ead. l. 6. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodi iam, quod verius puto, imperante factum censendum est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 12. Περὶ βασιλείας) Lege παρὰ βασιλείας. SOLAN.

ibid. l. 21. Ὑπερτερῇ) Lege ὑπερφέρει. HEMST.

ibid. col. 2. l. 4. Φιλοσοφίας) Μισοδοφίας legendum monuit Hemsterh. REITZ.

ibid. l. 18. Ἀνακυνδάρᾳ) Hic latet nomen Ἀνακυνδάρᾳξου potius Sardanapali: vid. Scholiast. ad Iov. Tragoed. cap. 48. HEMST.

Pag. 283. l. 13. Τοῦ σωροῦ) Dedi, quia ὁ σωρὸς *acervus* est; ἢ σωρὸς *sepulcrum*, ut infra 'Ερμ. c. 78, ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σωρῷ ἔχων, *alterum pedem, quod aiunt, iam in sepulcro habens.* Et Aristoph. Pl. 277, Ἐν τῇ σωρῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne iuniores fallantur versu Homer. Il. Ψ, 91, qui vulgo sic a Lexicogr. affertur: Ὡς δὲ καὶ ὁστέα νῶϊν ὁ μὲν σωρὸς ἀμφικαλύπτοι. Ubi credas ὁ σωρὸς dici; cum sit

legendum *ἐμὴ* una voce, i. e. *ἁμοία*, ut Scholiast. ibi bene monet. REITZ. Mf. Reg. 2954 τοῦ ὅρους, probante B. de Ball.

Pag. 284. l. 8. Ἐτώσιον ἀρούρης ἀχθος) Hom. Il. Σ, & Odyss. γ. BROD. Hom. Il. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνησθαι) Cum omisisset Mosellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante alia autem*, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἀξίος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, *ante omnia vero*. Sic in Scyrha, συγγράψάμενος προστάτας συνζηουισταῖς χρωτοπρὸς τὰ ὅλα. GRON. In Salm. conversum erat, *ante alia*, quod Solanus noster iam mutaverat in *ante omnia*. REITZ.

Pag. 285. l. 3. Ἐπὶ ῥητορικῇ &c.) Vid. Ένυπν. c. 8 & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 5. Κελτικὴν) Iterum infra Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque Lucianus inter Philostrati Sophistas locum; quod ante me Vossio iam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12, pag. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut Oleario visum, Pseudonymus, & larva mera Lucianus, (praef. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam infectari non desuit. 3. Quia de Philostrati heroë, Apollonio Tyanensi, aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος) *Non in postremis habens, neque neglectui*. BROD.

ead. l. 9. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι) Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον, non perforatum calculum, quod absoluebat (ita legitur, pro, qui absolv.) ut & album: utebantur in iudiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absoluebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten Aristophanis ad Vespas pag. 500. PALM. Vid. Erasmi. in Adag. *Album calculum adicere*. VORST.

ibid. Καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus Aeschini in Timarchum pag. m. 181 C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρεστηκὼς ἐμοί, ἐτηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἢ τετρυπημένην ὅτε δοκεῖ πεπορευῆσθαι Τιμαρχος· ἢ δὲ πλήρης, ὅτε μὴ. Adde Poll. VIII, 123: Ψᾶ-

φους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετραπλημένην καὶ ἀτρύπητον. GESN. ead. l. 11. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Erasmi. in adagio, *Non est curae Hippoclidis*. BROD. Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio. Prov. ἐπὶ τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. Hesych. ex Aristoph. BOURD. Εἰν μοι τὸ, φροντὶς Ἰπποκλείδῃ &c. Εἰν μοι τὸ οὐ φροντὶς Ἰππ. MARCIL. Vid. Plus. 1592 f. & Zenob. Confer infra φιλοπ. c. ult. Et Herod. VI., pag. 238 C. SOLAN.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 1. ὑΠΕΡ ΤΟΥ — ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιδν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προρήσεις αἱ μὲν ἐωθινῶ χαῖρε, αἱ δὲ ἐσπερινῶ, ὑγιαίνε. BOURD. Difficultatis aliquantum interpreti faceffit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *salvere*, reddere *gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγείαν *valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. GESN. Difficilem huius libri in aliam linguam conversionem esse, expertus est Perrotius d'Ablancourt, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπήρειαν) Sic verti ἐπήρειαν, quae ποικίλ alias est; sed putavi fontem indicandum, & solemne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit III, 40 &c. GESN.

ead. l. 7. Τὸ ἐωθινόν) Τὴν ἐωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. BROD. *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85: Ἐβρώσο καὶ ὑγιαίνε, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, οὔτε

μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπα-
λαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

ead. l. 8. Χαίρειν κελεύειν) Th. Mag. paulo post iterum exa-
minandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eo-
dem modo habet, uti nunc leguntur apud Lucian. excepta
sola praepositionis varietate, quam in var. Lectr. modo no-
tavi. REITZ.

ibid. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, ego aureus atque elegans. BROD. Sic
apud Aristen. Epist. 1, & alibi, quod notavit Mercer. Cetera
summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. BOURD.

ead. l. 9. Ὑγιαίνειν) Contendit Lucianus, se non ita male
fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαίρει di-
xerit ὑγιαίνει. Formulam χαίρει docet in usu apud priscos fuisse
se quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. IENS.

ead. l. 10. Ἐγὼ) Empedocli apud Origenem (in libro Phi-
losophumennon) tribuitur. Vid. & Anthol. I, 86, ubi additur
sequens hemistichium : πωλεῖμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, teste
Davision I Tusc. p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298 &
Diogen. Laërt. VIII, Emped. pag. 229 ed. Lond. Sextum
Empiricum contra Math. pag. 60, & Rittershus. pag. 37 ad
Porphyr. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδιον) Deleverat Solanus posteriorem huius vo-
cis syllabam in *Iunt.* & margini adscripserat ω, scilicet volens
legi ἰδιων, quod & Parisina habebat; idemque postea in va-
riant. lectr. notaverat, Fl. H. & S. male legere ἰδιον. Unde
primo coniicio ἰδιον quoque habuisse *Iunt.* aequae ac reliquas
antiqq. omnes, quas sollicitè consului; deinde Solanum dece-
ptum esse sequenti sono verbi ἡρυθρίων, ex quo forsitan festi-
nans coniecit ἰδιων similiter scribendum; maleque sic accusa-
vit Florentinam & reliquas. Nam ἰδιον omnino rectum est, &
imperfectum tempus ab ἰδω sudo, ut ἡρυθρίων & sequens in
fatis docent : & Brod. quoque Miscell. IX, c. 15, ἰδιον τε συ-
δάbam, scribit. REITZ.

Pag. 287. l. 14. Πρῶτον μὴ) Non dubitavi cum Graeviana
μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum
μὴ S. non solum habeat, sed & Par. voluisse exprimere vide-
tur, in cuius versione negativa quoque expressa erat, qui ἀν-
τεα se nunquam viderant, licet ibidem in Graecis μὲν legatur.
Nam si praecedens πρῶτην ἑνταυθι respicias, eique πρῶτον μὲν
subiungas, bis idem dixisset. Iam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppo-
sitio melior; etsi scio, si quis tricarari velit, posse dici, qui πρῶ-
τον se vident, eos se non ante vidisse, adeoque negativam posse

abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & *πρῶτον* valet *πρότερον*. REITZ.

Pag. 288. l. 1. Χαῖρ', ὦ δυνάστα) Euripidis versiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

ead. l. 4. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Hom. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

ead. l. 7. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est Empedoclis, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo *εἰς φιλοσόφους* offendes. BROD. Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud Philostr. de vita Apollon. I, 1, & Diog. Laërt. 8, 62 & 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 302. Ὑμῖν ex Aeolica, qua usus est Empedocles, dialecto legendum monet ad Philostr. l. c. Olearius. Πωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplēvi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens *Χαίρετε*, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombrotus *Εἰπας*, ἦλθι χαίρει &c. Utrumque iungitur in illo Menelai Odyss. O, 151, *Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἰπεῖν*, *Valete & salvere iubete*. GESN. Pro ὑμῖν Ms. Reg. 2954 habet *εἴμι*.

ead. l. 12. Χαίρετ', ἦδη) Eurip. Phoeniss. 1462. SOLAN. Versum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desumptum, indicavit etiam Brod. l. saepe commonstrato. Videtur hunc Solanus noster in adducendis poetarum locis saepe ducem secutus, etsi eius raro faciat mentionem; sed quia Brod. numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes reperituri: plus enim Solanianae diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaeo, tamen locum indagavit. Interim iniuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Pag. 289. l. 1. Πρῶτος) Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipsum legeretur; quod ipse Lucianus paulo ante observavit. Quid ergo sibi iam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo iam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempore apta censebatur, coepit compellationi & epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cuius rei initium a Phidippide in sermone, & a Cleone in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a

clarissimo Euripidis editore non sine specie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. SOLAN.

ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας) Erratum est saepissime in nomine eius viri: multo melius Herodot. l. VI, qui eum Φεδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab infirmitate & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πῆνν. Sic Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἀγρᾶς τοῦ Καλυδαίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἡραν κλέος ἔσχε. Sic Παλυίδος, διὰ τὸ μάντις ὦν πολλὰ ἰδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκίως ἐκινδύνευε & sexcenta talia. PALM. Etsi Palmerio Solanoque plane assentior, Φεδιππίδης scribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est eiusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8, *Eumenes Cardianus & Sardonianus confusa.* REITZ.

ead. l. 5. Συναποθανεῖν) Valkenar. ad Herodot. VI, p. 487, coniciebat ἐναποθανεῖν. Sic Lucianus in Hermot. cap. 75, p. 101, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. Mox mallet, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. B. de Ball.

ead. l. 6. Κλέων) Vid. Schol. Aristoph. ad ἐπευδ. κώλων στ. in Pluto, & in Nub. p. 162. Et Diog. Laërt. Platone p. 84 A. Et Thom. M. v. χαίρειν. SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράφαι πρῶτος καὶ Κλέων Ἀθηναίσις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam, observat Menagius ad Diog. Laërt. l. III segm. 61, pag. 159, debetque h. l. Moeridi Atticistae. Cetera, quae Thomas ex hoc Luciani dialogo descripsit, non addam. REITZ. Moeridis Atticistae locus, de quo Menagius, habetur p. 46 ed. Oxon. 1712. GESN.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σφακτηρίας) Plutarch. in Nicia. BROD.

ead. l. 8. Προῦθηκεν) Hoc non verum esse, ex Hippocratis epistolis colligo. BROD.

ibid. Τὴν νίκ.) Atheniensium contra Persas victoriam. BROD.

ead. l. 12. Πλάτων) Plat. Ep. III, 708 B. SOLAN. Et hoc ex Brodaeo habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. Ald. 1. additur: Plato in Charmida. REITZ.

ead. l. 13. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. BROD. Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάλιν

ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. MARCIL. Marcilius hac nota expressit, quod ante illum Erasmus in versione ostenderat. Nam cum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere iubet, atque omnino improbat veluti malum ac prævium*, cum Benedictus abeat licentius a Graecis, notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu huius verbi. Sed quis neget, non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum reperatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὅς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ἦ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. GRONOV. Ἄλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων (ait noster) ἀνὴρ ἀξιοπistos νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνει. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum huiusmodi lator, hoc verbum servare iubet plane improbare tanquam malum &c.* Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse, sed, Ἄλλ' ὁ μὲν θαυμαστός Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν &c. *Sed admirabilis Plato — illud salvere iubere plane abrogat tanquam molestum.* Integra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *salvere iubere*. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, p. 517 B. δέον τὴν συνῆθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ubi oporteret, consuetam illam vocem mittere, & salvere iubere. Sic paulo post p. 521, Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὅποτε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi scribi quid scriberent, salvere statim in initio iubebant. Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissimi attulerunt. Quod Marcilius scribit, forte ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex Brodae, qui IX Miscell. c. 15, illud idem habet. IENS. De hoc loco quid statuam, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ suspecta & spuria videntur. Quae autem Platoni hic, ut primo

auctori tribuuntur, ea Epicuro a Diog. Laërtio adscribi observat Vorstius. Certe, si non mendosi sunt codices, pro *χαίρειν* cum Nostro *ἐπράττειν* usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84 A. *εὐ διάγειν* ab Epicuro epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, Epicuri epistolis, *χαίρειν*, non *εὐ διάγειν*, *εὐ πράττειν*ve praeponitur. SOLAN. Multa possem ex antiquitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad Aristoph. l. a Schol. indicatum, quam Claudio, atque ipsis fontibus; sed iam nimius in his nugis est Lucianus, & vereor, ne lector cum Erasmo dicat, *Satis iam satveo*. Vid. Ekhard. Obs. philol. ex Aristoph. Plut. pag. 27. REITZ. Praeclaram Iensii emendationem firmat Mf. Reg. 2954, legendo, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζει &c.

ead. l. 14. 'Αποδοκιμάζειν) Non dissimulo, mihi etiam videri illum lusum, quem versione expressi, Luciano non indignum, & similem illi, versiculo, τὸ μὲν γὰρ ἀγαν, ἀγαν μετέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait, ἀπὲρ πάντ' χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum servo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν iubet reiicere, pro quo magis Latine dicitur *reiici*. Χαίρειν vel his positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in *Lex. rustico* voc. *Duplex*, & ad Plin. epist. 8, 6, 17. GERN.

Pag. 290. l. 1. Ποιῶν) Versum ipsum Dionysii affert Plato l. c. Χαῖρε, καὶ ἡ δόμας βίον διὰ σωζε τυράντου. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐχ ὅπως θεοῖς) Annotaverat in marg. ed. Graev. Hemsterhusius, videndum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, no. 31. Ait autem Thucyd. cap. 42 f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζήμιον, ἀλλὰ μὲν ἀτιμάζειν, *Non modo non punire, sed ne ignominia quidem afficere*. Ad quae verba pluribus docet Dukerus, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non*. REITZ.

ead. l. 5. Μὲν) Vid. Diog. Laërt. pag. 215 C. cum not. p. 206, & Iambl. N. 146, & passim 158. Porphy. N. 57 cum not. Ea de re pluribus disputat Fabric. Bibl. Gr. II, cap. 12, § 4. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκέλλω) Cod. Florent. 'Οκέλλω. BOURD. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, huius περὶ τοῦ παντός liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὀκελον facit. Vid. Stob. Ecl. Phys. I. 18, & Iambl. p. 217. Ὀκέλλω scribitur hic in P.

L. & ed. Fl. In Commel. & Bon. edd. Ocelli Ὠκελλος. In reliquis fere Luciani edd. Οἰκελλος scribitur. SOLAN.

ibid. Τῷ Λευκανῷ) *Natione Lucano.* BROD.

ead. l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν, οὔτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgaris mutilum, restituiimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vid. Var. Lectt.

ead. l. 9. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) *Omnes post eum Pythagorici.* BROD.

ead. l. 13. Τῷ τριπλουν) Descripsit haec verba Scholiastes Aristoph. ad Nub. 163 A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut aiunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatii anguli ab angulis distent. Verum age, geometrice iam eius constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura orietur, ea est, quam tanta veneratione prosequabatur

Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, & depicta, & a Lazio explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam eius literae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14, ex Alber. de la Motraye Tom. L. Tab. XXVIII, num. 3.) nummum Pitanatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25 Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κροταῶν. Εἰσὶ δ' αἱ οἱ Κρότανοι Πιτανάτων μοῖραι. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πῶρ' ὥς τῆς λέσχης ἐστὶν ἱερὸν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Iuppiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lyfandrumque eius rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Ceterum mansit superstitio inter Iudaeos & Christianos: Germania superior appellat Pentagonum illud *den Druiden fufs*. Vid. elegantiss. Keyserus, amicus meus, Antiquitt. Septemtr. p. 503. GESN. Quia nummus Πιτανάτων, quem cl. Gesnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet, quae supra iam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὁμοδόξους) *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haeresin.* BROD.

ead. l. 2. Καὶ ὅλως ἡγούντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ ἂν εὐ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντας καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia: καὶ ὅλως ἡγούντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὐπράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censēbant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat pater. GRON. In Ms. Reg. 3011 legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὐ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum B. de Ballu: καὶ ὅλως ἡγούντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὐ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὐ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως εἶναι τὸ ὑγιαίνειν.

ibid. Εἶναι) Locus mutilus & corruptus, quique adeo in ed. l. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve litterarum, hunc in modum... ναι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum, quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Iovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεύς. Agesilaus rescripsit nihil aliud, quam Ἀγесίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat Plut. in Ag. 1110. De posteriori Athen. 289. SOLAN. Errat igitur Aelianus V. H. XII, 51, cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. REITZ.

ibid. Τὸ εὐπράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GESN. *Εὐπράττειν*) Interim εὐπράττειν iunctim. Vid. Var. Lectt. paulo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat Elfner. ad Act. Apost. XV, 29, εὐπράττειν significare, *felicem, beatum esse*. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significato gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. Aeschin. Dial. 2 de divit. § 6: Ἄλλ' ἀρὰ γε τούτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγασαίμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὐπράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκ οὐν ἂν οὔτοι ἀρίστα πράττοιεν ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοῦς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi Clericus putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, & bene se gerere, & secundis rebus uti. Nihil

refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. REITZ.

ead. l. 4. τὴν τετρακτὺν) Huc pertinet, quod est in aureo versu Pythagorae: καὶ μὰ τὸν ἡμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀεννάου φύσεως. BOURD. Sermo fit de Pythagora eiusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰς δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὺν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετράς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum iusiurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero eundem quaternionem dixerunt sanitatis principium. At si recte confideres, videtur nulla ope medica opus, cum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum iusiurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem iusiurandum comprehenditur, apud Iamblichum de Vita Pyth. p. 147: Οὐ μὰ τὸν ἀμετέρῃ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀεννάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν. Primum versum habet & Macrobius in Somn. Scip. at pro ἀμετέρῃ γενεῇ ibi ἀμετέρας ψυχᾷ plane uti in aureis, quae dicuntur Pythagorae, carminibus. Rursum aliter concipit Iamblichus eundem illum versum p. 138, ubi ait, distichon illud fuisse iusiurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari: καὶ μὰ τὸν ἀμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀεννάου &c. IENS. Ea de re iam supra in B. πρ. c. 4 dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus valetudini, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, Denarium Pythagoricum Meursii & Cael. Calcagn, V epist. 8. AG. IX, 1378, c. VI. SOLAN.

ibid. Ὁρκον) Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἥδη καὶ ὑγείας. MARCIL.

ead. l. 5. Ἡ — ἀποτελεῖν) Rittershusius hunc locum lau-

dans ad Porphyrium p. 26, pro ἢ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἢ reponit, & ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant Eusebius in Hieroclem p. 439, (ed. Philostr.) & Diog. Laërt. VIII, § 85. Laudatur etiam Philolai liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud Wechelium impresso, Parisiis 1543, p. 22 m. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. cap. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. Brod. Misc. IX, 15. Calligo ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐτελεῖ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μεγίστον ὄρκον, additque figuram, quam cum etiam Solanus expresserit, non reperimus. REITZ. Hic Marcilii emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN.

ead. l. 6. Φιλῶλος) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπικούρως) Exstant adhuc apud Diog. Laërt. tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιάειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διαγεῖν, docens, de ὑγιάειν altum silet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑγιάειν εὐθὺς) In omnibus tamen a Laërtio citatis eius epistolis χαίρειν semper praefixum est. BROD.

ead. l. 12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κομῳδίᾳ) Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. BROD.

Pag. 292. l. 1. Οὐλέ τε —) Hom. Od. Ω, 401. SOLAN.

ead. l. 2. Σοφῶς) Ita, ut conieceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀλεξίς, & Ἀχαιὶς) *Alexis* Comicus. *Achaeus* item Comicus ac *Philaemon*. BROD. *Alexis* poeta Comicus, cuius praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *Achaeus* Eretrius, poeta Tragicus, Sophocle paulo iunior. De *Philemone* vide Suidam. Eius fragmenta edidit nuper cum Menandreis I. Clericus, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a Nostro recensetur c. 25. SOLAN.

ead. l. 10. Πλάτων) Habet etiam Cl. Alex. Strom. III, teste Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103, uti & Scholiastes. Athen. etiam habet 694 E. ὑγιάειν μ. ἀ. ἀνδρὶ Σητηῶ, δεύτι.

ποιον δὲ καλὸν φῶαν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδύλας καὶ τὸ τέταρτον συνηῆλν μετὰ τῶν φίλων' ubi de eo plura. Apud Stobaeum Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vide Grot. Flor. 425. SOLAN. Πλάτων μέμνηται) In Gorgia 283 A. & Legg. II, 579. *Solan.* Haec ad-marg. *Iunt.* addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat Plat. de Legg. II, 211 m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. Plat. l. c. REITZ.

ead. l. 13. (ἵνα σοι) Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. L. III, & Athenaeus L. XV, paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Stephano collecta. Ceterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina, quae *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κληῶν legeretur χριτῶν. At quod legitur hic Philon, cum sit apud Suidam Phyllis, reliquimus, quod non constet, utra harum lectionum alteri sit praefenda. CLER.

Pag. 293. l. 1. Ὑγεία) Sic incipit Ἀρίφρωνος τοῦ Σικυωνίου παιᾶν εἰς ὕγειαν, quem totum vid. apud Athen. XV in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, & ναίσομι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὕγεια ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγεία scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγεία hic pro vulgato ὑγεία dedi, monente Solano nostro, cum paulo supra tamen recte ὑγεία propter verbum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42, 1, Οὐκ ἐστ' ὑγείας κρεῖττον οὐδ' ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Ὑγεία καὶ τοὺς, ἐστὶ δὲ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγεία an ὕγεια scribendum; sed cum edd. pleraeque semper ὑγεία scribant, id retinebimus, nisi versus obftet. Confer ad c. 6 de Merced. cond. REITZ.

ead. l. 9. (Ἥλον ἢ λω) Clavum clavo. Id est, malum alio malo. Aristot. L. V Polit. c. penult. Cic. IV Tusc. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9, ubi idem proverb. usurpat Noster, & quae ibi notavimus. REITZ

ead. l. 11. Τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BROD.

Lucian. Vol. III.

Pp

ead. l. 12. 'Εν 'Ισοφ.) Plutarchus in Alexandro. BROD. Cod. Flor. ἰσοφ. BOURD.

ead. l. 13. Εὐμενὺς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, Plutarch. in C. Nepote aliique diserte tradunt. Σαρδιανὺς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me Vorstio placuisse video. Ap. Aelian. Var. Hist. III, 23, etiam recte quidem Καρδιανὺς legitur, sed nomen Eumenis in εὐ μὲν in omnibus seculi XVI edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri*. Vid. Athen. X, 9. Fuit autem inter comites seu duces eius vir plane illustris, cuius vitam ideo nobis reliquit Nepos & Plutarchus. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec Periz. ad Acl. l. c. SOLAN. Edd. Σαρδιανὺς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam & μνημονικὸν ἀμαρτήματα ipsius auctoris esse potuit, quale est Ciceronis in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in Epist. ad Att. XIII, 44. Et alibi Aiaceum posuisse pro Hectore, Gell. XV, 6, animadvertit. Plura eiusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. Periz. in Animadv. hist. pag. 7, 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. C. Nep. in eius vita, ibique in nott. Bosii cognosces itidem librarios quosdam male Sardanum exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, *sigma* Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὺς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ.

Pag. 294. l. 12. 'Απὸ τοῦ ἱερᾶσαι) Graeci enim ἱερᾶσαι subscribunt. BROD.

ead. l. 13. Διογενέδωρος) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN.

ead. l. 14. Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου) De quo Iustin. L. XVIII. COGN.

Pag. 295. l. 5. Οὐδὲν ἔφ.) Videtur ad sententiam illam Coi senis, L. III de diaeta, alludere: οὐδὲν ὀφελὸς ἔστιν, οὔτε χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν, ἄτερ τῆς ὑγιείας. VORST.

ead. l. 6. 'Εστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variantt. Lect. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὀφελὸς τῶν πάντων ἀγαθῶν ἔστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. Nam etsi paulo praecedens illud ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχη recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc sefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Cebct. p. 8 ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἔφ, οὕτως ἔχοντα, omnino vero, inquit, haec ita se habent. REITZ.

ead. l. 9. Μῆδιν ἄλλο) Hoc vult, credo, quasi iamiam morituro, vate illud male ominatum. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. "Οσα) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Gracv. alleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435, no. 5.) Id est ad lib. VI, 89 fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, post ὅσα, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Laps. & ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσα in

tali constructione sequitur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Ms. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσον --- τεκμήρα-σθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyetus, hic vero minus commode subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4, ὅσον ἀρπάζαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omissionem fecellisse video Meibomium ad Epict. Sent. 92, illud frustra ingerere volentem; quando Epict. recte ait, ὅσα τις ἀν' ἄφρων ἢ, τοσούτω πλέον ἐξυβρίζει. Sed, si eousque opellam nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in Gall. c. 18, ὅσα δὲ ἀν' ἐννέζοιμι, τοσούτω κακίωτερος ὄμην αὐτοῖς ἔτισθαι, plura forsan dabimus. Adde Nostrum I Phal. cap. 1, ὅσα δὲ ἱεροὶ τί ἐστι. REITZ.

ead. l. 5. Ἀλλὰ) Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. Et in mandatorum libello. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐντολῶν) De mandatis principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit Briffon. de form. 3, 84; ubi neque hunc locum praetermisit. GESN.

ead. l. 8. Πρῶτον) Quatenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter valetudinem curare iubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud Philostratum in Herode, p. 562, in qua haec verba leguntur: σὶ δὲ ὑγιαίνειν τι εὖχεσθαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo Graevio, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud Xiphilin. in Adriano 264 A. & sexcentos alios: Si vales, bene est &c. ad quam respexisse Lucianum credo. SOLAN.

ibid. Παράγγελμα) Ὑγίας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελείσθαι. Formula illa fuit, Valetudinem tuam cura diligenter, aut, da operam, ut vales, aut, fac, ut valetudinem cures. Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praefides & procoff. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet Dionis libro LIII. MARCIL.

ead. l. 9. Μάλα εἰκότως) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11, ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπυρίας. REITZ.

ead. l. 13. Τῷ τῆς ὑγίας ὄν. πολ. ἀμείβ.) Formula est, ut vales? ut Plauti Rud. Sc. 29. MARCIL. Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud vale in occursum usurpatum invenies. Notum, Salve Caesar. Vale Fulvi. Plut. 902, 1. Xiph. Adrian. 269 D. οὔτε γὰρ τῷ ἰαθῆναι προσηματι τῷ χαίρει, ἀλλὰ τῷ ἰσπερὶ τῷ ὑγιαίνει χρυσάμενος. Adde Muret. var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ προνοίας) Sic infra Philop. cap. 1, ἐκ προνοίας συνήτη-χας. Et sic ἐκ saepe apud alios pro ablativo causae, & pleonastice, ut Herodian. I, 4, 21, Ἐκ μίᾳς φωνῆς. Noster Catapl. cap. 11 med. ἐκ τινὸς αἰτίας. Ael. V. H. III, 9, ἐξ Ἀριῶς -- ἐξ ἔρωτος μανίαντα. Cic. ad Attic. VI, 1, ἐξ ἀφαιρίσεως sanare. REITZ.

ead. l. 15. Ὑγιαίνειν) Ut Augustus, apud Plutarchum περὶ ἀδολεσχ.

p. 902, t. H. Steph. ad Fulvium secreti proditorem, χαῖρε Καίσαρ dicentem, ὕγιασε, inquit, Φούλλε, quae vox irae Caesaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. GESN.

Pag. 297. l. 3. (Υγίας) Quae Aesculapii fuit filia. I. Brod. Miscell. IX, 15. Ceterae autem eiusdem filiae commemorantur ap. Aristoph. Plut. v. 702 -- 3, Iaso & Panacaea. Addit tertiam Scholiast. Aeglen, omittit Hygeian, ac dubitat num Iaso Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe Hygiam filiabus Aesculapii annumerant. Υγίαν illam Deam etiam Υγίαν vel Ionice Υγιν dictam invenio in inscript. veteri Albae Iuliae reperta, apud Gruter. pag. 68:

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod iam notavit Cellar. in libello Antiquit. medicar. pag. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae Salus Romanorum Dea est; nam Salutis templum iam dicatum erat ante advectam Aesculapii religionem, & plus Romani a Salute petierunt, quam ab Hygeia Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὕγια aliter iam olim verti solebat, quam Salus; vid. Macrob. I Sat. 20. REITZ.

ead. l. 4. (Ἐπιτοία) Sic W. pro vulgato ἐπιτοία haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

ead. l. 9. (Ἄγαν ἐπιθυμίας) Graecismus vulgatissimus, adverbii pro adiectivo, ut supra, Apolog. c. 12, ὁ αἰὶ χρόνος, ubi quaedam familia iam dedimus. Herodian. I, 3, 5, ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀκρατίας. Aelian. V. H. XIII, 15, ὑπὸ τῆς ἄγαν ματίας. Plura lens. ad Dial. Amor. REITZ.

ead. l. 12. (Ἐν τῇ τάξει) Vid. Brisson. de formulis, ubi de mandatis principum agit. VORST.

Pag. 298. l. 3. Τοιοῦτος) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent edd. SOLAN. Τοιοῦτος recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15 Vitae auct. Et Nostrum ubique. REITZ.

in Schol. Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani: ideo tamen additur, ut appareat, ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse, quo in edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. REITZ.

m

211 211